

DOROTHY MOOMSON

Phân tích Sách/Thuyết trình

SÔ-CÔ-LA chạy trốn

Tên sách: ***Sô-cô-la chạy trốn***
Nguyên bản tiếng Anh: ***CHOCOLATE RUN***
Tác giả: Dorothy Koomson
Người dịch: Nhóm dịch Phương Nam
Loại sách: Văn học nước ngoài - Tiểu thuyết
Số trang: 517
Kích cỡ: 13 x 20.5cm
Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ
Hình thức bìa: Bìa mềm
Ngày xuất bản: Quý I/2010
Giá bìa: 95.000 VNĐ
Người gõ: picicrazy
Đóng gói ebook: lilypham
Ngày hoàn thành: 25/6/2010

Anh... một tay khét tiếng
Ả... một cô nàng vô cùng sợ ràng buộc
Bỗng dưng... họ dính chặt vào nhau, không tài nào gỡ nổi dù biết như thế sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối!

Trong khi loay hoay thừa nhận tình cảm của mình với Greg, Amberr cũng phải thừa nhận cả những sự thật khác mà lâu nay cô vẫn cố tình lờ đi, trong đó có hai điều đau đớn:

Sô-cô-la không thể xoa dịu mọi thứ,
và chạy trốn không phải lúc nào cũng là
một lựa chọn an toàn!

Mục lục

“chỉ có duy nhất một thứ hay hơn món ái ân lên lút, đó chính là sô-cô-la lên lút”. 3

CHƯƠNG 1 - ĐỀ BỌN TÔI YÊN.. 3

CHƯƠNG 2 - LỘN XỘN.. 4

CHƯƠNG 3 - BIG BANG.. 9

CHƯƠNG 4 - MÊ PHIM... 17

CHƯƠNG 5 - GÃ KEO BỜ CỨNG.. 21

CHƯƠNG 6 - NGÀY NGHỈ. 29

CHƯƠNG 7 - BỒ SÂM-PANH.. 37

“umm, đàn ông hay sô-cô-la... hãy nghĩ, bạn không bao giờ phải ngồi đợi một thanh sô-cô-la gọi cho mình” 42

CHƯƠNG 8 - Ặ! 42

CHƯƠNG 9 - GÁI ĐIÊN.. 48

CHƯƠNG 10 - LỜI CHÂN THẬT. 58

“mua một thanh sô-cô-la cũng giống như mua cho mình một người bạn thân mới”. 63

CHƯƠNG 11 - CANNES. 63

CHƯƠNG 12 - TỘI ÁC BUỔI TRƯA.. 69

CHƯƠNG 13 - NHỮNG BIỂU TƯỢNG.. 77

CHƯƠNG 14 - BÀI HỌC LỊCH SỬ.. 85

CHƯƠNG 15 - XONG.. 89

CHƯƠNG 16 - BOM HẸN GIỜ.. 93

CHƯƠNG 17 - CÂN BẰNG.. 99

“hãy tự hỏi mình: không có sô-cô-la, bạn có trở thành người như hôm nay?”. 101

CHƯƠNG 18 - KẼ LỪA ĐẢO.. 101

CHƯƠNG 19 - NGƯỜI YÊU SÔ-CÔ-LA ĐÍCH THỰC.. 108

“không có gì thỏa mãn hơn mở một hộp sô-cô-la và biết rằng chưa ai từng mở nó trước đây” 114

CHƯƠNG 20 - NHỮNG CON NGƯỜI CỦA NGÀY NGHỈ CUỐI TUẦN.. 114

CHƯƠNG 21 - CHỌN LỌC TỰ NHIÊN.. 114

CHƯƠNG 22 - SỰ ĐIỀU DẮT CỦA CHA MẸ.. 120

CHƯƠNG 23 - CÔ GÁI NGOAN.. 120

“sức mạnh thật sự là có thể ăn cả một thanh sô-cô-la mà không cảm thấy tội lỗi...”. 120

CHƯƠNG 24 - NÓI CHUYỆN.. 120

CHƯƠNG 25 - TIẾN LÊN.. 121

CHƯƠNG 26 - NGƯỜI YÊU CŨ.. 121

CHƯƠNG 27 - CHỜ ĐỢI... 121

“tình yêu? đó là một loại sô-cô-la không ca-lo”. 121

CHƯƠNG 28 - TIẾN TRIỂN.. 121

CHƯƠNG 29 - BẠN HAY NGƯỜI YÊU?. 121

CHƯƠNG 30 - BÍ MẬT VÀ NHỮNG LỜI NÓI DỐI. 121

CHƯƠNG 31 - SỰ THẬT. 121

“tôi đã thử trị liệu nếu sô-cô-la dùng kẹo gọi và ngọt ngào đến thế”.

122

CHƯƠNG 32 - CHẠY TRỐN.. 122

CHƯƠNG 33 - SỰ KHỞI ĐẦU CỦA... 122

CHƯƠNG 34 - KẾT THÚC.. 122

“cái chuyện nặng xì sô-cô-la là sao đây? Hôm nào mang cho tôi một gói bim bim nhé”. 122

CHƯƠNG 37 - ĐÁM CƯỚI CHÂN ĐỘNG.. 122

CHƯƠNG 38 - KẾT HÔN VÀ NHỮNG ĐỨA TRẺ.. 122

PHẦN KẾT - SÔ-CÔ-LA CHẠY TRỐN.. 122

*“chỉ có duy nhất một thứ hay hơn món ái ân lén lút,
đó chính là sô-cô-la lén lút”*

CHƯƠNG 1 - ĐỀ BỌN TÔI YÊN

Mày đang trôi trên một biển sô-cô-la.

Sô-cô-la ấm, ngọt, đầy khoái cảm... sô-cô-la êm ái, mượt mà, dịu dịu. Biển sô-cô-la vỗ lên thân thể mệt mỏi, trần truồng của ta. Trùm phủ. Vuốt ve. Mang đi mọi đau đớn và âu lo. Mọi thứ, thế giới, thực tại, con người, đều đã được xô hết đi bằng biển sô-cô-la dập dìu trên da thịt. Yên bình, nhẹ...

“Anh... ờ, đi nhé.”

Nghe chẳng giống miền cực lạc sô-cô-la của mình tí nào. Tôi hé mở một bên mắt ngái ngủ, kiểm tra xung quanh.

Ồ. Hóa ra không phải tôi đang trôi trên một đại dương kem sữa gốc ca cao nào cả. Mà sự thật là tôi đang gập người trên sofa, chân co tận ngực, trán tựa đầu gối, chiếc áo choàng tắm màu trắng sữa quấn quanh mình trần. Chẳng cần gương cũng biết mặt tôi đang dúm dỏ vì thiếu ngủ; đôi mắt đen nâu còn đầy vết ngủ nghê; và mái tóc đen dài tới cằm vốn gọn gàng giờ bù xù trông như gai với tua, chẳng khác gì một tượng sắt kiểu Gothic. Không, có cố cũng không thể xa thiên đường hơn thế này được nữa đâu. Nhất là khi có một tên đàn ông đang đứng trong phòng khách của tôi và lèm bèm chuyện đi với ở.

Như một ả đang tiến gần giá treo cổ, tôi nhòm đầu dậy và quay sang nhìn hắn.

Greg đã quần áo chỉnh tề: áo chui đầu xanh sẫm, rộng thùng thình bên dưới một áo khoác dài tới gối. Quần jeans xanh. Túi màu đen đeo trên người. Đã mặc quần áo. Đầy đủ. *Ngạc nhiên gì chứ? Nếu hắn sắp đi, chả lẽ lại mặc quần lót đứng đó?*

Greg cũng nhìn tôi, rõ ràng đang đợi tôi mở miệng. Đáp lại tuyên bố ở đi của hắn.

Tôi cúi gờ bằng cách hạ chân xuống, cẩn thận không thể hờ thứ gì dưới lớp áo choàng, rồi tôi bắt đầu nghịch một cái gai tóc trên đầu, xoắn nó quanh ngón trỏ trong lúc cố tiếp xúc bằng mắt mà không phải nhìn vào Greg.

Tôi phải xử lý sao đây? Lâu lắm tôi mới phải làm việc này, tôi quên xừ mắt phải làm sao rồi? Nên tỏ ra tự nhiên chăng? Hay chán chường? Quan tâm? Nghiêm túc? Tuyệt vọng?

Rồi còn màn phát biểu nữa. Tôi phải nói gì? “Chào nha, cảm ơn đã ngủ với em?” hay “Biển đi và đừng bao giờ bén mảng đến phòng ngủ của tôi nữa?”

Rồi còn bữa sáng thì sao? Tôi khá chắc chắn là nên mời ăn sáng. Nhưng mà thế thì phải mất thêm cả tiếng đồng hồ nữa. Chắc hẳn chẳng muốn kéo dài thêm vụ này bằng bữa sáng đâu nhỉ. Hay là có? Nhưng nếu hẳn bỏ đi bây giờ thì đến thứ Hai tôi biết phải làm sao? Bọn tôi sẽ xử sự ra sao nếu cứ để mọi thứ lửng lơ trong không khí thế này?

Quá nhiều câu hỏi cần trả lời đến nỗi tôi nghĩ nhẽ phải có người viết một quyển sách hướng dẫn cách hành xử trong những trường hợp thế này ấy chứ, nhờ? Một quyển *Hướng dẫn nhỏ cho Những Sai lầm lớn* hay gì đó. Đảm bảo kiếm bộn tiền.

Có lẽ tôi nên thỏa hiệp. Không ăn sáng, cũng không chỉ ra cửa... Taxi! Tôi sẽ “đãi” hẳn taxi về nhà. Nếu tôi làm thế, hẳn sẽ còn lẩn quẩn ở đây đủ lâu để một trong hai đứa bật ra câu “Chuyện này chưa bao giờ xảy ra, OK?” Rồi chúng tôi sẽ cũng đồng ý không bao giờ nhắc lại nữa. Không bao giờ. Và rồi hẳn sẽ cư xử đúng mực và bỏ về.

Tôi háng giọng, cố buộc mình phải nhìn vào mắt Greg. Lợn tóc quăn quanh ngón trỏ của tôi chặt đến đau tức. “Anh có muốn em gọi anh một cái taxi?” Tôi hỏi, giọng nhẹ nhàng và bình thản. Chẳng ai biết thật ra tôi đang khó thở, và sẽ còn tiếp tục khó thở cả sau khi hẳn đi.

“Không, anh cứ thế đi thôi. Đi khỏi đây thôi,” Greg trả lời nhưng không rục rịch.

“Anh chắc chứ?” tôi khăng khăng.

Hắn gật đầu và vẫn không cử động, rõ là không biết phải cử động làm sao.

“Thật đấy, chả ngại gì đâu,” tôi nói. “Anh cứ đứng đó, em chỉ vào anh và bảo ‘Anh là một cái taxi.’ Dễ mà. Em làm vậy suốt.”

Hắn chỉ đứng đó nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cũng nhìn hắn chăm chăm.

Ừ thì ăn sáng vậy!

CHƯƠNG 2 - LỘN XỘN

Greg mở ngăn tủ dưới ngay gần cửa bếp và lôi ra một cái thớt màu trắng. Tiếp theo, hắn mở ngăn kéo ngay trên đó, lục lọi tìm con dao cần dùng.

Tôi đứng nhìn. Greg di chuyển trong căn bếp đỏ trắng của tôi thoải mái đến nỗi tôi phải lẩy làm ngạc nhiên rằng thật ra hắn không sống ở đây. Rằng đây là bếp nhà tôi, không phải nhà hắn.

Hắn gỡ cái tạp dề đỏ của tôi ra khỏi móc đằng sau cửa bếp, quàng qua đầu, buộc ở bụng, rồi xắn tay áo lên. Từ từ đã, đây có *phải* là bếp nhà tôi không vậy? Tôi có một cái tạp dề hả? Một cái tạp dề có ghi... *Dream Stuffing* ^[1]? Sự mỉa mai vẫn lửng lơ treo trên đầu tôi lúc Greg nhăn răng cười trước những từ in trên ngực mình và xoa tay vào nhau vẻ háo hức.

Tôi mở cửa tủ lạnh, ánh mắt lập tức hạ cánh trên một thanh sô-cô-la to tướng đang chễm chệ ở ngăn trên cùng. Tôi có thể làm mọi thứ để được ăn vài vuông. Tôi vừa phát hiện ra rằng mình không thể nào làm việc dưới áp lực mà thiếu sô-cô-la. Rằng bất cứ khi nào mọi chuyện trở nên khó khăn, tôi đều cần sô-cô-la. Nhưng, không ai được biết rằng thỉnh thoảng tôi còn ăn sô-cô-la thay cho bữa sáng. Tôi với lấy một củ hành và quả cà chua cuối cùng từ ngăn rau rồi thả sang cho Greg. Chúng tôi sẽ ăn trứng tráng. Thì đấy, bữa sáng cái trò hề mà tôi đã bị lừa vào tròng. (Ừ, đúng tôi là người đã thốt ra câu đùa ngu si đó nhưng hắn cũng có thể làm cái việc mà tôi nghe nói hầu hết đàn ông đều sẽ làm trong tình huống ấy; và tôi sẽ chết sặc trong đám bụi mù mịt bốc lên khi hắn tung võ vào ánh hoàng hôn chứ.)

Greg bắt lấy củ hành bằng một tay rồi bắt quả cà chua bằng tay còn lại; nhưng thay vì vào việc luôn, hắn chộp lấy con dao và một cái thìa gỗ. “Xem nhé,” hắn nói và lần lượt tung các thứ trên trời.

Lơ đãng, tôi cột chặt hơn thắt lưng chiếc áo choàng trắng, cắt đứt gần hết các đường máu lưu thông xuống chân, rồi đập xẹp các chỏm tóc đen bằng một tay ép trên tóc. Tôi nhìn củ hành, quả cà chua, cái thìa gỗ và con dao

nhảy nhót trong không khí. Con dao cắt củ hành trên đường đi lên, cái thìa cứa vào quả cà chua trên đường đi xuống, con dao lại bay lên, rồi củ hành cũng thế. Mắt tôi dõi theo những đường mềm mại mà những người này vẽ vào không khí. Tôi bị thôi miên, bởi sự duyên dáng đầy mâu thuẫn, bởi vẻ thanh thoát tự nhiên của người tung hứng. Quãng đồ lung tung như thế đáng lẽ chẳng phải là chuyện gì đẹp đẽ, tinh vi; dù vậy tôi lúc nào cũng thích tung hứng, thích làm cho các thứ nhảy nhót. Nhưng tôi không có được sự phối hợp nhịp nhàng để làm điều đó. Greg, thì hoàn hảo. Cái đồ tự mãn.

*

Đồ khốn.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của tôi về Gregory Walterson khi bọn tôi lần đầu gặp nhau. *Đúng là đồ khốn mà.*

Lúc đó hắn đang ngồi trong quán với bạn hắn, Matt. Matt hỏi đó mới hẹn hò với Jen, bạn thân nhất của tôi, được vài tuần; và cả hai mời tôi cùng Greg đi ăn để làm quen với nhau. Jen vô cùng tha thiết muốn tôi thích Matt và nghĩ việc bạn thân nhất của Matt - người hầu như lúc nào cũng dính với anh ta như hình với bóng - sẽ hỗ trợ tiến trình yêu thích này, nên mới có chuyện ăn uống với nhau.

Hôm đó thứ Bảy nhưng tôi vẫn phải làm, thành ra đến quán bằng nhưng bước đi như chạy, mặt đỏ tía tai và bực hết cả mình vì bị muộn.

“Ambs, đây là Greg, bạn thân nhất của Matt,” Jen nói, vừa nhăn nhó cười như dờ hơi vừa dán mắt vào hai đứa bọn tôi. “Greg, đây là bạn thân nhất của em, Amber. Đừng gọi nó là Ambs nhé, nó ghét lắm. Nó nghĩ vậy hơi quá thân mật, nhất là khi anh chưa quen nó. Chỉ em mới được gọi là Ambs thôi. Nhưng Greg thì gọi Greg hay Gregory gì cũng được, không ngại đâu. Riêng khoản tên tuổi thì anh ấy dễ tính lắm.”

Trong khi Jen lải nhải nói thì tôi đá mắt nhìn sang Gregory - kẻ không phiền khi bị gọi là Greg này; bụng dạ tôi như rúm cả lại, hoặc cảm giác như tôi bị tát vào mặt vậy. Matt trong hấp dẫn, nhưng còn Greg... Greg được tạo ra bởi người không biết lúc nào thì nên dừng lại, kẻ khi được giao vào tay những nguyên liệu hảo hạng nhất, đã quyết định dồn hết chúng vào một người thay vì dàn đều ra một cách công bằng cho toàn thể nam giới trên

đời. Ví dụ như đôi mắt Greg là những hạt sô-cô-la Minstrels, đen, cứng, bóng loáng. Tóc hấn đen đến nỗi ngả thành màu đen-xanh và rủ xuống như những chùm cam thảo quanh mặt. Làn da hơi mang màu ô liu được gắn một cách đáng yêu vào bộ khung xương chắc chắn. Và đôi môi... đôi môi ấy căng mọng như những viên kẹo dẻo hồng Jelly Baby.

Đôi mắt Minstrels của Greg nán lại nơi đôi mắt nâu đen của tôi một khắc lâu hơn cần thiết trước khi cái miệng Jelly Baby hé thành một nụ cười, và hấn nói, “Hi.” Dài, chậm, và cực kỳ quyến rũ.

Đồ khốn, tôi nghĩ, trước khi cũng mỉm một nụ cười khít môi, đẩy mĩa mai đáp lại. *Đúng là đồ khốn mà*. Tôi nói, không phải vì tôi muốn đôi mắt và đôi môi và mái tóc của hấn ta, hay vì tôi nghĩ hấn ngon lành, nhưng sự thật là sự thật: Greg trông quả tình là quá tuyệt vời. Greg biết điều đó. Hấn dùng nó trong mọi cơ hội khả dĩ. Nhưng tôi phải niềm nở. Jen yêu Matt phát điên dù cả hai mới gặp nhau có ba tuần (“Ambs, tao nghĩ anh ấy chính là Người Ấy đấy, tao thật sự nghĩ như vậy,”) thế nên gã trai sẽ nấn ná trong đời tôi cũng phải ít lâu. Tôi phải tập quen dần thôi.

Bọn tôi bắt đầu thường xuyên gặp nhau cùng với Matt và Jen. Rồi hấn bắt đầu, khá là tự tiện, “cố gắng” (viết e-mail, gọi điện cho tôi ở chỗ làm, rủ rê tôi ăn trưa vì hai đứa làm gần nhau), có nghĩa là tôi cũng phải, ừ thì, cố gắng.

Tôi nhận lời đi ăn trưa lần đầu tiên vì nghĩ mình đủ “thoáng” để đón nhận việc Greg sẽ ngồi hàng giờ nói về bản thân và tự ngắm vuốt trên tất cả các bề mặt bóng loáng; và nhờ đó tôi sẽ xác định được, không mấy may nghi ngờ, hấn thuộc cái thể loại đồ khốn nào. Không may, tôi rời bữa trưa ấy mà trong lòng ấn tượng vì hấn có sự dí dỏm, kiến thức và sự thông minh tôi chỉ mới gặp vài lần trong đời, chưa hề không một lần nào tự ngắm mình trên con dao cắt bơ.

Rồi bọn tôi thường xuyên đi chơi chỉ hai đứa với nhau. Và, ba năm sau, Gregory “Đồ khốn” Walterson đã trở thành bạn thân nhì của tôi. Hấn đứng số hai trong tất cả các phím gọi tắt cho tôi, người thứ hai tôi gọi khi có chuyện gì lớn xảy ra, người tôi dành nhiều thời gian nhất sau Jen. Bọn tôi nói chuyện và e-mail mỗi ngày. Là Greg đó. Bạn tôi. Vẫn là gã khốn, nhưng

giờ gã khốn đó vô tình đã trở thành bạn tôi. Không hơn. Thật, không gì hơn, cho đến tận đêm qua.

*

“Sao? Sao? Em nghĩ sao?” Greg hỏi và xoay lại để tôi xem màn xiếc của hắn cho rõ hơn. Trước khi tôi kịp trả lời. Greg nhớ một cú bắt, mọi thứ mất cân bằng bắn tứ tung, và đột nhiên phần mũi dao lao về phía tay hắn. Hắn giật tay đi chỉ cách vài phần của giây và con dao rơi xuống sàn, theo sát đó là tất cả những món đạo cụ còn lại. Cái thìa lọc cộc bắn một đầng, củ hành lông lóc lãn một nẻo. Nhưng quả cà chua, vốn đã chín quá và sắp hỏng, rơi bẹp thành một bãi ươn ướt các thành phần vỏ, thịt, hạt... thi nhau bắn đầy ra sàn gạch men đỏ trắng.

Greg nhăn nhó nhìn quả cà chua nát bét, rồi ngược lên nhìn tôi. “Úi,” hắn nói.

“Úi?” Tôi trả lời. “‘Úi’ là sao?”

Hắn nhún vai. “Thì úi.”

“Giẻ, nước,” tôi chỉ tay vào bồn rửa. “Dọn đi!”

“Xin lỗi bạn, bạn đã vào phòng của anh rồi đấy, bạn biết thừa là anh không dọn đâu.”

Rồi hắn nhặt củ hành lên, ra tủ, lấy một con dao khác, quay lại thốt và bắt đầu cắt củ hành vút đi. Lại còn huýt sáo trong khi bóc vỏ hành nữa chứ.

“‘Anh không dọn đâu,’ rõ,” tôi nói lẫn vào tiếng huýt sáo lạch phách của hắn. “May cho anh là em không đem anh đi đòi lấy một cái muỗng trà đấy, thằng cha láo thật.”

Greg cười. Nụ cười ấm và tự nhiên đến đến nỗi lúc nào tôi cũng nghi nó xuất phát từ một nơi nào đó sâu trong tim hắn, nghe tiếng cười đó cảm thấy như có mặt trời rót thẳng vào tai và tỏa sáng khắp người mình vậy. Nghe Greg cười thường làm tôi cười theo. Nhưng ngay lúc này, tôi chỉ quấy quá được một cái cười mỉm.

Vài giây sau, tôi cúi xuống với một cái giẻ ướt để dọn đồng cà chua nát bét.

Kỳ cục thật, tôi nghĩ. Cũng như tất cả những buổi sáng hắn ở đâu vậy. Ai đó mà nhìn vào bọn này bây giờ, cái kiểu hắn thì phải thái còn mình thì

phải lau chùi, chả nghĩ được hai đũa vừa...

Tôi mở nắp thùng rác nhưng khựng lại trước khi thả cái giẻ bẩn cà chua vào - phía bếp bên Greg đã trở nên cực kỳ yên ắng. Và “yên ắng” có nghĩa là hẳn vừa làm vỡ một cái gì đó và đang cố phi tang chứng cứ. Cái cốc “Đạo diễn” của tôi đã ra đi kiêu đó, cả mấy cái cốc con mèo đáng sợ mẹ mua cho tôi nữa. (Thật ra thì tôi cũng đã vài lần “sơ ý” ra tay rồi, nhưng chúng nó có vẻ như được một trường lực vô hình bảo vệ hay sao đó.) Tôi liếc mắt ra sau để xem hẳn đang âm mưu gì.

Bao tử tôi hóp lại khi thấy Greg đang nhìn tôi, công khai, rành rành, nhìn tôi chăm chú. Đôi mắt Minstrels vừa mới đóng đinh vào tôi liền mở thao láo sợ hãi. Lấy lại tư thế, hẳn cố nở một nụ cười bên lén hạ ánh mắt xuống, rồi xoay lại và tiếp tục thái hành.

Tôi quay lại với cái thùng rác mà tìm phi nước đại trong lồng ngực, toàn thân bốc lửa. Tôi vút quả cà chua và miếng giẻ vào thùng rác, để nắp thùng rớt lại chỗ cũ.

Chỉ là một cái nhìn, một cái liếc, một vẻ mặt thôi mà, tôi tự nhủ. Chẳng có nghĩa gì. Đúng rồi, thế mà mày đã đi được trên mây rồi cơ đấy!

*

RRREENGGG!

Như một cái đồng hồ báo thức không mời, tiếng điện thoại phá tan sự yên tĩnh cuối buổi sáng thứ Bảy của tôi.

Tôi đã tắm vòi sen, mặc đồ ngủ, và cuộn tròn dưới cái chăn lông vịt trên sofa. Tôi cố quay trở lại giường sau khi Greg đi khỏi, nhưng đã bị bỏ vào đầu vì tình trạng cái phòng ngủ của mình. Nệm giường xộc xệch, vỏ bao cao su trên sàn, bao cao su dùng rồi trong giỏ mây, quần áo mặc hôm qua vút bốn góc phòng. Tệ nhất là, cái mùi nồng nặc. Mùi của bọn tôi. Của chuyện bọn tôi vừa làm. Ngay cả sau khi tôi đã mở cánh cửa lớn cho không khí lạnh giá tháng Hai tràn vào, cái mùi vẫn còn đó, như thể nó đã thấm vào tranh, vào thảm, vào trần nhà, và sẽ không bao giờ biến mất.

Thế nên, tôi đã làm điều đúng đắn là phốt lờ nó đi. Nếu tôi phốt đủ lâu và đủ quyết liệt, mọi thứ sẽ tự dọn dẹp một cách thần kỳ. Khi hành quân vào nhà tắm và quay trở lại để thấy nó vẫn chưa đâu vào với đâu, tôi mau

mẫn tãng mức độ nghiêm túc của việc phốt lờ (lần này chắc chắn sẽ thành công). Đang gà gât vào một bộ phim trên TV thì điện thoại reng, tôi nhắc ông nói và làm bầm hai tiếng a-lô.

“Ê, Ambs!”

Jen.

JEN!

Mắt tôi trợn to và tôi bật mình ngồi thẳng dậy. *Tôi sẽ nói gì với nó đây? Có nói không?* Tôi nói với Jen mọi thứ, nhưng chuyện này thì khác. Chuyện này, tóm gọn trong một từ là: ngu. Trong hai từ: cực ngu. Trong 12 từ: ngu đến nỗi tôi không tin nổi mình đã làm chuyện đó.

“Chào tình yêu,” tôi nói, giờ thì hoảng hốt nhiều hơn là buồn ngủ. Lúc nào cũng có khả năng tôi sẽ phun ra. Nó sẽ hỏi một câu vô thưởng vô phạt và tôi sẽ lên cơn Tourette^[2] mà xưng tội và hét ra hét sự thật kinh hoàng.

“Ôi, xin lỗi, tao có đánh thức mày không?” Jen ngáp ngừng, chắc là đang xem giờ. “Sáng thứ Bảy là vô giá mà, phải không?” Nó chỉ nhớ ra sáng thứ Bảy của tôi quý giá sau khi đã đánh thức tôi qua điện thoại.

Cứ sáng thứ Bảy là Matt, bạn trai của Jen, cũng là bạn thân nhất của Greg, đi đá bóng với Greg và vài gã trai khác dưới Woodhouse Moor, công viên cạnh chỗ Greg và Matt ở. Dù Jen sống tận đầu kia thành phố, ở Allerton, và Matt ở suốt với con nhỏ, anh ta vẫn lái xe xuống tận Leeds để chơi bóng với đám bạn trai vậy đó. Và ngay khi Matt lái xe đi, Jen sẽ gọi điện cho tôi. Hai đứa sẽ chát chít đến khi Matt quay lại, rồi tôi sẽ lại lặn xuống chăn để được thêm vài giờ mắt nhắm nữa. Đây là nếu Greg không gọi điện để tường thuật lại trận vừa xong, từng pha chuyền bóng hay bàn thắng mới nhất của mình. Hoặc, thường là cả hai.

“Không sao mà,” tôi nói, người vươn cong như con tôm, cổ duỗi lưng. “Tao dậy cả mấy năm nay rồi.”

“Thật á?” Giọng Jen rướn lên. “Sao vậy?”

“Ừm, không ngủ được.”

“A. Tôi qua thế nào?”

Nó biết! Greg, người chưa hề nói chuyện với tôi về việc vừa xảy ra, đã kịp kể cho hai đứa kia; và Jen đang gọi điện để xem tôi còn giấu nó được bao lâu nữa. Đồ lảm mồm! Đầu tiên là hắn ở lại ăn sáng, rồi hắn nhìn mình, và giờ thì hắn đi loan tin đồn. Tin đồn có thật. Đến với bạn bè của cả hai đứa. Nhưng tin đồn là tin đồn. “Tôi qua có chuyện gì cơ?” tôi thận trọng đáp lại.

“Hả? Greg đi xem phim với mày mà, không phải sao?”

“Ừ nhỉ. Ừ. Xin lỗi.”

“Thế nào?”

“Ồn. Hắn ồn.”

“Hả lần hai. Ý tao là bộ phim cơ mà.”

“À, xin lỗi, đúng rồi.Ồn. Greg thích phim đó, nhưng mà hắn cũng thích mấy phim kiểu như Carry on ^[3] nên, mày biết đấy, tao nghĩ nó cũng thường thôi.”

“Ừ. Thế sau đó hai người làm gì?”

“Ồ... ăn tối, rồi hắn ở lại.” *Trên giường tao. Nơi bọn tao đã làm chuyện đó. Suốt đêm.*

“Hóa ra là thế. Sáng nay Matt gọi điện báo không đi đá bóng mà Greg không có nhà, di động thì tắt. Bọn tao tưởng anh chàng ở lại nhà cô nào ở Sheffield rồi chứ.”

“Sao Matt không đi đá bóng thế?” tôi tóm ngay lấy cơ hội này để thay đổi đề tài - Jen nhắc đến Greg ít chùng nào thì tôi càng ít có cơ hội tự thú hơn chùng ấy.

Jen hạ giọng. “Anh ấy sẽ giết tao mất nhưng tao không thể không kể với mày. Matt hỏi tao muốn gì cho ngày sinh nhật và tao bảo, ‘Em muốn anh chuyển vào sống cùng em,’ và anh ấy đồng ý. Bọn tao sắp sửa chuyển vào sống với nhau!”

Tôi hét lên. “LẠY CHÚA TÔI!” Tôi ré vào ông nói. “Tao không thể tin được chuyện này cuối cùng cũng xảy ra. CUỐI CÙNG CŨNG XẢY RA! Và không thể tin phải mất sáu triệu năm mày mới thèm kể với tao! Thế nào? Thế nào? Chi tiết!”

Jen nhỏ giọng hơn chút nữa. “Không được. Để đến tối thứ Hai, lúc mọi chuyện chính thức đã. Đừng kể với ai đấy nhé. Nhất là Greg nếu mà gặp anh ấy.”

“Tao gặp hắn làm gì chứ?” tôi chống chế. Tôi có gì đáng nghi đâu, nhỉ?

“Thì đi ăn trưa hay gì đó?” Jen thận trọng nói, như thể đang cố khuyến tôi từ bỏ ý định nhảy lầu tự tử. “Hai người hay ăn trưa với nhau mà, phải không?”

“Ồ. Ừ nhỉ.”

“Này có sao không đấy. Mà có vẻ hơi...”

“Lơ đãng hả? Thiếu ngủ ấy mà. Có còn trẻ như hồi xưa nữa đâu.”

“Ok. Ừ, vậy cô mà ngủ đi. Matt đang ở đây, bọn tao sẽ đi mua sắm. Thế, gặp mà thứ Hai nhé? Khoảng sáu rưỡi ở quán Nhà Kính.”

“Ừ, gặp nhau ở đó nhé. Bye.”

Không phải đang ngồi ấm chỗ quá thì tôi đã chạy một vòng quanh phòng khách để ăn mừng ngay khi cúp máy rồi. Trong tình trạng hiện tại của mình, tôi chỉ quẫy quẫy không khí bằng cả tay chân và hét lên, “Đúng rồi! Đúng rồi! Đúng rồi!”

Cuối cùng Jen cũng có được điều đó. Một giao ước ràng buộc từ phía Matt. Một tuyên bố thực sự, rõ ràng, rằng anh ta nghĩ về mối quan hệ này như một cái gì đó lâu bền. Đây đúng là một chuyện to tát với Matt - thằng cha này nhiều khi còn ngại cả hít thở nữa cơ mà. Tôi không hề, không bao giờ nghĩ anh ta có thể ràng buộc được với ai.

Lần cuối cùng tôi và Jen nói về chuyện này - và phải thừa nhận là bọn tôi nói về chuyện này khá nhiều - Jen đã nói, “tao muốn đến được cái lúc có thể nói cho Matt nghe mọi thứ, cũng như tao nói với mà mọi thứ vậy.”

Ý nghĩ đó làm tôi trùn chần lên đầu. Trong vòng ít hơn 24 giờ đồng hồ, tôi đã làm hai việc không thể tin được: ngủ với Greg, nói dối Jen.

Giờ tôi chỉ còn phải cúng hết tiền tiết kiệm cho Đảng Bảo Thủ, và thế là cả thế giới sẽ biết cuộc xâm lăng của Những Kẻ Đổi mạng đã bắt đầu.

CHƯƠNG 3 - BIG BANG

Im lặng. Mọi thứ đều im lặng.

Sự im lặng tuyệt tuyệt đối. Thứ im lặng chắc chắn đang kéo rắc rối theo sau. Thứ im lặng, tôi hình dung, đã ngự trị trước khi vụ nổ lớn Big Bang tạo ra vũ trụ. (Hoặc giả nếu bạn tin vào các thuyết sáng tạo, thì là thứ im lặng ngự trị lúc Chúa gãi đầu tự hỏi nên cho đại dương có màu xanh hay màu hồng đào xinh xẻo.) Văn phòng của chúng tôi đang ngự trị thứ im lặng đó. Mọi người nín thở. Mọi người chờ đợi Big Bang.

Năm người trong văn phòng chúng tôi chờ đợi nó, nhưng khi nó xảy ra, khi vụ nổ đến, vẫn có đến bốn người nhảy thót lên. Tôi, nằm gần tâm vụ nổ nhất, nhảy ít nhất - vì ngay lập tức bị kẹt trong khói lửa và không thể cử động được nữa, dù rất muốn.

“Ý CÔ LÀ SAO, CHƯA COI PHIM LÀ SAO? CÁI GÌ, CHƯA XEM MỘT PHIM NÀO HẾT LÀ SAO?” Big Bang gầm lên.

Đây là Renée. Sếp tôi. S-É-P. Chị hể sức dễ thương, tôi nói thật tình đây. Tôi lúc nào cũng thích Renee, lúc nào cũng có một sự tôn trọng sâu sắc dành cho chị. Ngay cả vào những lúc như thế này, khi chị đang gào vào mặt tôi.

Tôi vừa bảo Renee là tôi chưa làm “bài tập về nhà” cuối tuần rồi, và vì tôi chưa làm bài, cuộc họp chị đã định vào chiều nay sẽ không được như mong đợi. Tôi đã làm chị thất vọng; và thay vì ngồi đó vừa từ từ nổ bung vào trong vừa im lặng trừng phạt tôi bằng các màn nhìn-chằm-chập, cong-cón-môi và nhe-nhởn-răng, chị đã chọn cách bùng nổ.

*

Trên giấy tờ, trên CV, tôi đã làm việc cho West Yorkshire International Film Liên hoan^[4] (WYIFF) được gần 11 năm.

Từ hồi tôi còn là một con bé con, tôi đã bị ám bởi phim ảnh và truyền hình. Hồi ấy tôi không được cho ra ngoài chơi nhiều, lúc lớn hơn cũng

chẳng được tiệc tùng gì, thành ra tôi trải nghiệm cuộc sống qua chiếc TV của mình, nhìn những điều kỳ của cuộc đời, tình yêu và mọi thứ qua cái hộp ở góc nhà. Sự ham mê dành cho phim ảnh đó không bao giờ rời bỏ tôi.

Năm đầu đại học, chúng tôi có kỳ thực tập bốn tháng trong một ngành nghề mình yêu thích. Tôi xin làm tại một phim trường Hollywood - tôi được nhận vào WYIFF.

Tôi dùng phần lớn khoảng thời gian từ tháng Ba cho đến tháng Sáu đó của mình làm đầy tớ không công cho WYIFF, nghiên cứu và pho-to tờ rơi, và tôi thích mê công việc này. Hầu hết mọi người kêu trời vì không được trả lương, vì bị người khác đối xử như công dân hạng tư. Tôi thì không. Ừ thì tôi phải pha trà, pho-to giấy tờ và chạy việc, thì đã sao chứ? Tôi được ngồi cùng văn phòng với một nhóm người biết nhiều kinh khủng về phim, một trong số đó từng cặp với một đạo diễn có tiếng của Mỹ. Và một người nữa thì từng là diễn viên rất nổi tiếng hồi còn nhỏ. Sau bốn tháng làm việc, tôi tiếp tục “tạt qua” văn phòng - cũng kiểu kiểu như “tạt qua” nơi bạn biết một người mình mê hay lui tới - để giúp việc vặt.

Đến tháng Chín, trong hai tuần Liên hoan chính thức, tôi lại quay lại đó. Tôi đứng giữa bàn dân thiên hạ, tự hào mặc một chiếc áo WYIFF, dẫn mọi người tới chỗ ngồi, xé vé, phát những tờ rơi có tên tôi trên đó. Tên tôi. Thành quả của tôi đó. Tôi đã tự nộp thân, dâng hiến linh hồn cho “thần” WYIFF, tôi đã cơ bản bước vào thiên đường công việc theo mơ tưởng của mình và không muốn rời. Thế là tôi không rời. Mỗi dịp lễ Phục sinh, mỗi mùa hè, mỗi kỳ Liên hoan, bất cứ lúc nào không phải kiếm tiền để trả tiền thuê nhà hay tiền ăn, trong suốt 5 năm sau, tôi đã ở đó, lượn ờ quanh văn phòng, xin được giúp một tay. Sau cùng họ cũng thấy tội nghiệp mà trả tiền để tôi soạn quảng cáo. Sau đó nữa, họ cho tôi một vị trí toàn thời gian, làm Trợ lý Liên hoan phim. Và sau một năm chẵn tròn, tôi trở thành Phó tổng Phụ trách Liên hoan. Đây là bốn năm trước.

Trên thực tế, điều đó hầu như chả có nghĩa gì mấy vì giờ WYIFF chỉ có ba thành viên chính thức - Renée, Tổng Phụ trách Liên hoan, Martha - Quản lý hành chính, và tôi. Tôi, người có một tập phim xếp chồng trong phòng

khách phải xem và báo cáo lại với Renée trước cuộc họp của chị với hãng sản xuất phim vào chiều nay.

Từ văn phòng nhỏ của chúng tôi, một sự kiện khổng lồ tụ hội rất nhiều ngôi sao, qua đó giới thiệu West Yorkshire như một địa chỉ nghệ thuật được đặc biệt quan tâm, sẽ diễn ra vào giữa tháng Chín. Chúng tôi tổ chức, nghĩ chủ đề, mời khách khứa, sắp xếp chương trình. Thêm nữa, các buổi công chiếu lớn ở đây cũng được chúng tôi tổ chức - bao gồm từ khâu phát giấy mời cho đến lôi kéo báo giới, cũng như lo ăn ở cho các diễn viên.

Trên hết, thỉnh thoảng chúng tôi còn làm công tác tư vấn. Nếu thấy một hãng sản xuất có tiềm năng hoặc nếu có thời gian, chúng tôi sẽ cho họ lời khuyên về việc tìm tài trợ, biên tập tác phẩm, thử vai và kịch bản. Chính là điều Renée sẽ phải làm chiều hôm nay đây, nếu không phải vì tôi.

Nhưng mà, nhưng mà, ngày thứ Bảy đã xem như đi tong ngay khi tôi mặc bộ pyjama vào. Tôi không thể chịu nổi việc xem một thứ nhiều khả năng là một bộ phim gớm ghiếc, và tiêu đề của nó - *Mừng bạn đến Trung tâm Nôn mửa* - cũng không đợi được bao nhiêu tin tưởng vào sản phẩm. Chủ nhật, giữa các tập phim *T4*, *Eastenders* và chạy vòng quanh thành phố để lo quà sinh nhật cho Jen... tôi không có đủ thời gian.

Tôi ngược lên nhìn Renée bằng ánh mắt mà tôi hy vọng là đầy vẻ đau thương, van lơn và cậy cục nữa nếu cần. Còn Renée thì liếc lại với chữ “giết” lộ lộ nơi cửa sổ tâm hồn.

Chị thường có cái vẻ của một diễn viên nhí-hóa thành-nhà sản xuất-hóa thành-tên tuổi quan trọng trong làng phim Bắc nước Anh. Chị tinh tế từ đầu đến chân: tóc đen mượt, mắt đánh phấn và chải kỹ mascara, làn da màu ô liu được tẩy rửa, bôi kem giữ ẩm đất tiền, môi màu trung tính. Quần áo lúc nào cũng là hàng hiệu, không nhãn không xù, dĩ nhiên. Giày lúc nào cũng đi với túi. Đã sơn móng tay là đồng màu với son môi.

“TÔI SẼ NHƯ MỘT CON NGỐC TRONG CUỘC HỌP!” Renée rửa xả. “KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC CÔ LẠI LÀM TRÒ NÀY VỚI TÔI!” Những ngón tay chị cũng dài và gầy như người, luôn làm tôi nhớ tới loại sô-cô-la thổi Caldbury, khớp rất nhỏ không làm hỏng độ dài và hình dáng của chúng. Và bạn biết không, những ngón tay đó tạo ra những tiếng ồn cực

lớn lúc chúng đập lên bàn, nhấn từng lời chị nói - chắc tương đương với cái lỗi bánh quy trong các thời sô-cô-la.

KHÔNG THỂ (âm) TIN ĐƯỢC (âm) CÔ LẠI (âm) LÀM TRÒ NÀY (âm).

Tôi không cần liếc qua phòng cũng biết Martha, Quản lý hành chính, đang nhìn trần trời vào màn hình máy tính trước mặt, và hai con bé thử việc thì đang đào một số đường hầm tẩu thoát dưới gầm bàn. Đây là bài diễn tập tháo chạy thường xảy ra khi Renée nổi xung. Mà dạo gần đây, phải nói là chuyện này xảy ra khá thường xuyên. Tâm tính thường ngày của Renée vốn đã rất mong manh, chẳng cần gì mấy cũng ném được chị vào một cơn tam bành thứ thiệt rồi. Nhưng gần đây, ngay cả câu “Buổi sáng tốt lành,” cũng có thể rẽ thành hai hướng: một câu “Chào,” trở lại hoặc một bài thuyết dài rằng buổi sáng thì có cái quái gì mà tốt lành cơ chứ.

Tôi biết điều này. Thế nên tôi mới nói, “Ít nhất em không ngủ với chồng chị.” Amber kinh điển là thế đấy. Khi mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, dù là xấu nghiêm trọng hay tốt nghiêm trọng, tôi bắt buộc phải làm mọi thứ nhẹ nhàng hơn bằng một nỗ lực nói đùa. Nên nhớ là bắt buộc. Tôi thật sự không thể điều khiển được nó. (Cái vụ “Anh là cái taxi” cũng từ đó mà ra.) Rất nhiều tình huống suýt chiến tranh đã được tôi tránh đi bằng cách làm cho người khác cười hoặc ít nhất là nhếch mép. Tôi không dừng được. Tôi nghĩ điều này phát nguồn từ một niềm tin thâm căn cố đế rằng người ta sẽ ít có khả năng đánh chửi bạn hơn khi bạn đang cố làm cho họ cười.

Chỉ có điều, điều tôi vừa nói chẳng buồn cười một tí tẹo nào. Và chỉ vài giây sau câu nói ấy, lý trí của Renée bỏ nhào khỏi ngưỡng bình tĩnh.

“Cô. Nói. Cái. Gì,” chị rít, sốc đến độ không hét hay đập bàn gì được.

“Chỉ là một cuộc họp thôi mà, có phải lần cực khoái thứ hai của chị đâu,” tôi nói, rồi nháy mắt. Thật sự, hoàn toàn không cần phải tiếp tục trêu chọc một phụ nữ mà đầu đã bùng bùng lên như thế, nhưng tôi hình như không dừng lại được.

Làn da không tì vết của Renée đỏ đến tận chân lông vì giận dữ. Tôi không biết là con người ta có thể chuyển màu đỏ đến như vậy mà không ngất xỉu.

“SAO CÔ DÁM NÓI NHƯ THẾ? CÔ TƯỞNG CÔ LÀ AI?” chị gào lên.

“Ôi, thú thật, chị Renée, em thừa biết chị muốn hoãn cuộc họp này mà.” Chúng tôi đang rơi vào một “hố đen” của sự hài hước - Renée càng bốc hỏa, tôi càng cố làm chị cười, và lại càng làm chị nổi điên. Cứ lần quần thể đấy.

“TÔI KHÔNG HIỂU VÌ SAO MÌNH LẠI TUYÊN CÔ!” Renée hét.

“Vì con chuột bạch thực tập làm chị thất vọng chẳng?”

“SAO CÔ DÁM? MƯỜI NĂM NAY, TÔI ĐÃ CHỨNG KIẾN CÔ LƯỢN LỜ QUANH ĐÂY, KHÔNG LÀM MỘT CÁI GÌ NGOÀI ĂN SÔ-CÔ-LA. TÔI CHỊU ĐỤNG CÔ ĐỦ LẮM RỒI ĐÁY. ĐỒN ĂN HẠI.” Nói rồi, chị chụp lấy di động và áo khoác, hăm hăm bước khỏi phòng. Cánh cửa kính bị đóng đánh rầm một cái, mạnh đến nỗi chúng tôi đều tưởng nó phải vỡ tan ra rồi.

Mọi thứ trở lại im lặng và bất động sau tiếng cửa đóng.

Renée chưa bao giờ nổi khùng như thế với tôi. Chưa bao giờ chị nổi khùng như thế với bất cứ ai. Chưa hề. Ừ, thì chị la hét; ừ, thì chị ném đồ; nhưng trong 11 năm, tôi chưa bao giờ nghĩ chị sẽ giơ tay lên dọa ai. Thế mà trong một giây, tôi tưởng chị đã chuẩn bị tát tôi đến nơi.

Martha ngược mắt nhìn hai con bé thử việc cho đến khi chúng nhận ra là cần đi vệ sinh - cần cấp kỳ - và đứng dậy. Hai đứa cũng đóng cánh cửa trên có một dây phim và chữ WYIFF lấm tẩm, nhưng rất khế thôi.

Martha và tôi cùng đứng dậy, đi dọc cái phòng trần cao đầy những bàn, tủ và kệ phim, đến cửa sổ. Toàn bộ khung cửa sổ chiếm gần hết một bức tường và có bệ cửa đủ rộng để ghé mông lên ngò - chính là điều tôi và Martha đang làm. Trong tất cả các văn phòng trong tòa nhà West Yorkshire Council này, phòng chúng tôi là đẹp nhất. Nó có tường trắng, thậm chí không phải màu be bình thường mà là màu xanh hoàng gia. Chúng tôi còn có poster phim đóng khung trên tường. Khi làm toàn thời gian ở đây, bạn được chọn poster riêng cho mình. Renée có phim *The Big Blue*, Martha có *Pretty Woman*, tôi có *Terminator 2*. Theo năm tháng, các tấm poster khác đã

đến rồi đi, nhưng anh chàng bơi lội, cô gái điếm và gã người máy vẫn bám chặt trên tường qua bao thăng, trầm, và những cơn bùng nổ của Renée.

“Mụ càng ngày càng tệ,” Martha nói, hơi xoay người để thu lấy toàn cảnh Leeds nhìn được từ độ cao này. Martha “người” hơn Renée nhiều. Con bé cao tầm tầm tôi, tóc ngang vai màu nâu lông chuột, mắt nâu lông chuột, da trắng tái thỉnh thoảng có đốm. Tôi thích Martha, nhưng không giống như kiểu tôi thích Renée. Renée đã tuyển tôi - cuối cùng cũng tuyển tôi - và tôi đã góp phần tuyển Martha. Hơn nữa, Renée chưa bao giờ tự mời mình đến nhà tôi ăn tối chỉ sau có nửa tháng làm việc chung, như Martha đã làm. Tôi cũng khá chắc Renée không bao giờ liên tục lục lọi các ngăn kéo của tôi để tìm nước hoa, son môi, băng vệ sinh hay các thứ mà phụ nữ thường mang theo người, như Martha vẫn làm.

“Ừ,” tôi đáp trả nhận xét của Martha rằng Renée đang càng ngày càng tệ, nhưng ngay lập tức cảm thấy có lỗi. Renée, dù sao, cũng là một bà sếp tốt. “Không biết tại sao thế nhỉ?”

“Vì mụ là một mụ Pháp điên,” Martha trả lời và giăng cái áo len đen chéo ngang ngực để nhấn mạnh mức độ điên của Renée. Hôm thứ Sáu, con bé đã bị chị hét thẳng vào mặt vì tôi không trả cái dập ghim. Và mặc dù Renée đã ra ngoài mua cho chúng tôi bánh ngọt “vì cả hai xứng đáng được như thế”, dù đã có một cuối tuần gián đoạn, Martha vẫn chưa quên hay tha thứ. Con bé không phải dạng dễ Q&T (quên và tha). Một lúc nào đó, sớm hay muộn, nó sẽ trả đũa Renée đến nơi đến chốn.

“Không, Renée cũng được mà. Chỉ không hiểu bà ấy đang lo lắng bực bội cái gì,” tôi nói. Ngay cả sau màn trình diễn vừa rồi tôi vẫn trung thành với Renée dữ dội.

Martha nhún vai. “Chắc sẽ sớm biết thôi. Em phải làm một cuộc chạy trốn với sô-cô-la đây, sáng nay tự nhiên thêm Flake thế chứ.” Nó ngừng lại, suy nghĩ về lựa chọn sô-cô-la của mình. “Mà thôi, bỏ đi, em sẽ làm một cú Renée, mua ít bánh ngọt, cà phê và, quý tha ma bắt, ít trứng cá hồi, rượu sâm-panh và ghi hóa đơn đỏ.”

“Bà ấy không bao giờ làm thế!”

“Không bao giờ gì chứ,” Martha nói. “Mụ ấy làm thế suốt.”

“Khôn lỏi đây,” tôi nhận xét, không có ý nói về việc vi phạm chỉ tiêu của Renée. Đây là chiêu trả thù của Martha: cho tôi biết bí mật nho nhỏ của Renée để tôi làm theo, và khi Renée thấy thế, chị sẽ không nói được lời nào, và điều đó sẽ thiêu đốt tâm hồn chị.

Mặt Martha toét thành một nụ cười rộng ngoác vì biết mình vừa bị bóc mẽ. “Được rồi, hơi lộ quá. Nhưng em sẽ trả thù mụ theo cách khác, chỉ phải vòng vèo hơn tí thôi.”

Thay vì trả lời, tôi chăm chăm nhìn ra Leeds. Những tòa nhà nhấp nhô, những màu sắc và sắc độ trải dài ra mãi. Một bức tranh chấp vá của những mảnh đời. Một đường chỉ dây đó giữ cho chúng nối với nhau. Một số mảnh đắp lên nhau, số khác lại chỉ khẽ chạm thông qua những mảnh khác nữa của bức tranh.

Mắt tôi nhìn ra bức tranh toàn cảnh, nhưng tôi biết nếu đứng ở một chỗ nhất định, dài cổ và căng lòe mắt ra, tôi có thể nhìn thấy văn phòng của Greg. Hắn làm việc cách đây mười phút đi bộ dọc đường Wellington, trong tòa nhà *Yorkshire Chronicle*, làm giám đốc chuyên san tờ phụ bản bóng bẩy của tạp chí *Sunday Chronicle*, tờ SC.

“Không sao chứ, chị yêu?” Martha hỏi.

Tôi quay ánh nhìn lại phía con bé, nhận ra cả hai đã ngồi trong im lặng được một lúc. “Không sao. Chỉ hơi lấn cấn một chút về Renée, thế thôi.”

Martha gật đầu về thông cảm. “Chị vừa làm tình, phải không?”

Tôi điều chỉnh lại khuôn mặt mình để trông không:

1. Tội lỗi.
2. choáng vì con bé đoán ra.
3. giống như tôi vừa làm chuyện đó.

“Gì cơ?” tôi đáp.

“Bà vừa làm chuyện đó, thế nên bà mới xử sự như đồ điên ấy.”

“Xử sự như điên làm sao?”

“Làm sao cái gì? Ăn nói cái kiểu đó với Renée chứ làm sao. Dù sao thì, nó cũng lộ lộ trên mặt bà kia kìa. Bà đã chay tịnh hàng thế kỷ rồi và giờ thì trông rõ là vừa được làm chuyện đó đến nơi đến chốn. Trông rất chi rạng rỡ ấy.”

Tôi cười to. Martha đúng là đồ câu kéo, nhưng lần này con bé đã bắt được mẹ lớn.

“Có, đúng không?” Martha hỏi tới. “Bà có làm chuyện đó.”

“Có thể,” tôi trả lời.

Mắt Martha sáng lên. Nó nhảy khỏi bậu cửa, cái áo len bay bay để lộ làn áo cánh trắng bên trong. Martha nhảy chồm chồm trước mặt tôi. “Thế nào, kể thêm đi. Hắn có qua được Thử thách Bốn-Mươi-Tám-Giờ không?”

Con bé đang nói tới lý thuyết của tôi, rằng không cuộc tình một đêm nào đích thực là cuộc tình một đêm nếu gã trai không gọi lại sau 48 giờ xảy ra sự vụ. Một số người, như Jen, cho rằng bọn đàn ông có một thời gian biểu khác và rằng tôi phải cho bọn ấy 72 giờ. Xin lỗi, nhưng bất cứ gã nào có thể đợi được đến ba ngày sau khi chia sẻ với bạn một sự thân mật nhường ấy, thì, chắc, đúng là hắn chẳng hứng thú gì bạn rồi. Bởi vì chẳng thằng cha nào đợi được đến 48 giờ để gọi điện cho một cô gái nếu hắn thật sự thích cô ta.

Greg không qua được thử thách đó. Dĩ là thế, nhưng cái cách hắn nhìn tôi ở bếp, thật lâu, thật đăm đúi, thoáng qua trong tâm trí lúc tôi nói “Không”.

“Vậy chị lo là sẽ không gặp lại hắn nữa?” Martha hỏi.

“Ồ không, chắc chắn còn gặp lại chứ. Thật ra là ngay tối nay, với vài người bạn nữa, tại một bữa tiệc sinh nhật.”

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Ai nói có vấn đề gì đâu?”

“Thì, chị không có vẻ gì như đang nhảy múa trên bàn cà, đúng không?”

“Có thể.”

“Mà nói tóm lại, với chị, Amber ạ, chẳng lúc nào là không có vấn đề cả.”

“Oi.”

Martha đảo mắt. “Thật thế chứ còn gì nữa? Nhưng cũng không phải lỗi của chị, chỉ là chị suy nghĩ nhiều quá đấy thôi mà.”

“Nào, chỉ là... không biết nữa, cũng khá phức tạp.”

“Phức tạp vì hắn là bạn trai của bạn chị hả?”

“Không.”

“Phức tạp vì hắn đã có vợ/ có bồ/ gay/ thuộc thể loại giết người hàng loạt?”

“Không cái nào trong số đó.”

“Thế thì phức tạp vì cái gì?”

Nếu tôi chưa nói cho Jen thì tôi cũng không kể cho con bé này nghe được, đúng không? Hơn nữa, Martha biết Greg. Khá rõ. Mà đã biết Greg rồi, bạn sẽ biết hắn không phải là người tử tế. Về căn bản là tốt? Ừ. Nhân hậu? Một trăm phần trăm. Nhưng tử tế? Không. Martha biết điều đó. Nó - và cả Renée nữa - nghĩ Greg là con của quỷ Satan. Tôi mà nói thì Martha sẽ gọi ngay đến một ông thầy trừ tà ma còn nhanh hơn tôi kịp chớp mắt ấy chứ. Một lần con bé trả lời điện thoại hộ tôi, và Greg, tưởng là đang nói chuyện với tôi, đã nói, “Ê chim, anh sẽ vắt em lên đùi và phát cho vào mông vì tội đến muộn đấy nghe chưa.” Martha ngay lập tức đề nghị kiếm cho tôi vài gã bạn cao to đến tận Greg một trận. Ngay cả khi tôi cam đoan với con bé là hắn chỉ đang đùa thôi, nó vẫn khẳng khẳng là nó không đùa đâu. Martha và Renée, cả hai đều đang mong chờ một cái cớ để cho Greg một trận, và đây rất có thể là cái cớ đó.

Tôi nhún vai thay câu trả lời cho câu hỏi của Martha về điều gì phức tạp.

“Thấy chưa, em nói đúng mà,” Martha nói, “chị suy nghĩ quá nhiều.”

Có thể con bé nói đúng - Greg lúc nào cũng buộc tội tôi như thế, nhưng nếu tôi mà suy nghĩ đủ nhiều vào buổi tối thứ Sáu đó thì đâu đến nỗi sa vào đám rắc rối này, phải không nào?

*

Tối thứ Sáu.

Tối thứ Sáu không phải là đỉnh điểm của nhiều năm tán tỉnh, trông ngóng và chờ đợi đối với tôi. Tôi không biết Greg sao, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ về hắn như thế. Chưa hề. Dĩ nhiên, giờ tôi có nói cũng chẳng ai tin.

Sau khi nghĩ hắn là một “tên khốn”, tôi đã làm rõ mình không phải quà tặng kèm hay phần thưởng hắn giành được bằng cách để yên cho bạn thân nhất của tôi hẹn hò với bạn thân nhất của hắn. Tôi liên tục vụn sườn hắn và từ chối đồng đưa với hắn. Không một tí gì. Hắn thử vài lần, vì không được, nhưng để đáp trả tôi chỉ đảo mắt hay tặc lưỡi. Một lời bóng gió đa

nghĩa nhỏ nhất cũng bị đáp trả bằng sự nhạo báng khó chịu. Khi tôi bắt đầu hẹn hò người khác, Sean, một vài tháng sau khi gặp Greg, hắn đã hiểu rõ thông điệp: tôi không hứng thú. Chúng tôi có thể tiếp tục làm bạn bè. Tối thứ Sáu, do đó, chỉ là một buổi tối như bao buổi tối khác với tôi.

Tôi gặp Greg ở trạm xe buýt khoảng bảy giờ tối. Hắn vừa đi Sheffield cả ngày để làm phóng sự chuyên đề cho tạp chí. Tôi nhận ra hắn ngay khi rẽ từ đường New York ra trạm xe. Hắn đeo túi chéo, áo khoác dài tới gối cài đủ khuy, cổ áo len xanh lộ ra ngoài. Tay hắn thọc sâu vào túi, chớp mũi đỏ lên vì lạnh và hơi thở cong vút bay đi như những cuộn khói trắng. Rõ ràng hắn đã đợi được một lúc nhưng không có vẻ gì phiền hà cả.

Nếu việc Greg rảnh vào một tối thứ Sáu chưa cho tôi biết buổi tối sẽ kết thúc ra sao, tâm hồn việc xảy ra tiếp theo nhẽ đã phải làm được điều đó: hắn đặt bàn tay dịu dàng gần như che chở, lên eo tôi, nhẹ nhàng kéo tôi lại và cúi xuống hôn lên má. Nụ hôn kéo dài hơn cần thiết một tích tắc thôi, như thể Greg đang cố bám lấy khoảnh khắc đó. Rồi hắn vùi mặt vào mái tóc đen dài đến má của tôi và ôm quanh người tôi sát lại trong khi hít vào thật sâu.

“Ê... ờ, *ngủ* tóc em đấy hả?” tôi hỏi. Có người đã từng đùa rằng tôi có mùi và tôi bị ám ảnh về việc ấy từ đó đến giờ. Những lời nói đùa luôn là lời nói đùa trừ khi sếp của bạn đưa bạn ra ngoài để nói nhỏ chuyện vệ sinh cá nhân - tôi không hưởng ứng vụ đó lắm.

Greg cười to. “Anh chỉ kiểm tra xem em có cần ép lại tóc không thôi. Anh đây mà không nói em thì ai nói?”

Tôi đã vui vẻ vỗ vai Greg, lắc đầu với hắn, rồi dẫn đường hai đứa đến rạp chiếu riêng của West Yorkshire Playhouse.

Sau một buổi chiếu miễn phí vì công việc (việc của tôi, không phải của hắn), chúng tôi đi uống một ít và ăn tối, rồi thấy mình đang đứng ở vỉa hè bên ngoài nhà hàng. “Về chỗ anh chơi tí không?” Greg hỏi.

Tôi chỉ muốn về nhà chứ không muốn đi bộ đến nhà hắn ở tận Hyde Park (lúc nào Greg cũng bắt cả hai đi bộ về đó), ngồi tán dóc với cậu bạn cùng nhà không-phải-Matt của Greg. Tôi muốn thay quần áo, xem TV một tí rồi đi ngủ. Dĩ nhiên tôi không thể nói thế được nên giả vờ nhìn đồng hồ, phát hiện ra mình không theo đồng hồ và giật tay xuống trước khi hắn kịp

nhận ra tôi đang làm gì. “Nói thật là,” tôi nói, “cũng muộn rồi, em nên về thôi. Em sẽ bắt xe buýt.”

Greg ngó đi, nổi thất vọng của hắn sôi lục bục trong bầu không khí buốt giá quanh chúng tôi. Ồ, tôi đã nghĩ, *anh chàng có chuyện gì muốn nói với mình đây. Hóa ra là vì thế mà hắn rảnh tối thứ Sáu. Hóa ra là vì thế mà hắn muốn buổi tối cứ kéo dài ra.*

“Hoặc,” tôi nói, “anh có thể về chỗ em. Ngủ lại cũng được.”

“Thật á?”

“Dĩ nhiên. Anh gần như đã sống trong cái phòng còn trống còn gì. Nhưng buổi sáng đừng có đánh th... BUÝT!” Và hai đứa ù chạy ra xe.

Khoảng một tiếng sau, chúng tôi vẫn đang ngồi trên sàn phòng khách, mở nhạc làm nền trong khi nói chuyện về những thứ chung chung mà chúng tôi vẫn nói với nhau. Hắn chưa hề thốt ra một lời gì có vẻ, dù chỉ là hơi hơi úp mở. Tôi thì đã biết về những người hắn phỏng vấn hôm nay ở Sheffield; biết mẹ hắn vừa mua một bộ xoong chảo mới; biết anh trai hắn đang sống ở Úc có thể về nhà vào dịp Noel tới; rằng hắn vẫn đứng sau Matt trong bảng xếp hạng các bàn thắng ghi được trong mùa này. Bộ pyjama và chăn nệm đang vẫy gọi tôi còn tôi thì vẫn đang nghe những chuyện trời hời của Gregory. Chúng tôi tuột vào im lặng. Tôi bắt đầu gỡ cái nhãn chai bia của mình, Greg nhìn chằm chằm cốc cà phê của mình một lúc rồi bắt đầu cắn cắn cạnh ngón tay cái. Tôi đập tay Greg - đúng như lời hắn đã dặn - hắn giật mình, im lặng trả lời bằng một nụ cười nửa miệng vẻ hối lỗi và thay vì cắn, luồn tay vào mái tóc.

Mái tóc của hắn. Mái tóc đen xanh, dài chấm vai. Phụ nữ rõ ràng thích những mái tóc mềm - số kịch bản và sách vở tôi từng đọc về nhân vật nam có mái tóc mềm nhiều kinh khủng khiếp - nhưng tôi vẫn thấy như vậy là lệch lạc. Cũng như món sô-cô-la Sữa Cam vậy. Tôi thích sô-cô-la sữa. Tôi thích cam. Nhưng kết hợp với nhau, hoàn toàn lệch lạc. Cũng như thế với con trai tóc dài. Tôi thích tóc dài. Tôi thích con trai. Nhưng đi chung với nhau, lệch lạc ón xương.

Trong lúc tôi nghĩ vậy thì Greg bắt đầu cười. Kinh dị, tôi tự hỏi liệu hắn có đọc được tâm trí của tôi và nghĩ tôi ghen ăn tức ở không.

“Anh cười gì?” tôi hỏi.

Hắn lắc đầu. “Có gì đâu.” Trận cười cố nín làm rung cả hai vai và thoát khỏi khoe miệng đang ngậm chặt.

Tôi đẩy hắn. “Cái gìiiii?”

Greg khúc khích cười vào cốc cà phê một lúc nữa, rồi giằng mắt khỏi thứ chất lỏng ấy, nhìn thẳng vào mặt tôi mà nói, “Em có muốn biết thật không?”

“Có.”

“Được rồi.” Hắn ngập ngừng, hít một hơi thật sâu, nín thở. “Anh đang nghĩ, ‘giờ mình mà hôn Amber thì có buồn cười không nhỉ?’”

“Việc đó có gì mà buồn cười?” tôi trả lời. “Anh hôn em suốt còn gì... Hay... em *bốc mùi* thật hả? Hôn em làm anh buồn nôn và như thế là buồn cười vì em không nhận ra phải không?” Tôi đặt chai bia uống dở xuống, giơ tay lên ngửi. Một chút Hugo Woman và Dermalogica dưỡng ẩm; ngoài ra, chẳng có gì.

Mắt Greg đảo vòng tròn như thể tôi đã bỏ qua một điều gì đó quá rõ ràng, như thể hắn không tin được là tôi có thể ngốc đến vậy. Gần như trong một đoạn phim quay chậm, hắn đặt cốc cà phê xuống, rướn tới trước và ấn môi lên môi tôi, những ngón tay vuốt ve mặt tôi còn lưỡi thì rẽ môi tôi, và tôi đã quên mất hôn là như thế này đây. Mềm, ẩm, dịu dàng.

Cuối cùng Greg cũng thả tôi ra, ngồi lui lại. Im lặng. Im lặng khi Greg nhìn tôi và tôi nhìn lại hắn, người từng-là-bạn-tôi. Người từng là bạn tôi, với khuôn mặt đầy vẻ e sợ. “Em giận anh à?” cuối cùng hắn hỏi bằng một giọng thật nhỏ.

Tôi có giận hắn không? Không, tôi chỉ choáng thôi. Choáng, trên tất cả những cảm xúc khác, là choáng. Tôi từ từ di chuyển đầu sang hai bên.

“Anh về nhé?” Greg hỏi.

Tôi lại lắc đầu, lần này nhanh hơn. Không. Không. Hắn không thể phá hoại một tình bạn kéo dài ba năm rồi cứ thế bỏ đi được.

Một nụ cười toét nở trên mặt Greg. “Vậy làm lại nhé?”

Tôi rướn tới và hôn hắn. Tôi phải thử lại lần nữa. Tôi bị choáng, nhưng ào đến sau cơn choáng váng ấy là sự thèm khát. Và chẳng bao lâu, cái thứ gọi là sự thèm khát này đã lấn át mọi cảm xúc, mọi ý nghĩ. Hắn kéo tôi lại

gần, tay hắn đã ở dưới áo tôi, vuốt ve da thịt tôi. Hắn hiểu cơ thể tôi như có “tay trong”, như có sách hướng dẫn chi tiết:

1. Đập vỡ hàng rào phòng thủ của Amber thành nhiều mảnh
2. Ngả cô ấy xuống sàn
3. Tăng nhiệt độ lên gần nhiệt độ sôi
4. Khuấy rồi vuốt ve nhẹ nhàng đến khi cô ấy tan chảy thành một bề khao khát không lồ
5. Ngẫu nhiên tùy thích

Greg đẩy tôi xuống sàn, cởi áo cho tôi và phủ lên bụng tôi những cái hôn dịu dàng. Hắn tháo khuy quần jeans của tôi, hôn từng phân da thịt lộ ra... và rồi, khi chạm tới khuy cuối cùng, Greg ngừng lại, mặt hắn là một bức tranh mơ màng của khao khát và thỏa mãn.

“Em có chắc muốn làm chuyện này không?” Giọng hắn nghẹn vì thèm khát.

Hỏi cái gì lạ vậy? Tôi tự hỏi trong im lặng khi mắt chúng tôi chạm nhau. Dĩ nhiên làm sao tôi chắc được cơ chứ!

Hãy đặt chuyện ngủ với một người bạn sang một bên, một chút thôi. Đây là một bước dài. Tôi đã sống 18 tháng nay không quan hệ. Và, sau 18 tháng, bạn phải cẩn thận xem mình đi với ai: cứ vội vội vàng vàng nhảy lên giường rồi không khéo lại phải tạo hiện trường giả chết, thay đổi danh tính và chuồn thật xa ra nước ngoài để chạy trốn.

Mặt khác, 18 tháng không sex là 18 tháng không được vuốt ve, không được nói ngọt, không được thèm khát. Sau hàng tháng, hàng tháng trời ăn uống khỏe mạnh; sau hơn một năm thực đơn tình dục chỉ có cần tây, xà lách và phô mai gạn kem, giả sử bạn được mời ăn một cái bánh kem tuyệt diệu nhất trên đời, cái bánh với thứ mứt tươi nhất, dẻo nhất, kem bông mịn nhất, vỏ bánh giòn nhất, bạn sẽ nói gì? “Không, cảm ơn, em đang ăn kiêng” hả?

Tôi nhồm dậy, kéo áo của tôi và áo của hắn bằng một tay, tay kia giơ về phía hắn.

Tôi chưa bao giờ giới khoản ăn kiêng.

CHƯƠNG 4 - MÊ PHIM

Tháng Hai.

Trời đầy mây, chưa đến sáu giờ đã tối, không khí đầy hơi ẩm. Một trận gió ngẩn thổi vào tóc tôi, hất tung mái tóc đen cắt ngắn và thổi toang chiếc áo khoác dài mùa đông màu đen. *Trời quá lạnh để ăn mặc như thế này đi dự sinh nhật Jen*, tôi tự nhủ lúc lùa tay gỡ tóc và kéo chặt áo.

Thứ tôi đang mặc trên người đây tương đương 24 ca-ra vàng. Nhằm mục đích không làm mọi người mất hứng khi đến ăn một bữa tối đắt tiền, tôi đã đi mua một cái váy mới. Nó nổi bật hẳn lên, lung linh sắc đỏ và hồng giữa đám đồ màu đen, xanh và xám trong cửa hàng. Tôi mang luôn đồ vào thử rồi mới lật giá lên xem. Và dù tim tôi có lạc mất một nhịp, tôi vẫn phải mua. Cái váy cứ như được thừa riêng cho tôi vậy: nó làm nổi bật vòng một, thít lại ở vòng hai, ôm lấy vòng ba, và nhẹ nhàng xòe ra ở mắt cá. Vừa khít người. Tôi phải có được nó. Lúc ra đến quầy tính tiền là tôi đã gần như hồn xiêu phách tán, và tay tôi đã run lên lúc ký tên phía dưới số tiền ba-chữ-số - có ba chữ số trước chấm thập phân. (Tiêu xài như vậy hoàn toàn trái ngược với bản tính của tôi. Lương tuy kiếm được cũng khá, nhưng từ trong thâm tâm, tôi vẫn là một đứa chuyên lòng hàng giảm giá - khu giảm giá luôn là địa điểm đầu tiên tôi tìm đến trong một cửa hàng).

Tôi cũng đã trưng dụng lại đôi giày gót nhọn màu đỏ có quai dích dắc lên tận mắt cá chân, cái đồ quỷ lúc nào cũng làm tôi đi cà nhắc mất vài ngày sau đó. Không thể mặc quần bó với đôi giày này và thế là ngay lúc rời khỏi nhà, phần chân trần của tôi đã trở thành một đám da gà đau đớn.

Đáng lẽ tôi phải biết khôn hơn. Mà thật ra tôi có biết đấy chứ. Tôi là một đứa con gái miền Nam 30 tuổi, cảm nhận được dù là sự tụt giảm nhiệt độ nhỏ nhất trong mọi phần cơ thể. Lần đầu tiên đến Leeds học đại học, cách đây 12 năm, tôi đã tưởng mình vừa chuyển đến Siberia. Mùa đông đầu tiên ở đây, tôi đã phải gọi nhờ bố mẹ gửi bưu điện cho tất cả áo khoác tôi để lại

nhà; lạy lục bố mẹ cho vay ít tiền để mua thêm hai cái chăn và nhiều đồ len nữa; và đeo găng gôn như vĩnh viễn. Việc tôi quyết định định cư tại đây vẫn là một điều kỳ diệu. Cả việc tôi dám rời khỏi bất cứ chỗ nào mà không mặc đồ lót giữ ấm và ít nhất ba lớp áo quần cũng vậy.

Quần áo khoác thật sát cơ thể đang run rẩy, tôi len lỏi qua thành phố để đến Nhà Kính. Ánh sáng từ đèn đường và từ xe cộ trên những con phố hào nhoáng hắt lên lung linh như những giọt sáng thoi miên trong ngọn đèn dung nham, và lại khiến tôi nhớ đến đêm thứ Sáu.

Trên phim, khi hai người đến với nhau, họ yêu nhau chậm rãi, từ tốn trong ánh sáng chiếu ngược từ hậu cảnh, trong tiếng kèn saxophone. Sau đó họ nằm quần vào nhau, với những tấm chăn che đậy rất có chiến thuật vài chỗ trên người, nói chuyện với nhau bằng những tiếng thì thầm.

Greg và tôi thì không. Khi vào phòng ngủ tối thứ Sáu, chúng tôi nhảy lên người nhau như những con hổ đói vó được xác một con hươu, gần như xé toạc quần áo của nhau. Rồi làm việc đó một cách dữ dội, ghê gớm, bản thiêu. Mỗi lần đều tham lam, thú vật. Không giống trong phim tí nào.

Nói chuyện, chẳng nói chuyện gì cả. Sau mỗi lần - tổng cộng năm lần - chúng tôi nằm cạnh nhau, hôn hên, không cố tình chạm vào nhau, không cong người rúc vào vòng tay nhau và thầm thì gì là cả hai đã chờ hàng tháng trời để việc này xảy ra. Chúng tôi nằm trên giường, không nói chuyện. Tôi không nói về điều duy nhất tôi nghĩ được để nói, “Đừng kể với ai em đã làm cái việc này. Đừng kể với ai rằng em ngu đến mức này.”

Greg, bạn biết đấy, không đơn giản chỉ là loại đi ngủ lang, hấn là cái loại đầu-đường-xó-chợ, đen-như-mực-không-sao-tây-được. Greg là một cỗ máy làm tình làm tội đàn bà cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, điều này chính là lý do tại sao Martha và Renée ghét hấn đến thế. Cả hai đã nghe quá nhiều câu chuyện bắt đầu bằng: “Bọn này đang ngồi trong quán và có một cô nàng tiến đến gần Greg...” và kết thúc bằng: “Thế là cô ta hất cốc nước vào mặt hấn/ khóc lóc chạy khỏi quán/ cảnh báo em là hấn sẽ không bao giờ thay đổi đâu.” (Không phải tôi tự nguyện khai những “thành tích sáng chói” của Greg, mà họ đã khai thác được chúng tôi khi tôi nhận được hoa cảm ơn từ Greg tuần thứ ba liên tiếp.) Qua nhiều năm, khi trở thành bạn của Greg, tôi

cũng đã trở thành người hấn thỏ lộ những màn chinh phục tình trường, và cả thành tòng phạm của hấn nữa. Tôi là người sẽ nhận ra hấn đang tán tỉnh nhằm đối tượng và thế nào cũng bị cho ăn đấm vì lẽ đó; là người tìm cách lái hấn tránh xa nguy hiểm; người giả vờ làm bạn gái hấn để ngăn một cô nào đó hấn từng lseng phéng nghĩ rằng mình còn cơ hội; và, rất tự nhiên, tôi là người hấn gọi mỗi khi có cần được bảo lãnh khỏi một số thứ như đồn cảnh sát chẳng hạn.

*

Một buổi sáng tháng Năm, cách đây hai năm, tôi đã bị gọi đến một đồn cảnh sát ở Harehills để bảo lãnh cho Greg và, khá là kỳ cục, để mang cho hấn ít quần áo. Tôi vừa đến quầy tiếp tân được vài phút thì được dẫn vào một phòng thẩm tra, đến một cái bàn với hai cảnh sát ngồi đối diện.

“Miss ^[5] Salpone,” viên cảnh sát nam mở lời.

Tôi không nghe được anh ta, tôi đang mải nhìn chăm chăm một cái máy ghi âm chạy băng đặt trên bàn cạnh mình. Nó có ở đó từ lúc họ dẫn tôi vào. Họ chưa bật nó lên. Tôi liếc nhanh xuống tay để xác nhận mình chưa bị còng, nhưng tim thì đã đập ầm ầm trong lồng ngực. Tôi cứ cố tìm cách làm cho mồm đỡ khô nhưng mà không sao khiến nước bọt ở lại được quá hai giây. Tôi thậm chí không phản ứng gì trước việc hai chữ “i” và “s” được giữ lại trong tên mình. Trên thực tế thì tôi, Miss Amber Salpone, đã sắp sửa thú nhận mình là tên sát thủ trên đồi cỏ ngày Kennedy bị ám sát rồi đây.

“Miss Salpone,” viên cảnh sát lặp lại để níu lấy sự chú ý của tôi, “cô biết ông Walterson rõ đến mức nào?”

“Ồ, khá rõ. Ừm, khá rõ ạ,” tôi trả lời, cố ngăn mình không tiếp tục đếm những sợi lông thò ra khỏi mũi anh ta, vì điều này có thể lại dẫn tôi đến một nhận xét giảm căng thẳng từ bản ngã tốt đẹp của mình. “Tôi biết anh ta được khoảng một năm.”

“Có quan hệ lãng mạn nào không?” viên cảnh sát kia hỏi đột ngột đến nỗi giọng cô ta đáng lẽ phải bị bắt vì nghi ngờ giấu giếm chứng cứ, nhưng tôi không nhận ra.

“Ồ, không. Tôi có bạn trai tên là Sean. Sean O’Hare,” tôi trả lời, đột nhiên thấy cần phải nói với họ mọi thứ. Dưới áp lực thẩm tra nặng nề, tôi nhũn như con chi chi. Tôi tính đánh lừa ai đây? Chỉ hỏi han nhẹ nhàng thôi tôi đã nhũn ra rồi. “Và Gre... ý tôi là ông Walterson, còn độc thân,” tôi thêm vào. Cực kỳ độc thân.

Đột nhiên không khí trong phòng thay đổi và nhẹ hẳn đi. Mọi thứ - hai nhân viên cảnh sát, đồ đạc, thậm chí cả bụi trong phòng - đều như vừa thổi hắt ra. Một lần nữa, tôi run quá không nhận ra được. Tôi đang mãi tự hỏi xem liệu có nên đưa cả địa chỉ của Sean cho họ kiểm tra hay không.

“Ông Walterson đang bị tạm giữ vì nghi phạm tội đột nhập, và hờ hững khiếm nhã,” viên cảnh sát nam giải thích vắn tắt.

“CÁI GÌ?! Greg Walterson á?” tôi nói, “Greg Walterson của tôi á?”

Viên cảnh sát gật đầu. “Anh ta bị bắt gặp trong tình trạng khóa thân trên mái một căn nhà...”

“Để tôi đoán,” tôi cắt lời, đột nhiên nhìn mọi thứ mới rõ ràng làm sao. Quần áo. Nhà. Greg. Chỉ có thể có nghĩa này: “Có một phụ nữ ở trong nhà, chồng cô ta vừa về và cô ta khẳng định chưa từng bao giờ trông thấy Greg, ý tôi là ông Walterson.”

“Chuyện này từng xảy ra rồi à?” viên cảnh sát nữ hỏi.

Tôi thở dài và lắc đầu. “Không, có điều tôi lúc nào cũng nghĩ nó rồi sẽ xảy ra. Không phải chuyện đột nhập. Greg chẳng bao giờ đột nhập được vào cái gì.”

“À, chuyện đó sẽ do tòa quyết định,” viên cảnh sát nam nói.

Hắn lại làm chuyện đó, tôi nghĩ. Hắn lại lôi tôi vào những cái trò mạo hiểm dơ bẩn của hắn. Chỉ có điều lần này... là tòa án. Họ định đem chuyện này ra tòa.

“Greg, ý tôi là ông Walterson, là một tên khốn, nhưng không phải tội phạm.” Tôi quăng mình vào một màn thuyết phục. Tôi không thể ra tòa được. Bước chân vào sở cảnh sát đã đủ tệ lắm rồi. Bước vào một phòng thẩm tra còn ghê tởm hơn. Vào tòa án nữa thì chắc tôi đứt. “Làm ơn đừng đưa anh ta ra tòa. *Làm ơn.* Anh ta sẽ không lặp lại chuyện này đâu, tôi xin hứa. Và, thêm nữa, anh ta muốn đi Mỹ làm việc, bất cứ thể loại tiền án tiền

sự nào cũng sẽ đặt dấu chấm hết cho chuyện đó. Tôi có thể thề trên chính cuộc đời mình rằng anh ta là người có bản chất tốt. *Làm ơn*. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu, tôi hứa. Tôi sẽ đảm bảo chuyện này không xảy ra lần thứ hai. Anh ta là phóng viên, và lúc nào cũng tấm tắc rằng cảnh sát đang làm việc tốt như thế nào, nhất là trong tình hình hiện tại.” À cái này hơi quá. Ok, vụ này hoàn toàn là nói láo, nhưng tòa án kia mà! “*Làm ơn* đừng để trò ngu xuẩn này hủy hoại cả cuộc đời anh ấy. *Làm ơn!*”

Một tiếng sau tôi đã đứng ngoài vỉa hè trước sở cảnh sát. Greg đứng cạnh tôi, mặc đám quần áo - một áo WYIFF ngắn tay và một cái quần mặc chạy bộ - tôi mang theo. “Taxi khi nào đến?” tôi hỏi. Hắn đã phải mượn điện thoại của tôi để gọi taxi vì di động, ví, chìa khóa, ô, và quần áo của hắn nữa, vẫn còn ở cả trong ngôi nhà người đàn bà chưa từng gặp hắn lần nào trong đời kia.

“Không lâu đâu... Amber, trông em mệt mỏi quá,” hắn nói. “Em mới bay từ Cannes về sáng nay đây à?”

“Chính xác. Bay về, bước vào nhà, nhận điện thoại từ một gã tội phạm tiềm năng tuyệt vọng cần người đến bảo lãnh cho hắn ta.”

“Xin lỗi.”

“Ừm,” tôi trả lời. Dĩ nhiên hắn hỏi lỗi. Lúc nào hắn chả hỏi lỗi. Nhưng không đủ hỏi lỗi để không bao giờ tái phạm.

“Cảm ơn em đã đến, Amber ạ,” Greg nói. “Đáng lẽ em không cần phải... Em cảnh sát kia kể cho anh nghe em đã xin cho anh như thế nào. Em ấy bảo em là bạn tốt, không phải là anh chưa biết điều đó đâu. Anh chỉ nói có một lần chuyện muốn đi làm ở Mỹ, vậy mà em nhớ. Thật đặc biệt. Cảm ơn em.”

“Bạn bè để làm gì chứ?” tôi trả lời.

“Này, ít nhất sau chuyện này cũng nảy ra được một việc tốt đấy,” hắn nhận xét.

“Tốt gì thế?” tôi hỏi, đợi hắn nặn ra được một triết lý mới cho câu “bạn bè hoạn nạn có nhau.”

Thay vì một triết lý hoa hòe nào đó, hắn hua một mẩu giấy trước mũi tôi. “Em cảnh sát kia vừa cho anh số di động. Bọn này sẽ hẹn hò.”

“Anh làm cái gì cơ?” tôi nói, quay ngoắt sang.

“Em ấy hấp dẫn chết người, em không thấy thế à? Thế nên, bọn anh sẽ tìm hiểu nhau kĩ hơn một chút. Chính ra là kĩ hơn nhiều chút.”

“Anh sẽ đi gặp cô ta thật đó hả?” tôi hỏi, dù đã biết câu trả lời. Biết rằng đầu có hói lổ đến đâu đi nữa trong ba phút trước, hấn cũng sẽ lại làm chuyện ấy.

Greg gật đầu, mỉm cười nhìn mẫu giấy trong tay như thể đây là mảnh hộ chiếu đến Sangri-la”. “Thật chứ.”

Tôi cũng nhìn cái hình chữ nhật nho nhỏ trong tay hấn. Rồi tôi nhìn Greg. Rồi nhìn mẫu giấy. Và lại là tôi kìa, quay lại cái phòng thẩm vấn đó lần này tay đã bị còng, còn cô cảnh sát kia thì đang dọa sẽ vút chìa khóa đi vì Greg đã đối xử với cô ta không tốt, và chính vì lỗi của tôi mà hấn một lần nữa được thả rộng ra xã hội. Tôi xem những hình ảnh này lặp lại vài lần, rồi giật mẫu giấy khỏi tay Greg trước khi hấn kịp phản ứng, vò nó trong lòng bàn tay, vút vào vũng nước. Mẫu giấy chới với ở rìa vĩa hè, rồi rơi xuống. Không thấy nữa, không lấy được nữa.

“Em nghĩ về cái ý đây của anh như thế đây,” tôi nói.

“Cái khi gì... *Amber!*” Greg há mồm, lấp bắp vì sốc và nhìn vũng nước trùng trùng. “Em làm cái gì thế hả?”

“Em làm gì hả?” tôi nói, giọng to dần lên theo từng chữ. “Em đang làm cái gì hả? Anh có thêm đề ý là cô ta đang đeo một cái NHÃN CUỐI hay không?”

Greg ngừng lại, nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

“KHÔNG,” tôi vừa lao ra chỗ chiếc taxi chờ tới trước mặt cả hai, “ANH KHÔNG THÊM ĐỀ Ý, ĐÚNG KHÔNG?”

*

Và đây là người đàn ông tôi đã ngủ cùng. Người đàn ông mà với hấn, tôi có thể chỉ là một mục trong danh sách “Cần Làm Trước Tuổi Bốn Mươi”. Thế đây!

Đây mới là vấn đề. Tôi biết Greg như thế nào mà vẫn cứ đâm đầu vào. Tôi hoảng sợ vì mình có thể hành xử như vậy. Vì tôi có thể ngủ với hấn; mà lúc làm chuyện đấy, tôi còn có thể để lại trên người hấn đầy các vết cắn, cào, và những vết cấu sâu. Bọn tôi chỉ ngừng vì hết bao cao su. Hấn không

còn cái nào, còn tôi thì không có cái nào. Tôi có thể tiếp tục suốt đêm nếu không vì hắn đã điên cuồng lục tìm khắp túi quần túi áo, rồi nhìn tôi với một vẻ đau thương trong mắt khi cả hai nhận ra thế là hết. Thế là hết sex. Thế là trò chơi nhục dục điên cuồng, bản thủ đã hạ màn.

Tôi đã lặn xa khỏi Greg, nhắm mắt, cố ép mình ngủ phòng trường hợp quyết định cứ thế lao vào, hậu quả gì để tính sau.

Như thế tôi đã đeo một cái mặt nạ và làm những chuyện đó vậy, như thế tôi đã trở thành Tiên Tửu như Greg đã đặt cho tôi (đúng thế, Amber Nectar, Greg nhanh vậy đó) bởi vì tôi thường quá lý trí với kiểu cư xử như vậy. Tôi là Amber Ngoan. Amber Vàng Vàng.

Hồi còn mới lớn, lúc nào cũng là Eric, anh trai tôi, là người gặp rắc rối với việc không tập trung trong lớp, không làm bài tập về nhà, lén ra khỏi nhà lúc nửa đêm. Còn tôi? Tôi chăm học, được điểm tốt, vào đại học mới đi dự buổi tiệc đầu tiên trong đời.

Ở trường, lúc nào cũng là Jen bị gọi lên gặp thầy cô vì không hoàn thành bài tập, không đến lớp; Jen là người phải uống viên ngừa thai khẩn cấp buổi sáng hôm sau; người tôi đã mua cho hơn một que thử thai. Tôi cũng có tình một đêm, nhưng tôi cũng có lý trí. Tôi có bạn trai, nhưng tôi cũng rất lý trí. Tôi đi học; tôi quan hệ an toàn; tôi chả bao giờ phải tè vào cái que nào cả.

Tôi dừng trước quán Nhà Kính, nơi hẹn hò tối nay, và dựa người vào mấy thanh sắt để nghỉ. Chân tôi đang lèm bèm về đôi giày. “Như đi trên dao cạo ấy, biết không,” là thông điệp chúng gửi đến não của tôi trong ngôn ngữ đau quốc tế. Tôi nhấc một chân và ngả lên thanh ray để phân nào xoa dịu cơn tra tấn.

Điều làm tôi sợ hãi nhất về cái ngày thứ Sáu đó là việc tôi thích thú nó biết chừng nào. Và tôi muốn làm đi làm lại chuyện đó ra sao.

Một cái gì đó đã được tháo cũi trong tôi. Một cái gì đó hoang dã, khó lường, chưa hề được biết đến. Tôi đã cư xử như đồ điên, đúng như lời Martha nói. Tôi đã tiêu hàng đồng tiền ngu vào một cái váy sau khi thật sự bước chân - một mình - vào một cửa hàng nơi bọn họ rà soát anh trên đường anh đi vào để kiểm tra xem anh có mặc cái gì giá dưới một chục bảng hay không.

Tôi đổi chân, đặt chân trái lên thanh ray phía sau cho nó xả hơi một chút.

Tôi đã đổi khác. Khác thế nào thì tôi không thể sờ được, hay giữ được trong đầu đủ lâu để xem xét. Sự thay đổi này vượt ngoài việc trêu chọc Renée và làm tiêu tán tài khoản ngân hàng của chính mình... Nó là... Tôi đẩy người khỏi thanh ray, luồng bàn tay lạnh qua tóc để gỡ những lọn rối mà gió đã thổi tung lên.

Thôi đi. Tôi sẽ không phân tích sự việc quá mức, tôi sẽ cho phép mình vui vẻ.

CHƯƠNG 5 - GÃ KẸO BƠ CỨNG

Một không gian ấm áp, mùi khói ngọt ngào và những âm thanh vui vẻ quần lầy tôi, lôi kéo tôi khi tôi mở cánh cửa của Nhà Kính - một quán bar dưới tầng hầm giữa lòng thành phố. Có thể thấy một không gian rộng lớn với những chiếc ghế da to tổ chảng màu đậm rườm rà và những kệ sách chứa những quyển sách thật khiến nó trông chẳng khác nào một cái nhà kính đã lỗi mốt.

Tôi định vị ngay được mấy đứa bạn của mình đang ườn ra trên ghế bành da, còn chừa lại một chiếc ghế trống cho tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhắc nhở mình không được để bất cứ gì làm hỏng đi ngày sinh nhật của Jen, và sai bước tới.

“Ok, bữa tiệc có thể bắt đầu, Amber đã đến rồi đây,” tôi nói, cố nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt đang căng hết cả thẳng. Chỉ trong mấy phút vừa qua mà nó đã có vẻ như co dúm lại vì cảm giác tội lỗi hành hạ nhiều lần. (Nghĩ thử coi người ta có thể tiết kiệm được biết bao nhiêu tiền giải phẫu nâng mặt - tất cả những gì mà họ phải làm chỉ là ngủ với một tên hư hỏng rồi giấu giếm người bạn thân nhất của mình.)

Tôi đi tới chỗ Jen. Tối nay nó mặc một bộ đầm lụa màu xanh lơ cổ khoét rộng có thể chuyển các sắc xanh theo ánh đèn (8,99 bảng, mua tại một cửa hiệu gần chợ Leeds - chúng tôi là những nữ hoàng săn đồ hạ giá mà, Jen và tôi), mái tóc vàng gọn sóng được buộc gọn gàng, với một vài sợi tóc buông tạo hình trên khuôn mặt. Tôi dí một nụ hôn lên đôi má ấm của Jen và bọc lấy nó bằng một cái ôm gấu bông. Mùi nước hoa tinh tế tỏa ra từ Jen cắt ngang dòng khói thuốc lá và chiếm hết các giác quan của tôi. Tôi cười vì mùi hương đó quả là rất Jen, không lẫn đi đâu được. “Chúc mừng sinh nhật tình yêu,” tôi nói, trao cho Jen một túi những món quà. Tôi đã kiếm cho nó đủ 30 thứ nhỏ xinh - một cây son môi, một que kẻ mắt, một túi đựng di

động, ví màu xanh lơ... dành cho 30 năm nó đã đem thêm duyên dáng đến trái đất này. “Mày đã có một ngày tuyệt vời đấy chứ?”

Bạn thân nhất của tôi là một cô giáo tiểu học, và bởi vì đang là giữa hai học kỳ, đã dành hẳn một ngày để nghỉ và tận hưởng niềm vui sang tuổi 30 của mình. Jen tình tứ liếc sang Matt rồi trả lời, “Ừ, tuyệt lắm.”

“Hy vọng là anh đã đối xử với Jen đúng như những gì nó xứng đáng được hưởng,” tôi nói với Matt, người cũng đã xin nghỉ làm cả ngày để đi chơi với Jen.

“Tất nhiên,” anh ta đáp và chuẩn bị nở một nụ cười. Chuẩn bị... nhưng dừng lại giữa chừng vì cái miệng ấy chỉ xoay sở để kéo dẫn hết các góc miệng về hai phía được mà thôi. Khi nói chuyện với tôi, danh mục các biểu hiện mặt của anh ta rất hiếm khi bao gồm những nụ cười. Càng quen biết nhau lâu thì Matt càng ít cười với tôi hơn, bởi vì có càng ít thứ anh ta thích ở tôi để mà đáp lại bằng một nụ cười. Đây rõ ràng là một thử thách đối với Matt, khi mà chúng tôi vẫn phải gặp mặt những hai, ba lần một tuần, kể từ khi Jen và anh ta cặp với nhau ba năm về trước. Chúng tôi từng có những hiềm khích cũ, Matt và tôi, cũ rích đến mức chẳng cần thiết phải nhắc tới bây giờ, nhất là khi tôi đang có những điều to tát hơn nhiều cần phải lo nghĩ tới. Ví dụ như người hiện đang ngồi ngay bên trái Matt đây.

Tim tôi đập nhanh gấp ba, lưỡi tôi co rúm lại khi tôi quay sang phía Greg.

Bốn con mắt gặp nhau, nhìn nhau rất lâu một cái nhìn thoáng nỗi sợ hãi úp mở.

Nói đi nào, bộ não tôi ra lệnh. Chào đi.

Tôi mở miệng và cái thứ phát ra là, “Ồ, cậu bé Gweggy, cậu thế nào rồi?” *Trời ạ, tôi đang dùng giọng của một ả đặc Đông London.*

“Tuyệt lắm,” Greg trả lời một cách cứng nhắc. “Em sao?”

“Ừ, cũng được,” tôi nói, không thể nào bỏ đi được cái giọng khó chịu đó. Tôi đến từ Nam London, không phải Đông London, không có lý gì mà cái thứ giọng này lại chui vào miệng tôi được.

“Thế thì tốt,” hẳn đáp.

Anh không làm ơn cư xử một cách gian xảo hơn được một tí sao? Tôi bần ý nghĩ sang Greg. Chắc chẳng có ai ở Leeds này chưa nhận thấy trên mặt anh cái sự là chúng ta đã làm tình với nhau đâu....

Tôi cởi áo khoác và... chẳng có gì xảy ra cả. Không thu hút một tẹo tèo tèo chú ý nào từ bất cứ ai. Thật là quá lắm, chừng ấy con số trong hóa đơn cơ mà. *Thôi đi.* Tôi tự đánh mình một cái. *Hôm nay là tiệc sinh nhật của Jen, nó mới là nhân vật chính, không được cướp vai chính của bạn mày.* Tôi xấu hổ lướt nhẹ vào cái ghế ngồi đối diện Greg trong khi Matt và Jen đi tới quầy bar. Lướt uống đầu tiên ở đây bao giờ cũng dành cho họ, đó là truyền thống bởi họ đã gặp nhau như thế, chính quán này, tại quầy bar.

Ngay khi hai người vừa đi khuất tầm nghe, Greg nhìn qua cái bàn gỗ. “Chắc chắn em chưa nói với Jen.” Hắn tuyên bố gấp gáp như có một sự thúc giục vội vã nào đó.

“Phải rồi Greg, em cũng rất vui được gặp anh. Em khỏe, cảm ơn đã hỏi thăm, và cuối tuần vừa rồi của em cũng tuyệt lắm. Cảm ơn đã hỏi thăm.” Tôi trả lời. Ok, thì chúng tôi đã... Nhưng điều đó có cho phép hắn trở nên thô lỗ thế không chứ? Để rồi quên đi mất rằng hai người, trên hết, là bồ tèo của nhau?

“Hả, gì cơ?” Greg trả lời và cau mày nhìn tôi.

Ồ, ra là có cho phép đấy. “Chưa, em chưa nói với Jen. Sao, anh nói với Matt rồi hả?”

Mặt Greg đổi màu. Không nhiều, nhưng đủ để tôi biết hắn đã bô lô ba la. Rất có thể hắn đã nói rằng mình cuối cùng cũng tách được cái hạt khó cắn vỡ nhất, gieo được hạt giống trên mảnh ruộng khó cày nhất, hay có thể là một loạt các kiểu nói trại nói móc khác mà cả những nhân viên bất động sản láu cá nhất cũng phải bối rối.

“Anh không hẳn là đã nói với Matt... Xem nào, mình cần nói chuyện.”

Tôi đã định nói rằng “Để làm gì,” nhưng cái mồm của tôi, như được nối thẳng với những kỷ niệm của đêm thứ Sáu, đã tự động, “Ok, anh nói đi.”

“Không phải bây giờ. Lát nữa. Để lúc về, anh sẽ nói là hẹn em ở nhà và chúng ta có thể n... Ồ, dễ lắm. Em chỉ cần lấy một cái dây nối, cắm vào bộ dàn hi-fi và TV. Chỉ đơn giản thế thôi. Âm thanh ngập tràn luôn.”

Cái gì??! Tôi nghĩ, đúng lúc Matt đặt rằm một cái nửa lít bia lên bàn. “Của bọn mình đây,” anh ta nói. “Nhưng chờ một nửa kia nữa, cô ấy sẽ mang rượu khai vị.”

Jen trở lại từ quầy bar với một cái khay nhựa, trên để bốn ly tequila, bốn miếng chanh và một lọ muối rắc. Một dòng thoại trong phim lập tức chạy qua đầu khi tôi nhìn thấy tequila. *Sẽ không kể nào sống sót mà ra khỏi nơi này.*

*

“Bọn này có một thông báo nhỏ,” Jen nói.

Lúc này, chúng tôi đã chuyển sang Jumbo, một nhà hàng Trung Hoa sang trọng kín đáo ở Vicar Lane. Chỗ này có những cái bàn ăn tròn với khăn trải màu trái đào, ở giữa mỗi bàn là chai nước tương màu trắng và những lát gừng trên những cái đĩa màu trắng ngà. Bên cạnh mỗi một phần đĩa là khăn ăn màu trái đào, đôi đũa được đặt trên đồ gác đũa bằng sứ có chữ Hán mực xanh viết dưới đáy. Đến lúc này thì các món khai vị tôm nướng, chả giò và bánh bao đã được mang ra.

Tôi tổng luôn hai miếng tôm nướng nguyên con vào mồm để ngăn mình mở miệng, ngăn những lời nói hớ hênh nào đó có thể khiến mọi người biết rằng tôi đã ngủ với Greg. Rằng tôi là một đứa tồi. Một đứa con gái hư hỏng.

Trong khi Jen nói, tôi đã nhận ra một điều khác đã khiến đầu óc mình mất thời giờ để ý tới. Matt. Anh ta bắt đầu nghịch vớ vẩn cái khăn ăn và đôi đũa kể từ khi chúng tôi ngồi xuống bàn ăn. Anh ta vẫn chưa trải cái khăn ăn màu đào được nhà hàng gấp ngay ngắn ra mà cứ mãi để tâm xem xét các mép khăn, hoặc nhặt một cái đũa lên và gõ nhẹ lên bàn cứ như là đang đánh trống vậy. Đây không phải là hành động của một người đàn ông hạnh phúc gì với thông báo này.

Matthew Shepherd chưa bao giờ để cho tôi ấn tượng là loại người dễ bòn chòn hay lo lắng, nhưng những đặc điểm góc cạnh - gò má cao nhìn thấy rõ, môi mỏng, và mũi thẳng - bây giờ trông đều có vẻ hóp lại hơn bình thường. Căng thẳng. Rõ ràng đây là một bước chuyển lớn. Bỏ lại sau lưng những tiện nghi dễ chịu của ngôi nhà ở Hyde Park thuê chung với Greg và một anh

chàng khác, Rocky, từ năm 19 tuổi, để chuyển đến ở với bạn gái ở khu người trưởng thành Allerton, quả là một điều đáng sợ.

Thì biết rằng quăng đờn thơ ấu thứ hai của mình chuẩn bị kết thúc đáng để lo sợ lắm chứ. Là tôi, tôi cũng rất lo sợ. Nhưng họ đã cặp với nhau được ba năm rồi. Một mối quan hệ rất chắc chắn. Chắc như đá tảng.

Tôi quan sát Matt vùn vờ các đầu tấm khăn ăn, đôi mắt xanh lục không dừng lại ở ai hay cái gì lâu cả. Người này là một viên kẹo bơ cứng. Tôi đã biết thế kể từ lần đầu tiên gặp nhau.

Khi còn nhỏ, anh tôi và tôi hay chơi trò Đoán kẹo. Một người sẽ nghĩ đến một người thứ ba nào đó, và người còn lại sẽ đoán xem người thứ ba đó là loại kẹo sô-cô-la nào. Chẳng hạn như: "Nếu mẹ là một loại sô-cô-la, mẹ sẽ là loại nào?"

"Sẽ là một viên Wagon Wheel, vừa ngắn vừa tròn."

20 năm sau, Eric, anh tôi, đã trưởng thành. Còn tôi thì càng ngày càng mê mẩn trò này. (Và tôi cũng càng ngày càng trưởng thành hơn... trong trò này.) Càng khám phá ra được sự thỏa mãn diệu kỳ và bí mật của kẹo ngọt, những bài tập đoán sô-cô-la của tôi lại càng trở nên dễ dàng và chính xác hơn. Bạn có thể phán đoán được rất nhiều thứ về một người nào đó ngay trong lần tiếp xúc đầu tiên, những "vị giác" ban đầu khi bạn "ném thử" họ. Thử nói chuyện với tôi ba phút mà xem, tôi sẽ nói cho bạn biết bạn là loại sô-cô-la nào.

Và Matt đã trở thành một viên kẹo bơ cứng như thế đó. Anh ta không đủ tiêu chuẩn để làm một viên sô-cô-la có thể mang đến những khoái cảm không ngờ. Bên trong con người này, từ cốt lõi trở đi, chỉ là một cục tuyền bơ cứng. Một thứ chả có chiều sâu nào hết cả. Dưới mỗi lớp kẹo lại là một lớp bơ cứng y hệt. Dù có cố gắng tới mấy, người ta chắc cũng chỉ có thể tìm thấy chất kẹo bơ cứng không đổi và rất thiếu tính li kỳ thú vị. Ừ thì nguyên liệu có thể là những thứ tốt nhất đấy - bơ nhào tay, kem tươi đậm đặc và béo ngậy từ những con bò được nuôi khéo nhất, đường chất lượng cao từ những cây mía ngọt được tắm nắng mặt trời - thì cuối cùng sản phẩm ra đời cũng chỉ là kẹo bơ cứng mà thôi. Vẫn không có gì thay đổi. Tôi thích ăn kẹo bơ cứng, tôi thích Matt, nhưng gì thì cũng vừa phải thôi.

Tôi cũng thích Matt, thật mà. Nếu thực sự lắng nghe tiếng nói từ bên trong, tôi sẽ nghe thấy "tao thấy mày phản ứng hơi dữ," nhưng anh ta quả thật rất chi là một chiều. Kể cả đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu nổi tại sao Matt và Greg lại chơi thân được với nhau lâu như thế. Greg là Anh chàng Phiêu lưu, còn Matt thì lại là Quý ông Đì đẹt.

Bọn hấn bắt đầu làm bạn từ khi gia đình Matt chuyển từ Doncaster tới Sheffield năm cả hai lên chín tuổi. Kể từ đó hai người học cùng nhau tất cả các cấp trường, rồi lại rủ nhau nộp hồ sơ chung vào Đại học Leeds. Bọn hấn quen nhau như thế nào, chẳng ai còn nhớ nữa.

"Nói chung thì đàn ông con trai không lấy làm quan trọng lắm những lần đầu tiên gặp nhau," Matt từng nói vậy.

"Trừ phi em ngủ với em gái hấn hay là giết con chim của hấn thì tự nhiên sẽ nhớ trận ẩu đả sau đó thôi," Greg thêm vào.

Hồi đó tôi cũng mới biết bọn hấn chưa được bao lâu. Tôi nghĩ Greg là một tên khôn may mắn nhiều lần thoát nạn chỉ bởi vì hấn đẹp. Còn Matt, tôi nghĩ *anh ta là một viên kẹo bơ cứng mà dù gì tôi vẫn phải cố làm thân bởi Jen thích anh ta phát điên.*

*

"Thôi nào, đừng bắt bọn này phải hồi hộp nữa, có gì hay vậy?" Greg nói sau khi thấy Jen ngừng lại một lúc lâu sau câu tuyên bố "thông báo" lúc đầu.

Jen nhìn Matt và cười rõ tươi. Matt đá lông nheo với Jen, rồi trông lại có vẻ tái nhợt hơn nữa, trong khi tay vẫn đang táy máy cái đĩa.

"Bọn này sắp chuyển vào sống chung với nhau," mặt Jen ửng lên hạnh phúc, còn đôi mắt thì xanh long lanh.

"Ôi! Tuyệt vời!" tôi hét âm lên. "Quyết định từ hồi nào vậy? Ôi, kể lại từ đầu đến cuối xem nào." Rõ là tôi sẽ nhận được một đề cử Oscar cho màn diễn xuất "Người phụ nữ kinh ngạc khi nghe tin" vừa rồi.

"Quà sinh nhật của tao đây."

"Trời ơi, Matt, thật đúng là món quà đệ nhất mà. Thế này thì những thứ em tặng Jen biết thấm vào đâu. Chắc phải kiếm cho hai người một món quà tân gia sáng tạo hơn mới được."

"Bọn này đang thiếu một cái máy pha cappuccino, thấy có vài cái bán trong siêu thị Habitat rồi đây," Matt nói.

"Quên đi, quên đi! Anh sẽ nhận được một vài cái cốc giấy có in chữ 'Chúc mừng' và phải thích chúng thôi, chàng trai của tôi ạ," tôi đùa đùa.

Hình như còn thiếu thiếu một điều gì... Giọng nói của một ai đó, ý kiến của một ai đó, cả những lời chúc mừng khác nữa.

"Mày nghĩ thế nào, Greg?" Matt hỏi.

Mọi ánh mắt dồn sang Greg, lúc này trông như đang bị đóng băng vậy. Một tay hắn đang lấy con tôm từ trên đĩa sắp sửa cho vào mồm nhưng dường như đã dừng lại từ lâu, còn ánh mắt thì như đóng rãnh trên mặt Matt.

"Sao?" Matt nhắc lại.

"Xin lỗi," Greg hạ con tôm nướng xuống, "thật là sốc quá... ừm, một cú sốc tốt lành đấy nhỉ. Ừ, ok thôi. Tao rất mừng cho mày, cho cả hai."

Đây đích thực là một sự tương phản tuyệt đối với vai diễn tuyệt vời của tôi, Greg diễn quá tôi. Đến đóng vai quần chúng chắc hắn cũng bị loại thẳng cánh.

"Khi nào thì, ừm, hai người bắt đầu chuyển nhà?" Greg hỏi bằng một giọng tế nhị.

"Cuối tuần này. Bắt đầu từ tuần sau tao đi công tác mười ngày ở Paris rồi. Tao cũng đã nói với Rocky, nó khá mừng, thậm chí còn đề nghị miễn luôn phần tiền thuê nhà tháng cuối cho tao."

"Tốt. Bọn tao sẽ phải tìm một đứa nữa vào ở cùng," Greg nói. Một lần nữa, lại bằng một giọng hết sức đơn điệu.

"Tìm một đứa con gái ấy," Matt nói. "Kể cả khi nó có cặp rồi thì chắc chắn vẫn có thể làm đầu mối của rất nhiều cô độc thân. Mỏ vàng đấy." Vừa đưa ra lời khuyên, Matt vừa nhướn nhướn lông mày trái.

Bụng tôi tự nhiên quặn lại. Greg phóng ngay ánh mắt về phía tôi, còn tôi cúi xuống nhìn cái đĩa. Tại sao hắn không nhảy lên bàn mà nói, "Thực ra tao đã ngủ với Amber hôm cuối tuần trước"? Tôi nghĩ. Có những giây phút thật là căng thẳng. Nhưng tôi đã thôi không giả làm một cô gái khu Đông London nữa.

Không có ai mở miệng cả. Mỗi người trong chúng tôi đều nhìn chăm chăm cái đĩa, hoặc nếu không thì nhìn những món khai vị đang đặt ở giữa bàn ăn, trong khi cô ả có tên là "im lặng" cứ cằn mẫn chạy qua chạy lại giữa chúng tôi cứ như đang cố dệt cho xong một miếng khăn liệm được tạo bởi không một tiếng động nào cả. Chúng tôi ngồi trong một cái kén vô hình, dù không có vẻ gì là mất tự do, bao bọc bởi những tiếng gọi món ăn từ các bàn khác, tiếng nhân viên phục vụ đồ ăn, tiếng bát đĩa được dọn khỏi bàn.

Tôi nhận ra nếu sự im lặng này cứ tiếp tục thế này thì chắc mình phải nói một điều ngu ngốc gì đó để làm nhẹ không khí đi chút ít. Trừ phi, cái điều ngớ ngẩn duy nhất tôi có thể nghĩ ra lúc đó dính líu tới tôi, Greg và cái giường của tôi. "Uông sâm-panh nào," tôi nói to lên, tìm kiếm sự chú ý của mọi người. "Nâng ly mừng Jen, người trẻ nhất trong bộ tứ chúng ta, và mừng cho bước tiến mới trong mối quan hệ của hai người."

Jen cười tươi hơn, Matt lại nhợt nhạt đi. Dích thị. Anh ta không chỉ là một cục kẹo bơ cứng, mà là một cục kẹo bơ cứng thuần nhất và cứng nhất. Anh ta chẳng bao giờ tự động thò tay vào ví mình trước cả. Rõ ràng nhất là trong lần này, khi tặng một món quà sinh nhật như vậy cho Jen. Món quà rẻ nhất ít tốn kém nhất mà bạn có thể tặng người yêu của mình là gì? Chuyển vào sống cùng. Thậm chí với món quà ấy, bạn còn lời là khác, vì mọi hóa đơn từ nay sẽ được chia đôi. Nhưng không phải là tôi tính toán thế đâu nhé!

"Bọn này sẽ trả tiền sâm-panh, Greg nhé?" tôi thêm vào.

"Ừ, tất nhiên rồi," hắn nói rất nhanh, "Tất nhiên là thế chứ." Greg đưa mắt sang tôi, một cái nhìn đầy sự biết ơn. Hắn là hắn sẽ trả bất cứ cái gì để chữa lại cách phản ứng sau khi nghe tin lúc nãy.

*

Một bữa ăn, một chai sâm-panh, và thêm vài chai bia Tiger nữa trước khi chúng tôi trả tiền rồi đi về.

Lần đầu tiên trong "lịch sử" yêu nhau của cặp Jen và Matt mà một bữa ăn giữa bốn đứa lại diễn ra căng thẳng như vậy. Cả buổi tối đã trôi qua thật nặng nề và căng thẳng. Giữa tôi và Greg. Giữa Greg với Jen và Matt. Chỉ có tôi và Matt lâu nay không có bất hòa gì mới, dầu là sẽ không được như vậy

đâu nếu hắn biết được rằng Jen đã lỡ bật mí cho tôi nghe về việc chuyển nhà này trước khi hắn cho Greg biết.

Mặc dù có chai sâm-panh đầy, mặc dù mỗi người đều cố gắng lôi hết những câu chuyện cười tâm đắc nhất của mình ra, và thậm chí chúng tôi đã hèn hạ trốn tránh tình hình đến nỗi giả vờ hết mức có thể để cười sặc sụa và ồn ào đặng chúng tỏ thật ra chúng ta vẫn đang Vui Vẻ đấy chứ (Vui Vẻ viết hoa hẳn hoi nhé), thì sinh nhật thứ ba mươi của Jen đã không được hoàn hảo. Suốt bữa tối, Matt và Greg đã lặng lẽ trao đổi, bốn mắt cãi nhau nảy lửa. Thế mà Jen lại không hề để ý thấy. Jen vẫn khác người như vậy: những gì hiển nhiên đối với người khác thì nó bỏ qua. Tôi còn cứ tưởng là nó sẽ đoán ra được mối quan hệ giữa tôi và Greg, nhưng hóa ra nó lại có vẻ chẳng thấy gì.

Taxi của Matt và Jen tới trước. Hai người vừa đi khuất thì Greg đập đầu xuống bàn bộp một cái.

"Đàn độn," *bộp*. "Ngớ ngẩn," *bộp*. "Ngu ngốc," *bộp*.

"Thôi nào, làm gì tệ đến thế," tôi an ủi hắn bằng một giọng hết sức cảm thông.

Greg đã thôi không đập đầu bồm bộp nữa mà đưa ánh mắt cáo kinh bực bội nhìn tôi.

"Thật anh không ngờ mình lại phản ứng kiểu đó," hắn vừa nói vừa vò đầu bứt tai cật lực.

"Đó là một cú sốc lớn mà. Chúng ta ai chả có một kiểu phản ứng khác nhau khi bị sốc."

"Chỉ là... Giá mà anh có thể..." Trong một lúc trông hắn thần thờ cứ như đã mất đi một thứ gì quan trọng lắm. "Thôi, không sao. Ra ngoài chờ taxi đi." Greg nhìn thẳng vào mặt tôi. "Rồi mình sẽ nói chuyện nhé, nếu em vẫn muốn."

Cư xử như bình thường đi nào, tôi tự nhủ rồi nhún vai trả lời. "Ok, em dễ mà. Ít nhất thì bọn con trai vẫn thường nói thế trong nhà vệ sinh nam, phải không?"

Không khí lạnh về đêm tấp vào cơ thể làm tôi rùng mình. Trời đã lạnh hơn nhiều so với khi chúng tôi bước vào nhà hàng. Tôi choàng áo khoác, cố

giấu kín tay trong lớp áo để giữ ấm... và để ngăn bản thân nhào tới Greg, đẩy hẳn lên chiếc xe gần nhất rồi trèo lên người hẳn. *Wow, thử đoán xem ai đáng lẽ ra đã không nên uống nốt chai Tiger cuối cùng đây nào?*

"Anh muốn nói chuyện gì?" Tôi tỏ ra hết sức bình thường, vừa hỏi vừa quan sát hẳn dưới những sợi tóc mái lòa xòa.

"Em nghĩ là chuyện gì?" Greg đáp, với một vẻ mặt "thật em vẫn chưa hiểu áy há"?

Tôi vẫn im lặng, chỉ nhìn chăm chăm vào hẳn. Rồi hẳn bước tới gần tôi hơn, đặt hai bàn tay lên má tôi rồi nhẹ nhàng hôn tôi. Nụ hôn thứ hai kể từ lần đầu tiên hôm thứ Sáu. Nụ hôn nóng bỏng, mãnh liệt và đầy hứng khởi. Lần này cũng vậy. Cả cơ thể tôi như tan chảy...

"Anh đã muốn làm điều này cả tối nay", Greg thì thào, nhẹ nhàng tựa trán lên trán tôi.

"Trừ lúc anh nổi đóa lên vì chuyện của Matt và Jen chứ."

"Không, em sẽ thấy là ngay cả lúc đó, anh cũng rất muốn, chỉ là ham muốn bị chuyển khỏi trọng tâm một chút thôi. Khi em bước vào phòng với bộ váy này..." Greg lướt hai bàn tay vào bên trong áo khoác của tôi, lần tìm, vòng qua eo khi hôn tôi lần nữa. Hẳn áp sát hai cơ thể vào với nhau, nụ hôn mỗi lúc một dồn dập và nồng nàn. Rồi những ngón tay len lỏi trong tóc tôi. Rồi hẳn lại từ từ hôn lên môi, lên má, lên cổ, lên cằm, lên mắt, lên trán; cứ như hẳn muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Cả thân thể tôi. Bằng những nụ hôn bỏng cháy của hẳn.

Tôi nhắm mắt lại, một cảm giác đê mê. Giống như tôi đang thưởng thức món sô-cô-la khoai khẩu nhất của mình, cảm thấy nó tan ra trên đầu lưỡi, ngấm vào từng tế bào vị giác, rồi trượt vào bên trong.

"Nhưng anh đã không gọi lại." Đê mê hay không thì hẳn vẫn không thoát khỏi bài thử thách 48 giờ.

Greg tiếp tục mân mê cổ tôi. "Anh không chắc em có muốn thế hay không," hẳn thì thào trong những nụ hôn dờ. "Sáng hôm sau em có vẻ bình thản, nên anh tưởng em muốn quên đi."

Bình thản? Tự khi nào "Anh là một cái taxi" lại được coi là cách nói bình thản vậy? "Chứ anh không muốn quên nó đi à?" tôi hỏi.

Greg đột nhiên dừng những hân hít và sờ lần trên cơ thể tôi, ngẩng lên nhìn sâu vào mắt tôi. “Tại sao lại phải thế? Em muốn vậy à?”

“Em biết thừa cái kiểu của anh rồi,” tôi nói.

“Gì cơ?” Hấn vừa nói vừa lùi lại sau một bước, làm cơ thể tôi hụt hẫng vì hơi ấm bị đánh cắp.

“Em biết anh như thế nào, em biết anh xử sự ra sao.”

“Cám ơn đã giải thích, anh hiểu ‘kiểu của anh’ có nghĩa là gì, anh chỉ không hiểu ý em muốn nói.”

“Ý em là em biết anh sẽ làm thế nào. Em đã từng thấy sự hủy hoại do anh gây ra khi anh quyến rũ một cô nào đó, làm cho cô ta quay cuồng vì anh, chỉ nghĩ tới anh mà thôi, anh ăn ngủ với cô ta, chiều cô ta vài tuần vui vẻ... cho đến khi tìm được một người mới.”

Khuôn mặt Greg như một bức tranh trắng toát, mắt như gương, nhìn tôi không chớp.

“Em có trở thành một cô nàng khác nữa trong chủ đề nóng hổi chuyện trên giường của Greg Walterson cũng được thôi. Nhưng em chỉ đơn giản là không thích điều đó phá hỏng tình bạn của bọn mình, hay bằng cách nào đó hủy hoại mối quan hệ giữa Matt và Jen.” Ấn tượng chưa, tôi đã làm hỏng ngang xương con đường chặn gối của mình nhanh hơn bất cứ người nào khác tôi biết.

“Vậy là em đã muốn quên nó đi,” hấn tuyên bố, lần này bằng cái giọng thiếu sinh khí y như hồi đầu buổi tối.

“Ai gọi taxi về, ừm... Hyde Park và Horsforth? Greg và Amber có phải không?”

Tôi quay về phía người đàn ông đang thò đầu ra từ cửa sổ chiếc xe trắng có biển hiệu taxi trên nui. “Chúng tôi đây,” tôi đáp, đoạn tiến thẳng tới cửa vào băng ghế sau.

Greg đứng sững lại một lúc, nhìn vào khoảng không tôi vừa để lại, rồi cũng di chuyển về phía đầu xe, vòng qua đó và chui tọt vào qua cánh cửa sau. Tôi đã hy vọng hấn sẽ ngồi ghế trước. Tảng lờ nhau ở vị trí đó hiệu quả hơn.

Ông tài xế chạy ra khỏi thành phố, hướng về phía đông bắc, qua những tòa nhà cao tầng quen thuộc. Chúng cũng già cỗi đi theo năm tháng. Già cỗi và mục nát dần, bị phá bỏ đi rồi lại được xây lên. Đây là một thành phố vô cùng tráng lệ. Đặc biệt là về đêm. Không thể tìm thấy một chút bụi bặm nào. Chỉ có những ánh đèn sáng rực, những hình thù nửa sáng tối, những con người không nhìn thấy mặt và những kiến trúc ẩn mình trong bóng đêm. Giống như kính vạn hoa, xoắn ở chỗ này, cuộn ở chỗ kia, lúc nào cũng chỉ từng ấy thành phần nhưng luôn tạo ra những kiểu hoa văn khác biệt.

Khi sắp tới nhà Greg, tôi quay sang hắn. Chúng tôi đã đi qua khá nhiều dặm đường trong im lặng. Không phải sự im lặng đầy trù mền ngày thứ Sáu tuần trước, cũng không còn là sự im lặng không thoải mái như lúc trước khi lên xe. Đây là sự im lặng của một người đàn ông bị chạm tự ái vào thời điểm mà hắn tưởng mình đã kiểm soát được đối phương, như thường lệ. Chưa từng có ai trước đây thách thức, chát vắn sau khi đã qua đêm với hắn. Thường thì cô ta sẽ chấp nhận hắn - rồi cố gắng thay đổi con người hắn.

Nhưng, phải nói cho đúng là không chỉ có hắn đang giận dỗi đâu. Tôi cũng méch lòng bởi tôi nghĩ hắn đã có thể cố gắng hơn một chút nữa. Tôi từng biết những anh chàng sẵn lòng chờ qua cơn nước sôi lửa bỏng chỉ để được một phần nhượng bộ rất nhỏ, vậy mà người đàn ông này thậm chí còn không thốt ra nổi một lời nói dối cũ rích, rằng bởi tôi rất đặc biệt nên sẽ khác để xoa dịu tôi. Tôi dối hắn bởi rõ ràng là hắn không đủ ham muốn như hắn thể hiện để có thể lên giường với tôi một lần nữa.

“E hèm,” tôi háng giọng, nhưng Greg vẫn xoay lưng lại. “Nói cho em biết anh đã kể gì với Matt, để em còn liệu.”

Hắn miễn cưỡng trả lời tôi, nhếch mép và nhăn cái mũi hơi khoằm, cẩn thận nhú mày cái kiểu nhạo báng. “Anh kể với Matt đã gặp được một người anh thực sự thích, nhưng đừng nói với ai vội bởi vì...” hắn thở ra một nụ cười im lặng, rồi nhìn chằm chằm vào cửa sổ xe, “bởi vì anh không biết chắc cảm xúc của cô ấy thế nào. Chưa biết.”

CHƯƠNG 6 - NGÀY NGHỈ

Hôm nay không có tâm trạng đi làm.

Không lê mông xuống giường, không bò khỏi nhà và bước vào cái văn phòng đó đâu.

Kể từ sau ngày hôm qua, Renée chắc là cần có một bản nhắc nhở vì sao lại phải tuyển tôi. Chỉ cần một ngày trả lời điện thoại và đối phó với Matrtha là biết nhau ngay.

Ngày hôm qua Renée đã làm một việc tử tế và hủy bỏ cuộc hẹn, một tiếng đồng hồ sau con giận dữ, chị chàng trở lại và ném phịch túi cỡ bự sô-cô-la Maltesers lên bàn làm việc của tôi. Chị rất tử tế với tôi và thậm chí nghe điện thoại mà không hề thờ dài, đó cũng là cách chị nói lời xin lỗi. Tuy không thốt ra thành từ, nhưng với Renée, hành động thường giá trị hơn là lời nói. Thực tế thì hành động thay thế cho lời nói dối.

Tuy chị đã xin lỗi theo đúng kiểu của mình, nhưng hôm nay sẽ là ngày tôi cho biết mình đã đóng góp cho công ty được bao nhiêu. Tôi không vô dụng đến mức nào. *Có chuyện gì với mày vậy?* Tôi muốn tự phạt mình. *Có phải con ác quỷ đang chế ngự tâm trí mày không? Chỉ trong một buổi sáng thứ Bảy, đối với một người bình thường thì mày đã có khoảng năm suy nghĩ độc ác rồi đấy.*

Tôi giật mạnh cái chần lông vịt mềm mại qua đầu, trốn khỏi ánh sáng đang xâm nhập vào phòng qua các khung cửa sổ. Đêm qua tôi đã không kéo tấm rèm xanh dương xuống và giờ thì ánh sáng đang hòa trộn cùng với Tequila, bia và sâm-panh nhồi vào từng mạch máu trong đầu tôi, trong khi cùng lúc bóp nghiền hộp sọ của tôi lại. Tôi cần uống một chút nước rồi quay trở lại giường trong vòng mười phút, hoặc tôi sẽ cảm thấy khốn khổ cả ngày.

“Em có thấy như ai đó đang xài cái đầu của mình như một quả bóng không?” Greg hỏi với giọng đau khổ.

Tôi không định thế, thề có Chúa, tôi không hề có ý định như thế. Nó cứ xảy ra vậy thôi. (Tôi thường nghĩ “nó cứ xảy ra vậy thôi” như một cụm từ khá được ưa chuộng bởi những kẻ bị bắt quả tang hoặc không thể nghĩ ra

được một lời xin lỗi cho tử tế, nhưng, nghiêm túc mà nói, đúng là nó cứ thế xảy ra thôi mà.) Sau những lời gần như khen tụng nhau trong taxi và nghĩ rằng càng bỏ lơ lâu thì càng khó để trở lại làm bạn, tôi nói với hắn, “Này, hãy quay lại chỗ em và nói chuyện đi. Nghiêm túc.”

Greg nửa nhún vai, nửa gật đầu theo kiểu “sao cũng được”, vì thế tôi bảo lái xe đi thẳng đến Horsforth.

*

Chúng tôi bước vào và Greg cư xử như thể đây là lần đầu tiên hắn ghé thăm nhà tôi, đứng lẩn chần nơi hành lang, chờ tôi bật đèn và mở đài. Thậm chí hắn còn đi theo tôi vào bếp nhưng chỉ đứng ở ngưỡng cửa như một bóng ma không thể bước vào phòng mà không xin phép.

“Cà phê nhé?” tôi hỏi.

Đứng dựa lưng vào khung cửa, Greg lẩm bảm, “Cảm ơn!”

Tôi pha cà phê cho hắn - cà phê sữa, không đường - và khi quay lại để đưa thì nhận thấy hắn đã đứng ngay sau lưng. Tôi hơi giật mình vì trước đó không hề nghe tiếng động nào, rồi đưa tách cà phê màu xanh cho hắn từ khoảng cách rất gần ấy. Hắn đón lấy, đặt xuống chạn bếp màu trắng.

“Em muốn nói chuyện?” hắn phẩy nhẹ những sợi tóc dài chạm vào mũi tôi, rồi để yên ngón tay trên má tôi. Hắn luôn thế, muốn nhìn vào mắt tôi trong khi hai đứa trò chuyện. Thay vì đánh mạnh vào tay hắn như thường làm, tôi gỡ những ngón tay hắn khỏi má, để xuống. Đôi mắt hắn dường như chứa đầy khao khát nuốt chửng tôi.

“Ừ, bọn mình...” tôi bắt đầu.

Greg cúi xuống, hôn lên cổ tôi.

Tôi kinh ngạc khi cơ thể mình hưởng ứng với nỗi khát khao. “Thực sự là bọn mình không nên...”

Hắn kéo váy và áo lót của tôi xuống và hôn lên vai tôi, “Thật ư, hãy làm như thế này.”

Hắn vén tóc tôi sang một bên, đặt đôi môi ngọt ngào lên bên kia cổ tôi. Cơ thể tôi lại hưởng ứng.

“Mình nên nói chuyện...”

Hắn lại kéo váy và áo lót tôi ra, đặt môi lên vai bên kia.

“Nói chuyện về, ờ, chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào...”

Greg đưa lưỡi liếm khắp cổ tôi và đầu gối tôi bủn rủn.

“Ảnh hưởng... ờ... đến quan hệ của Matt và Jen...”

Lưỡi Greg dừng lại. Hấn dừng lại. Rồi hấn thở dài, “Nói thật nhé, Amber, anh chẳng quan tâm chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến quan hệ của Matt và Jen. Anh không quan tâm đến mối quan hệ của Matt và Jen, chấm hết. Anh quan tâm đến em.”

“Thật hả?” tôi nói.

Sự ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt hấn. “Tất nhiên. Sao em lại có vẻ ngạc nhiên thế?”

Tôi quyết định ghìm lại câu “Bởi vì anh là một tên khốn mà,” chỉ nhún vai.

“Ba năm qua, em đã là người bạn gái tốt nhất của anh. Em lắng nghe, cho anh lời khuyên, quan tâm đến anh trong cả những giai đoạn khó khăn, dù anh thậm chí đã chẳng làm gì để đáp lại. Vậy nên, ờ, anh quan tâm đến em.

“Đêm thứ Sáu, anh đã định cho em biết mình cảm thấy thế nào, rồi rời đi để quyết định xem sẽ làm gì tiếp theo. Nhưng khi ngồi đó, anh không thể nghĩ ra được phải nói gì. Anh đã nói chuyện với em suốt ba năm trời thế nhưng lại gặp khó khăn với việc tìm ra từ thích hợp, vì thế anh đã hôn em. Và điều đó dẫn đến... em biết rồi đấy. Sáng hôm sau, khi anh thức dậy thì em đã đi đâu mất, anh thấy hoảng sợ. Anh nghĩ rằng mình đã làm hỏng hết mọi thứ với em.”

“Không phải là rượu đang nói thay đây chứ?” Tôi hỏi. Rượu và mong muốn được “qua đêm nay”.

“Ừ, anh cũng say chút đỉnh, nhưng quan trọng là trước đây, anh chưa bao giờ theo đuổi một người phụ nữ nào trong vòng 11 tháng cả. Anh thường từ bỏ sau hai tháng. Nếu cô nàng nào thực sự đặc biệt thì được ba.”

“Anh đã theo đuổi em 11 tháng? Ừ phải rồi!” tôi giễu.

Greg tựa lưng ra sau một chút, đu đưa chậm chậm trên gót đôi giày da lộn màu nâu, khoanh tay trước ngực, một chút ngạc nhiên thoáng qua mắt

hắn. “Em biết không, nếu là những người khác, anh đã cho là do họ xấu hổ, còn em, thì anh biết em đang nghiêm túc.”

“Ôi, thôi đi, nghe cứ như đang nhiếc móc nhau ấy.”

“Có phải đã có rất nhiều câu kiêu như ‘Chán quá, anh qua chỗ em được không?’ những tin nhắn mà khi gửi cho một cô gái sẽ khiến cô ấy hẳn nghĩ ô hẳn thích mình hoặc, oái, hẳn đang theo đuôi mình?”

“Em nghĩ ấy là do anh khá thân thiện,” tôi trả lời. “Bọn mình là bạn mà!”

“ĐƯỢC THÔI. Thế còn hàng triệu lần sang công ty em để đưa em đi ăn trưa? Hoặc tự dẫn xác đến ăn tối. Hôm thứ Sáu em chẳng đã nói là anh hầu như sống luôn ở đây rồi còn gì.”

“Em chỉ nghĩ là...” giọng tôi yếu đi. Rồi, công nhận là khá rõ ràng. Nếu một người nào đó hỏi tôi về cách cư xử của hắn, tôi sẽ nói, “Anh ta thích cậu chứ còn gì nữa!” nhưng vào trường hợp của mình thì lại khác. Trường hợp của tôi và Greg thì lại khác.

“Anh gần như đã gửi e-mail cho em để nói là anh sắp hôn em.”

“Em đâu có nghĩ vậy,” tôi chống trả yếu ớt.

“Anh biết, và đó là một trong rất nhiều lý do khiến anh thích em.” Hắn dịch lại gần tôi. “Amber, cho em hay, anh sắp hôn em đấy. Ngay... bây... giờ.”

*

Trong ánh sáng ban mai, tôi buộc phải che giấu bản thân, tôi cảm thấy... trần trụi. Đúng là tôi đang trần trụi. Nhưng đây là một kiểu trần trụi khác, trần trụi tuyệt đối. Buổi sáng sau đó, bạn cảm thấy cảm xúc mình trần trụi, lỏa lồ, phơi bày.

Greg biết tôi. Nhưng giờ thì hắn còn biết tôi rõ hơn nữa. Hắn biết khi làm tình tôi như thế nào, hắn biết những thanh âm tôi tạo ra khi lên đỉnh, hắn biết rõ mặt tôi nhăn nhó ra sao. Hắn biết rất nhiều về tôi, và tôi thực sự không thích thú gì điều ấy cả.

“Anh đoán hôm nay em cũng không đi làm,” Greg nói.

“Cũng?” tôi đáp.

“Anh xin nghỉ. Chứ hôm nay chắc chắn chẳng làm gì được rồi.”

“Láu cá nhỉ!” Nghĩa là hẳn sẽ ở lại. Có thể là cả ngày. Không phải tôi muốn hẳn đi về, chỉ là tôi không chắc mình có muốn hẳn ở lại hay không. “Em sẽ phải đợi đến 10 giờ mới gọi điện xin nghỉ được.”

“Sau đó thì sao?” cái nhìn chăm chú của Greg qua góc tối của tấm chăn ngập tràn hy vọng.

“Sau đó thì sao?”

“Em có muốn anh biến khỏi đây không?”

“Sao, anh muốn đi à?”

“Anh có thể nằm thế này với em cả ngày!”

Và câu trả lời là không, nhỉ?

Mọi thứ gần gũi quá dưới tấm chăn: mồ hôi nhễ nhại và mùi rượu làm cho không khí trở nên tanh hôi và buồn nôn. Tôi tung chăn cho không khí trong lành lọt vào, nhưng ngay tắp lự, co rúm lại trước ánh sáng. Greg lại vuốt ve hôn hít tôi, thân thể hẳn trườn quanh tôi như làn da thứ hai, và đôi môi Jelly Baby ngọt ngào, dày dặn thả một nụ hôn lên vai tôi. “Tất nhiên, anh có thể thỉnh thoảng xen vào những phút nằm khỏa thân như thế này bằng những lần làm tình cuồng nhiệt,” Greg thêm vào.

Tôi không nói gì. Đó không phải là điều để đối đáp lại trừ khi đang tán tỉnh ve vãn nhau, mà tôi thì không có tâm trạng ấy.

“Em có biết liều thuốc tốt nhất cho cơn đau đầu sau một đêm say xỉn là gì không?” hẳn đánh bạo hỏi tôi sau vài phút yên lặng không tán tỉnh gì.

“Đừng nói, em biết... liệu có phải là những lần làm tình cuồng nhiệt?”

“Chính xác!” Greg đáp.

Bàn tay hẳn hờ hững vuốt ve bụng tôi. Greg. Bàn tay tôi. Bàn tay hẳn đang ve vuốt trên bụng tôi. *Và, ôi, ôi, hẳn đang âu yếm tôi. Sự vuốt ve trở thành một sự âu yếm. Hẳn ghì chặt tôi hơn nữa. Hẳn muốn.*

“Em không sao chứ?” Greg hỏi, hiển nhiên cảm nhận được cơ thể tôi đang căng lên. “Em có muốn anh dừng lại không?”

“Tại sao em lại muốn anh dừng lại?” tôi ngây thơ hỏi.

“Chắc chứ?”

“Mmm... Hmm,” tôi rên rỉ.

“Anh đi lấy bao cao su.” Hấn nhảy khỏi giường, chạy đi tìm đồng quần áo vẫn ở trong bếp.

Nếu tôi nói với hấn rằng trong cái hộp “nữ trang” bằng gỗ trên bàn bên cạnh có những 12 cái bao cao su mà tôi vừa mua hôm Chủ nhật, hấn có thể sẽ nghĩ rằng tôi đã chờ đợi điều này xảy ra lần nữa. Nhưng tôi không chờ đợi. Không hấn là chờ đợi. Tôi chỉ đơn giản muốn có sự chuẩn bị. Đêm thứ Sáu tôi không có cái nào và mấy cái bợn tôi dùng đều là của Greg.

Mày đang làm cái gì thế? Tôi nghiêm khắc hỏi chính mình. Tại sao mày lại sắp làm tình với Greg? Một lần nữa?

Tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ về hấn theo cách đấy. Nếu nghĩ, tôi đã không để hấn trông thấy trong bộ dạng mắt ngái ngủ, miệng nhỏ dãi hoặc tóc tai bù xù như tôi đã kể từ lần đầu tiên hấn ngủ đêm tại nhà tôi. Tôi không hề nghĩ đến hấn theo cách đấy cho đến khi hấn hôn tôi. Tôi không chắc liệu bây giờ mình có cảm thấy gì đối với Greg thật hay không. Tôi có thể lãnh đạm trước về đàn ông của hấn trong chốc lát, mà sau đó vẫn có thể lột bỏ quần áo hấn và tiếp theo là sử dụng cơ thể của hấn.

Đêm qua là một ví dụ. Trong phòng bếp của tôi (ôi trời, trong phòng bếp của tôi!) hấn không chỉ có ý định hôn. Chúng tôi làm chuyện đó theo kiểu rất khủng khiếp và điên rồ, làm tôi nhớ đến Michael Douglas và Glenn Close trong phim *Sự quyến rũ chết người*.

Rồi chúng tôi đứng đấy một lúc, ôm hôn, chải tóc, cười rúc rích về việc mới mười lăm phút trước còn không thể nói chuyện, vậy mà sau đó đã đắm say nhau như thế. Sau khi nhoẻn miệng và rúc rích cười, chúng tôi lại cởi bỏ quần áo nhau và làm chuyện đó lần nữa trên sàn bếp. Điên rồ thật. Không thể cắt nghĩa được tôi đã thực sự cảm thấy thế nào. Tôi không quá để tâm đến điều đó. Tôi thích chuyện khám phá thân thể, nhưng tôi không thích lúc thức dậy nhận ra mình đang nằm bên cạnh Greg. Tại sao? Bởi vì tôi không yêu Greg? Tôi phải yêu thì mới ngủ với hấn chứ. Hay chỉ vì hấn quá giỏi chuyện đó? Điều này thật quá phức tạp. Khó hiểu. Lộn xộn. Tất cả, và tôi đã trở thành chuyên gia trốn tránh trong cuộc đời mình.

Tôi đã cố gắng rất nhiều để dồn hết tâm sức vào công việc, vào những thói quen quan sát của mình, vào tâm trí bên trong. Tôi đã từng nghe ai đó

nói trên TV rằng bí mật để tạo nên một môi quan hệ tốt đó là “che giấu tất cả sự điên rồ”. Và, trong hầu hết mọi trường hợp tôi đều làm được điều đó, sành sỏi trong việc che giấu sự điên rồ. Không để cho thần kinh bị ảnh hưởng bởi sự bất an và chấn động. Nhưng giờ thì tôi đã bị đánh mạnh vào ngay cái nơi gọi là Đầu não, khiến trung tâm thành phố Leeds thành như một thị trấn ma quỷ. Có quá nhiều mối dây cảm xúc đe dọa chạy khắp người tôi và tôi không thể tìm ra mối nào để đi theo từ đầu đến cuối. Không thể giải mã được hết tôi cảm thấy thế nào.

Tôi đập tay lên trán, cố gắng ép cái đờ thần kinh ấy tập trung vào. Dừng lại đi. Dừng lại ngay đi.

Trong chốc lát, Greg trở lại, đứng trên lối cửa ra vào và nhìn tôi chăm chăm. Không phải bởi tôi là người đàn bà gọi tình nhất mà hắn từng thấy, mà chỉ bởi tôi đang cố gắng đánh mạnh vào đầu mình. Tôi ngừng lại, thả tay xuống với vẻ ngờ vực, ngây thơ mỉm cười với hắn. Ánh mắt tôi chạy khắp cơ thể hắn: làn da màu đồng xám, bộ ngực nhẵn nhụi, cái bụng phẳng. *Nhìn hắn xem.* Tôi có nên đuổi hắn đi chỉ bởi vì tôi muốn tập trung tinh thần không? Quỷ tha ma bắt, đến tôi cũng không lý trí được như thế.

*

“Em nghĩ sao về việc Matt và Jen chuyển vào ở cùng nhau?” Greg hỏi sau đó vài giờ. Tôi đã ra ngoài để mua báo và sữa. Hắn cũng phải ra ngoài để ăn sáng vì hắn cần một bánh sandwich thịt lợn muối xông khói trong khi tôi thì chỉ có sốt cà chua.

“Em thấy vui, tất nhiên,” tôi nói, giở báo và bật TV. “Đó là điều họ muốn. Rồi sẽ đến hôn nhân.”

“Em nghĩ thế hả?” Greg trả lời tôi.

Một tiếng rít nhỏ trong giọng nói đã ngăn tôi lật mấy trang báo và tập trung vào hắn hơn. Hắn là một quân đảo trên một biển các tờ báo trải trên sàn nhà tôi. “Sao anh nói thế?”

Greg giơ tay vuốt tóc. “Anh biết Matt từ lâu, và điều duy nhất cậu ta cam kết kéo dài quá ba năm là cao dần thêm, mà thậm chí việc đó cũng kết thúc năm cậu ấy 19 tuổi.”

“Ý anh là Matt sợ cam kết?”

Greg gật đầu.

“Này, này, ngài Nôi ạ, tôi thực sự hi vọng ngài không gọi ông Âm là đen.”

“Anh biết mình đã tạo ra ấn tượng là một gã Casanova, (không, thực ra là một ấn tượng khác cơ, nhưng đó là chuyện giữa tôi, hắn và cái cột đèn) nhưng,” hắn trở nên nghiêm túc, “anh đã từng có một mối quan hệ kéo dài gần sáu năm.”

Mới đây! Làm thế nào mà điều đó lại trôi tuột đi trong tất cả những gì tôi biết về hắn nhỉ? Hắn là bạn thân nhất của tôi và bây giờ hắn đang kể cho tôi nghe như thế. Nghe cứ như chuyện Jen bỗng nhiên gọi cho tôi và bảo rằng nó đã kết hôn trước khi vào đại học. Sẽ phải hỏi hắn vài điều về chuyện này mới được.

“Matt chưa từng có một mối quan hệ nào dài đến vậy.”

“Có lẽ Jen là *nửa kia* của anh ta!” Tôi nghĩ về điều mình vừa nói rồi phá lên cười “Em đang nói cái gì ấy nhỉ? Tất nhiên nó là Nửa kia rồi. Nhưng nếu anh ta mà làm nó tổn thương, *thì em xé xác, bẻ xương ra đừng có trách.*”

Greg cười. Khi nhận thấy tôi không hề đùa thì hắn không cười nữa. “Mọi chuyện có vẻ hơi đường đột. Jen không biết gì nhiều về Matt đâu.”

“Ba năm mà còn đường đột ư? Greg, có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Không có gì, chắc thế. Chắc là anh vẫn chưa quen với ý nghĩ Matt không còn ở đây nữa. Bọn anh đã sống với nhau 12 năm còn gì.”

“Sẽ ổn thôi,” tôi nói.

Từ bỏ mối quan hệ với Matt - điều này rất khó khăn đối với hắn. Nhưng lại dễ dàng đối với tôi - Jen và tôi đã không còn sống chung khi nó học xong đại học. Sau đó Jen chuyển đến sống với bạn trai trong khoảng sáu tháng, trong thời gian đó, tôi chuyển về sống ở London tầm chín tháng cùng với bố mẹ. Trước thời gian tôi trở lại Leeds thì Jen đã mua một căn hộ ở Allerton, và khoảng vài tháng sau đó tôi tìm thấy căn hộ cho mình ở Horsforth. Từ tất cả những điều đó, tôi không có cảm giác lo lắng chia cách như Greg đang trải qua. Có lẽ đó cũng là một điều tốt lành cho tôi, bởi giờ

khoảng thời gian Jen và tôi thường dành cho nhau, nó đã dành cho Matt của nó, ở nhà. Tương tự đối với Greg và Matt, tôi giải thích với hắn.

“Có lẽ,” hắn thừa nhận. “Mà dù sao, có lẽ anh cũng đã gặp được cô gái của mình.”

Anh không thể bỏ cái trò đó, phải không? Tôi nghĩ. Anh phải đi phá hỏng mọi thứ bằng cách tiếp tục mấy trò tình ái, phải không? Tôi tập trung vào tờ báo. Nhưng càng cố tập trung những con chữ trước mắt lại càng bò lỏn nhón, rời rạc khiến tôi không thể đọc.

“Đúng không?” Greg hỏi.

“Đúng cái gì?” Tôi bắt đầu nghịch những nút bấm mềm mại bằng cao su trên cái điều khiển từ xa. Ít nhất thì chúng cũng không nhảy múa trước mắt tôi.

Hắn giật cái điều khiển khỏi tay tôi và tắt TV, sau đó lấy tờ báo trước mặt tôi và để sang bên cạnh.

Khi đã dẹp hết mọi sự sao nhãng, hắn ngồi bắt chéo chân trước mặt tôi. “Anh đã gặp được ai đó rồi thì phải? Kiểu như một người mà anh bắt đầu hẹn hò và sau đó, hi vọng là thế, theo một cách nào đó, có thể gọi là bạn gái của anh?”

Tôi định nói nhưng hắn thêm vào, “Đừng có mà nói, ‘Em không biết, thế hả?’ đấy nhé.”

Tôi ngậm ngay miệng lại.

“Amber, anh biết em có hàng tá đàn ông ở Leeds này theo đuổi...”

“Anh có tỉnh táo không đấy?” tôi cắt ngang.

Greg cau mày. “Gì cơ?” hắn hỏi, vẻ bối rối.

Hắn nói nghiêm túc. Hắn thực sự nghĩ rằng tôi đã yêu hàng tá đàn ông. Hoặc hắn là diễn viên tài ba nhất hành tinh (mà tối qua chúng tôi đều đã khám phá ra, là không phải).

“Không có gì,” tôi trả lời, “Anh nói tiếp đi.”

“Tụi mình phải hết sức người lớn về chuyện này. Bây giờ là lúc phải xác định liệu chuyện này có đi đến đâu không, bởi vì hai đứa mình không phải chỉ là người quen gặp gỡ nhau suốt ngày cùng với Matt và Jen nữa. Phải nói rõ. Giữa bọn mình là cái gì đây?”

Ôi tôi có biết khi gì đâu hả trời?

18 tháng trước đây tôi đã quyết định sẽ sống độc thân và quyết tâm bám chắc quyết định đó. Liệu tôi có nên để gã đàn ông này tiếp tục lôi mình khỏi con đường chính đạo hay không? Để tiếp tục mê hoặc bản thân trên giường (hoặc trên sàn bếp) với các kiểu làm tình mà trước đây tôi chỉ có thể tưởng tượng ra hay không? Để những nỗi băn khoăn tiếp tục len lỏi trong cảm xúc của mình?

“Anh hiểu,” hắn nói tiếp, trước sự im lặng kéo dài của tôi. “Và, theo như ngôn ngữ trong Fast Show thì anh sẽ đi lấy áo khoác. Em không cần phải ngại.”

“Em thích anh. Rất thích,” tôi thốt lên, tuyệt vọng ngăn hắn bỏ đi, “nhưng...”

“Nhưng em nghĩ rằng anh là một tên mê gái, và khi em bắt đầu tin tưởng rồi thì anh sẽ chuồng.”

Nói hay lắm, dù là tự nói về mình.

“Đại khái thế.”

“Amber, kể từ khi nhận ra mình có cảm nhận sâu sắc thế nào về em, anh không còn tán tỉnh ai nữa.”

Tôi nhượng mày ngờ vực, không thể tin được. Liệu có phải hắn đã quên đang nói chuyện với ai? Liệu có phải hắn đã quên rằng tôi đã một lần khinh bỉ nhìn phụ nữ tâm thần và tên bạn trai cũng tâm thần không kém của cô ta trong quán rượu bởi hắn đã bắt đầu tán tỉnh cô nàng thay vì đi lấy thêm một tuần rượu như đáng lẽ hắn phải làm?

“Vụ đấy không tính bởi vì cô đó bị điên, cô ta nghĩ là chỉ sau hai ngày anh sẽ cưới cô ta, và anh đã học được một bài học với cái giá rất đắt. Chuyện là vậy.”

Tôi nhượng bên lông mày còn lại lên đây ngờ vực và không hề tin tưởng.

“Anh thử vận với cô ta,” hắn xác nhận, “bởi anh nghĩ mình chỉ muốn có một mối quan hệ mà thôi, nhưng anh phải, và anh muốn mối quan hệ đó là với em. Thực sự là thế.”

Nếu còn lông mày nữa, tôi đã nhượng lên tiếp rồi. Nhưng tôi đành bằng lòng với việc thè lưỡi ra vậy.

“Được rồi, nhưng không thể tính được. Cô ta đang đưa ườn ẹo anh hàng năm trời và anh cảm giác phải có nghĩa vụ làm chuyện đó. Một lần, do thương hại mà thôi.”

“Chính xác!” tôi nói, “Vậy sẽ có tất cả bao nhiêu trận mây mưa xót thương như thế nữa, hả Greg?”

“Chẳng lần nào nữa, nếu anh có em.”

“Em tin anh. Em tin điều anh nói, anh không chủ ý lừa dối em, nhưng sẽ ra sao nếu có cô nàng nào đó theo đuôi anh? Nếu chúng mình cãi nhau? Nếu anh say quá? Có quá nhiều chữ ‘nếu’ khi nói đến anh và sex. Em không muốn phải đối mặt với những chuyện đó.”

Greg cúi mặt xấu hổ và chớp mắt nhìn xuống sàn nhà. Sự im lặng, không quá khác so với màn che giấu xảy ra trong đêm trước, và mọi thứ cuốn quanh chúng tôi. Cuối cùng, hắn thò tay vào túi quần phía sau và lôi ra một cuốn sổ nhỏ. “Nếu anh đưa em toàn quyền giữ cái này?”

Hắn có một cuốn sổ!

“Em hãy giữ nó cho đến khi mình chia tay. Nếu mình trụ được, xem nào, trong sáu tháng, thì em hãy đốt nó đi.”

Greg đặt quyển sách viền da vào lòng tôi, sau đó ngồi lại nhìn tôi bằng đôi mắt sáng ngời, mãnh liệt, chờ đợi phản ứng của tôi trước việc hắn đặt vào tay tôi những quan hệ chằng ối trong quá khứ, hiện tại và tương lai của hắn.

Phản ứng đầu tiên của tôi là giờ quyển sổ, xem mình có nhận ra được bất cứ cái tên nào không. Phản ứng thứ hai là tiếp tục giở ra, xem có bao nhiêu cái tên trong đó, có bao nhiêu người đàn bà đã dẫm lên con đường mà tôi đang đi. Và phản ứng thứ ba là đưa ra câu hỏi: “Có em ở trong này không?”

Hắn lắc đầu, “Thậm chí trước cả khi anh yêu em, em đã quá đặc biệt nên không thể ghi vào đó.”

“Nói cách khác, anh biết thừa là em chả à oi gì anh đâu nên chẳng buồn phí thời gian đưa tên em vào đó.”

Greg giơ tay lên rồi hạ xuống. “Anh vừa đưa cho em cuộc sống tình ái của anh trước đây, và giờ thì em lại hỏi có ở trong danh sách đó không.”

Chà, cũng thành thực đấy. Tôi xoay cuốn sổ hình chữ nhật trên tay, vuốt ve lớp da mềm mại của nó. Nó khá ẩm và hơi uốn lên do bị nhét vào túi sau, những trang giấy đã bị mờ do sử dụng quá nhiều. “Không thể tin được là anh có hẳn một cuốn sổ,” tôi nói.

“Anh chẳng sở hữu cuốn sổ nào cả, nó là của em.”

“Em không biết liệu mình có muốn giữ trách nhiệm này không.”

“Đó là cách duy nhất mà anh có thể nghĩ ra để chứng minh cho em thấy anh thực sự nghiêm túc về vấn đề này. Anh không muốn bất cứ người nào trong quyền sở hữu. Anh muốn em.”

“Thế còn những số điện thoại trong di động của anh?”

Trong chốc lát, sắc mặt Greg thay đổi. Rõ ràng là có một thứ tự những cô nàng mà hẳn đã tán tỉnh hoặc muốn tán tỉnh. Nếu hẳn thích, cô ta sẽ nằm trong cuốn sổ màu đen; và nếu hẳn thực sự thích, thì tên cô ta sẽ nằm trong điện thoại.

Tôi đưa trả cuốn sổ cho hẳn. “Thôi quên chuyện đó đi. Bọn mình vẫn là bạn!”

Tôi thoáng run khi trả lại cho hẳn sự tự do tình dục. Và, cái gì thế này? Thứ gì đang xao động trong ngực tôi? Một cơn xoáy cảm xúc mà tôi không thể kìm lại được. Có lẽ đó là sự ghen tuông và nỗi buồn. Sự ghen tuông, lời tự giải thích khá ôn. Nỗi buồn, bởi vì nếu hẳn lấy lại cuốn sổ, đồng nghĩa với tình bạn của chúng tôi sẽ được căn cứ vào việc tôi biết hẳn không đủ quan tâm đến tôi để mà từ bỏ việc tán tỉnh lung tung; và hẳn cũng không cho rằng tôi quá nhỏ mọn đến nỗi không để hẳn giữ số điện thoại của vài người phụ nữ.

“ĐƯỢC RỒI!” Greg nói, nhưng không lấy lại cuốn sổ từ tay tôi. “Anh sẽ ghi tất cả các số điện thoại liên quan trong di động của anh vào một mẫu giấy, kẹp mẫu giấy đó vào cuốn sổ màu đen này và lấy lại chúng khi bọn mình chia tay.” (Niềm tin hẳn đặt vào tôi khiến tôi kinh ngạc. Nếu bọn tôi chia tay, có thật là hẳn nghĩ rằng tôi sẽ trả lại hẳn cuộc sống tình dục này không? Tôi sẽ đốt nó. Không còn nghi ngờ gì nữa.)

Không phải “Em sẽ xóa sạch,” nhưng cũng không phải “Ồ, được thôi.” Bởi thế, mọi chuyện là do tôi quyết định. Tôi phải quyết định liệu chúng tôi

có nên để chuyện này tiến triển hay quên bém nó đi.

Tôi không thể suy nghĩ trong điều kiện như thế này. Không có tiếng ồn phá bình từ TV, không sô-cô-la... lần cuối cùng tôi cố gắng làm việc dưới áp lực mà không có những thứ đó kết thúc bằng việc tôi gọi Greg là taxi. “Đừng đi đâu đấy. Em sẽ quay lại ngay. Anh chỉ cần làm một việc là đừng đi chuyển hoặc đừng bỏ đi, ngồi ngay đây nhé,” tôi nói với Greg.

Hắn gật đầu khi tôi duỗi thẳng chân, đứng dậy và bước khỏi phòng. Tôi đi thẳng tới tủ lạnh, mở tủ rồi lôi ra một giỏ sô-cô-la mà Renée đã mua cho ở Copenhagen cách đây vài tuần. Đây là loại sô-cô-la rất ngon mà tôi để dành, không phải loại sô-cô-la ăn hàng ngày. Tôi bóc một thanh gói màu vàng nhạt, rồi bóc tiếp lớp giấy bạc gói bên trong. Tôi đưa nó lên mũi, hít sâu. Vị đắng của ca cao trộn lẫn với đường, bột sữa và chất chuyển thể sữa, mon man khắp giác quan tôi. *Ôi, khá hơn rồi.* Tôi lấy hai thanh khác và bẻ ra. Toàn bộ cơ thể tôi đang được thư giãn khi tôi nếm mùi sô-cô-la trên miệng. Bây giờ, tôi có thể suy nghĩ. Thực sự suy nghĩ.

Greg.

Greg và tôi. Và có thể để cho chuyện này tiến triển. Và có thể cho chuyện hai đứa một cơ hội.

Không chỉ đơn giản là chuyện tôi không thấy hứng thú. Thực ra thì tôi có hứng thú... Mặc dù chỉ là một chút thôi. Tất nhiên là không đủ để tôi đánh cược tất cả. Nhưng nếu bây giờ tôi nói với hắn, hắn sẽ làm đúng như thế. Tôi trở thành như Kristin Scott Thomas trong phim Bốn đám cưới và một đám ma, lúc nào cũng ở cạnh một kẻ cứ đi tán tỉnh những người đàn bà khác, còn mình thì đóng vai người bạn đầy trách nhiệm.

Tôi ních thêm một miếng sô-cô-la dù miệng đã đầy ứ.

Tôi có muốn thế không? Tôi có muốn Greg rên rỉ tên người đàn bà khác như thể đó là món ngon nhất mà hắn từng ăn không?

Những suy nghĩ đến chậm rãi nhưng rõ ràng trong đầu tôi: Không. Hoàn toàn không muốn chút nào.

Giống như việc bây giờ tôi có thể không muốn hắn, tôi có thể không muốn hắn một tí nào, nhưng tôi không hề muốn hắn gần gũi bất cứ ai khác nữa. *Với đâu phải hôm nào bạn cũng nhận được lời đề nghị dâng hiến từ*

tên khốn nhất vùng Yorkshire. Độc quyền. Nó giống như việc một người sản xuất sô-cô-la làm ra sô-cô-la chỉ dành cho tôi. Sô-cô-la Amber Nectar. Chỉ cho riêng tôi... THÔI ĐƯỢC RỒI, dừng lại ở đây hoặc mày sẽ nổ tung vì kích thích. Giờ quay trở lại vấn đề ban nãy.

Greg. Độc quyền. Tôi ăn thêm vài mẫu sô-cô-la nữa để cảm thấy yên tâm hơn.

Tôi quay trở lại phòng khách. Greg đã làm như tôi bảo, hắn không hề dịch chuyển, không một phần. Liệu đó có phải là một dấu hiệu tốt? Hắn đang làm chính xác điều tôi nói hắn làm. Bắt hắn tuân thủ theo những điều nhỏ nhặt như vậy, và những điều to tát khác - như không tán tỉnh người đàn bà nào khác nữa - có phải là một điều chắc chắn để tụi tôi tiếp tục không? Tôi trở lại chỗ của mình trên ghế và lại bắt chéo chân. “Làm đi, đưa mấy số điện thoại đó đây cho em.”

Mười phút sau, Greg để lại 15 (trong số 95) số điện thoại trong di động của hắn - tôi hết sức khoái trá nhìn hắn đau khổ xóa từng số một - còn tôi thì có ba trang giấy tên và số điện thoại của những người đàn bà để kẹp vào trong quyển sổ và tiêu hủy bất cứ lúc nào thuận tiện. “Giờ thì...?” Greg hỏi.

“Giờ thì hãy thật sự, thật sự, thật sự chậm rãi thôi. ĐỒNG Ý CHỨ?”

Một nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt hắn, tôi bắt gặp sự rạng rỡ trong đôi mắt Minstrels.

“Và không được kể với hai người kia cho đến khi bọn mình chắc chắn sẽ ở bên nhau lâu dài. Một lần em đã hẹn hò với bạn của bạn trai Jen, và khi mọi chuyện kết thúc thì đó quả thật là cơn ác mộng. Việc đó gần như khiến Jen và bạn trai của nó chia tay, đấy là chưa nói đến những rắc rối xảy ra giữa hai đứa em. Em không muốn mình làm đảo lộn những gì mà hai người đó đã có. Vì thế, phải thỏa thuận là anh và em sẽ không nói gì về chúng ta trong vòng sáu tháng. Ít nhất là sáu tháng.”

“Sáu tháng,” Greg đồng ý và bò qua sàn nhà tiến lại phía tôi. Khi hắn làm tôi hể, những ngón tay sợ hãi xoắn chặt lấy trái tim tôi.

CHƯƠNG 7 - BỒ SÂM-PANH

“OK, nói thật đi, mày thấy sao về chuyện tao dọn ở chung với Matt?” Jen vừa nói vừa ngồi phịch xuống sofa, tay cầm ly rượu to tướng. Vẫn còn nghỉ giữa kỳ nên cô nàng thoải mái thật, chẳng phải lo chuyện mai phải dậy sớm đi làm.

Greg đi về từ tối hôm qua, lúc bắt đầu có phim Neighbours. Tôi nhìn cũng biết được cái kiểu hấn lần nữa đợi tôi mời ở lại, cứ rên rỉ mệt mỏi suốt. Nhưng tôi nói với hấn hôm nay thứ Ba, là ngày của Jen, đưa luôn áo khoác và túi xách cho hấn rồi hẹn gặp cuối tuần.

*

Bảy năm trước tôi quyết định dọn về London để bắt đầu lại, sống chung với mẹ và bố dượng. Một quyết định sáng suốt... vì nhờ đó mà tôi biết được rằng tôi phải sống cách xa gia đình ít nhất 200 dặm thì mới yên ổn. Vậy là tôi trở lại Leeds, mãi mãi. Jen và tôi thu xếp gặp nhau ăn tối ít nhất tối thứ Ba hàng tuần, thay phiên ở nhà tôi hoặc nhà nó. Ở nhà đứa nào thì đứa đó làm bữa tối, đứa kia đem rượu và đồ tráng miệng đến. Thường chúng tôi nói chuyện đến khuya nên hay ngủ lại luôn.

Lần này tôi không nấu nướng mà gọi điện đặt cà ri đem tới tận nhà. Cuối tuần rồi tôi chẳng chợ búa gì, hậu quả của... sex. (Từ lâu tôi quên mất cái trò ấy cũng tiêu tốn khá nhiều thời gian công sức, chẳng như người ta nói, “đơn giản chỉ là sự gân gũ của hai cơ thể.” Nó khiến người ta chẳng muốn làm gì khác. Chưa kể tới chuyện phải dọn dẹp chiến trường.) Tủ chạn của tôi trống hoác, chẳng còn thứ gì để nấu nướng.

Ăn uống no nê thì chương trình tâm sự bắt đầu.

“Ừm, nói thật hả?” tôi hăng giọng, quay lại nhìn con bạn, kiểm tra xem thực nó có muốn nghe sự thật hay không, rồi hỏi lại lần nữa... cho chắc, “Thật 100% hả?”

Nó gật đầu, rồi mím môi lại, mắt nhìn tôi đầy sợ sệt. Hai đứa tôi có cái tật bắt nhau nói thật, rồi lại đi rúm người chờ nghe... sự thật.

“Tao không nghĩ Matt lại là người gợi ý trước. Tao cứ nghĩ hẳn chẳng có gan thay đổi, chẳng giống hẳn tí nào. Hai năm rồi tao vẫn nói cũng tới lúc hẳn ngỏ lời nhưng vì biết mày muốn nghe thôi... chứ thực lòng tao không nghĩ vậy. Nhưng mà đó, cuối cùng thì hẳn cũng ngỏ lời, vậy là tốt chứ sao. Tuyệt vời hơn cả mong đợi còn gì.”

Jen vẫn vờ lọn tóc vàng óng rồi hất qua một bên, để lộ gương mặt xinh đẹp. Tôi thấy Jen rất đẹp, chẳng phải vì nó là bạn thân nhất của tôi đâu, mà vì nó đẹp thực sự. Làn da mịn màng không tí vết, đôi gò má hơi cao chỉ chực ửng hồng. Đôi mắt nó xanh một màu xanh rất lạ, mỗi lần nhìn lại thấy một sắc khác nhau. Lúc thì xanh nhạt, lúc thì như màu đá sapphire, có khi lại như màu ngọc topaz. Những khi khác, như hôm nay chẳng hạn, đôi mắt của Jen lại có màu như da trời mùa hè. Chỉ có duy nhất một điểm tôi thấy không hoàn hảo trên gương mặt của nó, là đường viền mắt. Nó kẻ kiêu gì cũng làm cho đôi mắt trông hơi quá to. Mắt Jen thuần thuần, không có đuôi mắt rõ ràng, không hoàn hảo như tất cả những thứ khác trên gương mặt của nó. Nhiều khi tôi muốn cho Jen mượn mắt của mình - có hình lá nguyệt quế, đuôi mắt khép lại rõ ràng và trông mắt to tròn màu nâu sẫm. Giá mà được thế thì thật là hoàn hảo, không còn chê vào đâu được.

Jen nhấp một ngụm rượu, “Thực ra tao cũng nghĩ vậy.” Nó co chân lên ghế, rồi tiếp, “Tao cũng không nghĩ Matt sẽ gợi ý trước, vì tính cách anh ấy rất giống mày.”

“Hả, cái gì?” Nói kiêu đó khác gì bảo tôi chẳng ra sao. Tôi? Giống Matt? Giống cái cục kẹo bơ thô thiển đó?

“Mày và Matt giống nhau phát sợ được. Cứ đụng tới chuyện tương lai này kia là cả hai đều rúm rỏ, không lẩn tránh thì cũng kiếm có đề đùa, viện đủ mọi thứ để tránh phải ngồi xuống suy nghĩ hay nói năng nghiêm túc về chuyện ổn định lâu dài. Hồi trước tao rất hay bực mày, vì chả biết phải làm gì mỗi khi đụng tới chuyện nhà cửa hay lên kế hoạch đi chơi. Nhưng từ hồi gặp Matt, hiểu được anh ấy cũng giống mày, tao lại thấy nhẹ lòng. Vì dù

Matt không nói chuyện gì lâu dài, anh ấy cũng không phải là người hờ tít thì bỏ chạy.”

“Tha cho lần này vì mày là bạn thân nhất của tao. Gặp đũa khác, cứ nói kiểu đấy xem, tao chẳng đá bay không thương tiếc.”

“Ví dụ nha,” Jen lại tiếp tục. “Như Sean đó...”

“Đã nói là không bao giờ đụng tới anh ấy nữa mà,” tôi nhắc.

Jen làm như không nghe thấy tôi nói gì, lại tiếp, “Thật, tao chưa thấy có người đàn ông nào ngưỡng mộ một người một người đàn bà như kiểu Sean ngưỡng mộ mày. Hấn mê mết mày. Cái kiểu hấn nhìn mày...”

“Không nói chuyện này nữa,” tôi cắt ngang.

Jen nhìn tôi vừa bình thản, vừa như tính xem có nên nói tất tần tật những suy nghĩ trong đầu nó không. Rồi nó chực mở miệng nói tiếp.

“Mày mà còn nói chuyện này nữa thì về nhà luôn đi.”

Jen nhún vai, ngồi thõm xuống sofa, “Tao nghĩ một phần cũng vì chuyện nhà mày với nhà tao điên khùng như nhau,” Jen nói.

“Không phải mày là cô giáo thì chuyện gì cũng giải quyết như kiểu đồ trẻ con năm tuổi nhé. Tao, tao mới là đũa có nguyên cái bằng Tâm lý học đây này, nhớ không?”

“Không có nghĩa là tao chẳng biết gì, hoặc không hiểu được mày.”

*

Tôi và Jen quen nhau từ hồi Đại học. Tôi ở phòng 29, nó ở phòng 30, cùng chung một ký túc.

Tôi còn nhớ y nguyên lần đầu tiên trông thấy Jen. Cô nàng đi từ phòng ở tới nhà bếp, mặc váy jeans bạc màu và áo thun cổ bẻ màu đen. Jen đeo băng đô dày, mái tóc hất ra sau, xõa dài xuống thắt lưng. Khuôn mặt Jen hình trái xoan hoàn hảo, đôi gò má hơi cao, hứa hẹn một gương mặt còn sắc sảo hơn nữa khi về già. Jen bước vào, dáng người thẳng thớm đường hoàng, y như kiểu những người vẫn dạy luyện dáng vậy. Nó làm gì cũng toát lên đẳng cấp, khiến tôi hơi ngại. Tôi thì lúc nào cũng quần jean lụng thụng, áo thun tay dài, tóc cột đuôi ngựa hơi cầu thả, Jen như thế nào thì tôi... ngược lại.

Tôi ngắm Jen đi về lại phòng rồi nghĩ thầm cô nàng không phải là một thứ sô-cô-la hay kẹo ngọt nào mà tôi đã từng thấy. Jen là thanh sô-cô-la loại

mới mà ta thấy ngay khi bước vào cửa hiệu, đến cái giấy gói cũng toát lên vẻ sang trọng, làm cho tất cả mọi thứ bánh kẹo xung quanh trở nên màu mè rẻ tiền. Thứ sô-cô-la trắng độc đáo, nguyên chất. Không phải màu trắng kem như những loại sô-cô-la trắng bình thường, mà là màu trắng như tuyết. Loại sô-cô-la ngập đầy vị kem, sữa và đường trắng, và rất ít ca cao. Cắn một miếng đầu tiên đã thấy mềm, tan nhanh trong miệng nên phải nếm một cách dè chừng. Và chính vì chỗ đó, vì có chút gì hơi rủi ro nên người ta thường hay tránh đi, để chọn một thứ gì quen thuộc hơn. Một thanh Mars, Twix hay Dairy Milk... vì rốt cuộc thì cái gì quen thuộc cũng an toàn để chịu.

Nhưng tôi không thể làm ngơ được, không thể chọn bừa một thanh Mars nào đó để kết bạn, vì Jen ở ngay sát cạnh tôi. Tôi đánh liều gõ cửa sau khi bố mẹ nó đã về.

“Chào cậu, tớ là Amber, ở ngay bên cạnh.”

“Tớ là Jen,” cô nàng trả lời rồi nhẹ răng cười. Nụ cười làm tôi chẳng còn chút ngại ngùng gì nữa. Người ta có thể giả vờ nhiều thứ, nhưng nụ cười của Jen ám áp thật sự, không có chút gì đảiboicả.

Một khi đã biết Jen rồi, đã không còn thấy ngại ngùng với vẻ bên ngoài của nó, tôi thấy nó thật đáng yêu biết bao. Cái kiểu nhăn mũi mỗi khi nó cười. Đôi mắt ánh lên mỗi khi nó sắp hỏi tôi chuyện gì riêng tư. Rồi cả cái tính hơi ngớ ngẩn của nó nữa. Cứ như thể dưới lớp sô-cô-la trắng đó là sâm-panh óng ánh. Một thứ sâm-panh tươi mát độc đáo mà ta cứ muốn nếm mãi không thôi.

Sau đó hai đứa tôi hay cặp kè với nhau. Jen học Ngữ văn và Sư phạm Tiểu học. Còn tôi học Tâm lý, với Xuất bản và Truyền thông. Đúng ra thì tới Giáng sinh chúng tôi mới thân nhau thật sự.

Gần đến Giáng sinh bạn bè ai cũng nôn nao về nhà gặp lại bố mẹ anh chị em, bạn bè cũ còn tôi thì bắt đầu hoang mang lo lắng. Có lúc tôi ngồi thừ ra, mê mải gặm móng tay mà tim thì đập thành thịch. Bố mẹ tôi chia tay nhau năm tôi mười tuổi nên lúc này tôi phải nghĩ xem ở nhà ai từ ngày 27 tới ngày 30 tháng Mười hai. Ai sẽ là người im lặng thờ dài khi tôi nói tôi không

thể về vào đúng ngày lễ? Giáng sinh với tôi đầy bất an lo lắng, nên tôi hay cố quên đi. Rồi tôi phát hiện Jen cũng sợ Giáng sinh như mình.

Mẹ của Jen khi trước làm người mẫu. Theo năm tháng khi về đẹp phai đi thì sự cay đắng hẳn học lại tăng thêm, lên men thành một thứ thói quen trả thù đời mà nạn nhân là đứa con gái tội nghiệp.

Khi Jen tám tuổi, mẹ nó bảo người mà nó nghĩ là cha ruột thực ra không phải là cha ruột. Khi nó mười tuổi, bà đổi ý, bảo nó ông này đúng là cha ruột. Cuối cùng thì cũng chẳng sao, vì năm nó 11 tuổi, ông bỏ đi biệt, từ đó đến nay chẳng có tin tức gì. Sau đó thì bà cặp kè hết người này tới người khác. Không ai thích Jen cả, sự hiện diện của nó luôn nhắc họ rằng mẹ nó không hoàn toàn là người tự do. Chỉ có duy nhất một người chấp nhận Jen, là người mẹ nó gặp sáu tháng trước khi nó vào đại học. Bây giờ bà vẫn còn cặp với ông này, Jen rất quý ông vì ít nhất ông tỏ ra tôn trọng hai mẹ con nó.

Tôi với Jen thân nhau bởi chúng tôi nhận ra mình khác với bạn bè cùng lứa. Mọi người thường chẳng có gì phải rón rén mỗi khi nhắc tới gia đình; còn hai đứa tôi thì lại không nhảy cẫng lên mỗi khi có dịp về nhà.

Vậy là, Jenna Leigh Hartman từ Reading và Amber Salpone từ London dính chặt lấy nhau, như hai cái phao rác trôi giữa một đại dương bình thường.

*

“Mày thích Matt mà, phải không?” Jen hỏi tôi.

Cô nàng nằm dài trên tấm thảm đỏ, chỗ lúc nãy Greg vừa nằm vừa đọc báo. Jen đặt ly rượu lên bụng, mắt lim dim, đầu gối co lại và lòng bàn chân đặt gọn gàng trên sàn. Mái tóc nó vàng óng ánh, xoa quanh khuôn mặt. Tư thế của Jen lúc nào cũng thoải mái, thật tự nhiên. Rõ ràng khi tự nhiên người ta mới cảm thấy thoải mái được. Nhưng tôi chịu. Giả thử tôi mà nằm y như vậy thì kiểu gì cũng sẽ thấy ngứa thắt lưng, nhưng lại ngại không muốn ngồi dậy để gãi. Vậy là tôi sẽ loay hoay chà lưng xuống nền nhà, quần quai như con rắn đang mắc kẹt. Rồi tôi sẽ làm sánh vài giọt rượu, rồi khi tôi đứng dậy để đi lấy giẻ lau, kiểu gì cũng sẽ trượt chân và mấy cái hộp thức ăn. Thậm chí ngay cả khi quần chần nằm trên sofa xem TV, tôi cũng sẽ

loay hoay tìm cái điều khiển. Chẳng như Jen, làm gì nó cũng ung dung thư thái như người ta ngồi thiền.

“Mmm...” tôi trả lời, làm ra vẻ như mình thích Matt nhưng không nói ra. (Tôi rất thích kiểu ậm ừ trong miệng, hiểu kiểu gì cũng được, nó cho phép người ta nói dối mà không cần phải áy náy.)

Tôi ngả người lên sofa, cũng đặt ly rượu trên bụng nhưng phải một tay giữ còn tay kia thì loay hoay tìm điều khiển.

Chuyện giữa tôi và Matt là tôi với anh ta chẳng ưa gì nhau. Mỉm cười xã giao với nhiều khi còn khó khăn với anh ta. Đôi khi anh ta còn thấy khó chịu đến không mở miệng nói chuyện được với tôi, vì nghĩ tôi thân Jen quá. Tôi biết Jen trước, từ lâu tôi đã là một phần cuộc sống của nó - phần mà Matt không thể hiểu được, phần làm cho anh ta ghen tức đến... mất ngủ. Nếu hai đứa tôi tự nhiên đùa về một chuyện gì chỉ có hai đứa biết, về mặt anh ta liền cau lại như mây đen kéo về, đầy hờn giận. Nếu Jen nói với tôi chuyện gì trước khi nói với Matt, anh ta sẽ bực mình khó chịu với nó ngay. Trước mặt anh ta, đừng hòng Jen nói chuyện điện thoại với tôi quá mười phút. Matt và tôi cùng yêu quý một người, nhưng anh ta luôn muốn đảm bảo rằng Jen yêu anh ta nhiều hơn tôi.

“Tao cũng lo là mày sẽ không thân được với Matt như với Greg,” Jen nói tiếp.

Jen à, mày thực chẳng muốn tao thân với Matt như kiểu thân với Greg đâu. Tôi nghĩ thầm.

“Ờ thì tao với Matt khác nhau nhiều thứ,” tôi cố giải thích.

“Mày với Greg khác nhau hoàn toàn!” Jen rít lên. “Hắn đưa đẩy như một con điếm, còn mày thì hiền như bà xơ. Vậy mà hai người chơi được với nhau. Hắn không lượn lờ ở đây thì cũng rủ rê mày đi ăn uống. Nhiều khi tao nghĩ mày gặp hắn còn nhiều hơn gặp tao.”

Nghe tên Greg, nhắc tới hắn làm tôi tự nhiên thấy nao nao trong lòng, như bóng trắng run rẩy chột tan ra trên mặt hồ.

“Sắp tới tao sẽ gặp Matt nhiều hơn khi mày với hắn dọn ở chung. Chà, nghĩ tới chuyện mày với Matt ở chung nhà... Vậy jlaf lại một lần nữa hả?”

“Nghĩ cũng buồn cười nhỉ. Mà chưa bao giờ ở chung với gã nào. Còn tao thì đã lần thứ ba.”

“Tao từng ở chung với đàn ông rồi đấy chứ,” tôi lên tiếng phản đối.

“Ai?”

“Eric. Ít ai đàn ông đàn ang hơn lão ấy được.”

“Anh trai thì kể làm gì. Tính ra mà đã có thể ở với...”

“Jenna nghe đây, mà mà cứ nói kiểu đó thì gọi xe taxi về nhà luôn đi nhé.”

Nó mím môi lại rồi xụ mặt nhìn lên trần nhà.

“Mày nghĩ chuyện tao với Matt rồi có thành không?” Jen hỏi. “Lúc trước, khi ở với Karl hay Tommy, tao cũng hi vọng nhiều lắm, thật đấy, nhưng cuối cùng chẳng ra gì.” Rồi cô nàng quay đầu lại, nhìn tôi dò xét, “Mày nghĩ lần này tao làm có đúng không?”

Tại sao mọi người cứ thay phiên nhau hỏi ý tôi thế nhỉ. Hết Greg hỏi tôi thật ra giữa tôi với hắn là gì. Tới Jen hỏi làm vậy đúng không. Chắc cũng chẳng có gì bất ngờ nếu ngày mai Indiana Jones hiện ra hỏi tôi Chén Thánh ở đâu.

“Mày hơi vội khi dọn vào ở chung với Karl và Tommy,” tôi trả lời. “Hai tên đó thực ra không tới nổi nào.” Tôi vội tiếp, “Nhưng lúc đó mà vội vã quá. Nhiều khi chuyện Matt không quá hăng hái vụ ở chung ngay từ đầu lại hay, vì bây giờ cả hai đã sẵn sàng.”

Thực lòng tôi ghét chuyện Matt lúc nào cũng ở bên cạnh Jen. Nếu không bạn làm Giám đốc Marketing quốc tế đi họp ở Paris thì đối với anh ta, trên đời này không còn gì khác ngoài Jen. Nhiều khi tôi nghĩ phải chi Matt là kẻ xao nhãng vô tình, ít ra tôi còn lý do mà không ưa anh ta như anh ta ghét tôi vậy. “Với Matt nói vậy được chứ với Karl hay Tommy thì không chắc.”

“Nhưng mà biết rồi đó, Matt hay ai đi nữa thì mà vẫn là số một. Chuyện gì tao cũng sẽ kể hết với mà.”

“Mmmm... Hmmm.” Chuyện gì tôi cũng sẽ kể với Jen. Trừ mỗi một chuyện. Chỉ là chuyện con con. Kiểu gì tôi với Greg cũng chẳng thể lâu dài được đâu mà. *Chắc cũng chỉ thêm hai tháng nữa thôi. Cùng lắm là ba tháng.*

*“umm, đàn ông hay sô-cô-la... hãy nghĩ, bạn không
bao giờ phải ngồi đợi một thanh sô-cô-la gọi cho
mình”*

CHƯƠNG 8 - Ả!

“*Cô là ai?*” Giọng Renée the thé khắp văn phòng. Martha vẫn tỉnh bơ như không, nó chẳng buồn quan tâm. Tôi thì có. Tôi rời mắt khỏi màn hình và nhìn sếp mình chăm chăm.

Đôi lông mày sắc lẹm của Renée nhíu chặt, đôi môi tô đỏ nhếch lên về cái kính, chị nói như gằn vào ống nghe, “Cái gì?”

Một trường đoạn im lặng khi đầu dây bên kia đáp lời.

“Sao tôi phải nhớ cô? Cô đã cứu mạng tôi hay sao chứ?”

Martha cười khênh, nhưng cũng phải thôi. Chính tôi mới là đứa hoảng lên mỗi khi Renée ăn nói kiêu đó trên điện thoại, rất có thể bafchij khi đang nói chuyện với cái người mà chúng tôi phải tỏ ra lịch thiệp.

“Cô viết cho bọn nào?”

Thấy chưa? Tôi đẩy phất cái ghế xoay ra sau, suýt nữa thì vẹo cả xương sống. Mới được ba phần tư quãng đường tôi đã bay một cú ngoạn mục tới bàn của Renée, xem gạt đồ cái lọ bút chì và lũ đập ghim màu mè, tôi giữ ngay ngón tay vào nút “Ngung” trên điện thoại.

“Đưa cho em,” tôi nói và vươn tay ra chờ đợi. Chỉ cần một tích tắc là tôi đã có thể lừa Renée mà giật lấy cái ống nói, nhưng đến năm ngoái, chị đã luyện thành thạo cái trò vờn bắt này và né ngay khi tôi có ý định.

Renée ghi chặt cái ống nói vào ngực như ôm đứa con đầu lòng. “Không.”

“Renée,” tôi thì thầm dỗ dành, “Đưa điện thoại cho em nào.”

Chị lắc đầu. Kể từ cái bận quá trớn hôm thứ Hai, Renée đã không gào thét nữa. Tôi chắc hẳn chị đã có thời gian để suy nghĩ về việc đó khi tôi bỏ ngang một ngày. Vì vậy, tay nhà báo nào đã ngây thơ nhắc máy gọi tìm hiểu về Liên hoan đây, hiện đang phải đối mặt với một phụ nữ đã bốn ngày nung nấu cơn giận và sẵn sàng sôi trào.

“Đưa em điện thoại và em sẽ mặc chị cào cấu quyền giới thiệu về Liên hoan Phim London cả chiều.”

Mắt Renée sáng lên khi nghe thấy lời đề nghị, điều ấy có nghĩa là cả một buổi chiều bới lông tìm vết, chê bai, châm chích thậm tệ quyền giới thiệu mà không làm tôi nổi đóa lên. Sé không có chuyện “Renée, thôi nào, phải công bằng chứ,” khi mà chị cứ nói mãi, nói mãi đến khi tôi phát bực.

“Em sẽ mua sô-cô-la cho chị, em sẽ pha cà phê cho chị,” tôi bồi thêm. Xiêu lòng, nhưng chưa đủ độ, chị vẫn bầu lầy cái ông nói.

“Và,” tôi nói, ngửa con át chủ bài, “Chị có thể chê bai website của họ tùy thích.”

Đúng là điều mà Renée muốn nghe. Tôi luôn chặn đứng mọi cơ hội để chị chê bai website của Liên hoan Phim London vì trang của chúng tôi cũng tệ chẳng kém. Thực ra chúng tôi đang rất cần làm sống dậy trang web thoi thóp của mình, và tôi chắc cùng lắm những lời chê bai của chị cũng chỉ nhằm vào các điểm trội hơn của chúng tôi so với họ mà thôi. Tay Renée như bắn ra khi đưa tôi cái ông nói.

Tôi nhấn lại nút Ngung. “Chào, và xin lỗi về chuyện vừa rồi, Tổng Phụ trách Liên hoan phải nhận một cuộc gọi khác. Tôi có thể giúp gì không? Tôi là Amber, Phó tổng...”

“Chào Amber.”

Ôi! Tốt! Ặ! Chính Ặ!

Tôi biết cái vẻ giả tạo ấy, cái giọng mũi góm ghiếc ấy. Đáng nhẽ tôi phải để Renée giày vò Ặ. Vậy mà tôi đã ngửa con át chủ bài vì Ặ. Ặ!

Ặ, con mụ nhà báo đến từ địa ngục. Ặ, mụ nhà báo mất trí nhất đến từ địa ngục đã từng cố làm cho tôi bị sa thải.

*

Hồi năm trước, trong một tình huống chẳng thú vị gì... Điện thoại của Renée đổ chuông, chị miễn cưỡng nhấc máy, và sau đó ghen lời khi nghe một phụ nữ lạ tông tộc nói về quá khứ của chính chị.

Renée đã từng là Bridget Bardot ở thời hoàng kim của mình (rất may là không theo chủ nghĩa phát xít). Chị nổi tiếng ở tuổi 13 sau khi đóng vai Lolita trong một bộ phim trường phái nghệ thuật Pháp, trở nên chói lòa trên

toàn thế giới sau chớp mắt, hàng loạt đề cử giải thưởng, bắt đầu tham gia hàng loạt bộ phim vân vân và vân vân... nhìn chung là một sự nghiệp thăng thưng trước mắt. Nhưng Renée là Renée (với bản chất ngỗ ngược), đã nhanh chóng chán ánh hào quang và vứt bỏ tất cả vào năm 21 để theo học về sản xuất phim. Chị chuyển từ Paris tới London và làm việc cho một vài nhà sản xuất. Chị gặp chồng mình, một người viết kịch bản, họ chuyển tới Leeds, quê hương của anh. Sau đó chị nhận việc làm Trợ lý điều phối Liên hoan tại WYIFF, và chỉ vón vẹn trong hai năm đã thu tóm toàn bộ công việc. Người phụ nữ đầu dây bên kia gọi để nhắc lại với chị điều đó.

Tôi lắng nghe khoảng lặng sau khi Renée nói, “A-lô, WYIFF nghe?” và đưa mắt nhìn lên đúng lúc khi bắt gặp mặt chị đanh lại, dấu hiệu của việc chị sắp gào lên. Tôi đã chồm qua bàn (và không may, lần đó tôi đã không tránh được cái đập ghim), giật lấy điện thoại từ tay sắp mình trước khi chị cao giọng.

“Chúng tôi muốn phỏng vấn!” người phụ nữ ở đầu dây bên kia vẫn tiếp tục, nhắc đến tên một ngôi sao khá nổi tiếng, người chúng tôi đã thu xếp cho gặp gỡ giới thượng lưu ở Leeds để quảng bá bộ phim sắp tới. “Tôi chắc rằng cô ta sẽ thích thôi vì chúng tôi là tờ báo hào nhoáng nếu đem so với thị trường bé nhỏ ở Yorkshire. À và thêm nữa, chúng tôi muốn viết một chút về chuyện làm thế nào mà chị từ một ngôi sao nhí lại có thể điều hành Liên hoan ở Leeds?”

“Nói những điều như thế với Tổng Phụ trách Liên hoan có lẽ không phải là một ý hay đâu,” tôi bình tĩnh đáp lời. “Tôi là Amber Salpone, Phó tổng Phụ trách, hãy để tôi nói thẳng ra thế này: chúng tôi không mở đường cho cô tiếp cận cô ấy; và vì cô đã gọi đến đây, chắc cô cũng đã biết người đại diện của cô ấy là một cơn ác mộng thế nào. OK, tuy nhiên chúng tôi có thể để cô viết với điều kiện cô sẽ viết tốt về Liên hoan cũng như chúng tôi, cũng đầy đủ thông tin giới thiệu về địa chỉ liên lạc; và cô cũng sẽ đề cập việc,” tôi tuôn ra một tràng tên của các ngôi sao, “đã từng tham gia Liên hoan này. Nếu đồng ý, tôi sẽ xếp tên cô vào danh sách xin phỏng vấn.”

“Tất cả bọn họ đã tham dự Liên hoan này thật ấy hả?” cô ta hỏi lại, bị hấp dẫn nhưng vẫn xách mé.

“Đúng vậy, chúng tôi đâu phải hạng vô danh,” tôi cười, nhướn mắt nhìn Renée mang bộ mặt của kẻ nhai phải bọ xít trong mồm. “Tôi sẽ trả lời cô về việc phỏng vấn Renée sau.”

À, Mimi, rốt cục đã tới. Và vì biết rằng ả chưa từng lên phía Bắc, tôi đón ả tại ga tàu. ả xăm xoi tôi và thấy tôi tẻ ngắt. Rõ là tôi đã chọn nhầm đồ để khoác lên người, mang nhầm chiếc túi xách, và hơn thế nữa, tôi là một người miền Nam đã chọn sống ở miền Bắc. “Làm sao chị có thể chịu đựng được chốn này chứ?” ả hỏi khi chúng tôi đang trên đường về Khách sạn mà tôi đã đặt cho.

Cái giọng mũi kênh kiêu giả tạo ấy nghe càng khó chịu hơn khi đối thoại trực tiếp. Mái tóc ả được chải bởi những ngón tay kiêu kỳ, cơ thể khêu gợi của ả được che đậy bằng những bộ quần áo thiết kế hàng hiệu. Chúng tôi chẳng có bất cứ điểm gì chung. Nhưng tôi đã gặp hàng trăm người kiểu này dưới lớp vỏ công việc rồi, vì vậy chỉ cười và nói, “Cô càng ở đây lâu sẽ càng quyến luyện cho mà xem,” lúc đó tôi chỉ mong sao các vị thần Yorkshire không giáng sét xuống đầu tôi vì tội dối trá.

Tối thứ Sáu đó, khi các ngôi sao đã lên giường ngủ sau bữa tiệc ra mắt bộ phim, Mimi tập hợp một hội thảo nho nhỏ quanh quầy bar. Được vây quanh bởi đám đông đàn ông trong các đoàn làm phim và các nhà báo, ả rao giảng cái gọi là “thị trấn Leeds bé nhỏ”: “Ở đây cũng có cả Harvey Nics cơ à? Chẳng khác gì London thu nhỏ nhỉ.”

Nếu như đám đàn ông Yorkshire không bận vắt lưỡi sang một bên, chắc họ đã đá ả ra khỏi thị trấn. Greg cũng có trong đám nhà báo đó. Và đoán xem, ai đã biến lên lầu cùng với ả nào? *Nguru tầm nguru, mã tầm mã*, tôi nghĩ khi lê bước về nhà.

Tôi đã kiệt sức sau hàng tuần liên tục làm việc như điên lo tổ chức mọi việc. Chiều Chủ nhật, khi mọi thứ đã gần như xong, tôi trở về nhà sau khi tiễn Ngôi Sao ra sân bay. Cô ấy thật trái ngược với Mimi, rất đỗi thường, thân thiện và vô cùng hài hước. Tôi thấy thật thú vị khi ở bên cô ấy suốt dịp cuối tuần và cô cũng hứa sẽ trở lại với Liên hoan nếu có dịp.

Tôi quăng mình xuống sofa với nguyên đồng áo khoác trên người và dán đôi mắt vô hồn vào TV. Một giờ trôi qua trước khi tôi đủ sức quyết định sẽ

lôi mình ra khỏi đồng quần áo để kiểm cái gì bỏ bụng. Vừa đúng lúc góc đầu dậy tôi nghe thấy điện thoại báo có tin nhắn đến. Mệt mỏi rút chiếc điện thoại màu bạc ra khỏi túi, tôi hi vọng đó là tin nhắn của Ngôi Sao vì cô ấy đã hứa nhắn cho tôi khi hạ cánh xuống London.

Nhưng thay vào đó, lại là:

**Giúp anh! Hot Inn. Phòng 513. Cô ta tính chuyện chuyển đến Leeds.
Giúp anh! G.**

Tôi đã định mặc xác hẳn. Tôi đã chạy vòng quanh giúp đỡ hẳn suốt hai năm qua và đây chính là thời khắc để chấm dứt mấy cái việc nhân đạo này. Tôi xóa tin nhắn, quảng điện thoại xuống bên cạnh.

“*Làm sao chị có thể chịu đựng được chôn này chứ?*” Cái giọng kên kieu của Mimi vang trong đầu tôi. *Á sẽ không chuyển tới đây đâu*, tôi tự nhủ mình. Tất nhiên là không đời nào, không. *Mà kể cả á có đến đây đi nữa, Greg cũng sẽ không lang chạ với á.* Nhưng nếu không được thế thì sao? Nhỡ á chính là Người Ấy. Hẳn sẽ bắt đầu hẹn hò Á. Tôi sẽ phải đi chơi với cả hai. *Bọn họ có thể sẽ cưới nhau.* Mười phút sau tôi đã ngồi trên chuyến tàu đến Leeds.

Sau khi tôi đập cửa ba lần phòng 513, Mimi hậm hực hiện ra, và tôi đứng chết trân ngay đó. Cô đọc một chiếc khăn tắm - không to gì cho cam - đang quấn quanh thân hình tuyệt mỹ của á. *Chẳng nhẽ khách sạn không có lấy cái áo ngủ tử tế? Hoặc ít ra khăn tắm cũng phải to hơn chứ.* Tôi tự hỏi.

“Ồ, Amber?” Á nói, không giấu vẻ thất vọng.

Tôi mấp máy môi như cá đớp lấy không khí, vẫn choáng váng vì sự hiện diện này. Cảnh tượng thật gọi tình quá sức. Vẫn còn nguyên mùi vị và cảm giác của việc mây mưa. Tôi đã không làm tình gần một năm qua, và giờ đây, cảnh tượng này đánh gục tôi từ mọi ngả. Tôi vẫn đứng đóp đóp như một con cá bơi vì suốt 40 phút trên tàu, tôi đã chẳng thèm nghĩ xem mình sẽ nói gì khi tới đây. Chuyện này không giống như cái lần ở quán bar, khi tôi chỉ cần trừng mắt với một á tâm tôi hẳn và tay người yêu tâm thần không kém của á nhất quyết đòi giết Greg. Cũng không giống bất cứ lần nào, khi tôi đến bên Greg, phải vòng tay qua thắt lưng mà lôi hẳn khỏi những vụ ẩu đả. Lần này, cần đến một câu chuyện thực sự, *từ ngữ.*

“Chị... có chuyện gì không?” Ả hỏi. Vẫn cái giọng lưỡi kênh kiệu ấy. Vẫn cái vẻ khiêu chiến ấy. *Mình có thể bỏ qua cho ả không?* Tôi tự hỏi. *Ả coi thường mình.*

“À... ừ... hừm, thực ra, tôi tự hỏi... Greg, không biết cô có thấy anh ta đâu không? Greg Walterson. Đêm hôm thứ Sáu tôi thấy cô với anh ta có nói chuyện với nhau ở quầy bar. Tôi nghĩ cô đã về London rồi, nhưng khi cô quyết định ở lại vài ngày, tôi nghĩ biết đâu cô có gặp anh ta.” Có quá thừa sự nghi ngờ và tuyệt vọng trong màn trình diễn của tôi để khiến nó như thật.

“Gọi hỏi cũng được mà,” ả đáp. Từng từ, từng chữ đâm xuyên qua tôi, làm rặng tôi nghiêng lại, chích vào thần kinh tôi. *Ả làm tôi nổi điên vì cái giọng nói đó.*

“Dù sao thì tôi cũng ở đây rồi... Vậy cô có gặp anh ta không? Tôi lo lắng thật sự đấy.”

“Liên can gì đến chị?”

“Anh ta là bạn tôi, hừm, bạn.”

Ả tươi lên người tôi cái nhìn khinh bỉ. Ô ồ xem ả và cái nhìn của ả kia. “Bạn chị?”

“Bạn trai tôi,” tôi nổi đóa.

Greg đã chọn đúng thời khắc đó để thò mặt ra chỗ mà tôi có thể nhìn thấy, cùng lúc đánh tan chút thương xót còn sót trong tôi. Hắn vẫn đang mặc chiếc quần đẹp đẽ của đêm hôm thứ Sáu, chỉ khác là nó nhàu nhĩ mà thôi, áo sơ-mi vẫn chưa cài cúc để lộ ngực. Chưa bao giờ, trong bất cứ lần “giải thoát con tin” nào, tôi nhìn thấy hắn ngay sau cuộc mây mưa. Tôi cũng không hiểu niềm tin của mình đã nghĩ cái quái gì, khi rõ ràng hắn ở trong khách sạn với một người phụ nữ suốt những ngày cuối tuần, tôi bắt đầu run lên dữ dội và im lặng nhìn Greg chằm chằm.

“Amber,” giọng Greg cất lên, run rẩy và sợ hãi.

“Gregory,” tôi đáp.

Mắt chúng tôi dán chặt vào nhau. Một con sóng mệt mỏi đổ trùm lên và tôi suýt ngã. Tôi đã quá mệt, tại sao tôi lại không ở nhà và ngủ một giấc. Bởi vì Greg, cái tên ngu ngốc này. Luôn luôn là tình dục, thứ làm cho hắn ngu muội. Con giận và adrenalin dâng lên trong tôi. “Đây là chỗ anh đã rúc

vào sao?” tôi quát lên. “Tôi đã lo lắng phát điên, còn anh ta thì chết dí ở đây.”

“Anh ta không nói với tôi là đã có bạn gái,” Mimi biện minh.

“Chắc chắn là không rồi,” tôi quát, và để đáp lại, ả dựa chặt vào lưng cửa.

Greg đứng mọc rể ở đó, câm như hến.

“Tại sao tôi lại luôn tìm thấy anh ở chỗ anh không nên ở? Với những kẻ anh không nên quan hệ? Tôi quá chán những chuyện này rồi,” tôi giận dữ, thực sự như vậy. Đây là giọt nước cuối cùng. “Anh có nghe tôi nói không? Tôi chán lắm rồi... Và cô, mừng cô đã có anh ta!” Tôi xĩa vào Mimi trước khi ùng ùng quay bước và lao đến thang máy.

Greg, nhìn thấy cứu tinh của mình, cơ hội cuối cùng để hấn thoát ra khỏi cái khách sạn này với tư cách một kẻ còn độc thân, bỏ đi thì chột bùng tỉnh, “Amber! Dừng lại! Đợi anh!” hấn gọi với theo tôi.

Tôi ùng ùng bước dọc hành lang dài, cơn nóng giận đập tung tung trong lồng ngực. Tôi thực sự, thực sự đã chán ngán chuyện này. Vài giây sau Greg vùng chạy ra khỏi phòng, một tay cầm áo khoác, vừa chạy vừa cố nhét chân vào giày.

“Amber! Dừng lại! Anh xin lỗi,” hấn kêu âm lên, “Anh xin lỗi thật mà.”

Tôi đến trước thang máy và bấm liên hồi vào nút gọi thang. Greg bắt kịp tôi trước khi thang tới. “Anh xin lỗi,” hấn nhắc lại.

“Đây là lần cuối,” tôi gầm lên, “Lần này rất rất rất cuối đây anh nghe chưa.”

“Anh xin lỗi,” hấn thành khẩn. Giờ thì hấn đã nhận thấy cơn giận của tôi rất thật, 100% thật. Greg cầm lấy tay tôi với vẻ vồ vồ và tôi thô bạo giật phắt lại làm hấn ngã loạng choạng ra sau.

“Anh thật tình xin lỗi, thật mà,” hấn nói khi lồm cồm bò dậy, khiếp sợ vì thái độ của tôi. Đây là một phần của tôi mà hấn chưa bao giờ chứng kiến. Rất ít người đã từng chứng kiến. Thậm chí cả tôi cũng ít khi thấy mình như vậy, nhưng giờ đây tôi mặc kệ cho nó bùng nổ, đã quá muộn để kìm lại rồi. Hơn nữa tôi gần như cảm thấy không thể nhin táng cho hấn một cái. Đắm ngay giữa hai con mắt ngu ngốc đó. Hoặc đá vào giữa hai chân hấn, vào cái

thứ luôn kéo chúng tôi vào rắc rối. Tôi gào vào mặt hoặc ấn, “Anh phải lấy làm may vì tôi chưa cắt bi của anh đấy nghe chưa.” Greg vội lấy tay che hạ bộ, thực sự sợ hãi rằng tôi đang cấu tiết đến mức có thể làm như thế thật.

Thang máy đánh tín hiệu khi chạm tầng, cánh cửa kim loại mở ra và tôi lao vào trong. Khi nhìn ra bên ngoài cửa thang, tôi thấy những khán giả của mình. Không chỉ có Mimi đang đứng dựa vào cửa phòng của ả, vài khách thuê phòng khách cũng đang đứng dọc hành lang xem vở kịch của Greg và tôi. *Tuyệt, hẳn sẽ chẳng có mặt mũi nào quay lại đây nữa.*

Greg, bối rối không hiểu lúc này đã đủ riêng tư hay chưa, khẽ chạm vào tôi. Tôi gạt phắt tay hắn ra. “Đừng có chạm vào người tôi,” tôi quát. “Đừng có bao giờ chạm vào người tôi,” và rồi cửa thang máy đóng lại.

Tôi lao ra khỏi khách sạn ra ngoài phố cùng với Greg - vẫn chưa hoàn toàn mặc xong quần áo và đang lẻo đẻo theo sau. “Em giận thật đấy à?” hắn hỏi khi tôi dừng lại bên vỉa hè, nghĩ xem nên bắt taxi, xe buýt hay tàu để về nhà.

“Cái gì làm anh hỏi vậy? Vì tôi la hét hay đẩy anh?” tôi đốp lại.

“Anh xin lỗi, anh chẳng nghĩ ra ai có thể giúp được nữa cả. Cô ta đã thực sự nghiêm túc muốn bỏ việc ở London. Cô ta nghĩ anh sẽ kiểm tra được việc gì đó cho cô ta và Chronicle và ở lại nhà anh cho đến khi tìm được nhà. Cô ta đã lên cả một kế hoạch chi tiết và anh đã mất trí.”

“Anh không nghĩ là sẽ tốt hơn nếu biết tình trạng tâm thần của ả trước khi lôi ả lên giường hay sao chứ?”

“Cô ta có vẻ bình thường mà.”

“Chắc chắn rồi Greg ạ, tình dục quan trọng với phụ nữ lắm. Nếu anh ngủ với ai đó, họ sẽ nghĩ rằng họ thực sự có ý nghĩa với anh, và đó sẽ là sự khởi đầu mới. Cô ta đâu đến nỗi nào, mà giờ đây phải ngồi đó tự hỏi đã làm sai chuyện gì và tự ghét mình. Tôi cũng góp phần vào chuyện đó. Anh vừa mới biến tôi thành đồng lõa trong việc cho một phụ nữ ra rìa.”

“Anh xin lỗi.”

“Anh lúc nào cũng cứ lải nhải xin lỗi rồi lại cứ làm những anh thích.” Con giận của tôi đã nguội như chưa từng đứng trước một phụ nữ đẹp gần như khỏa thân với cơ thể bốc lửa, mái tóc cắt tỉa đắt tiền và dễ dàng hạ nhục

tôi mỗi khi mở mồm. Ngoài ra người ta cũng nói, “Ai là kẻ ngu hơn? Người nhảy khỏi vách đá hay kẻ nhảy theo anh ta?” Ai là kẻ ngu hơn trong toàn bộ chuyện này, kẻ đã lang chạ mây mưa hay ả đàn bà thiếu thốn tình dục luôn lao theo giải cứu hắn ta? “Em hi vọng chuyện ấy với cô ta đặc biệt đáng với vụ rắc rối này, Gregory ạ.”

“Thực ra thì, cũng bình thường thôi.”

Tôi ngó người, “Anh thật không thể tin được.”

“Anh xin lỗi,” hắn lặp lại.

Greg quay về nhà tôi. Và để dành lại tình cảm, hắn nấu bữa tối, mua một chai vang, rửa chén đĩa và không ngừng mỉm cười với tôi.

Tôi sẽ còn tiếp tục áy náy về chuyện đối xử với Mimi nếu ả không viết cho Renée một bức thư dài chín trang kể tội tôi thậm tệ, rằng tôi không chuyên nghiệp chút nào. Tôi đối xử khinh khỉnh ngay từ khi ả bước xuống tàu, tôi dọa đánh ả và sau đó ả bắt đầu nhận được những cú điện thoại quái quỷ mà chắc chắn là từ tôi. ả khuyên Renée nên sa thải tôi nếu muốn tránh những phiền toái sẽ xảy ra khi ả kiện tôi ra tòa. Renée không thể dừng cười sau khi đọc thư và cứ rú lên, “nghe thêm này, nghe này...” (Nghĩ lại, tôi có đôi chút phật lòng vì Renée không tin tôi có thể có thái độ và hành động như thế, tuy nhiên tôi đã rất mừng rằng Renée đã không sa thải tôi. Bức thư đã là cây đinh cuối cùng đsong vào quan tài của Greg khôn kiếp đối với Renée và Martha. Đó là điều tệ nhất hắn đã từng làm và họ không bao giờ tha thứ cho hắn sau chuyện đó. Mà đây là họ còn chưa nghe chuyện xảy ra ở đồn cảnh sát.).

*

Và đây, chính ả, đầu dây bên kia, “Bạn sao rồi?” Mimi hỏi, tảng như chúng tôi đã là bạn.

“Cũng tốt,” tôi trả lời. “Tôi, à, chưa được biết tên cô.” Một cách đơn giản để tỏ cho ai đó biết rằng mọi ý nghĩ về họ đã biến mất trong đầu bạn sau khi họ đi khỏi, đó là giả bộ như bạn không nhớ tên họ.”

“Minh là Mimi Verner mà.”

“À đúng rồi, cô đang viết cho báo nào nhỉ?” phòng khi ả nghĩ là mình đủ quan trọng trong đời tôi để khiến tôi nhớ ả viết cho bên nào.

“Viva.”

“À, ừ. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Ừ, mình có nghe...” ả nhắc tên một ngôi sao hạng B, bạn của Renée, người sẽ tham dự lễ khai mạc Liên hoan Phim tháng Chín,” sẽ đến Liên hoan Phim và mình muốn phrong vấn cô ấy. Lần trước chúng mình đã làm việc rất ăn ý và mình hi vọng có một cơ hội mới được hợp tác với bạn.”

Chúng tôi nói về các công tác tổ chức và cuối cùng ả quyết định sẽ không tới vì bộ phim mà ngôi sao đó tham gia không đủ tươi để đưa lên Viva. “À mà bạn có hay gặp, ờ, Greg không?” ả bật ra câu hỏi khi nhận thấy tôi sắp dập máy.

Đột nhiên cảm giác giận dữ cay đắng dâng trong tôi. Giống như đã xảy ra vào cái đêm đó. Có điều, lần này nó pha trộn cả sự ghen tuông. ả khốn đó đã có Greg trước tôi (thực ra mà nói, hầu hết phụ nữ đều đã ngủ với hắn trước tôi) và tôi không thích điều đó. Và cũng đừng quên, chính ả đã muốn tôi bị sa thải.

“Greg Walterson? Phóng viên?”

“Ừ.”

“Ừ, tôi gặp anh ta suốt.”

“Vì công việc sao?” ả hỏi, chẳng buồn giấu vẻ thất vọng trong giọng nói.

“Đúng, vì công việc, và cả cá nhân nữa - chúng tôi mới cưới thôi. Tạm biệt!”

Tôi dập máy và rời khỏi bàn của Renée, trong khi chị và Martha trở mắt nhìn tôi với cái miệng há hốc. Tôi chưa bao giờ nói dối như vậy trừ khi vì công việc. Mà cho dù công việc đi nữa, tôi cũng sẽ nói vòng vo chứ không thẳng tuột như vậy.

“Ả khốn làm tôi cáu quả,” tôi giải thích.

Cả hai thở dài, chưa ai từng làm tôi cáu đến mức mở mồm xác nhận như vậy. Tôi thường giấu nỗi buồn bực trong lòng, gói ghém nó lại, hoặc đi bộ thật lâu cho qua cơn tâm trạng, nhưng tôi chưa bao giờ nói về cơn giận. “Ả còn nói Leeds là London thu nhỏ,” tôi bồi thêm.

“Con khốn,” Martha chửi.

“Đồ mất dạy,” Renée chêm vào. “Cô nên nói cô và Greg đã có con.”

“Ồ không, chính ra chị nên để ả chơi Greg thêm một vỏ nữa. Thế mới gọi là trừng phạt thích đáng.”

Tiếng cười của của họ phá lên, xuyên qua các bức tường văn phòng, đâm xuyên qua da tôi, làm tổn thương tôi. Tôi trở về bàn, nhìn trừng trừng vào những gì mình đã viết.

Hi vọng đây không phải là một dấu hiệu. Hi vọng đây không phải là Định mệnh đang cố nói với tôi điều gì. Bởi vì Chúa biết, đã ba ngày nay, Greg không gọi cho tôi.

CHƯƠNG 9 - GÁI ĐIÊN

Tôi vào nhà, vút chùm chìa khóa có cái móc hình con cá to đùng - khóa nhà và khóa văn phòng - lên sàn cạnh cửa phòng khách, rồi đứng lại, quay lại, cầm chúng lên, nhét vào ổ và khóa cửa.

Rồi tôi làm cái việc tôi biết mình không nên làm: kiểm tra hộp thư thoại. Nó trả lời tôi bằng một ngọn đèn đỏ đứng yên, câm lặng. Tôi biết nó sẽ không nháy đâu mà. Tất cả những người có số điện thoại nhà của tôi ban ngày đều sẽ gọi đến chỗ làm, nghĩa là cái đèn sẽ không nháy, nhưng ngực tôi vẫn trĩu xuống. Cả cơ thể tôi buông thả vào một nỗi thất vọng khôn khổ. Hấn sẽ không gọi. Giờ không, mãi mãi cũng không.

Tôi bước vào phòng ngủ, thay quần áo để chuẩn bị cho nghi lễ tối thứ Sáu. Tối thứ Sáu là để trùm chăn nằm giường, ăn vặt và coi TV. Chỉ có điều tối thứ Sáu tuần trước không hề diễn ra như thế, phải không nào? Và vì thế, thứ Sáu tuần này sẽ thật dài. Đêm Dài của Amber Salpone.

Tôi cởi cái áo cổ thuyền màu tím qua đầu. Đây là lý do vì sao mình độc thân, tôi tự nhủ lúc cởi khóa áo lót đen và vút nó vào đống đồ giặt.

Lý do thực sự. Không phải cái lý do tôi đưa ra khi những cô gái khác than vãn về việc tất cả đàn ông tốt trên đời đều đã có bạn gái, đã kết hôn, bị gay hoặc toàn là những thằng đêu. Lý do tôi còn độc thân và chay tịnh, cái lý do khiến tôi không chắc mình có muốn hẹn hò với Greg, hay bất kỳ ai không, đó là: mỗi khi bắt đầu một mối quan hệ, tôi trở nên hoàn toàn mất trí.

Trong khi những phụ nữ khác hứng khởi, vui cười và tràn trề hy vọng vào tương lai thì tôi lại trở thành một đũa tâm thần đi qua đi lại lúc nào cũng chỉ chực chui vào đầu bạn trai của mình. Cứ mỗi khi một người đàn ông bước vào đời tôi là tôi mất hết cảm giác về hiện thực. Tôi thật sự bước trên bờ vực hun hút của sự mất trí, chỉ thiếu một sợi tóc nữa là lao đầu vào đó mà thôi.

Trong vài tuần đầu với một người mới, tôi bắt đầu bị ám ảnh về tất cả những thứ liên quan đến anh ta. Cứ hai phút một lại chực gọi điện, “em gọi để chào anh thôi”; nếu anh ta mà làm nghề môi giới chứng khoán thì tôi bắt đầu đọc các bản tin tài chính mặc dù đến bảng sao kê ngân hàng của chính mình còn hiếm khi đọc. Thậm chí tôi sẽ cố tìm hiểu tất cả mọi thứ có thể về anh ta trên mạng.

Chưa dừng ở đó. Ồ không, không, không. Nếu anh ta sống ở Lady Wood, tức là phía đầu kia thành phố với nơi tôi sống, tôi sẽ lôi bản đồ ra, tìm những đường ngắn nhất, xem thử quanh anh ta sống là những phố nào, tìm hiểu giá nhà; tôi sẽ nhìn thấy các dấu hiệu cho thấy số phận đã định đoạt cho tôi và anh ta ở bên nhau trong tất cả mọi thứ dù nhỏ nhất. “Oa, trên vé xe của mình ghi giờ là 18:00, mà mình gặp anh vào ngày 1 tháng Tám, vậy là mình sẽ sống với anh mãi mãi rồi!” Đây là ngoài những lúc tự hỏi anh ta đang ở đâu, anh ta đang làm gì, anh ta đang nghĩ gì... Tôi biết tôi lại đang như thế, tôi cố dặn mình đừng như thế, cố nhắc mình rằng phụ nữ đã phải chết để giành quyền đi bầu mà tôi lại cư xử thảm hại như này, nhưng không sao dừng được.

Nhiều lúc tôi muốn phát ốm vì hết sức phân vân không biết mình đang ở đâu. Tự hỏi liệu có phải mình đã bị đánh đổi bằng một người nào khác rồi không. Không phải vì chuyện bị đánh đổi, mà là không biết mình đã bị đánh đổi hay chưa. Không biết rằng trong khi mãi mê làm những việc thường ngày, anh ta có đang nằm cạnh một người đàn bà khác và lên kế hoạch cho tương lai chung sống với cô ta hay không. Nghe thì hơi quái vậy, nhưng tôi thà được biết mình đang bị phản bội còn hơn là không biết gì. Có lẽ vì nỗi sợ lớn nhất của tôi là bị phản bội, khi có ai đó làm cho tôi tin rồi phản bội tôi.

Tôi đã sống sót sau những cuộc tình, và mặc dù đã già và khôn hơn, tôi vẫn không muốn gặp lại những cảm xúc đó.

Nói chung là tôi cảm thấy như thế.

Khi đã ba ngày trôi qua mà không có lấy một dòng tin nhắn từ Greg, tôi cứ ngáp nghé ba phút lại buồn nôn. Nhất là sau cuộc gọi của Mimi Điền. *Mày thực sự trông chờ điều gì tốt đẹp ở hắn ư? Tôi tự hỏi lòng mình. Mà*

thực trông chờ hẳn sẽ nhận tin, e-mail tái khẳng định rằng hẳn thực sự muốn ở cạnh mày ư?

Và điều làm tôi bực mình nhất là: có, tôi có trông chờ. Tôi nghĩ rằng tôi khác cơ. Hẳn đã tỏ ra chân thành làm sao chứ, hôm thứ Ba ấy. *Vô cùng thuyết phục...* Tôi nói đúng giọng những người phụ nữ đứng nhìn một tên sở khanh quất vó về phía hoàng hôn, mang theo toàn bộ gia tài dành dụm, người bạn thân nhất và danh dự của cô ta.

Tôi lôi chặn ra phòng khách, thả phịch nó xuống sofa. Đồ ăn nhanh. Phải gọi đồ ăn nhanh. Thái? Ấn? Pizza? Tàu? Đồ ăn. Tôi phải ăn. Một cái gì đó. Gì cũng được. Bụng tôi quặn lại.

Hẳn có đang ăn không? Greg ấy mà. Hẳn đang ăn? Đang làm việc? Đang ngủ? Đang ngủ... với ai? Hẳn đang làm gì? Tôi áp lòng bàn tay mình lên bụng, cố ép cho hết sôi. Cố thoát khỏi sự điên rồ.

Sean, bạn trai gần nhất của tôi, trước khi tôi trở thành kẻ độc thân và chạy tị nạn, chịu đựng sự điên khùng của tôi giỏi một cách đáng ngạc nhiên. Anh chỉ nhìn thấy một phần - tôi rất giỏi giấu cái phần điên rồ của mình đi mà - nên thật ra anh chỉ rất giỏi chịu đựng những phần mà tôi không thể giấu dưới cái bộ dạng vô tư vô ưu rất bình thản, rất lịch lãm của mình. (Nào, được rồi, ừ thì, không vui đến thế).

Tôi gặp anh hôm cùng Renée đến nói chuyện với một công ty máy tính về việc tài trợ cho Liên hoan. Liên hoan chủ yếu được Ủy ban West Yorkshire tài trợ, cũng là lý do tại sao chúng tôi có văn phòng trong tòa nhà này, nhưng chúng tôi cũng phải tìm mỗi từ một số nguồn khác nữa. Renée trông vậy mà hết sức giỏi khoản quyền rũ người khác nhả tiền ra. Chị biết tất cả những điều cần nói: phải hứa những gì, phải giả vờ hứa những gì.

Tôi sắp xếp buổi họp này và chị đi với tôi. Lúc bọn tôi ngồi xuống cái bàn họp dài hình bầu dục, tôi lén lút liếc quanh bàn và bắt gặp Sean. Và dừng lại ở đó. Anh không phải loại đẹp trai hút hồn hút vía, nhưng anh... tỏa hào quang. Khi nhìn về phía anh, tôi thấy hào quang. Có những lúc bạn nhìn thấy một người hay một vật nào đó, và bạn biết mình phải có được họ. Không phải sự thèm khát “sở hữu hay là chết”, chỉ đơn giản như thế thôi. Cái cảm giác này, nó chỉ xảy ra một vài lần trong đời mình, tôi chắc chắn

như vậy, nhưng bạn và người đó, hoặc đôi giày đó, hay cái xe đó, cứ thế... bập vào nhau. Bạn và “nó”. Không cần giải thích, cũng không cần cố chạy vạy để kiếm tiền mua. Nó sinh ra là dành riêng cho bạn. Cũng vì thế mà tôi nhìn thấy hào quang từ Sean. Anh sinh ra là dành cho tôi.

Mái tóc màu vàng bơ cắt rất ngắn, đôi mắt hạt dẻ sẫm của anh nhìn thấy dưới đôi lông mi thật dày, môi anh nở thành một nụ cười làm gôi tôi run rẩy. Hai đứa tôi công khai nhìn nhau chăm chăm, mỉm cười như thể đang chia sẻ một câu chuyện đùa riêng tư suốt cả cuộc họp. Tôi đã tự đá mình khi về mà không biết được tên họ đầy đủ của anh. Hay tìm cách nhét số điện thoại của mình vào đầu anh. Nhưng quả thật anh là của tôi. Hai ngày sau đó, lúc đầu, Jen và Matt đang chơi ở sàn nhảy thì tôi va phải một người. Và anh đứng đấy - Chàng trai Hào quang gặp trong cuộc họp. Lần đầu tiên trong đời tôi bỏ mặc bạn bè mà dành toàn bộ phần còn lại của buổi tối để tán chuyện và hôn hít Sean. Chúng tôi đã đồng ý là Số mệnh đã xui khiến hai đứa ở bên nhau, và sau khi taxi thả ai về nhà nấy, chúng tôi đã nói chuyện điện thoại đến tận lúc mặt trời lên.

Sean không làm trò. Anh gọi điện cho tôi đàng hoàng. Anh gọi lúc anh nói anh gọi, anh gọi lúc anh không nói sẽ gọi. Bọn tôi ra ngoài chơi, ở trong nhà chơi, làm tình - tuyệt cú mèo. Cho đến tận ba tháng sau, khi Sean tự nhiên nhận ra lý do vì sao không nên gặp tôi. Anh tỏ ra hơi lơ đãng, hơi tùy tiện với tôi trong điện thoại và thế là tôi “tắt máy”. Nghỉ nghe điện thoại, khỏi trả lời thư, lơ tin nhắn. Tôi là vậy đấy. Khi một ai đó nguội đi không vì một lý do cụ thể nào cả hoặc vì một lý do cụ thể nào cả, tôi sẽ phi ngay khỏi cửa với tốc độ cao. Tôi chạy trước khi họ kịp chạy. Sean, Chúa phù hộ anh, đã để lại cho tôi một tin nhắn thật dài nói rằng anh quan tâm đến tôi và không muốn kết thúc với tôi. Rằng anh xin lỗi vì đã lơ đãng, anh hoảng vì thấy chuyện hai đứa đã trở nên quá nghiêm túc, quá sớm. Và anh sẽ không chịu để tôi ra đi mà không đấu tranh để giành lấy tôi, thế nên tôi có thể cứ phớt lờ, nhưng nếu tôi còn chút cảm tình gì thì hãy cho anh cơ hội để mặt đối mặt mà xin lỗi tôi. Như tôi nói, Sean rất tốt. Gặp tôi thì đã bôi nhọ tên tuổi của tôi với bất cứ người nào chịu lắng nghe và lên kế hoạch trả thù từ lâu rồi.

*

Tôi ngồi ôm gối trên ghế, chiếc điện thoại màu bạc làm tổ giữa các nếp gấp gối. Tôi vặn xoắn cái góc gối màu xanh rồi nhìn trừng trừng cái điện thoại, thậm bắt nó phải reng. Một cách cư xử thường thấy ở tôi trong ba tháng đầu. Nhưng, điều khá bất thường ở đây là tôi cảm thấy cơn giận đang dâng từ dạ dày lên cuống họng. Greg đang làm cái quái gì vậy? Diễn trò hôm trước rồi phốt tôi một trăm phần trăm?

Đúng, hắn đã đưa tôi quyển sổ đen và các số điện thoại, nhưng thế không ngăn được phụ nữ gọi điện cho hắn. Rủ sang nhà, bắt đầu màn...

“DỪNG LẠI!” Tôi hét lên thành tiếng, “Dừng lại, dừng lại, dừng lại, dừng lại.” Tôi cầm điều khiển đầu đĩa lên và bấm một nút để quay lại đoạn tôi chưa xem, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Tôi liếc xuống, tôi đang cố tua bằng bằng điện thoại di động. Điện thoại của tôi chẳng giống chút gì với cái điều khiển từ xa cả. Tôi quăng cái điện thoại ngu xuẩn ngang phòng. Nó bay sượt qua cái ghế và rơi lên con Scooby Doo. (Tôi thú nhận, tôi có sở hữu thú bông. Tên tôi là Amber Salpone và tôi sở hữu thú bông. Nhưng thú bông của tôi chỉ là những cái vỏ bọc bình nước nóng thôi, chỉ là Scooby Doo và Bagpuss thôi. Và tôi chỉ mua chúng vì tôi bị lạnh. Thường xuyên.) “Tao cảm mày nhúc nhích,” tôi gầm gừ. “Và cảm mày reng.” Tôi bắt đầu đập đanh quanh ghế để tìm cái điều khiển mà không rời mắt khỏi màn hình.

Chẳng có gì. Lại đi lang thang rồi. Tôi bỏ cái gối khỏi đùi và bắt đầu lăn mò xung quanh để tìm cái điều khiển.

Sau Sean, tôi đã quyết định tránh sa vào các mối quan hệ, quyết định sẽ sống độc thân và kiêng tình dục vì tôi không cần phải làm việc đó nữa. Tôi không cần phải mất thì giờ ám ảnh về một người nào đó nữa. Tôi đã đầu hàng một lần khi có tay nhiếp ảnh gia trong kỳ Liên hoan tháng Chín trước tán tỉnh tôi trong phòng họp báo ở khách sạn. Tay ấy cũng được; bọn tôi hôn nhau hai lần trong phòng họp báo. Rồi anh ta rủ tôi đi ăn tối sau Liên hoan nhưng tôi từ chối. Tôi không thể đổi mặt. Sự hồi hộp, bước tới bước lui, cảm giác phát bệnh, nỗi sợ hãi - rất là khổ cho mấy cái thảm nhà tôi.

Một khi đã quyết một bề, tôi thật sự cảm thấy một gánh nặng vừa được nhấc khỏi ngực mình, sương mù tan biến trong mắt, cả một đại dương rút

cạn khỏi đầu. OK, tôi không còn cảm nhận được những thái cực của cảm xúc, sự va chạm thô ráp của quan hệ người với người khi ở cùng một người khác, nhưng điều đó chẳng có gì xấu. Tôi đã được giải thoát. Tự do, không phải làm nô lệ cho việc mong cầu một mối quan hệ. Không phải tự hỏi liệu bây giờ ra ngoài chơi mình có gặp ai không. Những gông xiềng của việc phải tìm gặp được “người ấy” đã lỏng khỏi cổ tay, cổ chân, vai và tim, và tôi thấy vạn lần nhẹ nhõm. Mãi cho đến giây phút này đây.

Greg là người đã làm tất cả các trò đeo bám. Hắn đã dụ dỗ tôi. Đã thuyết phục tôi cho hắn một cơ hội. Và giờ thì hắn phớt lờ tôi. Trước khi rời nhau hôm thứ ba, cả hai đã hứa hẹn mơ hồ là sẽ gặp nhau đâu đó cuối tuần. “Anh sẽ gọi cho em bàn thêm nhé,” là những lời cuối cùng của hắn khi chúng tôi hôn tạm biệt. Và hắn đã không gọi. Tôi gọi cũng được thôi, nhưng tại sao hắn phải nói như vậy nếu hắn không chịu làm chứ?

Nằm trên sofa, tôi luồn tay ngay xuống dưới mấy cái gối, vào viền ghế, lũng sục cái điều khiển. Chẳng có gì. Tôi bắt đầu rút tay ra nhưng không được. Hoàn hảo. Cực kỳ hoàn hảo. Tôi kéo mạnh hơn, thấy lực kéo tập trung vào cổ tay nhưng tay thì vẫn kẹt cứng. Tôi ngòi dậy, cong người để tập trung lực kéo mạnh hơn rồi giật. Lại giật. Không ích gì. Tay tôi không nhúc nhích. Chắc nó đang sung lên trong lúc tôi tìm cách giải thoát cho nó.

Vậy đó, mình sẽ kẹt ở đây đến hết đời. Điện thoại thì tít đằng kia, không gọi ai cứu được. Hàng xóm thì đi vắng, không la hét cầu cứu được. Mình sẽ chết vì khát. Á, còn phải đi vệ sinh. Đáng lẽ không nên nghĩ tới, giờ tự nhiên thấy buồn... Buồn quá. Cái khí gì...

RENG-RENG! Điện thoại bàn! Tôi kéo tay.

Điện thoại lại reng, tôi lại giật tay. Lần này mạnh hơn, mạnh đến nỗi tay tôi thoát được ra và tôi ngã lăn quay khỏi sofa, rớt xuống sàn lúc điện thoại đổ hồi chuông thứ ba. Tôi nằm ngửa, với tay nhắc điện thoại, đặt vào tai.

“Thôi được, anh đầu hàng trước,” Greg thăm thềm.

Hơi thở sâu, ngắt quãng, tôi nói, “Ý anh là sao?”

“Anh chờ em gọi,” hắn thì thăm.

“Ô,” tôi đáp lời.

“Thế...” hắn nói, vẫn lí nhí.

“Thế... gì?”

“Thế sao em không gọi cho anh?”

“Thì hôm thứ Ba anh chả bảo anh gọi là gì?”

“Đúng, nhưng theo anh biết thì em lúc nào cũng vì áp lực mà làm tất cả mọi việc, nên anh cứ hy vọng em sẽ gọi để anh biết là em nghiêm túc về chuyện bọn mình,” hắn vẫn thăm thì.

“Anh đang ở đâu đấy?” tôi hỏi, không biết tại sao hắn lại thăm thì như thế.

“Ở nhà, giúp Matt dọn đồ.”

“Thế tại sao lại thăm thăm?”

“Anh không muốn Matt biết. Nó cứ giục anh gọi cho ‘cô nàng bí ẩn’ bởi tâm trạng của anh từ hôm không gặp nàng đến giờ tởm lợm quá, anh thì không muốn nó biết đấy là em.”

“Miễn anh không thì thăm vì có một con khác đang ngủ trên giường của anh là được.”

Đường dây nín bật trong sự im lặng của hắn. “Có phải vì thế mà em không gọi không? Em nghĩ anh lại giờ trò cũ phải không?” cuối cùng hắn hỏi.

Cái kiểu hỏi của hắn làm tôi thật không hiểu tại sao mình lại có thể nghĩ như thế được, “Ba ngày nay anh đã tán tỉnh bao nhiêu đứa con gái rồi?” tôi hỏi, khôn khéo tránh câu hỏi của hắn. “Gồm cả những đứa tán anh trước và anh chỉ đáp lại thôi.”

Greg ngừng một giây. Rồi ngừng thêm chút nữa. Rồi ngừng thêm chút xíu nữa. “Định nghĩa tán tỉnh đi.”

“Được rồi, em biết anh là loại ba lẳng nhăng không chữa được. Thế trong ba ngày qua anh đã làm cho bao nhiêu cô tưởng là chí ít anh sẽ hôn họ, nếu không ngủ với họ?”

Lại ngừng.

Tim tôi chìm xuống.

“Tật cũ khó chữa, Amber,” hắn nói, “nhưng giờ anh với em đã là một cặp rồi, anh sẽ không táy máy trên cái tật cũ đó nữa.”

“Ok,” tôi trả lời, hờ hững. Vụ này rồi sẽ thành một cơn ác mộng. Tôi hoang tưởng, ghen tuông, ám ảnh; tôi đã dính vào gã đàn ông đã một tay nuôi sống Durex 5 năm nay. Có lẽ tôi nên kết thúc cho rồi trước khi hắn ngủ với một đứa nào khác và tôi bị buộc phải ra tay giết hắn.

“Anh nghiêm túc đấy,” hắn nói, “anh rất nghiêm túc chuyện bọn mình. Anh muốn làm điều này. Em có muốn không?”

Đương nhiên rồi, làm như mình là đứa có vấn đề trong khi chính hắn là kẻ không có khả năng tập trung được vào một người duy nhất. “Ừ hứ,” tôi đáp.

Tôi gần như nghe được hắn nhe răng cười qua điện thoại. “Được rồi. Được rồi!” hắn gần như rít lên, rồi nhỏ giọng. “Mai anh gặp em nhé? Anh sẽ đón em lúc mười một giờ bằng xe tải, rồi sau khi giúp Matt chuyển nhà xong, mình có thể đi làm chuyện của mình, được chứ?”

“Ok,” tôi trả lời.

“Tốt, gặp cung sau nhé. Chào.”

Có hai việc xảy đến với tôi lúc tôi đặt điện thoại xuống.

1. Tôi thích cái cách Greg gọi tôi là cung thật tự nhiên. “Cu... ung.” Nó dịu dàng trôi từ lưỡi hắn vào tai tôi.

2. Tôi nói tôi giúp Matt chuyển nhà hồi quái nào?

“Ôi, để cái hộp ở đó...” Jen đứng giữa hành lang rộng, hết ừm rồi à.

“Ôi, không biết nữa,” Jen thừa nhận. “Matt? Matt?”

“Cái gì?” Matt đáp từ hốc tường phòng ngủ.

“Anh muốn để cái hộp này ở đâu?” Jen gào.

“Ừm...” Mat trả lời.

Tôi ôm cái hộp nhựa đỏ to đùng toàn báo lá cải Matt để dành sau nhiều năm. Anh ta giữ tất cả các báo xuất bản trong ngày sinh nhật mình từ hồi mười tuổi, cộng thêm các dịp quan trọng như mở đầu Thiên niên kỷ, giải Euro và World Cup. Và, tôi cá là anh ta nghĩ mình thông minh lắm nên mới giấu cả mấy tờ tạp chí khiêu dâm giữa hầu hết các tờ báo. Mía mai ư? Có thể. Dơ dáy? Chắc chắn. Tôi đã phát hiện ra “kế hoạch” này lúc một trong mấy tờ báo rớt ra khỏi hộp. Tôi đã nhón tay nhét lại vào chỗ giấu, nghĩ đến nnc hỡ nó từng lui tới mà phát ón. Matt thích đọc tạp chí khiêu dâm ư, được

thôi. Matt thích “dùng” tạp chí khiêu dâm ư, tùy thích. Nhưng mà giấu giấu giếm giếm như vậy à... thì tôi nói đó, dơ. Nhất là khi Jen rất thoáng về mấy cái chuyện này. Nếu nghĩ Jen sẽ nổi cơn lên thì chỉ cần vứt đám báo cũ đi và mua báo mới là xong. Nhưng chắc là chuyện đó quá phức tạp đối với anh ta. *Chắc, chả hay hóm gì, phải không Amber?*

Tôi đẩy tâm trí mình đi chỗ khác, cố lơ đi cơn đau mà cái hộp nặng đến đáng ngờ này đang gây ra cho mình.

Thật là một đám bốn đứa kỳ cục, tôi nghĩ. Bọn tôi đáng lẽ phải rất thân thiết, nhưng Greg thì đang lẩn xung quanh, làm như cả thế giới đã tiêu tùng vì bạn thân nhất của mình đang chuyển nhà đi. Tôi có nói gì, hẳn có tỏ ra hài lòng như thế nào, thì trông vẫn như thể sắp tụt tử tới nơi.

Matt thì không hiểu bạn gái mình đủ rõ để biết là cô ấy không ngại việc hẳn đọc tạp chí khiêu dâm, đến nỗi phải tuần lậu cái thứ đấy vào nhà Jen.

Jen thì vẫn chưa nói với Matt rằng người đàn ông gần đây nhất mà nó sống cùng, Tommy, đã gọi điện xin được gặp lại nó, và mặc dù chưa thực sự nói đồng ý, Jen cũng chưa thực sự nói lời từ chối. Nó sẽ không bao giờ phản bội Matt, nó chỉ thích có thêm sự chú ý thôi.

Và tôi, dĩ nhiên, thì đang giữ điều bí mật lớn nhất của mình với Jen.

“Cho qua nào,” Greg nói, hơi hầy tôi bằng mấy cái hộp đang ôm trên tay.

“Chưa quyết định được chỗ nào để cái gì, đồ của anh phải xếp hàng thôi,” tôi nói qua vai, cố bắt chước một giọng nam Nam London lè nè.

“Khỉ gió,” Greg nói, giả giọng tôi bằng thổ âm Yorkshire nhưng không “tới” lắm. “Vậy để xuống sàn này có được không?”

“Xin lỗi bồ tèo, cô chủ bảo không *mún* sàn mới bị xước.”

“Đẹp đi,” Greg nói. “Ê, BÃ ĐẬU, RA GIẢI QUYẾT ĐÁM ĐỒ CỦA MÀY ĐI KHÔNG LÀ TAO VỚI NECTAR LƯỢN ĐẤY.”

Như có phép thuật, gã chuyên nhà xuất hiện ngay. Grege biết Matt quá rõ - cái ý nghĩ phải tự tay dỡ cả một cái xe tải một mình đã khiến Matt xếp giày theo thứ tự ngày mua hay một thứ tự nào đó tởm lợm nhưng quan trọng với anh ta. Matt mặt đỏ tịn mang tai lúc nhìn thấy tôi đang bung cái thùng, suýt thì gãy chân khi xông tới đỡ hộ tôi.

“Chúa ơi,” tôi nói, “em đang đau hết cả tay đây. Với cái hộp đó thì anh biết quá rõ đau tay là thế nào rồi nhỉ.” Matt càng đỏ mặt. Tôi duỗi các ngón tay, cho máu lưu thông trở lại.

“Em nghĩ Amber đang ý nói gì anh đấy,” Jen nói, phủ lên má Matt một nụ hôn. “Đồ Trốn Việc ạ.”

“CÓ AI QUAN TÂM LÀ TAY TÔI ĐANG MUỐN RỚT RA ĐÂY KHÔNG?” Greg gầm lên, bất ngờ đến nỗi làm tôi nhảy dựng.

“Ôi, vì Chúa,” tôi nói và quay sang đỡ giúp hắn cái hộp ở trên - rồi suýt thì đánh rơi vì nó nặng bất ngờ. Không ngờ Greg khỏe thế. Bắp tay của hắn, lộ sau làn áo phông xám, cuồn cuộn dưới làn da nâu, lấm tấm tàn nhang, đám lông nâu sẫm trên cánh tay như lấp lánh dưới cái nắng hiem hoi của ngày tháng Hai này. Tôi ngược nhìn từ cánh tay lên mặt hắn. Nhưng sợi tóc đen dính vào vầng trán ướt. Chúa ơi, tên này mới quyến rũ làm sao, tôi nghĩ.

Điều này thì tôi đã biết, nhưng lúc này lại khác. Cả cơ thể tôi, máu và các hóc-môn của tôi tự nhiên “khớp” với mọi thứ ở hắn. Tôi đã biết hắn ba năm nay rồi và nghĩ hắn thật là đẹp trai; tôi đã ngủ với hắn và điều đó thật là tuyệt vời. Nhưng chỉ ngay giây phút này đây tôi mới bắt đầu thích hắn. Không phải vì những gì đang diễn ra giữa hai chúng tôi. Chỉ là một sự quyến rũ thuần túy, đơn giản, rõ ràng. Tôi muốn người đàn ông này. Vô cùng.

Mắt hắn nhìn tôi, và hỏi, “Sao vậy?” cả bằng ánh mắt và vẻ mặt.

Môi tôi nở thành một nụ cười nhẹ. Chẳng sao cả. Mọi thứ chỉ khác đi, thế thôi.

Cái hộp nặng trĩu trên tay, tôi quay lại nhìn Matt và Jen - hai đứa đang hôn nhau thắm thiết, hộp tạp chí khiêu dâm của Matt nằm ngay giữa.

“Vào khách sạn đi - hay là vào sống chung với nhau đi, nhưng mà nhanh lên, vì tôi sắp chết vì đau tay rồi đây này,” tôi đùa.

Tôi lén liếc một cái nhìn “Hai đứa dễ thương há” về phía Greg. Greg đã đi đâu mất. Hắn đã vớt bừa cái hộp video xuống gian sảnh mới lát gỗ và đã nửa đường ra tới xe tải, đang dùng tay xoa xoa gáy.

*

Thêm một lượt chuyển nữa, rồi bọn tôi tất cả ngồi đánh phịch xuống sofa, trừ Greg, người không có khả năng ngả ngón. Nếu từ “căng thẳng” mà nhân cách hóa được, thì đây chính là Greg. Mọi thứ trên người hắn đều cứng đanh lại - ngay cả mái tóc màu cam thảo cũng sít lại. Vậy là, khi tất cả chúng tôi gần như nằm trên sofa thì chỉ mình hắn ngồi chúi về phía trước trên ghế bành, dáng như sẵn sàng nhảy tót lên và chạy ra ngoài trong tích tắc.

Cuối cùng Jen nhắc người khỏi sofa, rời phòng, rồi trở lại với một chai sâm-panh, và bốn cái ly uống sâm-panh. Nó đưa cho chúng tôi mỗi đứa một cái, và đưa cái chai cho Matt mở.

“Nào,” Jen nói, ngồi phịch xuống giữa Matt và tôi lúc những cái ly của chúng tôi đều đã đầy, “ta chúc mừng nào.” Chúng tôi nâng cốc. “Chúc cho sự khởi đầu mới giữa em và Matt... và chúc cho hai người cũng tìm được những người đặc biệt cho mình.”

“Nâng cốc,” chúng tôi đồng thanh và nhấp một ngụm - trừ Greg thì cứ nâng cốc của mình lên vậy thôi.

“Ồ, hy vọng là hai người cũng gặp được người đặc biệt của mình,” Matt nói, kèm một cú liếc gian manh láu cá về phía Greg, kém tinh tế đến nỗi mấy người hàng xóm trên gác chắc cũng nhận thấy.

“Thôi đủ rồi đây Matt!” Jen nói. “Tại sao cứ mỗi khi em nói một cái gì đó về chuyện một trong hai đứa này gặp được người đặc biệt là anh lại nhìn Greg? Hôm thứ Hai cũng vậy!”

“Gì cơ?” Matt trả lời.

Trái tim tôi rời lồng ngực và nhảy thót lên cổ họng.

“Em không ngu đâu, Matthew, em đã để ý cái kiểu anh nhìn Greg. Chuyện gì đó đang diễn ra, và em, à không,” Jen khoác tay tôi, “bọn em muốn biết nó là gì.”

Tao biết nó là gì, lưỡi tôi cố nói. Tôi nghiến chặt răng lại để ngăn mình thú nhận mọi thứ.

Trong khi đó Matt đã chuyển sang trạng thái lơ đãng như thỏ-bị-roi-đền-pha và ngó sang Greg. Greg, người duy nhất tỏ ra không phiền vì bị Jen hạch hỏi, nhún vai hết sức bình thường. “Anh đã gặp một người rồi.”

“Không!!” Jen rít lên. “Khi nào? Ở đâu? Làm sao?”

“Có!!” Greg rít lại, trêu Jen bằng cách giả giọng nó. “Khoảng một tuần trước! Ở Leeds! Qua công việc!”

“Và...” Jen giục.

Greg nhún vai. “Mọi chuyện đang diễn tiến ổn thỏa.”

Jen tát nhẹ vào tai Matt. “VẬY mà anh dám không nói với em!”

“Nó bắt anh hứa,” Matt cãi.

Mặt Jen lộ vẻ không hài lòng vì bị cho ra rìa. Mong muốn quăng mình ra cho Jen định đoạt lại trời đất trong tôi.

“VẬY, cô nàng thế nào?” Jen hỏi.

Greg lại nhún vai. “Như một người phụ nữ.”

“Thôi nào, Walterson! Thêm nữa. Chi tiết hơn đi. Cô nàng trông ra sao?”

“Được rồi. Chi tiết,” Greg nói cùng lúc nở một nụ cười chỉ có thể được chính ma quỷ nặn ra. Hấn sắp nói ra sự thật. Hấn sẽ nói ra cái sự thật sẽ đưa tôi vào rắc rối lớn nhất đời tôi từ khi tôi 12 tuổi và cố tình làm hỏng đồ chơi của anh Eric. Nếu chúng tôi đang ở trong một bộ phim thì NGAY lúc này tôi sẽ tông chạy khỏi phòng trong một động tác quay chậm, vừa chạy vừa hét: “KHÔÔÔÔÔÔNG!”

“Cô ấy cũng bình thường thôi...” *XIN LỖI NHA?! Cho một trận bây giờ, tôi dùng phép ngoại cảm nói với hấn. “Thì tóc, hai mắt, mũi, miệng. Và cô ấy có một thân hình tuyệt diệu, đường cong mềm mại và da dẻ thì mịn màng...” Được rồi, nghe đã đủ ngon nghẻ để thu hồi cú đá kia. “Ừm... Cô ấy có tất cả những thứ thông thường đó, thông minh, vui vẻ, quan tâm, thân thiện, vân vân và vân vân. Cũng không biết nữa. Không thể miêu tả thành lời mà không hạ thấp chính cảm xúc của anh được. Cô ấy toàn vẹn. Mà không. Thôi miên.”*

Đấy chính là tôi đấy, hấn đang nói về tôi đấy. Tôi. Amber Salpone. *Thôi miên.* Tôi nhún nhá từ đó trong đầu. *Thôi miên.* Tôi thích, thích cái cảm giác, cái chạm, cái “tinh chất” của điều mà hấn đang nói.

Tôi nuốt cái nghẹn trong cổ họng. Không được. Tôi nuốt mạnh hơn để xua nó đi và cúi đầu để bí mật chớp cho khô đôi mắt đang đầy lệ. Mình bôi bác cỡ nào đây? Hấn chỉ nói là... Tôi chớp mạnh hơn.

“Điều gì làm cô ta khác biệt với những cô gái mà anh đã làm hỏng đi rồi hỏng lại?” Jen hỏi, phá vỡ bầu không khí thiêng liêng.

Vẻ tổn thương nhá ngang mặt Greg. “Anh không biết. Cô ấy khác. Anh tôn thờ mọi thứ ở cô ấy,” hắn nói. “Cô ấy là tất cả mọi thứ anh cần ở một người bạn gái, và cũng là tất cả mọi thứ anh không biết là mình cần ở một người bạn gái.”

“Anh mới quen cô ta có một tuần,” Jen xì mũi.

“Anh mới hẹn hò với cô ấy được một tuần. Gặp nhau thì lâu rồi, nhưng mãi đến tuần trước mới thu hút được nàng.”

Jen quay sang tôi. “Mày có biết chuyện này không?”

“Không, ừm, cho mãi đến gần đây. Rất, rất gần đây.” Không nói dối, chỉ không hoàn toàn là sự thật.

“Vậy tôi đích thị là người cuối cùng được biết rồi,” Jen nói. Nó khoanh tay, ngồi xuống, trề môi dưới ra.

“Greg đâu có nói với tao là hắn cảm thấy như thế,” tôi chống đối.

“Vớ anh cũng vậy,” Matt nói.

“Rõ ràng mày biết cách làm Greg phun châu nha nhọc,” tôi nói.

“Ừm, có thể. Nhưng không tin được là Greg đã cảm thấy như vậy chỉ sau có một tuần.”

“Vấn đề là...” Matt mở miệng.

“Mọi người có thể thôi nói về tôi như thể tôi không có mặt ở đây, và thôi cư xử như thể tôi không có khả năng cảm nhận bất cứ thứ gì ngoài tình dục không hả,” Greg nạt. “Tôi có rất nhiều tình cảm dành cho cô ấy nhưng thời gian mới chỉ có một tuần. Tôi không muốn làm rùm beng, nhưng yên tâm là tôi sẽ thông báo với mọi người nếu có diễn tiến mới.” Greg đặt ly sâm-panh của mình xuống sàn. Hắn chưa hớp một ngụm nào, thậm chí chưa đưa ly lên mồm - thậm chí không cố giả vờ như chúc tụng vui vẻ. “Được rồi.” Hắn nhảy khỏi chiếc ghế bành da. “Tôi có việc nên đi đây. Amber, có cần anh cho đi nhờ không?”

“Không, Amber ở lại ăn tối,” Jen nói.

Cái này mới à. “Hả?” Tôi quay về phía Jen. Nó đỏ mặt. Matt, tưởng mệt lắm rồi, đột nhiên đứng lại đi quanh phòng, xếp gọn đồ đạc trên bệ sưởi,

làm một cái gì đó. Bất cứ cái gì.

“Bọn này có một người bạn còn độc thân,” Jen nói, “và, ừm, cậu ấy thật sự rất rất là dễ thương, vậy nên bọn tao nghĩ sẽ mời cậu ấy tối nay sang ăn để gặp mày.”

Nó nói cứ như chuyện này “chẳng có gì to tát.” Như thể tôi chỉ việc tự đặt mình vào các kế hoạch gán ghét của nó. Cái này chỉ có thể là kế hoạch của Jen chứ Matt là đỉnh cao của dòng gien ích kỷ, anh ta không quan tâm một mẩu móng tay đến việc tôi độc thân hay có bạn trai. Nó không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ta, thế nên anh ta không bận tâm nghĩ đến.

Trong khi Jen... Trong thời gian độc thân của tôi, nó đã làm đủ mọi cách để gán ghép tôi với những thằng cha xí trai nhất quả đất. Ai mở miệng nói về ngoài không quan trọng là nói dối! Về ngoài có quan trọng, nếu không chúng ta đã chẳng mất cả mớ thời gian để ăn diện và vung tiền cho mỹ phẩm và tóc tai. Về đẹp thể xác có thể dẫn đến bất cứ thứ gì lãng mạn, và đối với tôi, nó không thể tách rời khỏi tính cách của một người, khả năng nắm bắt và kết nối với đầu óc, trí tưởng tượng và óc hài hước của tôi. Khả năng tạo nên một chớp sáng thấu hiểu. Tôi đọc được đâu đó rằng tình yêu là nhận ra mình ở một người khác và vui sướng vì điều đó. Và đây chính là thứ hoàn toàn thiếu vắng ở những người mà Jen gán ghép với tôi - nó đã quen tôi 12 năm rồi mà vẫn nghĩ tôi có thể nghĩ đến chuyện hôn một thằng cha kể một chuyện đùa như thế này, “Có một gã người Anh, một gã người Ireland và một anh da đen...” Không một ngoại lệ, bọn họ đều thiếu tất cả mọi thứ mà tôi có thể hòa hợp được. Tôi đã cố, thật tình là tôi đã cố, nhưng rồi phải từ bỏ mọi nỗ lực dù chỉ là làm ra vẻ quan tâm đến bất cứ thứ gì bọn họ nói hay nghĩ. Mọi cuộc hẹn hò sắp đặt nguy trang dưới dạng một bữa tiệc tối đều kết thúc bằng việc tôi say xỉn công khai và lê bước về nhà trước khi món tráng miệng được dọn lên. Sau lần cuối cùng tôi ra về trước khi các món chính kịp kết thúc, Jen nói chung đã thôi làm việc đó.

Hơn nữa, những lần Jen tìm cách ghép đôi cho tôi, ít nhất nó cũng cảnh báo tôi trước là bọn tôi sẽ ăn tối. Tôi không phải ngồi đó, mặc quần áo vừa ráo mồ hôi, tóc tai bù xù và cơ bắp đau đừ.

Một cuộn sương mù dần phủ lấy người tôi, Jen vào những bắp thịt đau nhức của tôi, làm căng phồng những mạch máu trong não tôi và đẩy nhanh nhịp tim tôi.

Nó nghĩ nó là ai mà dám định đoạt xem tôi nên hẹn hò với ai?

Đủ rồi đấy. Lần này cô nàng sẽ được nghe đầy tai con giận của tôi. Tôi đã đi đến cùng sự chịu đựng dành cho Jen và những màn hẹn hò gán ghép của cô nàng. La hét không nằm trong các tiết mục đối phó với cơn giận của Amber Salpone: người duy nhất từng bị tôi hét vào mặt là Greg, và thường đấy là sau một cuộc giải cứu đã làm tôi nổi điên đến mức chỉ muốn quật vào mặt hắn. Nhưng tôi chưa bao giờ hét vào mặt Jen. Tôi đã suýt làm thế mấy lần, dĩ nhiên, nhưng chưa bao giờ làm. Tôi đã chứng kiến qua năm tháng quen Jen, là khi ai đó hét vào mặt Jen, thì kết quả sẽ là một tia quyết tâm sắt thép lóe lên trong mắt cô nàng, rồi kết thúc bằng việc cô nàng vằn vò người nói trên hàng tuần liền, thậm chí hàng tháng liền, cho bẹp dí thì thôi. Mai mĩa và cất lời mới thường đạt tác dụng tốt nhất. Tuy nhiên, lần này - vút xừ nó mĩa mai nạt nộ đi - con nhỏ này sẽ biết thế nào là mức giận cực đại của phổi tôi.

Tôi mở mồm để hét rằng tôi là người đàn bà “thôi miên” của Greg, rằng, “Tao xứng đáng nhiều hơn những tên dờ hơi mà mày cố gán ghép cho tao.”

“Chẳng phải em bảo có hẹn trong thành phố à?” Greg xen ngang.

“Ô?” Jen ngạc nhiên.

“Ừ, Jen ạ, tao cũng có cuộc sống mà,” tôi nói.

“Đúng rồi, nào, Nectar,” Greg lại cắt ngang. “Anh sẽ chở em về để em còn chuẩn bị. Và nếu em không chuẩn bị lâu vạn kiếp thì có thể anh sẽ chở ra luôn.”

Greg cầm tay tôi, lôi tôi khỏi ghế, dắt ra khỏi phòng và rời ra khỏi căn hộ. Hai dặm sau đó tôi mới nhận ra là mình còn chưa nói một lời nào sau câu “Xin lỗi?” Greg không những đã cứu Jen thoát một trận đầy tai, hắn còn gần như nhấc tay tôi lên để vẫy chào hai người bọn họ.

CHƯƠNG 10 - LỜI CHÂN THẬT

“Minh tạt qua nhà anh một lát được không?” Greg quay sang hỏi khi xe chúng tôi vừa ngang qua Headingly, trên đường đưa tôi về nhà. Tự nhiên xe cô xuất hiện từ mọi phía, đường xá đông lên đột ngột. Xe chúng tôi nhích từng bước, theo đuôi một chiếc Mimi màu xanh một hồi lâu đến ngán ngẩm. Sự yên lặng trong xe và tâm trạng cáu bẳn sau vụ hẹn hò bí mật làm tôi cảm thấy thời gian trôi thật chậm chạp.

“Được thôi, mắc gì anh phải khác với tất cả những người cố điều khiển cuộc sống của em chứ,” tôi bực dọc trả lời.

Người yêu mới kết nạp của tôi hít vào một hơi thật sâu rồi thở dài ngao ngán, rồi hạ giọng, rõ ràng không muốn kéo dài trận cãi vã không đâu này. “Matt không có nhà, Rocky đi chơi với bạn gái nó rồi. Tối nay chỉ có hai đứa mình ở đó.”

Tôi cố nhủ thầm trong đầu. *Rõ ràng Greg không có lỗi gì trong chuyện bạn thân của tôi không hiểu nổi vì sao tôi không thích hẹn hò. Cũng không có lỗi gì trong việc tôi chưa kịp bảo Jen dẹp ngay cái trò hẹn hò bí mật vớ vẩn của nó đi.*

“Thôi được nhưng không ở lại lâu đâu. Phòng anh kinh chết được.”

“Anh có dọn dẹp sơ qua rồi,” Greg trấn an tôi. “Lo xa chút xíu mà.”

Greg thuê nhà ở chung với Matt và Rocky từ sau khi cả hội dọn ra khỏi ký túc xá trường vào năm thứ hai ĐH, cũng đã được hơn mười năm. Sau khi cả hội tốt nghiệp, bố mẹ Rocky mua đứt luôn căn nhà. Nhờ đó mà ba anh chàng muốn sửa sang bày trí kiểu gì cũng được. Greg sơn lại phòng ngủ màu trắng, treo lên tường vài tấm hình tươi mát, sắm một cái giường đôi đặt vào ngay giữa còn tất cả sách vở, quần áo, tạp chí, giấy tờ, giày dép, đĩa đóm đều được... cho xuống sàn nhà. Tôi có tới thăm phòng Greg vài lần. Thường trong khi hấn đi trước, mở đường máu qua đám hầm bà lằng dưới chân, tôi đứng yên một chỗ không nhúc nhích, sợ dẫm phải thứ gì. Có lần

Greg giải thích với tôi hẳn cố tình để phòng ốc bừa bãi vậy để không bao giờ dám nghĩ tới chuyện dẫn bồ bịch về. Đối với Greg, căn phòng đó là cung điện, là pháo đài, là nơi trú ẩn của riêng hẳn mà thôi. Bồ bịch mà cho vào đó, dù là ở lại qua đêm hay chỉ... qua giờ cũng coi như xâm phạm vào đời tư của hẳn. Vào được phòng hẳn, cô ả nào đó sẽ tha hồ mà lén mò kệ sách bụi bặm của hẳn, xem hẳn đọc gì, thích gì đến nỗi đọc đi đọc lại mòn gáy long bì. Rồi ả sẽ mở ngăn kéo lục lọi xem hẳn cất quần lót ở đâu, áo thun ở đâu, xếp bút tất kiểu gì. Từ lâu Greg đã cố biến căn phòng của mình thành vùng cấm địa với phụ nữ. Biết vậy nên tôi từ chối, coi như cho hẳn cơ hội suy nghĩ lại.

Greg vừa mở lần khóa đầu trên cánh cửa màu xanh vừa hỏi tôi, “Mình gọi điện đặt thức ăn nhé? Hay để anh nấu cái gì vậy?” Hẳn tiếp tục tra chìa mở ổ khóa Yale.

“Sao cũng được,” tôi trả lời.

“Thế em đem túi và áo khoác lên phòng đi. Anh lấy mấy lon bia ra đã.” Greg ném chìa khóa xe lên bàn nước rồi bước thẳng về phía bếp. Thế đấy, đã không muốn cãi vã cũng chẳng thèm ôm ấp tôi lấy một cái.

Tôi bước lên cầu thang vừa dốc vừa hẹp. Cầu thang trải thảm Paisley màu xanh đỏ trông rất chán. Mẹ của Rocky chọn thứ màu kinh khủng này còn cả hội thì ngại không dám phản ứng gì.

Hết cầu thang này, bên tay phải là phòng của Greg, cũng là phòng lớn nhất trong nhà, cả hội phải tung đồng xu để xem ai được. Tôi đoán là tung xu, nhưng vì có ba đứa mà đồng xu chỉ có hai mặt nên... thôi tôi cũng chẳng muốn nghĩ sâu làm gì cho mệt.

Trong vài năm trở lại đây Rocky đã biến gác mái thành phòng ngủ và phòng tắm đã chuyển từ tầng hầm lên phòng ngủ cũ của hẳn. Tầng hầm giờ trở thành phòng chơi của tụi con trai, đặt bàn bi-a, bia phóng phi tiêu, bàn chơi bài và một cái tủ lạnh chẳng có gì ngoài bia trong đó. Thường bất cứ ai khác cũng đều muốn có thêm phòng để cho thuê - nhưng Rocky, Matt và Greg lại muốn có phòng chơi cơ. Ba người bọn họ sống một cuộc sống hoang dã đực tính đến nỗi tôi vẫn thấy việc họ còn có bạn gái quả là một điều kỳ diệu.

Tôi mở cửa phòng bước vào, đặt ba lô xuống giường và cởi áo khoác ra. Được vài giây thì tôi sững lại, miệng từ từ há hốc.

Greg đã dọn phòng.

Sàn nhà sạch sẽ, không còn thứ gì lẫn lóc. Máy bức hình tươi mát cũng đã được gỡ xuống, chỗ nào cũng được lau sạch. Giường trải ga trắng, lại có rắc cánh hoa hồng hai màu đỏ thắm và phớt hồng. Chưa hết, quanh phòng, từ kệ sách tới bệ lò sưởi và cửa sổ đều có chằng dây đèn nhấp nháy.

Cứ như phim vậy. Tôi cảm giác như mình đang ở trong một bộ phim hài lãng mạn, chị em khán giả xúc động nghẹn ngào trước cảnh anh chàng diễn viên chính sửa soạn nhà cửa xập xệ của mình thành một thứ động tiên đế nàng vui hay bán đi món đồ quý giá nhất để có thể ở bên nàng đời đời kiếp kiếp. Khi trước, mỗi khi xem phim như thế tôi thường tự hỏi, *Trên đời có thể loại đàn ông rồi hơi đến vậy sao? Biết kiểu gì cũng có xơ múi rồi còn đi phí công.*

Rõ ràng, Greg vừa trả lời câu hỏi của tôi.

“Em thích chứ?” Greg thì thầm vào tai tôi và choàng tay ôm lấy tôi từ phía sau. Cảm giác gần gũi âu yếm làm tôi thấy run rẩy cả người. Ngón tay của Greg di những vòng tròn trên bụng tôi, làm tôi muốn tê dại đi.

Tôi gật đầu, cổ họng nghẹn nghẹn không nói nên lời. Cứ kiểu này, tôi sẽ còn... thích Greg hơn nữa. Hơn nhiều nữa. Đến nỗi...

Mày có chắc không hả Amber? Tôi tự hỏi mình. Tôi đang bước thêm một bước nữa vào một nơi mà chính tôi cũng không biết đường đi. *Mày có chắc thật không hả Amber?*

*

Trong căn phòng đầy những ngọn đèn bé xíu nhấp nháy, hai chúng tôi nằm đó, ôm lấy nhau, cười đùa rúc rích và thì thầm trò chuyện, y như trong phim vậy - chỉ khác mỗi chi tiết chăn mềm xộc xệch một cách có chủ đích mà thôi. Tôi thấy bình yên, ấm áp và mãn nguyện. Greg như một tấm chăn mềm mại ấm sục mà tôi muốn chỉ co mình nằm trong đó. Tâm trí tôi thường ngày rối bời, bây giờ thật thư giãn. Tôi không còn tính toán chợ búa, dọn dẹp, công việc, làm sao để đi tập thể dục hay sắp xếp về thăm bố mẹ nữa. Tôi chỉ nghĩ về nơi đây, về lúc này thôi.

Greg khẽ vuốt má tôi, dịu dàng như một cánh bướm mỏng manh, thì thầm, “Em ngủ chưa?”

“Chưa đâu,” tôi trả lời.

“Nói chuyện nhé?”

“Thì đang nói còn gì,” tôi đáp, mắt vẫn nhắm.

“Ý anh là nói chuyện đàng hoàng kia.”

“Nhu chuyện gì?” tôi lẩm bẩm trong miệng, chỉ chực thiếp đi.

“Em biết hết về anh. Còn anh thì chả biết gì. Ví dụ anh chả biết... em đã ngủ với bao nhiêu người rồi.”

“Nhiều hơn một chục, ít hơn 22,” tôi đáp, không cần suy nghĩ.

“Rồi người cuối cùng, làm sao lại chia tay?”

“Mmmm...” tôi cố nghĩ trong khi vẫn còn ngái ngủ. “Uhhh... Là vì *Jackie Brown*.”

“Cái gì kia?” Greg giật mình ngồi dậy, hất vài cánh hồng xuống đất.

Tôi bực mình thở hắt ra. Giờ thì tôi đã tỉnh ngủ hẳn. “Thôi được rồi, anh nói em nghe người yêu cũ của em là ai, em sẽ kể tại sao chia tay.”

“Uhm... Anh nhớ lúc Jen với Matt bắt đầu hẹn hò được vài tháng thì anh cũng ít khi thấy mặt em, nghe bảo là em cũng có bạn trai rồi. Anh cũng biết anh chàng không thích anh lắm, vì mình khá thân nhau, nhưng anh không biết hẳn là ai.”

Không thích anh lắm? Tôi nghĩ thầm. Đúng ra mà nói, Sean *căm ghét* Greg. Không có chuyện “không thích lắm” hay “không có cảm tình” ở đây mà là căm ghét thực sự, ghét muốn xức đất đổ đi. Nhiều khi tôi nghĩ không ai có thể ghét một người mình chưa gặp đến vậy (à, trừ tôi ghét Tom Cruise, nhưng đó lại là chuyện khác). Nhưng Sean là vậy đó. Sean từ chối gặp Greg, lúc nào cũng nói “việc quái gì anh phải gặp cái thằng dở hơi đó?” Hễ nghe nói tôi sắp đi đâu với Greg (mặc dù có cả Jen và Matt đi cùng) là cũng nổi điên lên. Sean cảm rằm “Thằng đó mê em, nhìn cái kiểu để lại tin nhắn trên điện thoại là biết ngay,” mặc cho tôi nói cả trăm lần là tôi không yêu Greg.

Greg cũng hơi vô tư. Có lần anh chàng tình cờ bước vào phòng lúc tôi đang thay đồ ở nhà Jen. Chả có gì ghê gớm, chỉ nhìn thấy loáng thoáng

mông má tí chút. Vậy mà về đến nhà hắn gọi cho tôi, để lại tin nhắn bằng bài The thong song. (Tôi không mặc quần lót khe nhưng chắc hắn tìm hoài không ra được bài nào có lời nhảm nhí như “thôi em hãy mặc xip đen đàng hoàng”). Tôi tình cờ mở máy nghe tin nhắn trước mặt Sean và ngay lập tức nhiệt độ trong phòng tụt xuống dưới âm. Sean cau mặt, nghiến chặt răng, sợi gân cổ giật lên từng hồi. Rõ ràng chàng chẳng thấy có gì buồn cười cả, nhất là khi chàng lại đang ghét cay ghét đắng Greg. Tôi hấp tấp bấm nút xóa đi cái tang chứng kinh dị đó trong khi Sean rít qua kẽ răng, “Thằng đó mà đụng vô em là anh giết luôn tại chỗ,” y như găng-xơ trong phim *Bố già*.

“Bạn bè gì mà không thèm quan tâm tới người yêu của em là ai à?” tôi hỏi Greg.

“Thì cũng có quan tâm, nhưng lúc đó anh đã thích em nên hơi buồn, chẳng còn lòng dạ nào mà hỏi han.”

“Thế sao bây giờ lại muốn biết?”

“Vì bây giờ em là người yêu của anh. Anh nghe ba chuyện này cũng không sao. Anh tự tin... hơn chút đỉnh rồi.”

“Có cần phải kể ra ngay không?”

“Kể đi. Anh hứa không bao giờ hỏi lại nữa.”

Tôi thở dài, “Thì nói rồi đó, là do Jacke Brown hết.”

“Người thứ ba à?”

“Không, là phim *Jacke Brown*, cái phim ngớ ngẩn nhảm nhí của Quentin Tarantino đó.” Tôi làu bàu rồi im bật, chờ xem... trời có sụp không. “Wow, em nói Quentin Tarantino nhảm nhí mà không bị trúng gió tẹo mồm nhỉ?”

Greg hơi xụ mặt xuống, “Nhưng còn phim *Pulp fiction* thì sao...”

“Cũng dở hơi tuốt, nhất là cái cảnh hiệp dâm kinh tởm một cách không cần thiết.” Tôi cố kìm lại không làm nguyên một bài về tính Hậu hiện đại của bộ phim này. Tôi đã nghe đủ thứ lý lẽ của người trong ngành lẫn ngoài ngành, nhưng không ai thuyết phục nổi tôi Tarantino thực sự là thiên tài. Không lẽ thứ gì dở hơi đến đâu, cứ gán cho cái mác trào lưu Hậu hiện đại là thành hay hết?

“Ai cũng nghĩ là người mê phim thì không thể nào không thích Tarantino được. Và với Sean - cái gã mà anh đau lòng đến không muốn biết tên,

Tarantino là Chúa trời còn Jackie Brown gần như là chén Thánh.

“Thực ra như thế cũng chẳng có gì đáng nói. Ai cũng có quyền phát biểu quan điểm riêng, cho dù có sai âm ỉm ra. Cái chính là em đã nói với Sean như vậy mà hắn còn dám vác cuốn phim đó tới nhà em. Em bảo không xem, hắn vẫn bật lên. Kết luận cuối cùng của hắn: em là kẻ quái gở, không biết chiều chuộng hắn và kiêu gì cũng sẽ ru rú một mình cả đời. Em cho bẻ mạt luôn. Chỉ vì một cuốn phim dở hơi.”

“Thế rồi hai người có tìm cách quay lại không?”

“Sau hôm đó có nói chuyện lại với nhau nữa đâu.”

“Thật à, không nói gì hết à?”

“Không.”

“Có khi nào em nghĩ hắn muốn đá em, chỉ mượn cuốn phim đó làm cái có thôi không?”

“Thực lòng mà nói, em chẳng muốn nghĩ gì về chuyện đó nữa. Nội lý do chia tay lãng xẹt là em thấy ngán ngẩm lắm rồi.”

“Thế giả sử bây giờ hắn muốn quay lại, em nghĩ sao?”

“Từ đó đến giờ cũng đã 18 tháng. Nếu muốn thì hắn đã liên lạc với em từ lâu rồi.”

“Nhưng cứ giả sử bây giờ hắn quay lại thì sao?”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Nhưng anh muốn biết em nghĩ gì.”

Tôi định tìm một câu trả lời thật cay nghiệt, như cách trước giờ tôi vẫn thường nói với Greg-bạn-thân của tôi, thì bất chợt trông thấy ánh mắt của hắn, phản chiếu những ngọn đèn nhá nháy. Hắn đang lo lắng thật sự. Tôi giật mình. Chắc hắn sợ thua thiệt với người đến trước. Hay hắn đang nghĩ Sean là kẻ may mắn thoát nạn? Kiêu gì thì hắn cũng đang rất sợ hãi. Tôi chưa bao giờ nghĩ có ngày thấy Greg như thế này. Tôi không nở lòng nào lại đi độc mồm độc miệng. Dù sao bây giờ Greg cũng là người yêu của tôi, chỉ có những kẻ dở hơi mới đi ác khẩu với người yêu.

“Em sẽ bảo hắn đi mà yêu *Jackie Brown* ấy.”

Vẻ mặt Greg giãn ra. Greg thì thầm “Lại đây nào,” rồi kéo tôi vào lòng, và đặt lên trán tôi một nụ hôn khẽ. Rồi hắn ngả người xuống gối, nhắm mắt

lại. Greg chỉ cần nghe có vậy, chỉ cần biết tôi không còn lưu luyến gì quá khứ nữa.

Tôi nằm nghe nhịp thở của Greg, đều đều rồi từ từ giãn ra khi Greg dần thiếp đi. Vòng tay ôm của Greg cũng lỏng dần đi khi anh chàng đã ngủ say.

Tự nhiên tôi hết buồn ngủ. Tôi tỉnh táo lạ thường. Những ngọn đèn vẫn còn nhấp nháy. Làm sao bò ra tắt đèn đi ngủ mà không đánh thức Greg? *Mà làm sao tôi có thể ngủ được lúc này? Tôi nghĩ thầm. Tôi ước phải chi Greg đừng bắt tôi kể lại mọi chuyện. Vì sao phải động tới Sean, nhất là khi mọi thứ đang tuyệt vời thế này. Greg buộc tôi phải nói dối. À không, không phải nói dối. Chỉ là không nói hết sự thật thôi.*

Nếu nói thật chắc Greg không chịu nổi. Tôi làm vậy cũng vì hắn mà thôi. Tôi có bỏ vài chi tiết quan trọng trong chuyện giữa tôi và Sean cũng chỉ để bảo vệ Greg mà thôi.

Ừ cứ cho là tôi nói dối đi. Vậy thì cũng chẳng làm hại ai. Mà còn ngược lại.

***“mua một thanh sô-cô-la cũng giống như mua cho
mình một người bạn thân mới”***

CHƯƠNG 11 - CANNES

“Em không đi, nói một lần nữa thôi đây.”

“Cô phải đi!”

Từ tí tận hành lang tôi đã nghe tiếng Martha và Renée. Thực ra, ngay lúc bước ra khỏi thang máy, tôi đã nghe cái giọng Yorkshire của Martha “giải thích” tại sao con bé không hào hứng với cái ý tưởng Renée đã đặt ra cho mình, và giọng Pháp lơ lơ Yorkshire của Renée “thuyết phục” Martha. Tôi quay ngoắt lại định chạy làng vào thang máy.

Không may, cửa thang đã đóng sập trước mắt tôi.

Tim tôi rơi tự do và yên vị đầu đó gần mắt cá chân lúc tôi tiến về văn phòng. Chẳng cần lịch tôi cũng biết đây là thời điểm nào trong năm. “Nó” đã bắt đầu rồi. Cuộc cãi vã hàng năm xem ai là người phải đến Cannes.

“Cái này không có trong mô tả công việc của em. Em là quản lý hành chính,” Martha nói như một cô thiếu nữ tuyên bố với bố mẹ là nó sẽ hẹn hò với bất cứ đứa nào nó thích. “Em giữ sổ sách, quản lý văn phòng, em cho chị biết chị có đủ tiền mua những bộ phim nào, và được chi bao nhiêu vào tờ rơi. Chẳng có chỗ nào nói em phải đi Cannes hết.”

Thấy chưa?

Tôi chậm bước.

“Trong hợp đồng có ghi là cô sẽ đảm đương bất cứ nhiệm vụ nào khác do chúng tôi quyết định,” Renée trả lời bằng cái giọng của phụ huynh nói cho con mình biết chúng phải tuân lệnh chừng nào còn sống dưới mái nhà của bố mẹ.

Tôi đứng lại trước văn phòng ngay cạnh để bọn họ không nhìn thấy. Có Chúa mới biết mọi người trong hai phòng cùng tầng nghĩ gì về những màn la hét liên hồi kì trận xuất phát từ phòng chúng tôi.

Tôi ghét cãi cọ. Chỉ xem thôi cũng ghét. Những cuộc tranh cãi làm tôi nhớ ngay đến hồi còn bé. Tôi không sao chịu nổi khi phải nghe những

giọng nói cao chói, những lời mạt sát không cần thiết, từ ngữ méo mó khi thốt ra. Chờ đợi, chờ đợi một lời htosa mạ quá đáng, lời nói sẽ làm cho một người mất hết kiểm soát...

Renée mê tranh cãi. Tôi tin là chị nhận Martha vì Martha có cái vẻ “giỏi thì nhào vô” rành rành trên mặt còn tôi thì không thể cho chị những cuộc cãi vã chị mong muốn. Một khi Renée bắt đầu lớn tiếng là tôi sẽ không nói một lời nào cho đến khi chị xong thì thôi. Xong rồi tôi cũng vẫn không nói. Đường hướng hoạt động của tôi là đợi cơn điên của Renée tự tắt đi, vì kiểu gì nó cũng sẽ tắt đi.

Martha thì khác... Cái gien cãi của Martha chắc phải dài một dặm. Con bé đã làm việc ở đây 21 tháng, và không có một tháng nào trôi qua mà không xảy ra chuyện nó với Renée có một phút nổi điên nổi đóa, một trong hai người tung hô hết cả và sau đó là một cuộc cãi cọ om sòm. Và khi đó, nhiệm vụ của tôi là ngăn họ lại. Xoa dịu, về hòa với cả hai, trấn an cả hai họ làm thế là đúng rồi, thừa nhận người kia đúng là một con chó cái đáng bị nhổ trụi tóc đến tận đỉnh đầu, pha trà, mời bánh. Đây là những trận lớn, còn tuần nào cũng có vài màn cãi vặt. Ngay trong ba tháng thử việc Martha đã cãi nhau với Renée rồi, một điều đối với tôi thật không thể tin nổi. Bạn vừa bắt đầu một công việc mới, bạn có thể bị sa thải chỉ cần báo trước một tuần, vậy mà bạn làm gì? Tóm lấy mọi cơ hội để bảo sếp của bạn là “phấn” đi cho nước nó trong, chứ còn gì nữa! Nhưng dẫu sao Martha vẫn được tuyển, vậy nên với nó thế cũng ổn.

Tôi dựa lưng vào tường, bắt đầu gặm móng tay.

Xét một cách công bằng, đây không chỉ là cuộc cãi vã của riêng họ - chuyện này đã tiếp diễn trong 11 năm nay từ hồi tôi bắt đầu dính líu đến Liên hoan.

Liên hoan Phim Cannes (hay như người trong nghề chúng tôi gọi tắt là Cannes) nghe có vẻ hào nhoáng đến nỗi hồi mới vào làm ở đây, tôi không thể hiểu vì sao chẳng ai muốn đi. Thịnh thoảng còn được vào cùng khung hình với Denzel Washington hay Susan Sarandon nữa chứ đùa à. Chẳng phải làm việc trong ngành công nghiệp điện ảnh là vì những thứ như thế hay sao? Khi tôi được đi... Nói thế này nhé, năm đầu tiên tôi đến Cannes,

hành lý có kính râm và quần áo mùa hè, một kịch bản và một cuốn tiểu thuyết để đọc, cộng với một cuốn sách hướng dẫn tham quan vài thắng cảnh khi không phải làm việc...

Tôi sớm phát hiện ra tất cả không chỉ có các buổi họp báo, những buổi công chiếu và làm ra vẻ quan trọng dạo bước ở khách sạn Riviera. Đây là chín ngày địa ngục không-chợp-mắt-bơ-đít, nghe-lãng-mạ (Liên hoan Phim West-gì cơ?). Bạn phải đi dự càng nhiều buổi công chiếu càng tốt, mà phần lớn các buổi chiếu cho chúng tôi xem đều vào lúc đêm khuya. Bạn phải nịnh hót những người chưa từng nghe nói đến Liên hoan Phim West Yorkshire, chứ đừng nói đã nghĩ đến chuyện tham dự.

Chưa kể, bạn phải đánh về văn phòng một bản báo cáo để họ cập nhật bản tin Liên hoan, in ba lần trong thời gian diễn ra Cannes thay vì hai tuần một lần như bình thường. Đây là hồi trước khi có Internet. Giờ chúng tôi đã có trang web riêng, phải gửi báo cáo bất cứ lúc nào có bất cứ thứ gì dù chỉ hơi hơi thú vị diễn ra, sao cho trang web phải được cập nhật hàng ngày, thậm chí hàng giờ (ai bảo Internet làm cuộc sống dễ dàng hơn?)

Năm đầu tiên đi dự, tôi gần như không thấy mặt cái phòng khách sạn của mình. Tôi phải cạnh tranh với Liên hoan Phim London (mà mọi người đã từng nghe nói đến) và gần như không nói nổi tròn câu mỗi khi báo cáo trên điện thoại.

Tôi đã khóc suốt dọc đường từ sân bay về nhà vì dường như sự kiệt sức đã lấp đầy mọi giác quan, mọi cơ bắp. Thậm chí các mạch máu của tôi cũng dường như ép lại vì mệt. Tệ hơn là, tôi biết mình sẽ không thể ngủ được vì quá mệt và ý nghĩ đó làm tôi căng đến mức trào nước mắt. Người lái taxi hỏi tôi có chuyện gì vậy, chắc hẳn sẽ được nghe nói là tôi vừa bị bạn trai đá, còn tôi thì khóc nức lên, “Cháu mệt quá.” Ông ta đã nhìn tôi một cái kiểu “thế thôi hả?” và tôi đã đau khổ gật đầu đáp lại.

Một cách không chính thức, bọn tôi cứ lần lượt đi Cannes từ hồi tôi được tuyển làm toàn thời gian. Và vì năm ngoái tôi đã đi rồi, một cách bất thành văn thì năm nay đến lượt Renée - đó cũng chính là lý do vì sao chị đang cố đẩy sang cho Martha.

Tôi hiểu lý do của Martha: điều này cũng là không nằm trong mô tả công việc của nó. Cũng không nằm trong mô tả cuộc sống của nó luôn. Con bé thích cuộc sống bên bạn trai của mình, cùng những lần cãi vã với Renée và “sạc” cho bọn tôi nếu bọn tôi chi quá nhiều tiền. Con bé sẽ dành thêm thời gian và sức lực cho Liên hoan, miễn là cái kỳ Liên hoan ấy vẫn phải nằm trên sân nhà của nó. Con bé phải biết mình đang làm gì và có một mạng lưới hỗ trợ xung quanh (tôi có giác quan thứ sáu để biết lúc nào nó chuẩn bị đâm một ai đó để nhảy vào). Martha không làm quản lý hành chính để rồi phải đi nịnh bợ người khác.

Khi Martha đến phỏng vấn, con bé mặc một chiếc sơ-mi trắng trang trọng và một bộ đầm vest màu đen; mái tóc nâu dài ngang vai được chải rẽ ngôi vào mang một cái ca táp. Tôi biết ngay nó là sô-cô-la hoa quả và hạnh nhân. Một thứ gì đó đáng tin, một thứ bạn vốn ưa thích và vẫn muốn mua sẵn để đâu đó gần mình. Lúc nào nó cũng sẽ nằm trong danh sách bánh kẹo ưa thích của bạn, bạn sẽ luôn nghĩ đến nó nếu chuẩn bị có tiệc hoặc cần một ai đó để chuyện trò. Nó không màu mè - như sô-cô-la, và ngọt ngào - như nhân nho khô. Nhưng Martha có hơi nhiều hạnh nhân, cái thứ nhân cứng lòn nhòn bạn không muốn cắn phải khi đang thư giãn nhắm nháp, thứ hạnh nhân có thể làm mẻ răng nếu bạn cứ cố cắn. Bạn biết được điều đấy rất nhanh thôi, vì với Martha, thấy cái gì là được cái đó.

Martha thích cuộc sống của mình như thế và không một nhóm sao xẹt tầm cỡ quốc tế nào thay đổi được điều đó.

Nói là nói vậy, chứ với cái kiểu hiện tại của Renée, nếu để cho chị đi, chị dám gây ra một vụ đình đám mang tầm quốc tế lắm. Tôi đã hình dung được rồi: ai đó ở Liên hoan Phim London tìm đến Julia Roberts trước, thế là Renée sẽ rút một con dao như trong phim Fatal Attraction và xông ra đâm chém tứ tán bất kể.

Lựa chọn duy nhất lúc này là tôi đi. Và chuyện này sẽ không xảy ra.

“Em nghe giọng hai người từ mãi ngoài hành lang,” tôi nói, bước vào phòng bằng một bước chân nhanh gọn, cảm-có-nhảm-nhí, cố giấu cơn sợ hãi bên trong. Tôi luôn nhảy vào những lúc họ cãi cọ, nhưng lúc nào tôi cũng sợ phát khiếp. “Chuyện gì đây?”

“Em sẽ không đi Cannes, chuyện là thế đấy,” Martha nói và khoanh tay. Vấn đề kết thúc tại đây.

“Tôi đã đi Cannes nhiều hơn bất cứ ai ở đây và tôi ngáy đến tận óc rồi,” Renée trả lời và khoanh tay. Vấn đề chắc chắn cũng kết thúc tại đây.

Tôi nhìn từ người này qua người kia. “Em sẽ đi đặt nước pha trà,” tôi nói, thả túi và áo khoác xuống bàn.

Mình sẽ không đi, tôi nghĩ, lúc pha nước. Thường, ừ, thì tôi sẽ đi. Tôi đã từng làm thế. Năm trước nữa tôi đã đi vì chúng tôi cũng có một cô Trợ lý như Martha và không người nào chịu ngừng la hét là mình sẽ không đi. Tôi ngồi đó, nghe, và nghe, và nghe đến khi tôi chịu hết nổi. Tôi đã đi năm trước đó rồi, nhưng tôi vẫn đứng dậy và nói, “Em sẽ đi. Em không có việc gì làm cả, em sẽ đi.” Tôi đi. Và lại khóc nhè trên đường từ sân bay về. Cũng ông lái xe ấy. Ông lại nhìn tôi bằng ánh mắt, “Mệt hả?” và tôi đã lại gật đầu một cách đau khổ như vậy.

Sean, lúc đấy đang hẹn hò với tôi, đã cực kỳ bực mình vì biết đáng lẽ không phải lượt của tôi. “Em để họ lợi dụng em,” anh gầm gừ rồi nhăn nhó suốt cả buổi tối. Hẳn anh đã hết sức vui mừng vì ngay buổi sáng đầu tiên trở về, tôi đã lê bước từ đầu này đến đầu kia thành phố để lôi Greg ra khỏi sở cảnh sát.

Như tôi nói, thường thì tôi sẽ đi. Nhưng năm nay tôi đã có Greg và tôi không muốn xa hẳn. Không muốn xa nhau cả tuần. Từ giờ đến LHP Cannes, chuyện này, bọn tôi, sẽ được ba tháng và tôi không muốn xa Greg.

Không phải đơn giản là nhớ nhung - tôi sẽ nhớ - tôi, ừm, tôi không muốn cho hẳn cơ hội gặp người khác. Đi Cannes chín ngày cũng bằng gần 11 ngày Greg bị vây quanh bởi những cô gái khiêu gợi, tự tin, “muốn là phải được”. Đây là 11 ngày không qua đêm với tôi, hoặc gọi điện cho tôi đến quá nửa đêm. Hết 11 ngày đó, tôi hẳn đã có một khối u to bằng Nebraska và chỉ còn vài nhúm tóc trên đầu vì đã tự mình vặt trụi trong lúc bực tức. Tóm lại là, quên chuyện đó đi.

“OK,” tôi nói, quay lại văn phòng và đặt một cốc trà xuống cho Martha, một cà phê cho Renée.

“Phải có người đi Cannes,” tôi nói, kéo một cái ghế đến ngồi giữa bàn Martha và bàn Renée, ngay chính giữa. Martha đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, tay khoanh chặt trước ngực. Renée cũng đang nhìn ra cửa sổ, tay khoanh cũng chặt chẳng kém.

“Renée, em biết chị đã đi nhiều hơn tất cả bọn em vì chị đã đi từ trước khi làm Tổng Phụ trách Liên hoan. Vậy là chị đi nhiều hơn bọn em tới sáu năm.”

Tôi có thể nghe thấy Martha nghiến răng ken két. Cái hạt hạnh nhân này đang khởi động chuẩn bị bẻ gãy vài cái răng của tôi đây.

“Tuy nhiên, Martha, chị biết việc này không có trong bản mô tả công việc của em, chị cũng biết em ghét tất cả mấy cái trò thương thảo với cả tạo dựng quan hệ đó. Nhưng phải có một người đi.”

Thường đến đoạn này tôi sẽ nói, “VẬY, Amber này sẽ đi.” Tôi quay ghế sang Renée. Tim tôi bắt đầu đánh túi bụi vào lồng ngực, nếu tôi không lựa lời mà nói thì cái máy iMac kia sẽ bay ra ngoài cửa sổ và tôi cũng sẽ bay theo, “Thế, nếu chị đưa chồng chị đi cùng thì sao?”

“Ta không có đủ ngân sách cho chuyện đó đâu,” Martha nói.

Con bò cái lắm chuyện. Mà mà không cần thận, chị đây sẽ dựng lên một buổi gặp gỡ nhà tài trợ và mặc xác mà tự lo liệu bây giờ.

“Ý em là, sao chị không đưa chồng đi cùng và xem như đi nghỉ luôn? Anh ấy cũng là biên kịch, cũng viết các thứ cho bản tin và trang web nên cả hai anh chị có thể cùng đi dự các buổi công chiếu và sự kiện nọ kia. Như vậy có thể còn giúp anh ấy kiếm được tiền cho kịch bản tiếp theo nữa. Rồi, sau đó, anh chị có thể đi tiếp đến gặp gỡ bà con họ hàng ở Paris hay gì đó. Vậy đó, chị có thể nghỉ làm hẳn ba tuần cơ mà. Ba tuần. Nghỉ làm. Ở Pháp. Nơi chị sinh ra...”

Chưa có cái máy tính nào bị quăng đi.

“Bọn tôi có được ở phòng đôi không?” cuối cùng Renée lên tiếng.

Martha, siêu quản lý hoa quả và hạnh nhân, chuẩn bị phản đối. Tôi biết ngay từ cái cách nó chuyển động nét mặt. Tôi nhướn một bên lông mày như muốn nói, “*Ta chi vượt quỹ hoặc mà đi Cannes. Chọn đi.*”

“Được, hai người được ở phòng đôi,” Martha đành xuống nước.

“Và em sẽ bảo Josh đi dự các buổi công chiếu,” Renée hỏi. Làm như bà không quản chồng bằng gọng kìm sắt không bằng.

“Rõ,” tôi nói. “Em sẽ nói chuyện với Josh. Em sẽ viết cho anh ấy một hướng dẫn ngắn gọn, được chưa?”

Renée để mặc không khí trong phòng căng lên trong chờ đợi. Bọn tôi đều nín thở chờ quyết định. Rõ ràng bà chị đang cố tình làm vậy. Chị biết tổng kiêu căng thẳng đây kịch tính và sẽ không chịu đồng ý hay từ chối nếu chưa làm bọn tôi đau khổ tí chút. “Được rồi, tôi sẽ đi,” Renée cuối cùng cũng đồng ý.

Cả người Martha như giãn ra còn tôi thì suýt nữa nấc lên vì nhẹ nhõm. Nếu Renée mà không đồng ý, thế nào cũng nổ ra một cuộc chiến thực thụ trong văn phòng, vì đơn giản là tôi sẽ không đi. Đến giờ phút này tôi mới nhận ra là các ưu tiên của mình đã thay đổi. Tôi đã tìm ra một điều quan trọng. Không chỉ là Greg, mà là tôi. Tôi và địa vị ngôi sao mới nổi của tôi.

*

Tôi thường thấy cuộc đời mình như một cuốn phim. Có một số chuyện đã xảy ra - sở cảnh sát, phòng khách sạn, các ngôi sao điện ảnh gọi điện cho tôi ở chỗ làm hay ở nhà - cuộc đời tôi y hệt một cuốn phim. Có điều, trong cái kịch bản điện ảnh của đời mình này, tôi chỉ là diễn viên phụ. Đời tôi được đan xen vào câu chuyện của những người khác, mặc dù vẫn là câu chuyện đời tôi, nhưng những người khác lại được phân những vai quan trọng hơn rất nhiều, và vì thế cũng được trả cát-xê cao hơn. Đầu tiên là bố mẹ tôi và cuộc hôn nhân hoành tráng của họ. Rồi anh trai tôi và những hành xử kì dị của lão ấy. Rồi đến Jen.

Lúc nào cũng là Jen, từ hồi tôi biết nó đến giờ. Nó đúng là tuýp ngôi sao điện ảnh: tóc vàng, mặc đẹp, dáng thanh mảnh. Loại phụ nữ đóng vai chính trong các phim và được trả cát-xê ngang ngửa Jennifer Aniston hay Cameron Diaz. Trong khi tôi, ừ, tôi thì không. Jen toàn gặp những tình huống kịch tính mà các nhân vật trung tâm trong phim hay gặp. Tôi thì không. Tôi quá lý trí cho những chuyện đó.

Tôi không cảm thấy thấp kém so với Jen đâu. Tôi có sức hút, có vẻ quyến rũ. Tôi cũng hấp dẫn, gợi cảm, nếu xét ở khía cạnh nào đó, nhưng...

Nói thế này nhé: tôi có thể bước ào một quầy bar, ngồi xuống đợi Jen và chỉ trong vài phút, sẽ có một người đàn ông tiếp cận tôi vì tôi là một phụ nữ hấp dẫn; người này sẽ mời tôi uống nước, tán chuyện với tôi, cố moi số điện thoại của tôi, nhưng ngay phút giây Jen bước vào, anh ta sẽ mất hứng thú với tôi. Anh ta sẽ nhỏ dãi lòng thòng, thờ hỏn hển và gần như là van lạy tôi sống chết để được giới thiệu với Jen. Jen chẳng bao giờ bận tâm quá nhiều về chuyện này và thường sẽ bảo gã kia biến đi kèm theo một nụ cười trên môi. Nhưng, khi có Jen, tôi bỗng trở nên vô hình. Khó mà không có cảm giác mình chỉ là diễn viên phụ, ngay cả trong chính câu chuyện cuộc đời mình, khi bạn luôn kè kè bên một Jennifer Aniston của thành Leeds.

Với Greg, mọi thứ đã thay đổi. Tôi bỗng trở thành một ngôi sao.

Hắn làm tôi cảm thấy chẳng còn ai khác trên màn ảnh. Trên thế giới.

Hắn luôn hỏi han tôi, như thể đứng lẩn quẩn trước cửa trái tim tôi để tìm đường đi vào, như kiểu bạn loay hoay trước một con sò không chịu hé miệng. Hỏi tôi nghĩ gì về mọi thứ là chưa đủ, hắn còn muốn biết tại sao tôi nghĩ vậy, ý nghĩ đó bắt đầu từ đâu, và như thế nào, phải chăng lúc nào tôi cũng nghĩ thế? Hắn còn muốn biết tôi từng thế nào, tôi nghĩ ra sao, tôi ước mơ điều gì. Như hôm nọ. Bọn tôi đang ở trong bồn tắm và hắn nhẹ nhàng kỳ cọ lưng tôi bằng một miếng bông tắm ấm xà phòng. (Hắn lúc nào cũng muốn tắm cùng tôi. Hầu hết các buổi tối hắn đều đổ nước đầy bồn và gần như ép tôi bước vào. Tôi có hỏi hắn bộ tôi bốc mùi lắm hay sao mà hắn phải làm vậy để gián tiếp nói cho tôi biết. Hắn đã nói một cách hết sức dễ chịu, “Em nghĩ thế sao. Không, cưng ạ, chỉ là anh thích tắm cùng em thôi.”)

“Kể cho anh về ước mơ của em đi,” hắn nói.

“Em chẳng có,” tôi đáp.

“Đừng có nói thế với anh, một người nghĩ nhiều như em làm gì lại không có ước mơ.”

Tôi tự hỏi không biết có nên thú nhận với hắn sự thật hay không. Tôi lúc nào cũng nói với mọi người mơ ước của tôi là làm Tổng Phụ trách Liên hoan, kiểm soát toàn bộ chương trình. Đây là những gì họ muốn nghe. Trên thực tế, mơ ước của tôi, mơ ước to lớn của tôi, chẳng giống thế chút nào. Tôi có nên nói với Greg không? Mọi thứ giờ đã khác. Hắn vừa là bạn trai

vừa là bạn của tôi. Với một người mà bạn gắn gũi “đúp” như vậy, bạn được chia sẻ ước mơ thật, hy vọng và sợ hãi thật của bạn, đúng không nhỉ? Ít nhất tôi nghĩ là có. Tôi không hay chia sẻ những điều bí mật với bạn bè. Cả Jen cũng không biết giấc mơ này. “Em sẽ nói cho anh biết, nhưng anh không được cười,” cuối cùng tôi nói.

“Dĩ nhiên anh sẽ không cười.”

“Mơ ước của em, nếu được làm bất cứ thứ gì, hoặc trở thành bất cứ ai mà không phải chịu ảnh hưởng của tiền bạc hay thực tế, thì em muốn trở thành một nhà sản xuất phim. Em mong muốn được viết kịch bản của riêng mình và đạo diễn nó. Em lúc nào cũng tự hỏi cảm giác sẽ ra sao nếu được ngồi xem một cái gì đó do chính mình viết ra và đạo diễn được chiếu trên màn ảnh.”

Phản ứng của Greg là im lặng. *Đúng như mình nghĩ, giấc mơ điên rồ, đáng lẽ không nên nghĩ đến. Không nên nói thành lời. Không nên kể cho ai hết.*

“Làm ơn đừng nói với ai, em chỉ xin anh có thể,” tôi nhanh nhẩu thêm vào. “Làm ơn đừng nói với ai, nhưng nếu anh không được, làm ơn đừng cười em nhiều quá.”

“Sao cơ? Ô, em nhầm sự im lặng của anh với sự nhạo báng à? Không, anh đang tự hỏi tại sao, với tất cả các mối quan hệ của mình, em lại chưa làm một cái gì cho giấc mơ đó. Em đã viết được kịch bản nào chưa?”

“Một số rồi, nhưng, ôi, đây chỉ là một trong vô vàn những thứ phi thực tế mà chúng ta mơ ước thôi mà,” tôi đáp. Tôi quyết định thay đổi chủ đề trước khi hấn đào quá sâu và phát hiện tôi đã đi xa đến đâu trên con đường hiện thực hóa giấc mơ này. “Thế còn anh? Mơ ước của anh là gì?”

“Em biết mơ ước của anh mà.”

“Ồ, đúng rồi, anh muốn làm việc ở Mỹ. Tại sao không làm tới đi? Bọn họ gần như đã để ra cái vị trí Giám đốc chuyên mục đó dành riêng cho anh ở tờ SC vì muốn giữ anh lại mà. Vậy nên đi Mỹ là logic tiếp theo thôi, đúng không nào?”

“Có thể, nhưng lúc này anh đã có một động lực kha khá lớn để ở lại đây rồi.”

“Anh sắp được thăng chức hả? Thế mà không kể nhé.”

“Khooooong, ôi cái cô Đa Nghi này, động lực ấy chính là em mà!”

“Ô. Ô... ừ.”

“Giơ lên,” hắn nói, và nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi và giơ nó lên, cọ cái bông tắm dọc cánh tay trái của tôi, phủ lên làn da nâu của tôi những bọt xà phòng trơn trơn, trắng trắng. Rồi hắn kỳ qua tay phải. Từng đường cọ mềm mại nhưng chắc chắn. Dài và âu yếm.

“Đây là một trong những giây phút xác định Ranh Giới Tình Bạn của anh với em,” hắn nói. “Khi em nói với cảnh sát là anh muốn sang Mỹ làm, anh nhận ra em quan trọng với anh như thế nào vì em đã nhớ một thứ mà anh chỉ tình cờ nhắc qua. Khi bọn mình đứng ngoài đường, trông em dễ thương và mệt mỏi đến nỗi anh chỉ muốn ôm chầm lấy. Anh đã nghĩ, ‘mình muốn hôn cô ấy. *Mình muốn hôn cô ấy.* Nhưng cô ấy là bạn mình và có những ranh giới nhất định.’ Với cả thể nào em cũng không phản bội cái gã kia.”

“Sean,” tôi cung cấp thông tin.

“Ừm, hắn.”

“Hồi đó anh đã muốn hôn em á?” tôi hỏi vẻ không tin nổi. *Hồi đó là hai năm trước cơ mà!*

“Ừ, dĩ nhiên. Anh đã muốn ngủ với em hàng bao năm rồi, vì, ờ, thì vì anh là một cái thằng còn em là một phụ nữ hấp dẫn. Thêm việc em hoàn toàn không tơ tưởng gì anh cũng là một điểm thu hút anh càng nhiều hơn. Hầu hết phụ nữ chí ít cũng sẽ đá đưa tán tỉnh, ngay cả khi không hứng thú mấy, nhưng em thì không chơi đùa và điều đó làm anh càng thêm muốn em hơn. Nhưng hôm ấy ở trên đường anh muốn hôn em. Chỉ ôm, và hôn thôi. Đột nhiên anh nghĩ mình thích em, rồi anh nghĩ chắc không phải vậy, chỉ là vì em vừa cứu anh khỏi một tình huống nham nhở nên anh biết ơn thôi.”

“Anh thật lãng mạn.”

“Anh biết. Giơ lên.”

*

Không bói đâu ra một cuộc đời đẹp đến dường này, trong phim cũng không. Với tất cả những thứ này, việc gì tôi phải chạy đến Cannes khi

không phải lượt của tôi?

Tôi làm một vòng xoay đắc thắng trên ghế trong lúc đợi máy tính khởi động.

“Bà có chuyện gì mà vui dữ vậy?” Martha hỏi đầy vẻ nghi ngờ.

Tôi nhún vai. “Chẳng có gì,” tôi nói, và nhe răng cười. “Mọi thứ.”

Khuôn mặt trang điểm hoàn hảo của Renée nhú lại. “Cô có dùng ma túy không đó?” chị hỏi.

Tôi lắc đầu. “Không hề.”

Hai người trao nhau những cái nhìn bối rối.

“Quả là một ngày tuyệt vời.” Một cuộc sống tuyệt vời.

CHƯƠNG 12 - TỘI ÁC BUỔI TRƯA

Jen cầu một miếng bánh nhỏ cho vào mồm, trong khi tôi cầm quả bánh mì nướng cá ngừ lên và ngoạm một miếng. Nhân cá ngừ, mayonnaise và phô-mai béo ngậy ngập đầy miệng tôi, một ít nước sốt nhỏ giọt ở cạnh mồm, tôi liếm mép trước khi dùng khăn ăn lau nốt. Jen, trong khi đó, cầm khăn ăn chầm chầm nơi góc miệng không vụn bánh mì mà cũng chẳng nhót dãi gì của nó.

Hai đứa đang ở *Yates's*, ngay góc đường gần ga Leeds. Bọn tôi hay gặp nhau ở đó để ăn trưa trước khi đi mua sắm trong phố. Quán ăn có bàn ghế gỗ sẫm màu và bầu không khí u u, tường trang trí bằng giấy dán pha vải len, thảm hoa. Một thứ mùi ẩm mốc và mùi khói thuốc lơ lửng trong quán, nhưng tôi thích không khí của nó. Thoải mái và bình thản. Thân thuộc. Ngoài ra họ còn bán món bánh mì nướng cá ngừ ngon nhất quả đất.

“VẬY, MÀY SAO RỒI?” Jen nói.

Phải đến hàng thế kỷ rồi bọn tôi mới lại gặp nhau thế này. Tôi đúng là không thấy mặt mũi Jen đâu từ hồi Matt chuyển vào hồi bốn tuần trước. Bốn tuần. Jen đã hoãn cả bốn buổi hẹn tối thứ Ba gần đây, viện cớ là có hàng núi việc. Giờ Matt đã nghỉ chơi bóng đá, nó cũng chẳng gọi tôi vào các sáng thứ Bảy nữa. Mà nếu tôi có gọi, cũng sẽ chẳng có ai nghe máy - ngay cả khi Matt ở Paris. Tôi đoán là vì tôi không chịu tham gia cái buổi tối hẹn hò sắp đặt đó. Đây là lần đầu tiên tôi từ chối Jen khi nó cố làm mai cho tôi. Tôi đã hỏi có phải nó tức tôi không, và nó đã kiên quyết nói là không.

“ĐÁNG LẼ MÀY PHẢI LÀM LUẬT SƯ BÀO CHỮA CỦA CLINTON MỚI ĐÚNG,” tôi cắt lời sau năm phút nghe nó trình bày là không giận tôi. “CÓ BÊN CẠNH MỘT NGƯỜI GIỎI CHỐI NHƯ MÀY ĐÃ TỐT CHO ÔNG.”

Nó lập tức chuyển đề tài.

Thứ Bảy này tôi đang mong có một buổi chiều dạo các cửa hàng như hai đứa vẫn thường làm. Đi mua sắm với Jen là một hoạt động đầy đủ lệ bộ đến

nổi bọng tôi có thể soạn giáo trình để dạy lớp ban đêm ấy chứ. Sau bữa trưa, bọng tôi sẽ đi qua đường đến Bhs. Rồi từ đó đi lên Bond Street Centre, ghé vào Virgin để mua ít CD, DVD hay băng hình. THình thoảng tôi sẽ lôi nó vào hàng bán máy ảnh để há hốc nhìn những cái máy phim 16mm cũ kĩ. Rồi bọng tôi sẽ đi tiếp tới Bond Street Centre, nhảy vào một vài cửa hàng rồi lại nhảy ra, dùng uống cà phê và ăn bánh ngọt. Rồi bọng tôi sẽ xuống Albion Place, vào một vài hàng quần áo khác ở đó. Rồi lại uống cà phê ăn bánh, trước khi gặp Matt, hoặc Sean - khi bọng tôi vẫn còn hẹn hò - và cùng đi ăn uống. Greg, trong khoảng một năm trở lại đây, đã thay thế vị trí của Sean.

Nói là nói vậy chứ hiện giờ Jen không thật sự đóng bộ đồng phục mua sắm của chúng tôi, gồm quần jeans, bata, áo chui đầu. Nó mặc một cái quần áo ôm sát màu kem và một áo cổ lọ nâu vàng bằng một chất liệu hết sức giống cashmere. Thêm nữa, như cả tá minh tinh tôi nhìn thấy ở Cannes, đôi mắt kính Jackie O của Jen cài trên mái tóc vàng của nó (ta hãy xem như không để ý rằng hôm nay là một ngày tháng Ba u ám ở Leeds). Nhìn nó từ đầu đến chân, tôi nhận ra Jen trông giống một phiên bản của Jennifer Aniston hơn bao giờ hết. Ở nó cũng rạng rỡ một vẻ bừng sáng siêu-khỏe-mạnh mà tôi thường thấy khi lại gần các ngôi sao Hollywood. Tôi vẫn thường nghĩ về khỏe mạnh đó thật là thiếu tự nhiên vì thường đi đôi với những thân hình siêu gầy, nhưng Jen ngồi đó, tỏa sáng đúng cái vẻ khỏe mạnh ấy: tóc như lụa, da hơi phớt hồng, mắt long lanh. Chúng rõ ràng tỏ ra hết sức phù hợp với cô nàng.

“Tao khỏe. Trông mày tuyệt quá,” tôi nói với nó.

“Tao cảm thấy thật kỳ diệu. Ở chung với Matt thật là tuyệt vời, chưa bao giờ tao cảm thấy hạnh phúc như thế này. Tao chưa bao giờ ở cùng với ai tuyệt hơn anh ấy, mày ạ.”

“AAAA, thế thì mừng quá còn gì,” tôi tuyên bố, vẻ mĩa mai nhỏ thành giọt, thành giọt trong giọng nó. Nó từng sống với tôi bốn năm trời và sống với Matt, đầu coi, bốn phòng hút. Chính tôi là người suốt trong những năm đó chạy theo dọn dẹp cho nó vì làm như thế thì dễ hơn là bắt nó tự làm và rồi nghe nó cầu nhàu nhão suốt cả tuần - tôi không hình dung nổi cảnh

Matt nhặt đồ lót bẩn của nó trên sàn nhà tắm hoặc quét các mẫu móng chân của nó khỏi sofa.

Jen lại cấu một mẫu nhỏ sandwich nữa và cho tọt vào miệng. Thật sự là cho tọt vào miệng bằng ngón cái và ngón trỏ. Nó lại cầm khăn ăn lên, chấm chấm vào khỏe miệng chẳng dính chút vụn bánh nào và rồi hạ cái khăn ăn xuống. Nó đang ăn một cái sandwich cá ngừ, không bơ, không mayonnaise, chỉ có xà lách, cà chua và dưa chuột với bánh mì nâu, và một cốc nước cam. Tôi thấy mình thật thô thiển khi gọi món bánh nướng cá ngừ và một vại bia sau nó.

Trên hết, nó đang cho từng mẫu thức ăn vào miệng, làm tôi cảm thấy vô cùng thô lỗ khi cầm cái bánh của mình lên, cắn từng miếng và nhai - như người bình thường. Tôi hạ cái bánh xuống, nhai chậm lại, bí mật kiểm tra trên áo quần. Ồn Chúa, không có vụn bánh nào ngụy trên cái áo thun cổ xẻ in hình hoa hướng dương, cũng không có phô-mai chảy hay mayonnaise dính trên đó.

“Dạo này mày có gặp Greg không?” Jen tự nhiên hỏi. Nó đang chăm chú nhìn miếng sandwich, nghĩa là đang bí mật quan sát tôi, ngọ nguậy trên ghế và di tay theo một đường trên vành kính bằng ngón trỏ.

Phải chăng là một câu hỏi bẫy? Cái kiểu không-nhìn-nhung-quan-sát đúng là một phương pháp kinh điển để bắt giò tôi. Nó nghi ngờ điều gì chẳng? Tôi đã gặp Greg hầu hết, thôi được rồi, tất cả các buổi tối trong hai tuần trở lại đây, mặc dù chúng tôi đều biết vẫn đang tiếp cận nhau một cách từ từ.

“Tao mới gặp hấn hôm nọ,” tôi trả lời. Hôm nọ tức là hôm qua ấy. Và dĩ nhiên, cả sáng nay nữa, hấn phải chở tôi vào phố sau khi cứ lôi tôi trở lại giường để “đè nghiền” tôi ra. “Sao vậy?”

“Dạo này Greg kỳ kỳ sao ấy,” Jen nói, sửa thẳng cái khăn ăn sau khi đặt nó nằm vuông góc với cạnh bàn.

“Kỳ kỳ là sao?” Hấn đã trở nên bớt kỳ cục hơn ấy chứ. Ít dè dặt hơn, thoáng hơn. Giờ không còn những giai thoại tình dục để kể cho tôi nghe nữa, hấn bắt đầu dành nhiều thời gian hơn để nói về những chuyện khác. Tôi cũng không nhận ra, cho đến tận bây giờ khi chúng tôi đã thành một

cặp, là chuyện hấn ngủ lang và các hành vi mất dạy tiếp sau đó của hấn làm tôi bực đến mức nào. Tôi cảm thấy tội lỗi vì không lên mặt chị em để tìm cách cải tạo hấn, mà thay vào đó lại giải cứu cho hấn, lắng nghe hấn.

“Không thềm ghé chơi gì cả,” Jen nói tiếp. “Lần cuối cùng bọn tao gặp anh ấy là hồi Matt chuyển vào.”

Tự nhiên người tôi cứng lại. Lần cuối tôi gặp Jen, bạn thân nhất thế giới của tôi, cũng là ngày Matt chuyển vào, nhưng có vẻ điều đó chẳng hề làm nó bận tâm. Đúng ra, chưa thấy nó nói gì về việc buồn bực khi phải hủy bỏ những đêm thứ Ba của bọn tôi.

“Chắc hấn bận, thì mày cũng biết đấy, với cô bạn gái mới của hấn,” tôi nói.

“Còn hơn thế nữa cơ. Anh ấy không thềm gọi điện, không đến chơi, không nói chuyện lâu trên điện thoại, như kiểu ghét bọn tao hay sao ấy,” Jen nhăn nhó.

“Chắc chắn không phải thế đâu.”

“Matt thật sự rất nhớ Greg. Tao cũng thế.”

“Chẳng có chuyện gì đâu mà,” tôi nói. Tôi không nhận ra là Greg đã thu mình lại với hai người kia đến thế. Bộ tôi là người khiến hấn phân tâm, là cái cớ để hấn tránh mặt hai người kia hay sao? Cũng có lý đấy. Hấn và Matt lúc nào cũng đi cùng nhau, cãi cọ, nói chuyện đàn ông tay bo với nhau, nhưng hai người ấy đã không gặp nhau nữa từ hồi Greg với tôi cặp với nhau. Hấn cũng chẳng nhắc gì đến nữa. Liệu có phải Greg ở cạnh nhiều đến thế vì hấn thật sự muốn như vậy hay chỉ vì hấn cần một lối thoát? Tôi nghĩ. Sự chân thật thúc giục tôi thừa nhận rằng chính tôi cũng dành nhiều thời gian với Greg hơn vì Jen chẳng còn ở cạnh tôi nhiều như trước. Nhưng sự kiêu ngạo bắt tôi nghĩ Greg không thể làm như thế với tôi.

Bíp bip, di động reo, cắt ngang dòng người của tôi. Jen và tôi cùng cầm túi lên, kiểm tra điện thoại. Tôi có tin nhắn. “Xin lỗi,” tôi nói. “Đợi tao đọc cái này đã.” “Peck,” tin nhắn là của hấn. (Tôi nghĩ ra cái tên Peck làm biệt danh cho hấn. Hấn đúng là có một chút gì hao hao giống Gregory Peck mỗi khi đứng dậy thẳng thớm và làm ra vẻ nghiêm trọng. Thêm nữa là việc hấn

vẫn dùng cái quỳ “pecker^[6]” của hắn để gây rắc rối). Tôi nhấn nút trên điện thoại màu bạc để mở tin nhắn. Và nó hiện ra:

Anh muốn hôn khắp người em. Peck :x

Tôi nhe răng cười còn khắp người thì nổi gai kích động.

“Ai đây?” Jen hỏi, rướn cổ qua bàn để nhòm vào điện thoại - rõ ràng qua nụ cười dâm dăng của tôi thì đây không phải là một tin nhắn thông thường.

“Ô, bạn thôi ấy mà,” tôi nói lửng lơ và dịch cái điện thoại sao cho Jen không đọc được. “Mày không phiền để tao nhắn lại một chút chứ?” tôi hỏi và ấn nút “trả lời”.

“Cũng hơi bất lịch sự đấy, đang ăn trưa với nhau mà.”

Câu này thốt ra từ miệng một cô nàng thường xuyên nói chuyện điện thoại nửa tiếng đồng hồ với Matt khi hai đứa chúng tôi đang ngồi quán hai mình với nhau.

Tôi xóa tin định trả lời, thả điện thoại vào túi.

“Tao đang nói cái gì ấy nhỉ? Ồ đúng rồi, tao nhớ Greg. Cái kiểu cứ thế lặn mất như vậy, thật là bực mình.”

Tôi nghịch cái bánh mì cá ngừ của mình trong khi cô nàng lái nhai không ngừng về Greg. *Mày là đứa quái nào? Tôi nghĩ. Mày không phải là viên sô-cô-la nhân sâm-panh đặc biệt nữa. Trông mày ngờ ngợ giống mấy cái sô-cô-la kem cà phê khi gió lúc nào cũng bị để lại cuốn cùng trong hộp.*

*

Khoảng năm, sáu tháng trước, tháng Chín năm ngoái, tôi bị đánh thức đúng lúc bình minh vừa hé vào một buổi sáng thứ Bảy, bằng điện thoại. Đợt đó là khoảng hai tuần sau Liên hoan nên tôi đang tận dụng mọi giây mọi phút để ngủ bù cho những tuần trước đó. Dù đang ngủ nhưng tôi vẫn biết đây không phải lúc gọi điện cho nhau. Tuy vậy, tôi vẫn với tay, lôi cái ống nghe xuống dưới chăn và lắp bắp, “A-lô”.

Thay cho một tiếng “a-lô” đáp trả, đầu dây bên kia có tiếng nấc, rồi “Ôi, Chúa, Amber ơi,” Jen. Tiếp theo, nó òa khóc.

Tôi bật ngay dậy, tim đập loạn xạ ngẫu. “Không sao đâu cưng,” tôi nói nhẹ nhàng. “Kể tao nghe xem có chuyện gì, rồi tao sẽ giúp mày.”

Tiếng khóc của Jen từ từ chuyển thành những tiếng nấc ngắn, rồi nó thốt ra, “C-có-có thai”, vào ống nói.

“Tao đến ngay,” tôi trả lời và tung ngay chặn khỏi người.

Tôi gọi taxi trong lúc nhét quần áo, đồ mỹ phẩm và bàn chải đánh răng, tất cả vào một túi. Tôi buộc túm mái tóc dài ngang má và quấn một cái khăn quanh đầu trong lúc soi gương xem mắt có ghèn hay mặt có nhót dãi gì không. Không, sạch một cách thần kỳ. Tôi đang khoác dở cái áo khoác đen dài thì taxi tút còi ngoài cửa.

Suốt dọc đường tôi tự nhủ không được hốt hoảng. Chuyện này đã từng xảy ra. Trong đại học, sau đại học, Jen đã từng nghĩ mình có thai và cuối cùng toàn là báo động giả. Nhưng lần này có gì đó trong giọng nói của nó bắt tôi phải chuẩn bị tinh thần. Lần này khác tất cả những lần trước. Không hiểu sao, tôi biết, tôi biết... *Không, không, sẽ ổn thôi*, tôi cố công tự nhủ.

Jen xuất hiện ở cửa ra vào trong bộ đồ ngủ. Mặt nó là một đám bầy hầy sưng sía, mắt đỏ hoe và sung húp, nước mắt còn chưa khô trên má. Tôi choàng tay qua vai và dẫn nó vào phòng khách. “Mày có chắc không?” tôi hỏi nó, lấy khăn giấy trong hộp trên bàn phòng khách đưa cho nó.

“Tao bị trễ. Trễ lắm. Trễ gần hai tháng rồi.”

“Đã kiểm tra chưa?” tôi hỏi.

Nó lắc đầu. “Nhưng tao chưa trễ thế này bao giờ cả. Mày biết đấy. Chưa bao giờ. Tao nghĩ do tao bị căng thẳng, hoặc vì tao nhớ Matt, dạo này anh ấy đi suốt, nhưng không, đến giờ vẫn chưa thấy đâu.”

“Nhưng mày với Matt vẫn ‘cẩn thận’ mà, đúng không?” Jen không được uống thuốc ngừa thai vì gia đình có tiền sử bị nghẽn mạch máu. Thế nên nó và Matt phải cẩn thận. Hết sức cẩn thận.

“Lỗi ở bọn tao,” nó nói giữa những cơn nấc. “Bọn tao không để ý... có một lần thôi... Anh ấy sẽ giết tao. Anh ấy sẽ đá tao rồi giết tao.”

“Không, anh ta sẽ không làm vậy,” tôi nói. Nhưng tôi phải đấu tranh để nói cho có vẻ thuyết phục, vì tôi vẫn biết anh ta sẽ làm thế. Matt là như vậy. “Hơn nữa, anh ta sẽ phải bước qua xác tao trước.”

Jen ấn lòng bàn tay lên mắt. “Ôi, Ambs ơi, mọi thứ tệ quá rồi. Anh ấy không muốn có đứa con này đâu. Anh ấy sẽ nổi điên lên. Anh ấy sẽ giết tao.

Tao không muốn mất anh ấy. Tao yêu anh ấy. Đáng lẽ không được như thế này.”

“Có con không phải là điều quá tệ,” tôi cố nói lý. “Gì thì gì, dù có kế hoạch hay không, đây vẫn là một điều tốt. Một mầm sống mới. Sự sống là một điều tốt mà.”

Jen ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt xanh ngọc của nó lóe sáng. “Mày không hiểu, đúng không?” nó hét. Đây sẽ là kết thúc của bọn tao. Matt không muốn có con. Anh ấy chưa bao giờ muốn. Lúc nào anh ấy cũng nói thế với tao. Lúc nào anh ấy cũng nói không muốn có con!”

Vậy thì rút mẹ hắn đi, trong đầu tôi vang vang. *Mày muốn có con cơ mà*, cũng vang vang trong đầu tôi. “Được rồi, trước khi tính tiếp thì mày phải làm xét nghiệm đã. Rồi ta sẽ xem liệu Matt có bỏ rơi mày không và ta sẽ làm gì. Vì Matt không cần phải biết về chuyện này. Mày làm gì cũng được, nếu mày muốn phá, tao cũng sẽ ở bên cạnh mày. Ta sẽ vượt qua cùng nhau.”

Jen gạt đầu, nhưng có vẻ lơ đãng.

“Nhưng,” tôi nói, cố làm ra một giọng hết sức vui vẻ, “tao không thể ở cạnh bồ gái của tao được nếu không biết nàng đang trải qua chuyện gì. Cho nên, đi đặt ấm nước đi còn tao sẽ ra quầy thuốc mua que thử cho mày.”

Nó lại gạt đầu.

“Trong khi chờ đợi thì tao phải đi tắm và thay quần áo cái đã.”

Jen nheo mắt nhìn tôi ngờ ngác. Tôi mở áo khoác, cho nó thấy bộ pyjama xanh bên trong. Nó phá ra cười, không khí đỡ căng thẳng đi một chút.

Nhân viên quầy thuốc nhìn tôi khá là kỳ cục lúc tôi bày bộ sưu tập que thử thai trước mặt ông ta. “Cô không cần dùng tất cả các loại đâu,” ông ta nói.

“Không phải cho tôi, cho một người bạn,” nói rồi tôi mới nhận ra cái giọng mình như thế nào và nói thêm, “thật đấy, cho một người bạn mà.”

“Ý tôi là,” ông ta đẩy gọng kính dọc sống mũi hơi khoằm, có vẻ không quan tâm tôi mua chúng cho ai, “que thử thai hiện đại thường rất chính xác.”

“Mua dư ra tí cũng không sao, phải không ạ,” tôi nói.

“Không rẻ đâu,” ông ta thêm vào.

“Khi cần chắc chắn thì phải chắc chắn,” tôi nói.

Ông ta lắc đầu, cuộc đối thoại kiểu này chắc cũng không mấy xa lạ. Ông ta quét các thứ qua máy tính tiền và quay sang tôi. “Sáu mươi hai bảng bốn mươi lăm xu, thưa cô.”

CÁI KHỈ GÌ ĐÂY? Đây là tiền nhà một tuần đấy, cả một đôi bột cổ cao; tiền mua sắm hai tuần của tôi đấy. Nhiều tiền lắm đấy! Tôi lục trong ví, đau khổ nhìn cái thẻ tín dụng trước khi giao nộp.

Quay lại căn hộ, Jen, mặt mày giờ đã chuyển từ trắng bệch sang trong mờ, chỉ cách ngưỡng điên có một sợi tóc. Nhờ có thai thật thì sao? Tôi tự hỏi lúc nó chạy về vào nhà vệ sinh để nôn. Bọn tôi sẽ phải làm cái quái gì đây?

Jen vẫn còn run lúc quay lại từ nhà vệ sinh. “Nói nghe này,” tôi nói, “tao cũng sẽ làm một cái với mày, để xem chúng có chính xác không.”

“Tao thật không biết phải làm sao nếu không có mày.”

14 que thử sau, chúng tôi ngồi nhìn trần trời những cửa sổ khác nhau trên những cái que khác nhau. Tất cả nằm xếp hàng trên nền gạch men màu xám trước mặt chúng tôi.

“Không thể nào tất cả cùng sai được,” tôi nói, khi sự im lặng xung quanh chúng tôi đã đặc quánh lại và ai đó phải lên tiếng.

Jen òa khóc âm ỉ, từng giọt lệ lớn chảy dài xuống mặt, nhỏ thành dòng quanh cánh mũi. Làm sao nó còn nước trong người sau khi đã khóc và đi tiểu nhiều từng ấy nhỉ, tôi chả hiểu.

Tôi suýt nữa thì cũng khóc theo khi nhịp tim chuyển về trạng thái bình thường. Ôi, tạ ơn Chúa, tôi cứ nghĩ, cảm ơn Chúa. Nghĩ đi nghĩ lại. Rồi tôi cảm thấy thật kinh khủng. Như tôi nói với Jen, một mầm sống mới thật là điều kỳ diệu, nhưng tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm vì nó không có thai. Cả 14 que thử đều nói như vậy. Cái que tôi thử cũng nói vậy nhưng đây chẳng phải tin tức sốt dẻo gì.

“Liệu mày có nhầm ngày hay là gì không?” tôi hỏi Jen.

“Chắc thế. Nhưng tao dám thề là tao trễ ít nhất sáu tuần rồi.”

“Mày nói hai tháng mà.”

“Ừ, mày biết đấy. Tính từ lần cuối cùng có kinh, đúng không? Phải tính vậy đúng không?”

“Không, tính từ lần cuối cùng mày đáng lẽ phải có kinh. Vậy mới đúng. Bởi vì thế mới gọi là trễ. Thì đấy, đáng lẽ là phải có ngày này, nhưng mà lại không có, vậy là trễ.”

“Ồ,” Jen nói.

“Nếu vậy thì mày trễ bao lâu?”

“Không biết. Kỳ của tao bất ngờ lắm - tớ không nhớ nổi lần cuối là khi nào. Nhưng tao biết là từ đó đến giờ chưa có lại.”

“Chắc mày lo vì đã làm chuyện ấy mà không có phòng ngừa thôi mà. Nhưng mà chuyện này sẽ không xảy ra nữa, đúng không?” Mày không được làm thế này với tao một lần nữa đâu. Cứ theo thống kê mà nói thì lần sau chắc chắn sẽ dương tính đấy, vì nó đã thế này quá nhiều lần rồi.

“Chắc chắn là không. Tao cũng không chịu nổi chuyện này. Tao sẽ chú ý hơn đến chu kỳ của mình.”

“Và dùng biện pháp tránh thai, luôn luôn!”

“Ừ, cái đó nữa. Mặc dù.... sau những gì mày nói một mầm sống mới là tốt, tao cũng tự thuyết phục là đã có thai, và mình có thể nuôi con.”

“Ừ hử,” tôi trả lời. Khi Jen dùng từ “mình” trong những tình huống như thế này, ý nó là “mình” số nhiều như trong Jen và Amber. Và tôi, Amber số ít, tôi biết là Jen sẽ có chín tháng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, rồi sẽ trao đứa bé cho tôi chăm sóc. Vậy nên, ừ, “mình, Jen” có thể nuôi con vì Amber chính là Jen mở rộng và “mình, Amber” sẽ đảm nhận hầu hết việc chăm nuôi ấy. Dĩ nhiên. Điều mỉa mai ở đây, Jen là một giáo viên tiểu học.

“Này, Ambs, cuối tuần này mày không đi thăm bố mẹ à?”

“Có.” Tôi đã gọi cho Mẹ trên đường đến nhà thuốc và bảo bà mai tôi sẽ đến và sáng thứ Hai sẽ về. Mẹ dĩ nhiên không hài lòng, nhưng tôi làm gì được? Jen cần tôi. Chúng tôi là vậy, lúc nào cũng ở cạnh nhau. Đấy cũng chính là lý do, mặc dù không tha thứ được, cho việc Matt cảm thấy ghen tị. Tôi cũng hiểu được vì sao. Chúng tôi luôn là ưu tiên số một của nhau và Matt biết đó là một điều anh ta không bao giờ cạnh tranh nổi.

*

Tôi nghịch một cọng phô-mai và thầm nghĩ tên Matt lúc này phải sung sướng thế nào. Chắc hẳn anh ta đang nhảy múa ăn mừng. Đây đâu phải là Jen của tôi. Tôi gần như đã không gặp, hiếm khi nói chuyện với nó; và nó đã khác. Đây đích thị là thứ Matt muốn. Tôi dám cá mỗi lần Jen rời phòng, anh ta sẽ chạy vòng quanh tay giơ lên trời cảm ơn Thượng đế vì Jen đang xa dần khỏi tôi.

Thêm một cung cách màu mè kiểu Hollywood khác, ngoài món kính râm trên tóc, đã ngấm vào Jen: nó hôn cả hai bên má tôi và ôm siết tôi thật nhanh trước khi nói, “Hẹn gặp cung sau nhé.” (Nếu mà có màu mè Hollywood, nên chẳng điều đó nên xuất phát từ tôi - người phải đối phó với các diễn viên điện ảnh trong phần lớn thời gian làm việc của mình? Hử? Hử?)

“Ừ hử,” tôi đáp.

Buổi mua sắm chiều của chúng tôi bị hủy vì nó và Matt có hẹn gặp bạn bè ở Doncaster, “Thôi, phải chạy đây cung ạ, xin lỗi nhé.”

Thế sao không báo trước cho tao trên điện thoại? Mặt tôi như muốn hỏi. Sao tao lại phải lê mông xuống phố chỉ để ngồi đồng một tiếng đồng hồ dở hơi thế này?

Vì nó muốn biết về Greg, một giọng nói trong tôi trả lời.

Có lẽ tôi nên nói cho nó biết. Đáng lẽ nên nói, “Greg muốn đến Ilkley đi bộ trên đồng cỏ, nhưng tao đã bảo với hắn là không, vì tao phải gặp mày. Vậy nên có thể hắn đang tránh mặt bọn mày, nhưng không tránh mặt tao. Hắn không tránh mặt tao vì hắn là người tình của tao. Đúng đấy, Greg là người tình của tao.”

Tôi đứng ngoài cửa quán Yates’s nhìn Jen ngúng nguẩy bước đi trên đôi Prada mới (tôi biết chỉ vì Renée cũng có một đôi giống hệt như vậy và chị ấy đã cho Martha mang thử. Với tôi và Martha, đến gần một đôi Prada cỡ đó là kịch kim) và một lần nữa tôi tự hỏi tôi đã ăn trưa với ai thế kia. Người phụ nữ kia có thể trông giống bạn thân nhất của tôi, nhưng hành xử không giống cô ấy chút nào.

Tôi băng qua đường, tiến về Bond Street Centre. Thôi thì đã lỡ, cũng nên làm cái việc đáng lẽ phải làm: mua quần áo, hoặc đúng hơn là nghĩ về việc tiêu tiền vào quần áo. Nhưng mà tâm trí tôi chẳng để ở đó. Mua sắm trong trí tưởng tượng cũng chẳng được khi bạn tưởng tượng một mình. Tôi muốn nghịch ngợm với Jen, thử lên người những thứ đồ chúng tôi không đủ tiền mua và ăn bánh sô-cô-la. Tôi có thể lôi Greg vào, nhưng cũng không thể được như thế. Greg không phải là Jen. Hắn đã thực hiện vai trò của Jen rất tốt: Làm người bạn thân nhất, tốt nhất của tôi thời gian gần đây, nhưng gì thì gì, hắn vẫn không phải là Jen. Trong tương lai gần tôi sẽ không ngủ với Jen, cái đó là chắc chắn - bắt nó đi mua sắm với tôi còn không được, huống gì là ngủ với tôi.

Jen là một người bạn gái toàn phần. Ý là, một khi là bạn gái thì sẽ là bạn gái tử tế - một cách hoàn toàn. Tôi thành thứ hàng sơ cua cho đến khi nó với Matt cãi vã. Lúc đó sẽ cần đến tôi. Khi Matt đi Paris lại gọi đến tôi. Giờ nó đã chuyển vào sống cùng với thằng cha kẹo bơ cứng kia rồi, mọi thứ chỉ có thể tồi tệ thêm thôi. Nó đang thay hình đổi dạng, biến thành hình tượng người bạn gái hoàn hảo của Matt. Không còn bata, giờ là giày Prada. Không còn quần thun, giờ là quần âu bó màu kem. Không áo thun lập dị, giờ là áo cổ lọ nâu vàng.

Tôi đứng lại ngay ngoài Virgin, ngó trân trân vào cánh cửa như một vết thương mở hoác mà từ đó, dòng người đang đổ ra đổ vào. Không, tôi không vào được. Tôi sẽ tái phát chứng sợ đám đông. Tôi tiếp tục bước.

Có thể cảm giác chua chát này là vì trong vòng một tháng, Jen đã biến chúng thành một người lớn và tôi có lẽ cũng cần được phẫu thuật cắt các khối u quần thun và giày bata. Nhưng mà, quý tha ma bắt, chính Jen đã phản bội tôi, đã bị dụ dỗ về hàng ngũ những đứa con gái nữ tính bằng những cám dỗ ma quỷ của việc trông ra dáng người lớn và nhận được sự kính trọng dành cho người lớn.

Dẫu sao thì, tôi lý luận khi len lỏi trong đám đông đi về phía Bond Street Centre, vấn đề không chỉ nằm trong chuyện ăn mặc. Jen đã khác. Giờ nó chỉ rĩa rĩa món sandwich, phần còn lại gần như không đụng đến; giờ nó cứ loay ha loay hoay, không còn lại chút gì khả năng ngồi im như thiền của nó, gần

như không để lọt tai lấy một lời tôi nói. Nó hơi gọi cho tôi nhớ đến mẹ nó. Tôi đã gặp bà một vài lần và bà là loại người lúc nào cũng thèm khát được chú ý, lúc nào cũng ngồi không yên, lúc nào cũng nghịch ngợm mọi thứ và ngắt lời người khác nếu họ bắt đầu một mẩu chuyện không có dính đến bà. Chỉ ở cạnh mẹ Jen thôi là đã thấy mệt rồi.

Tôi đi qua Bond Street Centre, tiến về phía Albion Place và trung tâm thành phố.

Tôi đang hành xử không ra dáng chị em, bạn bè chí cốt tẹo nào. Nếu việc Jen nói tôi giống Matt là lãng mạn thì việc tôi so sánh nó với mẹ nó phải nói là một điều không thể tha thứ được. Hơn nữa, chẳng phải ta nên yêu thương bạn thân của ta dù gì đi nữa hay sao? Minh thật là tồi tệ. Không trung thành. Đây cũng chính là lý do vì sao tôi bỏ qua Bond Street Centre và đi thẳng lên Albion Place - ở đây có nhiều người để tôi trà trộn vào và giả vờ như tôi không nghĩ thế này về Jen nữa.

Di động reo, tận sâu trong túi. Tôi khựng lại giữa đường. Mọi người tặc lưỡi đi vòng qua trong khi tôi lục lọi trong túi. Cuối cùng cũng tìm thấy. Tôi vén một lọn tóc qua sau tai để nghe điện thoại.

“Em có ở một mình không?” Greg hỏi.

Tôi nhìn dòng người mua sắm ngày thứ Bảy xung quanh, đi gần như chạy quanh tôi. “Không hẳn.”

“Jen có đó không?”

“Ồ, giờ thì không.” Tôi không định khai báo là tôi vừa bị bạn thân nhất của mình gần như cho leo cây, chuyện đó thật quá sức nhục nhã.

“Anh làm em bực à?” Greg hỏi.

“Không, sao thế?” tôi trả lời. Tôi bắt đầu di chuyển lại. Di chuyển giữa những người đi mua sắm như thể đang múa trong một vũ điệu tập thể phức tạp, lượn quanh nhau mà không ai để ý đến ai cả.

“Em chẳng thèm nhăn lại, anh tưởng anh làm em cáu.”

“Không phải đâu, lúc đấy em đang nói dở chuyện với Jen.”

“Ồ, đúng rồi.” Nghe giọng Greg có vẻ không ấn tượng, cũng không tin tưởng cho lắm.

“Peck, không có chuyện gì đâu. Em không bực mình anh đâu mà.”

“Anh tưởng Jen sẽ làm um lên rằng anh là hiện thân của quý dữ vì đã không gặp hai người ấy.”

“Nó có nhắc chuyện đó. Nhưng khi nào anh thích thì gặp thôi. À, với cả, nó phải, ừm, chạy rồi. Một trường hợp khẩn cấp nho nhỏ. Vậy, ta vẫn có thể đi Ilkley.” Greg mê đi bộ. Tôi chưa từng gặp một người nào lại thích đi bộ như hấn. Hấn có xe, nhưng vẫn dễ dàng bắt gặp hấn đi bộ đến mọi nơi. Hấn đi bộ đi làm mỗi sáng, và thậm chí còn gợi ý bọn tôi đi bộ đến chỗ làm từ Horshforth. “Quên đi,” tôi trả lời. “Quên khẩn trương.” Nhưng giờ thì chúng tôi sẽ dành phần còn lại trong ngày để làm chính cái việc đó.

“Thật á?” Hấn hỏi.

“Thật.” Cái đồ cuồng đi bộ.

“Tuyệt cú mèo! Dĩ nhiên không phải chuyện Jen phải đi. Việc đó thì quá tệ. Thật tuyệt là ta có thể đi Ilkley ấy. Anh sẽ đón em ở trước cửa ga trong vòng 15 phút nữa nhé.”

“OK,” tôi nói, vòng lại, đi ngược về hướng vừa mới đến. “Này, mang cho em một đôi bata nữa nhé, chắc em sẽ cần đến nó. Hẹn gặp anh.” Tôi bấm nút tắt và nhét điện thoại trở vào trong túi.

Greg đang cố tình lánh mặt Jen và Matt. Rồi cái cách hấn cư xử ngày Matt và Jen vào ở chung... Chẳng cần thiên tài cũng đoán được có chuyện gì đó đang xảy ra.

CHƯƠNG 13 - NHỮNG BIỂU TƯỢNG

Tách trà hoàn hảo là một tách trà thật đậm, có màu nâu, và thường vẫn còn cả túi trà ở trong, ngâm sữa cùng một nửa thìa đường trắng. Renée vừa đặt một cái tách như vậy giữa tôi và bàn phím của tôi.

"Renée đặt", "tách trà hoàn hảo". Hai vế này tôi chưa bao giờ nghĩ có thể nằm được trong cùng một câu. Chị cũng đặt cả một tách trà sữa nhạt trước mặt Martha.

"Ồi, quên mất bánh rồi," Renée nói, "tôi đi lấy ngay đây." Và chị chạy biến đi thật, với cái xác da đen nằm trong bàn tay được chăm sóc móng kỹ càng. Tôi không mở mồm nói được một từ nào kể từ khi Renée cất tiếng, "Có ai muốn uống trà trước khi làm việc không?"

Tôi gật đầu với chị, Martha cũng vậy. Mà tôi đã nghĩ là chị sẽ đi mua thứ ấy chứ. Không phải là chị chưa từng ra ngoài mua trà cho bọn tôi. Khi chị đi dọc chiều dài văn phòng, rời khỏi phòng và đi về phía bếp, tôi liếc nhìn sang Martha để bắt gặp nó cũng đang nhìn tôi như thế. Renée chưa bao giờ mua trà cho bọn tôi, và chị cũng chưa bao giờ, trong suốt lịch sử của WYIFF, làm điều đó. Nếu có ai hỏi thì tôi sẵn sàng cược là chị chẳng biết cái bếp nhỏ xinh của tầng chúng tôi nằm ở đâu. Tôi dám cược bằng tất cả tiền dành dụm của mình, cả căn hộ của mình và cả một năm lương thưởng của mình rằng chị chẳng biết tôi uống trà thế nào. Nhưng rõ ràng rành rành đó, bằng chứng chị đã nghe thấy tôi vẫn dặn Martha, "Đừng rút túi trà đi nhé," mỗi khi con bé đi về phía cái ấm, cũng như Martha vẫn hét theo tôi, "Đừng có ngâm túi trà lâu quá nhé."

Ngay khi Renée vừa đi, Martha đã bắn khỏi cái ghế xanh của nó và nhào về phía tôi. "Lúc trước thái độ của mẹ làm em phát điên, còn giờ thì em sợ rồi đó nghe. Sợ thật đấy."

"Chị cũng thế," tôi đáp.

"Giống như mấy người chị thấy có vẻ quái dị trên tin tức ấy, rồi họ lại khá dễ thương, rồi sau đấy thì ra đường với vũ khí bán tự động."

Tôi luôn thấy phấn khởi khi được nhắc nhở rằng có người còn có trí tưởng tượng đã man hơn mình chán vạn, tuy nhiên, trong trường hợp này tôi phải đồng ý với Martha: dạo này Renée thường xuyên dao động giữa nữ thần báo tử và người thương, nên là bán tự động chắc cũng không còn xa đâu.

"À há," tôi ậm ừ.

"Mà này, quên mục ấy đi, kể em nghe chuyện chị với Greg sao rồi?"

Tôi nhìn Martha hờ hững và kiêu kỳ. Tôi chưa kể cho nó. Tôi chưa kể cho ma nào hết. Hai đứa tôi cặp kè nhau sáu tuần rồi và tôi chưa kể cho ma nào nghe hết. Dù chuyện ấy ấy ấy có sượng mê người, phải công nhận là thế. Lúc nào tôi cũng trầm trồ trong đầu sao tình dục lại có thể vô thực đến vậy.

Không phải trước đây tôi không thích tình dục - Sean không phải là một tay kém cỏi, phần lớn những người khác cũng thế - chỉ là với Greg thì hay hơn. Đầu tiên tôi nghĩ là vì Greg, nói thế nào nhỉ, "kinh nghiệm", nhưng tôi nhận ra sau cái đêm giường-phủ-cánh-hoa-hồng ấy, là vì tôi đã buông thả mình với Greg. Không thèm quan tâm tóc gáy mình có dựng ngược hay không, không thèm quan tâm hóp bụng ghì cơ. Với Greg tôi thật sự buông thả. Không như với những người đàn ông khác, những người mà tôi đã đến bằng cảm xúc, nhục dục và cảm tính; tôi đã bắt đầu mối quan hệ này bằng lý trí.

Bọn tôi đã có ba năm ngồi bên nhau tổng căn hộ của tôi, trong nhà của hấn, trong quán rượu, nhà hàng, trên xe buýt, trên tàu, rồi chuyện chuyện trò trò. Mà, tất nhiên, có nghĩa là bọn tôi đã có những trải nghiệm tình dục đáng giá ba năm chờ đợi nhồi nhét vào một khoảng thời gian rất ngắn. Đôi khi bọn tôi lại không ăn tối vì còn bận quẩn vào nhau. Trong thế giới của Amber, nếu có chuyện gì không tương nhất thì đó là bỏ bữa để làm tình. Tôi muốn kể cho ai đó nghe. Tôi muốn thế. Nhưng tôi đã không.

Làm thế quái nào mà Martha lại biết, tôi cũng chẳng hiểu. Tôi không biết nhật ký, không gửi những e-mail à ơi từ văn phòng, không để lại bất cứ thứ

gì khả nghi tại bàn cả.

Tôi làm mặt tỉnh bơ mà nói rằng, “Greg? Ý mày là sao?”

“Anh chàng Greg phức tạp mà chị đã ngủ chung ấy?”

“Ừm...”

“Đừng có mà chôi,” Martha nói. “Chị bảo chuyện rất phức tạp, và Greg là người duy nhất phức tạp mà chị vẫn đang qua lại. Chị không kể em nghe đó là ai vì biết em ghét anh ta đến thế nào. Chị có cái vẻ phờ phơ ngời ngời của kẻ ‘giao ban’ đều đặn. Và, tệ hại nhất là, dạo này chị cứ mở miệng ra là ‘Greg, Greg’.”

Mắt tôi mở to gấp đôi trong kh tôi đưa tay bụm mồm. “Tệ vậy thật sao?” tôi nói qua các kẽ tay.

“Tệ hơn ấy chứ. Nhưng, Chúa phù hộ chị, em chưa từng thấy chị lao đao như thế này bao giờ.”

“Không thể tin được là mày lại đoán ra,” tôi nói.

Martha nhe răng cười, và vỗ vỗ bên cánh mũi. “Có mùi tình ái là em ngửi thấy ngay.”

“Bánh quy đây! Không chắc các cô thích loại nào nên tôi mua đủ loại.” Martha và tôi cứng người. Liệu trong lúc đi về mua sắm Renée đã biến thành kẻ tâm thần chưa? Giờ mới chỉ là “Bánh quy đây” nhưng xấp nửa đồng xu cái là biến thành tiếng thét tàn sát ngay không biết chừng.

Chị lôi từ trong cái túi trắng mỏng ra nào là bánh quy, bánh quy sô-cô-la sữa, trà đậm, kem sữa trứng, bánh trái cây, bánh bơ giòn và bánh Jaffa. Chị bày hết bánh lên bàn tôi, rồi với lấy tách trà của mình, kéo ghế sang hẳn bàn tôi. “Có chuyện gì hay thế?” chị hỏi, cặp mắt nâu trang điểm kỹ càng háo hức nhìn hai đứa. Gương mặt chị hào hứng và trông đợi, Renée gần như biến thành một cô bé.

“Amber đã ngủ với bạn thân của bạn trai của bạn thân của bà ấy,” Martha giải thích cho thành viên cuối cùng của nhóm chúng tôi. “Chị cũng biết đó,” nó ngừng lại kịch tính, “Greg.” Nó nói tên hẳn như thể đó là một từ kinh tởm. Bởi vì, tôi đoán, vài năm trở lại đây, Greg đã trở thành thứ tương đương với cái từ đó, không chỉ bởi hẳn lảng nhãng, mà còn vì cái thái độ của hẳn sau đó nữa.

“Hay!” Renée đáp. Chị đặt cốc xuống và vỗ tay, tôi hiểu việc ấy thể hiện sự hân hoan. Nếu việc tôi bỏ ăn để làm tình đã không tưởng rồi thì việc Renée thể hiện niềm hân hoan mới đúng thật là hoang đường. “Tôi đã biết có một người đàn ông trong chuyện thay đổi này mà.”

“Thay đổi? Thay đổi cái gì chứ?” tôi hỏi.

“Cô thay đổi rồi, cô em ạ. Đầu tiên là chuyện với cái con mẹ nhà báo dở hơi đó. Không không, bắt đầu phải từ cái ngày mà cô không xem phim vào cuối tuần nữa. Cô chưa bao giờ làm gì như thế trong suốt bao nhiêu năm tôi biết cô. Rồi cái cách cô lừa con mẹ nhà báo ấy nữa. Và thêm vụ Cannes nữa là sáng tỏ hết. Thường thì cô sẽ đi cho bớt om sòm, nhưng lần này lại không.”

Đến cả Renée cũng nhận ra.

“Mà thôi, kể tôi nghe... à không, kể cho bọn này nghe hết đi.”

Tôi liếc nhìn khuôn mặt con bé đồng nghiệp, rồi đến mặt bà sếp, cả hai đều đang nhìn tôi đầy trông đợi. Với những khán giả bất đắc dĩ thế này, tôi không thể không...

*

Bầu không khí vui vẻ trong văn phòng chúng tôi kéo dài đến tận sáu giờ đồng hồ. Đến tám rưỡi và chúng tôi vẫn trong buổi họp, cố tìm ra hình ảnh thích hợp cho Liên hoan năm nay, và vẫn chưa có gì khả dĩ. Chúng tôi thậm chí còn không nhìn nhau. Bàn họp với đầy vỏ bánh ngay giữa bàn, trong tình trạng hoàn toàn không giống nhau. Bánh Jaffa đi trước, sau đó là bánh quy sô-cô-la sữa. Những thứ còn lại thì chỉ gầy gầy vài miếng. Tuy nhiên chúng tôi càng ngồi lâu, sức hấp dẫn của món bánh bơ giòn phủ mút trái cây khô khốc lại càng tăng.

Martha đang gục đầu xuống bàn, những lọn tóc nâu xòa trên sô; Renée dựa hẳn người ra ghế, nhai nhai cây bút của chính mình; còn tôi thì chân gác lên bàn, mắt chăm chăm nhìn vào hình ảnh của cả ba trên cửa sổ kính mờ.

Năm nay, Renée đã trao cho tôi vinh dự tổ chức Liên hoan: nghĩ chủ đề, lên kế hoạch, quyết định nên thuyết phục những ngôi sao và các nhà làm phim nào đến dự. Tôi phải chạy vô số chủ đề và cuối cùng kết lại bằng

những biểu tượng. Những biểu tượng điện ảnh. Quá khứ, hiện tại, tương lai. “Các biểu tượng giờ đã đi đâu?” là chủ đề chính. Và nhờ thế chúng tôi sẽ có thể mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng khác nhau. Những cuộc tranh luận trí tuệ của chúng tôi sẽ xoay quanh những thứ đại loại như các biểu tượng điện ảnh trước đây đã rút lui như thế nào? Trở thành biểu tượng có ý nghĩa thế nào? Liệu bản thân bộ phim có trở thành biểu tượng được không? Toàn bộ chuyện này sẽ dựng nên một sự kiện hoành tráng như Renée đã tưởng tượng ra trong đầu - nếu chúng tôi có thể tìm ra được một hình ảnh thích hợp lên trang bìa quyển quảng cáo.

Chúng tôi đã nghĩ đến Audrey trong *Breakfast At Tiffany's*, nhưng các chi phí poster, tờ rơi, bưu thiếp, bản quyền, sao chép... sẽ đội lên rất cao, đó là điều mà Martha đã chỉ ra.

Thế cũng có nghĩa là bọn tôi sẽ phải tự chụp. Nhưng bọn tôi không thể có được ai độc đáo như Audrey. Tôi nghĩ chúng tôi nên phiên phiên, xuê xoa một chút cũng không sao. Chúng tôi sẽ có cả một băng ghế đầy những biểu tượng, từ Audrey đến Sidney Poitier, James Dean đến Halle Berry ngồi ăn bỏng ngô và xem TV.

“Thế không hoành tráng,” Renée nói, dập tắt ý tưởng của tôi chỉ bằng bốn từ. “Phải *thật* hoành tráng.” Chị thêm vào bốn từ nữa, phòng khi tôi không hiểu nghĩa của bốn từ đầu kia là gì.

Một ý tưởng mới mà bọn tôi đưa ra thì thường chỉ có duy nhất một người cảm thấy thích thú với nó, và cũng chỉ trong một khoảng thời gian nhất định. Lại một lần nữa, tôi nuốt tiếng hét. Giờ này nhẽ ra tôi đang ở quán với Jen, Matt và Greg - hôm nay là sinh nhật Matt và bọn tôi định nhậu một trận.

“Thế ý tưởng chủ đề giả Audrey thì sao nào?” tôi hỏi Renée. “Đó là một hình ảnh mà mọi người sẽ ngay lập tức nhận ra.”

“Còn nhắc đến nó nữa là tôi giết cô đấy nghe chưa,” Renée tuyên bố mà không thèm liếc qua tôi.

Thôi được.

“Em thích ý tưởng cái băng ghế,” Martha làm bầm, mặt vẫn găm xuống bàn.

“Cách đây hai giờ mày còn ghét nó đấy,” tôi nhắc.

“VẬY còn đi về chứ,” Martha nói.

“Nhưng nó không đủ hoành tráng,” tôi nhại lại Renée. “Phải thật hoành tráng.”

Martha giơ tay lên. “Xem em đang giơ mấy ngón tay lên đây?” nó hỏi. “Em đã suy nghĩ chùng đó thời gian về câu trả lời của chị đấy.” Và nó giơ ngón tay giữa về phía tôi.

“Đừng bắt tôi phải điên lên với hai cô, cứ để đến lúc đấy thì đừng có trách,” Renée đe.

Ôi, tôi nghĩ bụng, tôi sợ quá đi mất.

Renée là một viên sô-cô-la mềm nhân rượu brandy, loại brandy chính gốc Pháp. Hoành tráng cả bên trong lẫn ngoài. Bên ngoài thì mềm, đắng và phủ một lớp ca cao. Nhưng khi cắn rồi thì mới biết, rượu brandy sẽ làm bạn ngất ngây. Vừa ấm, vừa mượt mà. Nó dịu dàng làm cổ họng nóng rục lên, rồi đến thực quản, rồi đến dạ dày. Nghe thì cứ nghĩ ghê gớm lắm, brandy cơ mà, nhưng thật ra lại rất đầm và dễ chịu. Bạn sẽ không bao giờ có thể quên được một viên sô-cô-la brandy mềm - sự đặc sắc của nó sẽ luôn nằm lại đâu đó trong tâm trí bạn - cũng như bạn không bao giờ có thể quên được Renée, dù có cố gắng thế nào chăng nữa.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Renée lại biến thành viên sô-cô-la xanh. Không phải sô-cô-la lên mốc lên meo, mà như kiểu sô-cô-la Người Khổng Lồ Xanh thì đúng hơn. “Đừng có làm tôi điên lên, tôi mà điên lên thì các cô không chịu...”

“sô-cô-la!” tôi buột miệng.

Martha nhắc đầu lên đầy hy vọng; Renée cũng ngừng việc cắn bút.

“Tiếp đi,” chị nói.

“Ừ thì, không phải chỉ là sô-cô-la. Ta có thể đặt một màn hình với một guồng đếm ngược kiểu cổ từ số 21 - thì, vì đây là Liên hoan thứ 21 mà. Và sẽ có một phụ nữ đứng đó với những chiếc hộp kiểu cổ bán xì gà đeo quanh cổ. Và rồi, tất cả các khán giả đều có thể thành biểu tượng điện ảnh của chúng ta. Marilyn và Bogart và Chaplin và Audrey và James Dean. Nhưng, nhưng... rồi chúng ta cũng có thể có cả những biểu tượng hiện đại hơn như

là Halle Berry, Ké Hủy Diệt, Keanu trong Ma trận và Will Smith trong Người Áo Đen. Mình cũng có thể làm mọi thứ hơi khác đi một tí, dùng hình vẽ minh họa thay cho ảnh chụp, vậy nên sẽ không phải lo gì về việc kiếm người nào cho giống nữ. Nhưng các cô đứng ở đằng trước, thay vì bán xì gà và kem thì sẽ bán sô-cô-la. Sô-cô-la có WYIFF trong đó.”

“Không, sô-cô-la có ‘Star Bars’ trên đó chứ,” Renée nói.

“Đó là tên thương hiệu,” Martha nói.

“Và nhiều khả năng là nhà tài trợ nữa,” Renée nói.

“Và, bởi vì đó là buổi thứ 21 nên mình có thể tổ chức buổi dạ tiệc cuối thành một bữa tiệc hóa trang, và mọi người có thể ăn mặc như các biểu tượng,” tôi càng nói càng hăng về chủ đề của mình.

“Và đầu buổi, ta có thể cho vài cô ăn mực như những cô bán thuốc lá ngày xưa, trên tay cầm những thanh sô-cô-la WYIFF hoặc Star Bars,” Renée nói.

“Đúng!” Martha gào lên, làm chúng tôi giật bắn cả mình. “Em thích ý này đó. Em hâm mộ ý này đó. Làm vậy đi nha. Nha nha nha!” Con bé gằn như phủ phục trước mặt Renée.

“Ừ, làm vậy đi,” Renée nói.

“Vậy về nhé?” Martha cẩn thận hỏi lại.

“Rồi, về,” Renée xác nhận.

*

Tôi bước ra khỏi tòa nhà cửa kính và bước vào thế giới bên ngoài. Trời không ấm nhưng cũng không lạnh. Bầu trời màu xanh thẫm điểm vài ngôi sao - một đêm mùa xuân lý tưởng để la cà quán xá cùng bạn bè và người tình bí mật. Tôi bước vội, nhắm hướng phố Wellington, rồi đường Boar Lane, rồi ngược lên Briggate, rồi lên phía Headrow. Nửa đường đến Briggate, tôi rẽ trái vào một con hẻm, đã đến quán rượu Hoàng Tử Đen.

Hoàng Tử Đen là một quán rượu dài, hẹp và ấm cúng. Jen và tôi thường lê la ở đây hồi cả hai còn chưa có gì bởi vì chúng tôi thích la cà, và những buổi dạo tối không thể nào không bao gồm cả Hoàng Tử Đen. Ở Hoàng Tử Đen, tôi cảm thấy như ở nhà đến nỗi thường xuyên phải tự nhắc mình không tháo giày, cởi áo hay ngoáy mũi.

“Em đang ngồi ở chỗ của một nàng xưa đây,” Matt thông báo khi tôi cởi áo khoác. Tôi đã cố gắng ăn vận tinh tươm hơn so với những cảm nhận của mình về Matt - sáng nay tôi đã mặc một cái áo sạch tinh. Đúng là tôi đã lôi cái váy từ chồng đồ giặt ủi thật, nhưng, ê, áo sạch đây còn gì.

“Gì cơ?” tôi hỏi lại, rõ ràng đã không tỏ ra thích thú gì cái đích của cuộc nói chuyện.

Hôm nay là sinh nhật thứ 31 của Matt và tôi đã để lỡ khá nhiều lượt uống, riêng Matt tính ra đã đến chín. Tôi đưa cho hắn một tấm thiệp và thậm chí cả gồng mình để hôn nhẹ một cái lên má anh ta. Càng lúc lại càng có vẻ tôi không ưa Matt. Đúng là vậy. Ở anh ta đơn giản là có điều gì đó... là vì tôi đã biết anh ta sẽ phản ứng thế nào với việc Jen có thai. Là vì anh ta khó chịu với việc tôi với Jen thân thiết nhau. Có cả trăm những lý do mơ hồ không nói ra khác. Nhưng tôi có thích anh ta. Cũng có mà.

“Nina nổi tiếng đã ngồi đó cách đây năm phút.”

NINA? Bụng tôi nhộn nhạo. *Cô ta làm cái quái gì ở đây?*

Nina là một trong những “hồi trước” của Greg. Một người khá quan trọng. Greg gặp Nina trong một đám cưới cách đây một năm, khi cô nàng đi cùng một người gọi là “vị hôn phu”. Vị hôn phu này đã gằm gằm nhìn Greg như một con điều hâu vì Greg là một anh chàng đẹp trai đang nói chuyện với bạn gái của anh ta. Nina không có động thái gì thêm. Còn Greg, khi ấy dù đã vui vẻ chuyện trò nhưng cũng bận đảo mắt quanh phòng tìm mối, nên cũng chẳng làm gì hơn nữa.

Nhưng khi họ rời đi, nàng đã túm chặt lấy tay của Greg mà lắc thật lực, đồng thời nhét một mẩu giấy có số điện thoại cùng dòng chữ “gọi em” vào lòng bàn tay hắn. Greg đã làm theo chỉ dẫn, sau khi à ời thêm vài em trong buổi tiệc cưới ấy.

Hắn gọi cho Nina, và, vài ngày sau, hai người gặp nhau trong một quán tại Cookridge, cách nơi mỗi người sống đến hàng dặm. Họ nói chuyện. Họ quán quít nhau. Họ sờ soạng nhau, và tranh thủ luôn ngay tại quán. Trong buồng vệ sinh nữ, tất nhiên.

Greg giải thích rằng sự ham muốn đã thắng thế; họ chẳng có chỗ nào để đi và cũng chẳng thể chờ được, thế là lui ngay vào một buồng vệ sinh và

giải quyết ngay tại đó.

“Anh thật là cao cường kinh khủng, anh bạn ạ,” tôi bảo hắn. Sau đó hắn đã tới chỗ tôi vì từ Cookridge đến chỗ tôi ở Horsforth chẳng có bao xa.

“Nhưng anh không thể dừng được, cô ta quá ham...”

“Im ngay! Im ngay” tôi hét lên trước khi hắn bắt đầu mô tả chi tiết, thói quen của hắn. Nhờ Greg mà tôi biết được về cơ thể của những người phụ nữ khác còn nhiều hơn cơ thể của chính mình. Tôi ném một cái khăn về phía hắn. “Đi tắm đi, em không muốn có anh ở đây, toàn mùi bậy bạ.”

Greg lon ton làm theo. “Và đừng có mà làm trò ở trong đây đây,” tôi gọi với theo khi hắn đóng cánh cửa lại. Hắn cười, cái giọng cười sảng khoái, vui tươi khiến tôi cũng không dừng được mà phì cười theo.

Đôi khi tôi nghĩ Nina chính là dành cho Greg. Hắn hẹn hò với cô nàng trong ba tháng. Ba tháng trọn. Một thành tích nho nhỏ trong lịch sử của Greg. Hắn thậm chí còn phá lệ “không có phụ nữ trong phòng ngủ của mình” vì cô nàng. Tôi chưa bao giờ gặp Nina; Matt và Jen cũng vậy - họ chỉ nghe tiếng hai người khi cô nàng ở lại qua đêm.

Là người phụ nữ vừa ngồi vào ghế của tôi đây. Tôi nghiêng về phía Greg.

“Cô ta chỉ là bước vào quán thôi. Ở cùng thành phố với người cũ thì chuyện đó cũng dễ hiểu mà,” Greg nói.

“Nhưng cô ta không phải chỉ là người cũ đâu, đúng không?” Jen nói. “Phải là NGƯỜI YÊU CŨ mới đúng.” Jen khều khều tay tôi. “Mày phải thấy Greg lúc ấy, Amber ạ. Câm nín trước người đẹp. Bất lực hoàn toàn. Còn không dám cả nhìn nàng cơ. Nhưng mà con nhỏ đó công nhận là đẹp thật. Tao mà không biết Greg đang hẹn hò với một nàng bí mật thì đã tưởng anh chàng vẫn đang còn có tình ý với Nina. Cô nàng quả là rạng ngời.”

Ừ, rồi, hiểu rồi.

“Cô nàng tóc đen lượn sóng, đôi mắt...”

“Không phải hai người đến lượt đi lấy đồ uống rồi hả?” Greg chen ngang và nhìn Jen chằm chằm.

“Á, ừ. Bia nhé, Amber?”

Tôi gật đầu. Matt đứng dậy để đi “mở một tài khoản lớn trong ngân hàng gôm sù”. (Matt đã nói như thế thật đấy, bởi vì anh ta là kiểu người thế mà.)

“Câm nín trước người đẹp hả?” tôi cố làm ra vẻ đang nói đùa khi chỉ còn lại chúng tôi với nhau. Không ăn thua, giọng tôi vẫn lồ lộ ra điều ấy: ghen tuông. Bạn luôn nghĩ mình đã cảm nhận được một cảm xúc nào đó cho đến khi nó thật sự ập đến với bạn. Ví dụ như khi ở nhà báo điện Mimi gọi đến, lúc đó tôi đã nghĩ là mình ghen, đúng chứ? Nhưng so với lúc này thì con ấy thật chẳng đáng nói đến nữa làm gì.

“Amber, anh không thể nhìn cô ta vì lần cuối anh nhìn thì cô ta đang cầm dao tiến về phía anh.”

Chuyện giữa Greg và Nina kết thúc khá tệ hại. Rất tệ hại.

Sau khi cặp kè nhau ba tháng hơn một tí, Nina nghĩ rằng họ đang có một mối quan hệ. Hay ít nhất là mập mé một mối quan hệ. Cô nàng muốn tiến thêm một bước, mời anh chàng về gặp bố mình... Và đáp lại, Greg đề nghị hãy thôi đi. Tuy vậy, Greg chưa bao giờ gặp nàng ở nơi công cộng để chia tay, mà cũng không đá qua điện thoại, fax hay tin nhắn. Hắn phải ngủ với cô nàng trước, đúng chứ? Và thật ra, chàng đã đá nàng ở trên giường. Vừa vòng tay ôm nàng, có thể là khẽ vuốt tóc nàng nữa, vừa giải thích rằng chàng không thể đâu, và hai người nên chấm dứt tại đây đi. Và chàng không muốn gặp lại nàng nữa vì chàng không muốn nàng nghĩ hai người sẽ quay lại với nhau.

Thoát khỏi cô nàng Nina kích động thì đến lượt bạn thân của nàng. Thật đấy. Bạn thân của Nina, một cô nàng tóc đỏ hoang dại đã vô lý lấy Greg, chỉ sau đó có hai ngày. Nàng này không chấp nhận chuyện Nina bỏ rơi vị hôn phu để đến với Greg, giờ nhân chuyện chàng Greg nhà ta đá bay cô nàng, bạn thân quày quả đến cảm ơn. Và Greg, vốn không thể đáp lại cái sự hoang dã kia như những người bình thường khác, cũng quỵn rũ lại. Sau một buổi chiều tăng tị với nhua, anh chàng làm rõ với cô nàng kia rằng chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu cả đâu mà chỉ là một vụ qua đường thôi. Và liệu nàng có thể mau mau mà biến đi được không vì chàng còn phải đi gặp mấy người bạn ngoài quán và phải chuẩn bị đây. (Ừ, tôi biết đúng là khôn nạn mà). Và Greg, Chúa phù hộ hă, khá hoang mang khi đêm đó từ quán

rượu trở về, đã thấy Nina chờ sẵn trong bụi ngay trước nhà, tay lăm lăm con dao, sẵn sàng chém hấn bay đầu. Hai người vật lộn mất một lúc - nàng, với sức mạnh của một bà điên, còn chàng thì không thể đánh phụ nữ, dù nàng ta có đang cố giết mình - trước khi chàng khóa được tay nàng lại, và nàng đã bình tĩnh hơn.

Rồi hấn lái xe sang chỗ tôi. Người thông minh hơn thì đã biết đường mà đến bệnh viện, còn Greg thì đến chỗ tôi. Khi bạn đang bị choáng và đầu bạn đang chảy máu thì nơi bạn cần đến nhất phải là Phòng Cấp Cứu chứ.

Tôi mở cửa để thấy hấn đang khó nhọc dựa vào lan can, trắng bệch và run rẩy. Tôi đỡ hấn và dìu vào ghế sofa. Tôi băng bó, rồi dùng bộ dụng cụ y tế của mình làm sạch mặt hấn, bấy giờ đầy máu cả tươi lẫn khô. Hấn không rụt lại khi tôi bôi thuốc sát trùng lên các vết thương, và cũng chẳng để ý khi tôi đắp thuốc lên đó. Hấn chỉ kể, kể đi kể lại cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Tôi cho hấn uống bia cho đỡ sốc và ngồi bên cạnh hấn, trong căn phòng khách của tôi, khi hấn run run kể lại chuyện đã xảy ra. Và khi hấn nói, tôi phải cố ngăn mình không bỏ chạy. Bỏ chạy, chạy mãi không ngừng lại cho đến khi xa thật xa khỏi hấn. Để không bao giờ bị lôi vào tình huống như thế này nữa. Tôi không muốn trở thành một phần của một mối quan hệ tay ba kỳ quặc thế này. Không muốn một lần nữa lại phải rơi vào trường hợp phải ngồi lau máu, an ủi và chăm sóc các vết thương. Nhưng tôi không thể, và cũng không muốn bỏ hấn.

Sau vài ly bia, Greg ngừng nói, và tôi đưa hấn vào giường. Hấn nằm áp lên ngực tôi, ôm lấy tôi như một cậu bé ôm lấy con gấu bông của mình sau cơn ác mộng. “Thật tình, mấy cái trò đàn ông làm để đưa em lên giường,” tôi nói. Hấn lại càng ôm con gấu Amber của hấn chặt thêm. “Lần sau, anh biết đấy, nếu muốn thì cứ nói là được rồi. Đừng có cố để bị chặt chém nữa nghe chưa, trông không hấp dẫn chút nào đâu.” Và điều đó làm hấn bật cười. Chỉ cười khe khẽ thôi, nhưng hấn thoải mái hơn. Đó là lúc sự hài hước làm nhẹ tình huống của tôi phát huy tác dụng.

Greg, Nina và tôi là những người duy nhất biết về cuộc tấn công này. Hấn không yêu cầu, nhưng tôi đã giữ bí mật. Tôi biết điều chứ. Nếu bạn là người lau vết thương, băng bó và vỗ về, thì vai trò của bạn trong bộ ba đó là

kín miệng. Bọn tôi không bao giờ nói đến chuyện đêm hôm đó, ngay cả vào sáng hôm sau khi hắn mặc một chiếc áo của WYIFF bởi vì áo của hắn phải để lại để tẩy máu. Cho đến tận bây giờ.

“Cô ta ngồi gần làm anh hoảng cả vía. Cô ta đã cố đâm anh một lần,” Greg nói, trong khi bàn tay trượt trên đùi tôi. Tôi nhìn vết sẹo từ vết thương sâu nhất, tạo thành một hình chữ v nhỏ nhỏ ngay bên dưới xương gò má. Nó đã mờ đi và hầu như lặn rồi. Nó chỉ ở đó nếu bạn biết mình đang tìm gì. “Khi Jen bắt đầu nói về người phụ nữ bí ẩn anh đã nghĩ cô đang hắt nước vào anh đến nơi. Gì thì gì...”

Greg rút tay lại khi mái đầu vàng vàng của Matt xuất hiện, hướng về phía chúng tôi.

“Ê, Amber,” Matt hỏi khi Jen bung khay bia lại bàn, “em gặp Nina bao giờ chưa?”

“Chưa,” tôi nói, “mà cũng không dám nói là em ham hồ gì chuyện đó.”

“Mày phải nghe thấy hai người ấy cơ.”

Matt cười khúc khích. “Cô nàng hét mới ghê chứ.” Anh ta giả giọng mái mái, “Ôi Gweg, ôi Gweg, ôi Gwegggggggggg.”

“Mà Greg cũng không vừa,” Jen thêm vào. Nó thấp giọng. “Ừ Nina, ư Nina, Nina Nina Nina...”

Thôi được rồi đấy, cái trò kể chuyện sex này.

“Thế chuyện ấy với cô nàng bí mật có hay ho không?” Matt hỏi.

“Liên quan gì tới mày chứ hả Matthew?” Greg đáp.

“VẬY NGHĨA LÀ KHÔNG HẢ?” Jen trêu.

“Ừ, Jenna, không. Chuyện quan hệ với cô ấy không tốt... mà còn hơn cả tốt. Mỗi khi trông thấy anh đều muốn cô ấy. Và để quyến rũ anh tất cả những gì cô ấy làm chỉ là đi vào phòng mà thôi. Đó là kinh nghiệm tuyệt vời nhất mà anh có. Tất nhiên tuyệt vậy là vì anh tôn thờ cô ấy. Với người mà mình tôn thờ thì chẳng phải luôn tuyệt sao?”

“Khi nào anh mới cho bọn này gặp cô ấy thế?” Jen hỏi, phớt lờ câu hỏi tu từ của hắn. “Em nghĩ cô nàng này không có thật quá.”

“Không dám đâu. Cứ nhìn kiểu của mọi người, rồi cô ấy đá tôi sau năm phút mắt.”

“Cái gì, mày thậm chí không giới thiệu với cả Amber hay sao?” Matt hỏi.

Greg lắc đầu. “Không, bởi vì, không như hai đứa khôn nạn chúng mày, Amber tin vào sự tồn tại của cô ấy. Tao đi lấy tequila.”

*

Cả bọn rời khỏi quán khi họ, theo đúng nghĩa đen, giật cốc khỏi tay chúng tôi, đứng ngay trước mặt chúng tôi và yêu cầu chúng tôi rời quán. Ra ngoài đường, tôi vòng tay qua vai Matt, ấn môi má anh ta và líu ríu, “Hy vọng anh có một buổi sinh nhật vui vẻ.”

Anh ta chẳng ừ hử gì; rõ là không quen với việc tôi tỏ ra thân ái. Rồi tôi quàng tay qua Jen. “Mày là bạn tốt nhất của tao,” tôi nói. “Yêu mày nhiều.”

“Tao cũng yêu mày nhiều,” nó líu ríu đáp lại. “Tuần sau tới chỗ tao đi, tao sẽ bắt bạn trai tao đi Paris để bọn mình làm bạn thân của nhau. Suốt cuối tuần.”

“Okayyyyyyyyyyyyyyy.”

“Ừm...” Matt ngắt lời Jen bằng cách kéo nó ra, tay choàng qua vai tay vòng qua eo nó, và bắn cho tôi một cái nhìn chẳng lấy gì làm thân thiện. Anh ta không thích những biểu hiện đó của bọn tôi.

Người tôi rung lên bần bật trước cảnh Jen đã bị giằng đi như thế nào, đến nỗi tôi đã nghĩ mình ngã ngựa ra đến nơi, nhưng rồi bàn tay mạnh mẽ của Greg đã đặt lên vai tôi, giờ tôi vững vàng trở lại. Tôi suýt chút nữa đã trề môi, tôi thích sự ngớ ngẩn có thể chia sẻ với bạn thân nhất của mình. “Tao nên đưa Amber về thì hơn,” Greg tuyên bố.

Tôi lắc đầu như điên. “Khoonggggg. Đi mà lờm xờm với cô nàng bí mật của anh đi.” Tôi xô ngực hẳn. “Đi mà hưởng lạc thú. Tôi về nhà tự...”

Greg vừa bịt mồm tôi lại vừa nói. “Đến sáng mai em sẽ cảm ơn anh cho mà xem.”

Tôi để ý thấy Matt đảo mắt sang Greg, rõ ràng ám chỉ tôi. Cái đồ lão toét. Những điều Jen nói trong quán khi hờn dỗi khiến những gì tôi sắp nói ra đây như thơ ca mẫu giáo. Tôi suýt chút nữa đã trừng mắt lên với anh ta, nhưng không, bởi mắt đã chạm mắt. Trong một tích tắc, đôi mắt xanh lục

của anh ta khóa vào ánh mắt nâu của tôi như hai miếng Lego khớp vào nhau, và sẽ không dễ gì gỡ ra được.

Matt cao hơn tôi, tay to hơn tay tôi, chân to hơn chân tôi, lại là đàn ông (có lẽ vậy), nhưng tôi vẫn có thể cho anh ta một trận. Đó lại thêm một lý do nữa mà Matt không ưa tôi, và vì sao tôi không cần quắc mắt lên với anh ta hay với những gì anh ta làm. Cả hai chúng tôi đều biết nếu có bao giờ chúng tôi xông vào tấn nhau thì đó sẽ là một trận đọ ván ngay từ hiệp đầu chứ không lằng nhằng. Cơ trên mặt Matt khẽ giật giật trước khi anh ta rời ánh mắt. Thấy chưa? Tôi xử được mà.

“Gặp lại sau, bồ tèo,” Matt nói với Greg. “Amber.” Anh ta dắt con bạn tôi đi, và nó thì vẫy vẫy bọn tôi qua vai trong khi đứng vẫy taxi, leo lên xe và biến mất vào bóng tối.”

“Xe buýt hướng kia,” tôi nói và chỉ về phía trạm xe. Hoặc ít nhất thì tôi nghĩ nó ở đó.”

“Có vài việc chúng ta cần làm rõ trước đã,” Greg nói và kéo tôi lại con hẻm quán rượu. Hắn áp tôi vào tường. “Anh muốn em rõ được rằng đó chính là em.”

Tôi ngập ngừng. Mặt tôi cau lại, cố suy nghĩ. Tôi có để lỡ phần nào quan trọng trong những gì hắn đang nói đó không? *Chính là em? Là em cái gì?* “Anh đang nói gì thế hả Peck Peck?”

“Anh muốn em biết rằng chính em là trải nghiệm tuyệt vời nhất anh từng có. Không phải anh chỉ nói thế với bọn họ đâu. Anh muốn em mọi giây mọi phút trong ngày.”

“Em biết,” tôi lên giọng nói. “Em, ừ, em là người tình thế kỷ mà. Họ vẫn nói em thế mà. Tất cả đàn ông trên thế giới này đều nói em là người tình thế kỷ. Em...”

Hắn hôn tôi. Sâu, dài và chậm rãi. Cả người tôi thả ra dưới hắn. Hắn thật tình là rất tuyệt những món này. Tôi vòng tay quanh cổ Greg, hắn thật tuyệt vời. Và dần dần, tôi nhận ra hắn đang kéo váy tôi lên.

“Anh đang làm cái quái gì thế? Không được. Không phải ở đây,” tôi nói và vùng ra. Tôi có say nên mới hôn lên má Matt, nhưng chưa say đến độ này. Đột nhiên hắn hôn tôi mạnh hơn. Cần kíp hơn, tay vẫn kéo váy tôi lên.

Hư lắm. Rất, rất hư. Và không đúng luật... Và, hơn cả tuyệt vời! Tôi chưa bao giờ hư thế này. Tôi là Amber rất ngoan. Và thế này... Thật giống như là Linda Fiorentino trong *The Last Seduction*; người tình của tôi không thể đợi đến lúc đưa tôi về nhà, thế mới gọi tình làm sao. *Cứ hư đi*, giọng nói bên trong tôi cất tiếng. *Một lần trong đời thôi, cứ hư đi. Ai mà chẳng hư ít nhất một lần trong đời cơ chứ.* Và tôi đột nhiên tháo nút quần của hắn.

“Em thật muốn thế chứ?” Greg hỏi.

Tôi gật đầu, và giằng mạnh quần của hắn.

Hắn nhe răng cười và đeo bao. *Tôi thật sự phải có hắn. Phải làm việc này. Sao tôi lại chưa làm thế này bao giờ cơ chứ?*

Greg ngậm gói bao cao su trên môi và chuẩn bị xé nó ra. *Nào, nào*, bên trong tôi đang gào thét, nhưng Gregory của tôi là một kẻ tôn thờ tình dục an toàn. Hắn luôn dùng bao, thậm chí cả khi người tình của hắn đang muốn phát điên. *Nhanh lên, nhanh lên nào*, tôi hồi thúc và thò tay vào trong quần hắn.

Đột nhiên có ánh đèn lóe lên.

Ai đó vừa lia đèn qua bọn tôi, và một giọng nói trầm trầm đầy uy quyền cất lên, “Thế là đủ rồi đây, thưa quý ông.”

CHƯƠNG 14 - BÀI HỌC LỊCH SỬ

Đây là lý do vì sao bạn phải ngoan.

Vì sao tôi phải ngoan, luôn luôn ngoan. Đây là lý do vì sao tôi không phá luật, không dùng ma túy - thậm chí là loại nhẹ nhất - hay lừa dối. Khi bạn làm vậy là sẽ nhận được kết cục như thế này đây. Ngồi sau xe cảnh sát.

Cái ý nghĩ ấy cứ đập vào đầu tôi mỗi khi tôi nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra để thấy rằng mình, thật sự, vẫn đang ngồi sau xe cảnh sát. Và ơn trời, họ đã tháo còng cho tôi. Tôi có thể hình dung trên mặt báo ngày mai: **VỤ BÊ BỐI TRONG LÀNG GIẢI TRÍ! NHÂN VIÊN WYIFF QUAN HỆ NGAY TRÊN PHỐ!**

Greg thì chắc không sao, cánh báo chí thì chắc sẽ chẳng moi nhau lên làm gì, hả?

*

Khi cảnh sát bắt được bọn tôi đang cố vi phạm vài điều luật đứng đắn nơi công cộng, tim tôi run lên như sắp ngừng đập ngay lập tức. Từ trưa đến giờ tôi mới chỉ ăn có mấy cái bánh quy, mà lại uống quá nhiều. Và để ngăn mình không phun ra, tôi vùi mặt vào áo khoác của Greg.

“Vui lòng đi với tôi,” viên cảnh sát nói khi cả hai bọn tôi chẳng đũa nào nhúc nhích.

Tôi không biết Greg thế nào chứ tôi thì vui lòng đi cùng hắn. Tôi sẵn lòng đi cùng hắn ở mọi mức độ. Không chỉ bởi vì chúng tôi sắp bị bắt, nhưng còn bởi nếu di chuyển, dù chỉ một chút xíu thôi, là tôi sẽ phun ngay. Greg mở mồm, làm cái bao cao su rơi bộp xuống đất. Ngay lúc đó tôi vô cùng biết ơn việc hắn nghiêm chỉnh thực hiện tình dục an toàn đến vậy. Nếu không thế thì bọn tôi đã phạm luật đến mức nào rồi cũng không biết.

Thế là tôi đi, tay vòng trước ngực, đầu cúi gằm, theo Greg hướng ra phía đường chính. Chỉ có duy nhất một điều tệ hại hơn việc bị bắt gắp đang cố

làm tình trong con hẻm. Đó là khi một giọng nói điềm tĩnh và lịch sự cất lên: “Anh Walterson.”

*

Tôi nhìn ra ngoài cửa kính xe. (Ừ, tôi vẫn đang ở trong xe cảnh sát) Greg đang nói chuyện với viên cảnh sát biết tên anh ấy. Và làm sao cô ta lại biết được chứ? Tất nhiên là từ vụ hấn bị bắt do đột nhập và thiếu đứng đắn, tất nhiên rồi. Ở Leeds không có nữ cảnh sát nào khác. Cả Yorkshire này cũng không có nữ cảnh sát nào khác, và thế nên người bắt chúng tôi là chính cô ta.

Cái giây phút nhận ra cô ta là ai, tất cả bia, bánh trà ngược lên cổ họng tôi. Tôi phải hít thật sâu để ngăn mình không phun thẳng vào nàg cảnh sát đã nghe tôi cam đoan rằng Greg là một người tốt.

“Chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa đâu,” tôi lầm nhảm trong đầu.

Cô ta cũng nhận ra tôi, tất nhiên. Điều đó thể hiện trong ánh mắt, nhưng cô ta chẳng nói gì ngoại trừ yêu cầu tôi vào xe. (Ừ, tôi vẫn đang ở trong xe cảnh sát). Rồi cô ta đi ra xa một chút nói chuyện riêng với Greg trong khi đồng sự ở lại chỗ cái xe để canh chừng không cho tôi chạy trốn. Cứ làm như tôi trốn được ấy... bên trong xe cảnh sát làm gì có tay nắm hay gì đâu.

Tôi nhìn hai người nói chuyện. Không ai trong họ thể hiện quá nhiều cử chỉ; và ngôn ngữ cơ thể của Greg, như ta có thể đoán được, chứa đầy sự ăn năn. Đầu hấn cúi, mắt nhìn xuống đất, tay siết chặt sau lưng. Còn nàg, tay chống hông, tay kia đặt trên đùi cúi.

Nàng đang nói gì đó.

Greg gật, trông rất hối lỗi.

Nàng lại nói tiếp, Greg nhướng mắt, giữ ánh nhìn của hai người gặp nhau trong một giây, rồi nhìn đi chỗ khác, và đáp lời.

Cuối cùng, sau khoảng thời gian dài vô tận, cả hai cùng quay lại chỗ xe. Nàng cảnh sát mở cửa xe. “Cô có thể đi. Cả hai có thể đi. Cả hai rõ ràng là những người tốt.”

Con quý.

“Cám ơn chị cảnh sát,” tôi nói. Và trước khi có thể tự ngăn mình, thì những từ “Điều này sẽ không xảy ra nữa đâu, tôi hứa,” đã vọt ra khỏi miệng

tôi.

“Nên là như thế,” cô ta đáp. “Vì với một số người thì đây sẽ là lần thứ ba không may mắn rồi.” Cô ta nở một nụ cười giả tạo với tôi, trong giây lát tôi cảm thấy như muốn đấm cho một cái. Ngay vào cái bản mặt khó ưa đó. Tôi hạ được ả đó. Dám lắm. *Mày điên rồi hả?* tôi tự nhủ mình. *Hay mày thích ngồi xe cảnh sát về đồn rồi?*

Greg vòng tay quanh vai tôi, khi chúng tôi ra đường vẫy một chiếc taxi.

*

“Anh ngủ với cô ta rồi, đúng không?” tôi nói, giữa những ngụm nước to. Tôi dẫn cái cốc vai xuống và chồm qua bàn, chăm chăm nhìn vào Greg, người đang ngồi bên bàn ăn và đăm đăm nhìn xuống. Giờ chỉ cần thêm một bộ đồng phục với một ông cố vấn pháp luật nữa thôi là chẳng khác gì sở cảnh sát. Tôi lập tức thẳng người dậy.

Greg vẫn im lặng, biết rằng bất cứ những gì nói ra lúc này sẽ chỉ chống lại mình mà thôi.

Tôi lắc đầu ngờ vực, và lại lấy đầy một cốc nước. Tôi dựa vào bồn rửa và chăm chăm nhìn móng tóc đen dày che khuất khuôn mặt hắn. Người đàn ông tự trọng nào lại để tóc dài hơn bạn gái mình chứ? Dài hơn hầu hết mọi cô gái mà anh ta biết? Khi thời trang phái nam bây giờ là trọc lóc thì Greg lại để tóc dài... “Sau khi tôi băng ngang thành phố, một bã người, chỉ để nhắc anh rằng cô ta đã có chồng, hủy cả số điện thoại của cô ta, rồi phải nghe Sean cần nhân, thì anh vẫn ngủ với cô ta.”

Greg ngẩng đầu lên, cặp mắt Minstrels ánh lên giận dữ. “Nếu không thì giờ ta đã vào tù hết rồi.”

Tôi nhìn hắn chăm chăm, quyết không thừa nhận cái lý do ấy. “Anh sẽ đi hả?”

“Đi đâu?”

“Anh sẽ gặp cô ta hả?”

“Em đang nói cái gì thế?”

“Đừng. Đừng đi, được chứ?” Tôi đe, cái giọng khu Đông Nam London của tôi đột nhiên đánh lại. “Em biết lúc đó anh không phải đang nghe một bài thuyết giảng về sự đứng đắn nơi công cộng. Cô ta muốn gặp anh, phải

không? Em chỉ muốn biết sự thật thôi. Anh định đi gặp cô ta phải không? Sự thật. Em chỉ cần có vậy.”

Greg lắc đầu. “Không. Anh đã bảo cô ta em là bạn gái của anh.”

“A, tất nhiên anh đã làm thế rồi. Ôi, em xin lỗi, anh yêu, em thật là đần độn quá mà. Phải không anh? Lại còn ngồi đây mà lo rằng anh sẽ lại lao vào người phụ nữ nào đó mà với họ, lời thề ước hôn nhân là không gì phá bỏ được. Nhẽ ra em phải biết tất cả những gì anh phải nói là ‘Anh có bạn gái rồi,’ và cô ta sẽ từ bỏ. Mình nên tung chiêu này lên Internet anh ạ. ‘Chị em ơi, đừng lo, nếu chàng định lừa dối bạn thì hẳn chỉ việc nói với cô nàng mà hẳn định à ơi rằng, Anh có bạn gái rồi, và thế là xong.’ Mình sẽ được giải thưởng đấy, chắc chắn. Một thông báo dịch vụ công cộng rất thành thật. Đi nào, để em bật máy, còn anh thì dùng kỹ năng báo chí của anh mà múa may từ ngữ nhé.”

Tôi đã có thể nói, “Cô ta có chồng rồi, tại sao lại còn phải quan tâm đến việc anh có bạn gái làm gì?” nhưng đó không phải là tôi. Nếu tôi định thể hiện quan điểm gì thì sẽ phải trình bày nó thành cả một bài thuyết dài cơ.

“Anh bảo với cô ta rằng anh phải mất một năm trời mới hẹn hò được với em nên không muốn làm hỏng nó,” hẳn nói khẽ.

Tôi lại uống thêm một ngụm nước nữa. “Và cô ta chấp nhận chuyện đó sao? Cô cảnh sát có chồng chấp nhận chuyện đó chứ?”

“Không. Có. Anh biết không. Cô ta bảo gọi cho cô ta nếu chuyện không suôn sẻ.”

“Hay cô ta nói gì đó đại loại như, ‘Nếu anh đổi ý thì biết phải tìm em ở đâu đây. Gọi em nhé,’ phải không?”

Greg lại nhìn xuống bàn và gật đầu.

“Điểm,” tôi lầm bầm qua thành cốc, loạng choạng, chơi vui với sự điên rồ, cố nhìn nhận sự việc thật sáng tỏ. Vậy ai, trong tất cả những chuyện này, mới là con điểm đây? Và ai đáng phải đem phủ nhựa đường bôi hắc ín lên người?

“Em bị sao vậy?” Greg hỏi và đứng dậy. (Tôi nghĩ cái nhận xét điểm đàng kia đã gây ra phản ứng như thế). Giọng hẳn giờ Yorkshire lắm rồi, có lẽ để đáp lại việc tôi đột ngột trở thành một cô nàng London khó chịu. “Cứ

như thế em không biết trước đây anh thế nào vậy. Em, và mọi người, đều biết trước đây anh thế nào.”

“Anh muốn biết em làm sao hả?” tôi hỏi, cao giọng.

“Ừ,” hắn đáp, giọng cũng tương đương tôi.

“Anh thật sự muốn biết em bị làm sao?” giọng tôi lại vồng thêm một tông nữa.

“Ừ!” giọng hắn cũng cao lên như vậy.

Tôi dẫn cái cốc xuống bàn bếp.

“Em muốn đi đâu đó mà không đụng phải những người anh đã ngủ cùng. Nếu họ không gọi điện đến chỗ em làm việc thì cũng ngồi vào chỗ em ở quán. Và nếu không ngồi vào chỗ của em ở quán thì cũng bắt em ở ngoài đường. Em không thể đến một nửa số quán rượu ở Headlingley này chỉ bởi vì anh đã ngủ với các nhân viên ở đó; và để kéo anh ra khỏi những rắc rối, em đã phải đóng vai bạn gái của anh. Chúng ta không thể đến một nửa số quán ở Hyde Park vì anh đã quan hệ với vài cô con gái rượu của ông chủ quán đó và giờ ông ta đã ra án tử với anh, em, Jen và Matt. Và đây là chưa nói đến quán xá trong các trường đại học.”

“Vấn đề của em là, em không thể quay đi đâu mà không chạm mặt các chiến tích của anh.”

Greg để yên cho những lời nói của tôi lơ lửng trong không khí. Không gì có thể xóa được sự thật rằng hắn, thật sự, là một tên khốn. Và rằng tôi, thật sự, là một kẻ đạo đức giả bởi đã chẳng lấy đó làm vấn đề gì to lớn trước khi bắt đầu ngủ với hắn.

Hắn sắp bỏ tôi, tôi nhận ra điều đó khi hắn chỉ im lặng nhìn cái bàn. Hắn sẽ bảo tôi câm đi vì tôi đã cao giọng và nổi điên lên.

“Với Mimi,” tài năng của Greg, ngoài việc rất giỏi làm tình, còn là nhớ tên mọi cô nàng mà hắn đã cùng, “cô ấy làm anh nhận ra rằng em là người bạn quý giá nhất. Em đánh liều công việc của mình vì anh, cũng như cái cách em giận dữ đã làm anh nhận ra không phải em chỉ có hơi chút hờn ghen. Và điều đó làm anh hy vọng, làm anh nghĩ rằng có thể mình có cơ hội với em.”

Greg đi vòng qua bàn, lại chỗ tôi. “Khi anh gặp Alyson, cô cảnh sát, như anh đã nói với em, đó là lần đầu tiên anh nhận ra rằng mình muốn có điều gì đó đặc biệt với em. Với cô ta, anh chỉ muốn tình dục, cả hai chúng ta đều biết như thế.”

“Và với Nina, anh có hẹn hò với cô ấy bởi vì khi nhận ra mình thật sự cảm thấy như thế nào về em, anh biết điều đó sẽ gây ra rất nhiều rắc rối. Anh nghĩ có lẽ mình nhớ cái sự bảo đảm của một mối quan hệ, nên đã cố gắng, nhưng khi Nina muốn ràng buộc anh đã hoảng sợ, vì trong thâm tâm, anh biết mình cần em.

“Cái đêm cô ấy tấn công anh, anh đã nghĩ rằng, mình phải đến chỗ Amber, cô ấy sẽ làm chuyện này êm thấm. Và em đã làm vậy. Em băng bó cho anh mà không nói lấy một lời rằng, ‘Đã bảo rồi’ hay ‘Đáng đời lắm’, dù thật sự là như vậy.

“Vậy nên, nói thật, anh không hối tiếc về bất cứ gì, hay về bất cứ ai trong số ba người ấy, vì tất cả họ, bằng cách riêng của mình, đã giúp anh và em đến được với nhau.

“Với họ...” hấn ngừng lời. Giọng vùng Yorkshire của hấn không còn nặng nữa. “Anh chẳng thể làm được gì. Anh không thể thay đổi quá khứ, anh chỉ có thể hứa rằng sẽ không bao giờ làm thế nữa. Chừng nào mình còn ở bên nhau, anh sẽ không bao giờ. Anh chẳng thể nói gì hơn. Trừ anh xin lỗi. Và anh ghét mình vì đã đẩy chúng ta vào những rắc rối này.”

Tôi không biết nói gì. Bạn không thể thay đổi quá khứ. Bạn có thể viết lại nó, làm cho nó có vẻ hay hơn, tốt hơn, để bạn có thể làm anh hùng chứ không phải một tên vô lại. Nhưng bạn không thể thay đổi được những gì đã diễn ra. Nếu bạn dan díu với ai đó, thì rõ ràng bạn đã làm vậy, có nói rằng điều đó không xảy ra cũng không thay đổi được gì. Nếu bạn lảng nhãng, thì bạn đã lảng nhãng rồi. Giả vờ mình trong sạch như tuyết tan trên đỉnh núi cũng không thể thay đổi điều đó. Tất cả những gì bạn có thể thay đổi là hiện tại. Tất cả những gì bạn có thể thay đổi bắt đầu từ bây giờ. Đó là lý do vì sao người ta lại luôn nói về sống trong hiện tại, vì đó là những thứ duy nhất bạn có thể kiểm soát được.

Những cái trò triết lý này thật quá sức cho chỉ một buổi tối bắt đầu bằng bữa tiệc sinh nhật. “Tối nay chưa bao giờ xảy ra, được chứ?” tôi bảo với Greg, là cách của tôi để nói rằng chúng tôi sẽ không cãi nhau về chuyện này nữa.

Sự nhẹ nhõm tràn đầy trên khuôn mặt Greg, người hẳn thả lỏng ra trước khi hẳn nở một nụ cười tỏa nắng. “Nhưng phải mà em trông thấy mặt em lúc ở trong xe cảnh sát. Hay lắm ấy.”

“Xe cảnh sát nào? Cả đời em chưa bao giờ ngồi trong xe cảnh sát cả,” tôi đáp, chất giọng đặc London của tôi cũng đã loãng đi.

“À, ừ, anh xin lỗi, chưa bao giờ xảy ra.”

CHƯƠNG 15 - XONG

Tôi đang đứng trong một cửa hàng đồ chơi người lớn, ngắm đồ chơi người lớn. Tại sao? Bởi vì Martha cần một cái quần lót “cưới em”, và tôi thà đứng ngắm đồ chơi còn hơn theo Martha sang mấy cái hàng ấy, bởi với trí tưởng tượng của mình, tôi lại sẽ hình dung ra Martha đang dưỡn dẹo. Có những thứ thà chết còn hơn dẩy vào người mình sẽ phải chạm mặt đến năm ngày trong tuần.

Hôm nay Renée nghỉ nên Martha năn nỉ tôi đi mua sắm với nó. Dù tôi chịu trách nhiệm thay Renée, đồng nghĩa phải biết nghĩ hơn, nhưng tôi vẫn đi, vì hai chị em đã không cùng đi mua sắm cả hàng bao nhiêu lâu nay rồi. Tôi nhớ những việc bạn gái tụ tập cùng làm với nhau... Tôi nhớ Jen.

Nó đã rơi ra khỏi thế giới của tôi. Giống như là đi đến một cửa hàng và phát hiện ra rằng họ đã hết sạch kẹo Mars rồi vậy. Và sắp tới cũng sẽ không có nữa. Bạn vẫn cứ đi, biết đâu chừng, nhưng rồi sẽ luôn thấy rằng đã hết sạch. Giống như tôi và Jen. Tôi vẫn thường gọi cho nó, hy vọng có thể nói chuyện được với nhau lâu lâu một chút, hoặc cười đùa một chút, nhưng không. Mọi cuộc nói chuyện đều gượng gạo, ngắt quãng, với những câu như “VẬY, MÀY SAO RỒI?” Chuyện vặt với bạn thân nhất của mình giờ đã thành thứ gì đó như ngoài hành tinh. Thay vì đôi đầu, tôi đẩy cái khó chịu này sang một bên trong suy nghĩ, ước mong sao rồi tình hình sẽ lại như xưa. Phần lớn mọi việc đều thế mà, không phải sao?

“Chắc chắn quần lót ‘Lấy em’ là của John Lewwis hoặc La Senza,” tôi ngoái lại bảo Martha.

“Không, đấy là quần ‘cầu hôn em đi’ chứ,” Martha nói.

“Và sự khác biệt là...”

“Một đám cưới.”

Martha đến đứng trước mặt tôi. Nó đã vơ mớ tóc nâu ra sau và buộc lại thành một túm đuôi ngựa cao nhổng lên, tô phấn mắt thật đậm và mặc thêm

một cái áo khoác nhựa đen bóng cho hợp hoàn cảnh (có lẽ để cho thấy rằng chúng tôi sẽ không đến một cửa hàng cũ kỹ nào đó để mua quần lót). Còn hiện giờ, con bé đang cầm quần lót khe đỏ, tay kia là một cái áo lót đỏ ở bầu dính đầy khoen kim loại.

Tôi ngoảnh đi. Martha bước theo ánh mắt tôi. Tôi lại ngoảnh sang chỗ khác; con bé cũng bước theo đó, làm tôi không thể không trông thấy chiếc quần nó đang cầm trên tay.

“Chị thấy không,” Martha giải thích, “chị có thể mua những món ren ren xinh xinh màu hoa hồng, và chắc chắn chàng sẽ cầu hôn. Nhưng những thứ như những tình yêu nho nhỏ quyến rũ này,” nó ném luôn chúng vào mặt tôi, “chắc chắn sẽ làm chàng nhận ra mình đã có một nữ thần tình ái, một người bạn, một nguồn vui, một phụ nữ để ái ân và một ai đó để dẫn về ra mắt bố mẹ, tất cả trong một. Nói ngắn gọn, chị mà mặc thứ này vào, anh chàng sẽ phải tìm lý do để KHÔNG cưới chị.”

Logic của Martha nghe cũng có vẻ logic, dù tôi không nghĩ nó sẽ đơn giản như vậy. Tôi chưa bao giờ mặc những thứ quần lót như thế.

“Em mừng là chị đã hạ gục được Greg,” Martha nói, rồi quay lại với đám quần lót của mình.

“Mày có thể làm ơn nói to lên tí được không? Chị không nghĩ bạn thân nhất của chị, người cho đến giờ vẫn chưa được kể bất cứ gì, đã nghe thấy đâu.”

Martha cười sảng khoái, theo cái kiểu “việc giữ bí mật với Jen có gây ra rắc rối nào thì cũng có liên can gì tới em đâu” ấy. “Giờ chị vui tính thật đấy,” nó nói tiếp, vẫn với âm lượng như cũ.

“Oii!”

“Thật đấy. Lúc trước chị cứng nhắc phết. Không, nói thế không đúng, vì trước đây chị cũng buồn cười. Đúng hơn là giờ giống như chị đã thoải mái hơn. Ngay cả khi chị hẹn hò với cái ông gì...”

“Sean,” tôi tiếp. (Không hiểu sao chẳng ai nhớ được tên của anh ấy? Khi tôi với Sean còn cặp kè thì Renée - người đã gặp Sean cả đồng lần - gọi anh ấy là “Bạn trai của cô”, cứ như thể đó là tên người ta vậy. Chị gọi bạn trai

của Martha bằng tên kia mà. Chị và Martha đều nhớ “Greg”. Nhưng lại chẳng ai nhớ “Sean”).

“Ừ, anh ta ấy, chị vẫn căng thẳng quá đi. Đúng rồi đó. Căng thẳng. Chênh vênh. Cứ như chị đang chờ một cuộc chiến nổ ra vậy.”

“Giữa mày với bà Renée, còn ngạc nhiên gì chứ?”

“Em với bà Renée, xời! Chẳng là gì nếu so với em và Tony. Có lần em còn đâm cho một quả tím mắt luôn ấy chứ. Bọn em là vậy ấy mà.”

“Cô đã chọn xong quần chưa đấy hả?” tôi hỏi.

“Chuyện này không thể vội được. Nếu em chọn không đúng, em sẽ làm anh ấy sợ chứ không phải làm anh ấy cưới em. Ừm, không làm anh ấy cầu em cưới anh ấy.”

“Sao không đi hỏi anh ta cho rồi?” tôi nói.

“Em là một cô gái truyền thống,” Martha phẫn nộ nói. “Anh ấy là người phản hồi.”

“Nhưng mày sẽ không chờ thêm nữa?”

“Không phải vậy. Anh ấy muốn cầu hôn rồi, chỉ là chưa nhận ra điều đó mà thôi.”

“Hiểu rồi, và nếu cách này không được thì sao?”

“Không có chuyện ‘nếu không được thì sao’ ở đây,” Martha nói. “Bọn em đã yêu nhau ba năm rồi. Đã đến lúc kết hôn. Chị thấy đấy, em có còn là gà mái tơ nữa đâu.”

Martha sắp 26, còn tôi thì thu này sẽ là gái 31.

“Em muốn có con sớm nhưng phải kết hôn trước đã. Theo đúng thứ tự là phải như vậy.”

“Ai nói thế?” tôi hỏi.

“Em nói thế, tất nhiên. Sao chị không ma cái gì chiêu đãi Greg đi?” Martha ngoái lại hỏi.

“Hèm, không, cảm ơn. Bọn này còn đang vật vã với niềm ham muốn lắm.”

Martha lại xuất hiện trước mặt tôi, mắt tôi sáng lên. Nó chưa bao giờ có cơ hội nói chuyện kiểu này với tôi. Việc nó biết về tôi và Greg đã là một

chuyện thần kỳ, và giờ con bé muốn đi vào tường tận hơn. “Hai người làm chuyện đó mỗi đêm chứ?”

“Ừ,” tôi nói. Nhẽ ra đây phải là Jen, nhưng Martha giờ là người bạn gái thân nhất tôi có sau Jen.

“Cái gì, *MỖI* đêm?”

Tôi gật đầu.

“Chà, ngay cả khi em và Tony mới gần nhau, bọn em cũng không làm được hằng đêm. Chị có làm chuyện đó cả khi... chị biết đấy.”

Tôi cố luận. Chị biết đấy, *chị biết đấy*... “Xin lỗi, nhưng chẳng hiểu gì cả.”

Martha hạ giọng, “Là khi đến tháng ấy mà.”

Bao nhiêu hơi ấm bùng lên trong người, làm đầu tôi thỉnh thoảng có cảm giác như lửa đốt. Tôi đang đứng trong một tiệm bán đồ người lớn, nói những chuyện riêng tư với một người xa lạ. Tôi nhìn ra chỗ khác, về phía đám đồ chơi, và im.

“Có à!” Martha thì thầm. “Anh ta không nói gì à?”

“Chị, ờ, thì, không,” tôi lúng túng. “Đấy là ý của hắn. Hắn nói nếu tôi không phiền... Chúng tôi không nói về chuyện đó nữa.”

Martha thở dài, rồi quay lại với đám quần lót của nó. “Trước đây chị chưa bao giờ kể với em những chuyện đó. Em cũng được một ít về chị, nhưng là vì em hỏi, và giống như là chất máu từ đá ra vậy. Giờ chị hẹn hò với Greg và đã trở thành một cuốn sách mở hơn,” nó nói. “Không hẳn là một cuốn sách mở, mà là... thoải mái hơn.”

“Có chừng mực thì tốt chứ sao.”

“Thế thì chắc chị sẽ là người lành mạnh nhất thế giới này ấy.”

“Oì!”

Martha nhăn nhó. “Mà dù sao, khi nào hai người định có em bé?”
Martha ngoái lại hỏi.

Tôi nghĩ về gia đình mình. Tứ tán khắp nơi, và quá phức tạp khiến tôi thậm chí không thể nghĩ đến việc kết hôn. Suy nghĩ của tôi vậy đó. Tôi không tin vào hôn nhân, đó là địa ngục nơi trần thế. Những người khác gặp rắc rối với việc chọn cô chị cô em nào làm phù dâu cho mình? Tôi thì rắc

rồi với việc nên mời ông bố nào đến đám cưới. Liệu tôi có muốn thêm một đứa con vào mớ hỗn độn này nữa không? Không. Sự điên khùng rồ dại phải chấm dứt tại tôi. Anh trai tôi thì khác. Chắc lão ấy có, mà thật ra, chắc hẳn lão nên có con. Nhưng tôi thì không, hôn nhân và con cái không phải dành cho tôi.

“Chị chưa nghĩ đến chuyện đó,” tôi đáp.

“Thật á hả?” trong giọng nói của nó chứa đựng sự hoảng hốt. “Thế Greg bao tuổi rồi?”

“Tháng Mười này là 32, sao?”

“Có lẽ hai người đều còn trẻ...” Martha trầm ngâm. “Nhưng mà đừng để lâu quá, chị biết đấy.”

“Để cái gì lâu quá?”

Martha quay lại trước mặt tôi, lần này cùng một chiếc quần trơn tuột, màu xanh như quả chanh, lại còn dính thêm đủ thứ. “*Cho tôi ra khỏi đây!*” não tôi hét lên.

“Con của chị sẽ rất xinh xắn,” Martha mơ màng nói. “Phải thế thôi, Greg đẹp trai mà.” Rồi nó cau mày nhìn tôi. “Thế không phải là em chấp nhận anh ta đâu. Anh ta có thể làm chị hạnh phúc, nhưng vẫn là một tên khốn.”

Ấy là mày còn chưa biết hết đấy, em gái ạ.

“Tuy vậy,” nó tiếp tục, “có lẽ anh ta đã tìm được đúng người phụ nữ của mình. Đó là lý do vì sao trông anh ta ngày càng đẹp hơn. Hôm trước em có trông thấy anh ta ở WHSmith, trông ổn phết. Hạnh phúc. Ừ, đúng rồi đấy, anh ta đã gặp được người phụ nữ của mình nên không còn cái kiểu khốn nạn trước đó. Cũng mừng,” nó nhún vai, “Em mừng là cuối cùng thì phụ nữ vùng Yorkshire này cũng được an toàn.”

Martha quay lại với đám quần lót. Bỏ lại tôi đứng đó. Cái gì? “Chuyện quái này là về gì đây?” tôi nói với Martha.

“Về chị với Greg, và con của hai người sẽ xinh xắn thế nào,” nó nói, như thể không vừa đánh một vòng lên tận Manchester để đi từ đầu này sang đầu kia của Leeds vậy.

Và, khoan đã, cái gì cơ? “Mày nói cứ như đúng rồi ấy. bọn này chỉ mới hẹn hò nhau. Chưa ai trong hai đứa nghĩ đến chuyện lâu dài cả.”

“Đàn ông luôn nghĩ đến chuyện lâu dài. Ngay từ lúc gặp chị là đã nghĩ rồi. Đó là lý do vì sao anh ta không ỏi hời gì lại sau một cuộc tình một đêm: anh ta nhìn vào tương lai và không thấy gì lâu dài cả, nên nó chỉ là cuộc tình một đêm. Hiển nhiên họ sẽ không bao giờ nói chuyện đó với chị. Và đó là lý do vì sao đàn ông lại có cái trò phui tay bỏ đi chẳng vì lý do nào cả. Một phụ nữ sẽ hẹn hò với một người vì cô ta thấy thích anh chàng, cô ta sẽ cố gắng, sẽ có những hành động kỳ quái nhất, bởi vì đang vun đắp cho mối quan hệ của mình. Trong khi đàn ông... họ gặp phụ nữ, hẹn hò với cô nàng vài lần rồi lập nên một bảng so sánh trong đầu.

“Cái gì cơ?”

“Được rồi,” Martha quay lại chỗ tôi, lần này tay không. “Trong đầu của đàn ông ấy mà, chia thành hai cột, ‘Lợi’ và ‘Hại’.

“Dưới cột ‘Hại’ sẽ thế này:

- . không được vui vẻ với các cô nàng khác nữa;
- . không được nói chuyện với mấy cô bồ cũ nữa;
- . phải dành thời gian làm những thứ cô nàng thích;
- . khả năng cô ta sẽ phồng lên;
- . cô nàng không hòa thuận với đám bạn của mình;
- . bố mẹ không chịu.

“Rồi, và dưới cột ‘Lợi’ sẽ thế này:

- . sex đều đặn;
- . có người nghe mình nói những chuyện không thể nói với mấy thằng bạn;
- . nàng đẹp thì sẽ đẹp mặt mình biết bao;
- . có người cùng trả các hóa đơn;
- . có người sản xuất cho mình những đứa con xinh xắn;
- . không còn phải đi à ỏi gì nữa.

“Em nói thật đấy,” Martha nói, rõ ràng đã nhận thấy vẻ ngờ vực trên mặt tôi. “Anh ta sẽ cân bằng hai cột này trong đầu mình, nếu lợi nhiều hơn hại, anh ta sẽ tiến tới. Và sau khi gắn với chị ba, rồi sáu tháng, anh ta sẽ nghĩ chị có tiềm năng lâu dài... hoặc cứ để tạm đó cho tới khi tìm được một cô nàng mới hay ho hơn. Dù gì thì, cũng là một kế hoạch lâu dài.”

“Nhưng chị thì chưa,” tôi nói, và tin chắc đám con gái hư đốn của bạn trai tôi, à xin lỗi, đám con gái hư đốn ngày xưa của bạn trai tôi, cũng vậy.

“Ồ, nhưng anh ta thì rồi,” Martha quả quyết.

“Mày có biết Greg đâu,” tôi đáp.

“Thế chị nghĩ anh ta hạnh phúc là vì đâu? Anh ta trông đầy hy vọng vào tương lai và những đứa con xinh xắn. Cứ nghe lời em đi, Greg chán đi lãng nhãng rồi, anh ta đang nghĩ đến chuyện lâu dài với chị đấy, chị yêu ạ.”

“Anh nghĩ có lẽ mình nhớ cái sự bảo đảm của một mối quan hệ, nhưng người anh cần là em.” Giọng Greg đang vang lên. Ngực tôi thắt lại, những ý nghĩ đó làm tôi kinh hãi. Tôi không nghĩ tới một mối quan hệ dài hơi. Tôi không cần điều đó. Khi bạn không tin vào hôn nhân và không muốn có con thì việc gì phải vội, hãy cứ thư thả tìm cho ra người phù hợp với mình, và tận hưởng. Bạn có thể quyết định sống độc thân vì bạn phát điên lên với các mối quan hệ. Cơ thể bạn không tích tắc điếm giờ, không nhắc bạn nhớ phải đi tìm một người nào đó phù hợp để cùng sinh con. Bạn không cần phải nghĩ đến chuyện ổn định hay lên kế hoạch cho tương lai. Và thế nên bạn hoảng lên khi có người nhắc cho bạn nghe là người yêu của bạn có thể có một động cơ khác, và vì bạn không nghĩ về một mối quan hệ dài lâu, người ta sẽ bỏ bạn mà đi.

“Thế thì hẳn thất vọng tràn trề mất thôi,” tôi nói, cố tỏ ra cứng cỏi. “Mày tìm được quần chưa?”

“Rồi chứ.” Nó phóng lại chỗ tôi cùng một cái áo lót PVC đen và một cái quần chèn thùng li ti li ti. Nó ướm chiếc áo lên ngực. “Gợi cảm đấy chứ? Chị thấy sao?” nó hỏi.

“Tao ghét mày,” tôi trả lời. “Nhờ cái quần lót và cái bảng cân bằng, chắc tao không bao giờ quan hệ nữa quá.”

CHƯƠNG 16 - BOM HẸN GIỜ

Một tuần không có sex quả là một tuần thật dài.

Không dài bằng 18 tháng, rõ là thế, nhưng tất cả chỉ mang tính tương đối.

Tôi nhấc nắp bồn cầu, đổ chất tẩy vào đó, rồi quay lại cọ bồn tắm.

Tương đối là ở chỗ một tuần không sex sau khi bạn đã trải qua hầu như mọi đêm với nó dài hơn nhiều lần so với 18 tháng không sex. Một tuần ấy dài như bảy năm vậy. Mỗi ngày một năm. Mà từ lúc mới biết mùi tình ái đến nay, tôi chưa từng trải qua đến bảy năm không có nó.

Tôi ngừng cọ bồn tắm, và nhìn chăm chăm. Sáng bóng lên rồi, nó đã sáng bóng lên từ hồi năm thứ năm rồi. Tôi đã phát điên ra chỉ có ăn và cọ rửa là có thể giúp tôi kìm nén sự khát khao thôi. Người tình của tôi phải làm thêm giờ cả tuần này - có ai đẩy ôm, mà tạp chí lại chuẩn bị ra số đặc biệt, thế nên cứ rời cái bàn ở sở làm là Greg về ngay nhà hắn. Sang chỗ tôi thì phải đi làm xa hơn, và phải một giờ sáng hắn mới về được đến nhà, sáu tiếng sau đã phải dậy. Mai tôi mới được gặp hắn, Chủ nhật, bọn tôi có một ngày. Một ngày chỉ để sex, nói chuyện và, ừm, sex.

Tôi phải xấu hổ thừa nhận rằng mình đã mất thói quen ngủ không có Greg bên cạnh. Nghe đúng là có vẻ ngớ ngẩn, ủy mị và dựa dẫm không thể nào chịu nổi, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ thế, nhưng những khi trong đầu có quá nhiều chuyện, nếu không nhắm mắt được, tôi sẽ rúc vào người hắn, áp đầu mình vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim đều đều. Và, tôi chưa kể cho ai cả, nhưng thỉnh thoảng hắn còn kể chuyện cổ tích cho tôi nghe. Những câu chuyện mà tôi đã không được đọc lại kể từ hồi còn nhỏ, sau giờ học thường hay trốn vào thư viện để khỏi phải “nói chuyện” với bố mẹ. Hoặc sự tĩnh lặng ở nhà khi bố mẹ chưa về. Bắt đầu khoảng ba tuần trước, Greg nhận thấy tôi cứ trần trọc, ngơ ngậy trên giường, và rúc vào hắn để cố cảm thấy thoải mái hơn, và, thay vì yêu cầu tôi ra ghế ngủ, điều mà tôi đã định làm,

hắn hỏi, “Em muốn nghe kể chuyện không nào?” Và không nhận ra đó có thể là một lời nói đùa, tôi đã đáp, “Có ạ.”

“Truyện có rùng hay không có rùng?”

“Không có rùng.”

“OK. Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi rất xa, xa ời là xa...” Và hắn bắt đầu kể cho tôi nghe truyện Rumpelstiltskin, nhập vai chàng hoàng, và còn thêm cả những mắm muối của hắn vào nữa.

Tất nhiên, tôi chưa bao giờ kể cho ai nghe chuyện này. Chưa bao giờ.

Tôi đã xem những *The Exorcist*, *The Shining* và *Bambi*^[7], một mình, không ai có thể biết được bạn trai tôi đã phải kể chuyện cổ tích để ru tôi ngủ cả.

Tôi ngồi xồm, nhìn vào trong bồn. Hôm nay tôi đã cọ xong hết rồi... hay sẽ cọ sau mỗi lần đi nữa nhỉ.

Tôi đứng dậy, xoa xoa đầu gối cho đỡ tê. Mình sẽ dọn tủ bếp, tôi quyết định. Lau dọn sạch sẽ. Sẽ giặt thêm được một ít thời gian nữa.

Tôi đi xuống hành lang xuống bếp, trên người là chiếc áo chèn cùng quần đùi (sạch) của Greg. (Ừ, tôi không chỉ là loại gái cần được nghe chuyện cổ tích mới ngủ được mà còn là cả cái loại mặc quần đùi của bạn trai tôi rồi đấy. Phải không là tôi thì tôi đã ghét lắm.) Tóc tôi lòa xòa, vén sau khuôn mặt không trang điểm. Tôi hiếm khi trang điểm. Da tôi không phải loại không tì vết gì, nhưng cũng đủ hoàn hảo để không phải thường xuyên trang điểm nếu không vào dịp đặc biệt, còn đôi mắt thì đã đủ nổi bật rồi nên chẳng cần gì đến mascara hay viền vèo gì cả. Tôi thật may mắn làm sao. Bố mẹ tôi có thể không hòa thuận, họ li dị khi tôi lên mười, nhưng vẫn đã xoay sở được với nhau đủ lâu để nuôi dạy một đứa con - là tôi đây - có thể không trang điểm mà cũng không cần phải lo lắng liệu mắt mình có chìm quá không, hay da dẻ mặt mũi... Được rồi, là vì tôi lười, nếu phải tán phẩn son các kiểu lên thì sẽ phải mất thêm thời giờ để tẩy nó đi, chưa kể bao nhiêu việc khác phải làm hàng ngày.

BUZZZZ! Tiếng chuông cửa ré lên làm tôi nhảy nhồm dậy, tay bấu lấy ngực. Tôi phải bám vào khung cửa cho vững. Cái chuông cửa đó đã làm tôi

mắt hồn kẻ từ ngày tôi dọn về đây bảy năm trước mà tôi vẫn chưa biết cách nào để tắt nó đi.

“Ai đấy?” tôi hỏi.

“Anh đến hôn khắp người em đây,” một giọng nói vang lên ở đầu bên kia. Mọi phần cơ thể tôi lập tức bị thu hút.

Tôi nhấn nút mở cửa, rồi vào phòng khách và buông mình xuống sofa, tạo dáng cho quyến rũ. Tôi nghe tiếng bước chân lên cầu thang... Tôi liếm môi, trề môi, và cuối cùng nhận ra mình vẫn đang đeo đôi găng tay cao su vàng. Tôi vội tuột nó ra, thấy ra sau ghế và tạo dáng lại như cũ.

Greg vào, đóng cửa lại. Và không ngừng lấy một giây, hắn cởi áo khoác, vút lại đầu đó ngoài phòng khách, rồi từ từ cởi áo sơ-mi khi băng qua phòng, đến chỗ tôi. Cứ thêm mỗi cái nút được mở ra là khuôn ngực cân đối lại hiện thêm ra.

“Chào mừng đến thiên đường,” tôi khàn giọng, cố giữ vẻ mặt cho nghiêm.

May cho hắn, hắn đã không cười cợt gì về màn chào đón trong bộ dạng áo chèn quần đùi của tôi.

Thay vào đó, ánh mắt Minstrels của hắn ngầu ngiên tôi, chòm lên tôi, lần tay dưới áo tôi, tìm môi tôi bằng một nụ hôn khao khát. Chỉ mới một tuần mà tôi đã nhớ thế này. Tôi sống làm sao đây nếu phải xa nhau lâu hơn? Hai tuần Lễ hội là khó gặp nhau rồi, và trong lúc chuẩn bị cho nó tôi còn khó gặp được căn hộ của mình chứ đừng nói là gặp ai. Tôi chết chắc rồi. Giờ thì tôi sẽ phải lờ đi cái chuyện làm sao sống nổi qua năm tháng tới, và tự nhủ rằng hai đứa sẽ ở bên nhau.

Tôi dịch đầu ra khỏi nụ hôn thiên đường ấy. “Em được hứa là hôn khắp người chứ đâu phải mỗi ở môi đâu. Em kiện anh tội quảng cáo láo bây giờ.”

“Lát nữa,” hắn thì thầm.

“Em muốn được hôn khắp người,” tôi khẳng khẳng và giữ môi mình khỏi tầm với. “Em làm biểu ngữ rồi đấy, chỉ còn tổ chức tuần hành phản đối nữa thôi đấy.”

Greg thôi cố hôn tôi, nhìn vào mắt tôi, buồn cười quá. Hắn quên mất rằng tôi không đủ khả năng làm trò nghiêm túc quá lâu. Rồi hắn lắc đầu,

“Em ngạc thật đấy,” và làm tôi cười khúc khích.

“Em đang cố...”

Greg lợi dụng ngay sự xao nhãng đó để hôn tôi một lần nữa.

RENG! RENG! RENG!

“Bỏ đi,” Greg lâm bảm khi tôi theo phản xạ với tay lấy chiếc điện thoại.

RENG! RENG! Điện thoại lại réo âm ỉ.

Greg ngừng hôn và thở dài. “Thôi nghe đi, anh biết em muốn thế mà.”

Tôi với lấy điện thoại.

“Ambs, là tao đây.”

“A, Jen,” tôi nói.

Greg vật ra chán nản và nhìn trừng trừng lên trần nhà. Rõ ràng hắn đã dự tính có một tiếng đồng hồ khuấy động. Rồi dường như chợt nghĩ ra một trò mới, hắn hạ đầu xuống thấp, rất thấp, và bắt đầu mon trón trong đui tôi, bằng miệng. Những nụ hôn dịu dàng bướm bay làm người tôi nhón nhạo cả lên. Tôi cố thẳng người lại và tìm tiếng rên lên.

“Tao đang trên tàu đến nhà mày,” Jen nói.

Tôi cứng người, mắt mở to.

“Tao với mày đã không có một buổi tối chị em chúng mình mấy tháng nay rồi,” nó giải thích. “Những buổi tối thứ Ba không còn nữa. Matt đi vắng rồi, và tao tự hỏi, sao lại không nhỉ?”

Tôi vội đẩy đầu dây và môi của Greg xa khỏi đui mình. “Mày đang trên tàu thật à?” tôi hỏi.

“Ừ, vừa đến Headlingley này.”

Headlingley! Tức là trạm kế rồi. Nó sẽ đến đây trong chưa đầy mười phút nữa.

Tôi nhìn sang Greg - cuối cùng đã thôi rúc vào đui tôi và đang nhìn tôi chăm chăm.

“Mày đang trên tàu à?” tôi lặp lại, mắt vẫn dán trên mặt Greg.

“Mày không nghe tao nói à?” Jen gắt lên. “Vừa rời khỏi Headlingley. Mười phút nữa là tao đến.”

“Mười phút nữa,” tôi lặp lại.

Đôi mày của Greg cau lại bướng bỉnh, hắn lắc đầu.

“Ồ, tao cũng mong gặp mày quá. Lâu quá rồi không hẹn hò nhau,” Jen nói. “Mày không có kế hoạch gì đấy chứ?”

Trời ơi là trời. Tôi đã không gặp Jen phải cả hai tháng nay rồi. Đây là không tính buổi ăn trưa tệ hại và đêm sinh nhật Matt, cái đêm chưa bao giờ xảy ra.

Cả tuần rồi tôi không có Greg, nhưng tôi cũng đã không được ở bên Jen biết bao nhiêu tuần. Và tôi không phải loại vì trai bỏ bạn. Tôi không phải một người bạn gái hoàn toàn. Bạn bè là trước hết. Bạn bè là mãi mãi, còn trai thì chỉ đến khi ... (điền từ thích hợp).

“Không có kế hoạch gì đâu,” tôi nói. Làn sương đỏ dâng trong Greg. “Tí nữa gặp mày nhé.”

“Tạm biệt cung,” Jen nói.

“Tạm biệt.”

Tôi cúp máy.

Im lặng.

Căn phòng khách nhồi đầy sự im lặng, ngọt ngào không chỉ âm thanh mà cả những chuyển động. Tôi nín thở, và phân duy nhất trên cơ thể Greg đang chuyển động là con ngươi của hắn, mỗi lúc một nhỏ hơn.

“Không có kế hoạch gì,” Greg nói qua kẽ răng sin sít.

“Em không có ý đó. Matt đi vắng và em cũng không gặp Jen bao nhiêu tuần nay rồi,” tôi nói nhanh. “Gặp riêng nó ấy.”

“Vậy nên nó gọi, và em đá anh ra cửa.”

“Đừng thế mà. Anh cũng biết Jen cô đơn thế nào khi Matt đi Paris, nó cần có bạn. Bạn thân nhất. Và đó là em, anh nhớ không?”

“Còn anh thì cần bạn gái anh,” Greg đáp. “Và đó là em, em nhớ không? Anh đã không được gặp em bảy ngày rồi, và anh sẽ còn không được gặp em lâu nữa vì cả tuần sau anh phải làm tới khuya.”

“Bọn mình sẽ có cả ngày mai bên nhau mà,” tôi nói.

“Không, mai anh phải đi làm rồi. Mình chỉ có tối nay thôi.”

“Ôi,” tôi liếc nhìn đồng hồ. Tàu sẽ đến trạm Horsforth chỉ trong ba phút nữa.

“Nói với nó đi,” Greg nói.

“Gi?”

“Khi Jen đến đây, hãy nói với nó, là anh có thể ở lại.”

“Mình đã thỏa thuận là sáu tháng mà.”

“Sáu tháng, sáu tuần, có gì khác nhau chứ?”

Tôi xòe tay thăm cầu mong Chúa cho chút kiên nhẫn. “Nói với nó đi” thì dễ lắm, nhưng hấn không biết Jen mà biết chuyện này thì sẽ ra sao. Chúng tôi chuyện gì cũng kể với nhau. Tôi không nghĩ Greg hiểu điều đó. Nếu giờ hai đứa nói với Jen, đột ngột, thể nào nó cũng nước mắt lưng tròng và nhìn tôi bằng ánh mắt đau đớn, như thể vừa bị tôi đâm cho một nhát dao sau lưng, dù vậy vẫn sẽ nói những câu như “Tao thật lòng mừng cho mày.” Thế thì tim tôi vỡ ra mất.

“Mình không thể nói với Jen khi không có Matt. Anh ta sẽ điên lên đấy.”

Greg lại ngả ra sau, mắt lại dán lên trần nhà, giờ đến lượt hấn đếm đến chín mươi tám triệu, lầm nhảm một lời cầu thỉnh lặng cho kiên nhẫn.

“OK.” Hấn đứng dậy, giật phất lấy cái áo, mặc vào. Và bằng những động tác cắm cầu, giậm dừ, hấn đã cài lại được mấy cái nút áo, luồn lại thắt lưng. “OK. Gọi anh khi nào nó đi, anh sẽ quay lại.”

“Um, chắc nó sẽ ở lại đây đây. Tồi bạn gái mà.”

Lại một khoảng lặng nữa, Greg đứng đó, tay chống hông, áo chưa cài hấn, nhìn xuống cái thảm dày màu đỏ của tôi. Khoảnh khắc này làm tôi nhớ lại lúc giải cứu hấn khỏi khách sạn. Lúc đó tôi đã hoảng hốt và run rẩy thế nào. Giờ tôi cũng hoảng hốt và run rẩy như thế ấy. Có chuyện quái gì vậy? Sao hấn lại thế?

“Em đã bao giờ đặt anh lên trước chưa?” hấn hỏi.

Cái gì? “Jen rất đau khổ khi Matt không có nhà. Nó cần em.”

“Anh cũng cần em. Nhưng điều đó không quan trọng. Nó gọi, và anh ra rìa.”

Người tôi ngay tức khắc rúm lại trước sự nặng nề đè lên cái từ ấy; người hấn đang nói đến là bạn thân của tôi. “Nó nào? Đây là Jen. Bạn của chúng ta mà.”

“Không, em biết không, Jen là bạn thân của bạn gái anh. Rồi là bạn gái của bạn thân anh. Thế là thành ra bạn của anh. Với anh, có hai người xếp

đăng trước Jen. Là em, và Matt.”

Điều Jen nói trong bữa trưa về việc Greg lờ hai người ấy trôi lại vào tâm trí tôi. Và rồi phản ứng của Greg khi Jen và Matt dọn vào sống với nhau. Chỉ có thể là... “Anh với Jen cãi nhau hả?”

“Không,” Greg nói nhanh, tránh ánh mắt của tôi.

Điều đó làm tôi sợ. “Thậm chí anh còn không nhìn vào mắt em khi nói điều đó. Thế nên anh mới thế này có phải không?”

Giờ, khi chuyện lại chuyển sang về Greg, hẳn hướng sự chú ý sang tôi, cả ánh mắt và khuôn mặt đều bùng bùng giận dữ.

“Bởi vì Jen đối xử với em chẳng ra sao, điều đó làm anh khó chịu. Nó bỏ rơi em để đi với Matt; nó sắp xếp cho em hẹn hò vớ vẩn; rồi lại không ngừng quấy rầy em. Nếu có bạn trai nó đó thì còn lâu mới đến lượt em.”

“Jen và em vẫn vậy mà, không có gì nghiêm trọng đâu. Bọn em hiểu nhau. Bọn em là bạn thân.”

Hắn trề cái môi Jelly Baby. “Sao cũng được,” hắn nói, không buồn nén một tiếng thở dài thất vọng. Rồi hướng ra cửa, nhặt nốt chiếc áo khoác. Hắn luôn tay lên tóc giận dữ. (Tôi cá đó chính là lý do hắn nuôi tóc dài, để dành cho những lúc thế này. Ờn trời tôi không buột mồm mà nói ra điều đó.) “Anh phải lái em một đoạn đường xa rồi đi về để Jen không trông thấy. Đôi khi anh tự hỏi có đáng phải thế không.”

Tim tôi ngừng lại. Có phải hắn đang nói điều tôi nghĩ hắn đang nói không?

Ánh mắt hắn lại tìm tôi. “Khi anh còn là người bạn duy nhất của em, em có thể lên trời xuống biển cùng với anh. Có lẽ mình nên trở về khi đó. Ít nhất thì anh cũng được em chú ý đến đầu tiên ít lâu.”

Rồi hắn đi. Cứ thế biến mất khỏi căn hộ của tôi. Không tạm biệt. Không hôn. Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Chờ đợi. Chờ đợi... Không gì cả. Hắn đi rồi. Tôi nhắm mắt, gục đầu xuống đầu gối. Hắn đi thật rồi.

Greg giận tôi. Giận đến mức sẽ chia tay với tôi. Tôi cảm nhận được điều đó. Bất cứ ai trải qua năm phút như vừa rồi đều có thể cảm nhận được điều đó: hắn sắp đá tôi. Hắn đứng ở một điểm: tôi đặt Jen lên trước. Nhưng đó là bạn thân nhất của tôi. Jen là người đã lắng nghe khi tôi nói về gia đình

mình. Nó là người đã giúp tôi vượt qua những đồ vỡ trong đời. Nó luôn ở đó. Nó là lý do tôi gặp được Greg. Nó đến trước, nó được ưu tiên trong quỹ thời gian của tôi.

Nhưng Greg cũng ở rất gần nơi đó. Hẳn biết thế chứ? Đúng không? Tôi đã băng bó cho hẳn khi Nina cầm dao đuổi theo hẳn. Tôi đâu muốn vậy. Tôi đã muốn đóng sầm cánh cửa lại và trốn cho đến khi hẳn đi khỏi, nhưng tôi có làm thế không? Đó là một trong những giây phút khó khăn nhất đời tôi. Tôi trở lại làm một phần trong cái mối quan hệ khắc nghiệt của hẳn.

Và khi hẳn nhờ tôi cùng đi xét nghiệm HIV vài tháng trước. Chúng tôi ngồi chờ kết quả, tôi đã nắm tay hẳn ở phòng chờ. Hẳn run rẩy đến nỗi nắm bàn tay ấy cũng làm người tôi rung lên. “Đó là lần duy nhất,” hẳn cứ nói mãi như vậy. “Lần duy nhất anh không an toàn, là dương tính mất.”

“Vẫn chưa có kết quả mà,” tôi thì thầm.

“Nếu anh dương tính là hết, Amber à. Đời anh thế là hết.”

“Không phải thế đâu,” tôi đáp. Tôi đã ôm hẳn, hôn lên má hẳn. “Anh vẫn luôn có em mà. Anh biết luôn có em ở đây mà, dù có bất cứ chuyện gì đi chăng nữa.” Dẫu vậy, thật tâm, tôi cũng đông cứng rồi. Tôi không biết mình sẽ đối mặt với chuyện này như thế nào. Tất nhiên tôi luôn yêu hẳn, tôi sẽ luôn bên hẳn, nhưng tôi sẽ đối mặt với chuyện hẳn vụn vỡ thế nào đây? Chắc tôi cũng sẽ vỡ vụn ra mất. Greg nắm chặt tay tôi khi bác sĩ đến thông báo kết quả âm tính, hẳn nhảy căng lên và gần như siết hết sự sống khỏi tôi. Tôi phải vào phòng vệ sinh, đứng đó cố ngăn mình không khóc. Tôi cũng quá mừng với kết quả ấy, vì tôi yêu hẳn quá mà.

*

Tiếng chuông cửa lại làm tôi giật nảy mình. Jen vào cùng với nào rượu, nào sô-cô-la, đĩa phim và một lô sản phẩm làm đẹp. Nhưng tôi không còn tâm trí đâu nữa. Tôi muốn Greg quay lại. Tôi muốn cho hẳn biết với tôi hẳn quan trọng thế nào. Sát ngay bên cạnh Jen. Hẳn là vai chính thứ hai trong bộ phim đời tôi...

“Mày ổn đấy chứ?” Jen đột ngột hỏi.

“Hử?” tôi đáp và ngược lên.

“Trông mày có vẻ buồn lắm. Có sao không? Tao có giúp được gì không?”

“Tao không sao,” tôi đáp, kéo chăn kín người. Jen cũng lại ghé, ôm theo một cái chăn khác của tôi. Như tôi là một con cún vậy. Ý nghĩ đó vụt qua rất nhanh. Tôi không muốn trút hết lên Jen chỉ bởi vì Greg giận tôi. Hay đúng hơn là, Greg giận tôi, và tôi thì sợ cái ý nghĩa của việc đó.

“Tao thật mừng là bọn mình lại ở bên nhau.” Jen nói. “Mày chắc là không sao chứ?”

“Ừ,” tôi đáp.

“Mày có thể kể với tao mà, hiểu không? Nào, kể tao xem có chuyện gì.” Mắt Jen, cái màu xanh như pha lê, gặp đôi mắt nâu đen của tôi. Tôi muốn kể cho nó nghe. Chuyện ấy đã nằm ngay ở đầu môi. Kể cho nó nghe mọi chuyện. Giữ một bí mật lớn thế này với Jen thật không đúng chút nào. Nó cần được biết.

“Là... tao...” Nhưng nếu tôi kể cho nó nghe mọi chuyện, rằng tôi và Greg hẹn hò nhau, và Greg đã bỏ tôi, thì tôi lại phải giải thích vì sao hấn bỏ đi, vì sao hấn lại giận: ‘Greg ghen vì tao đặt mày trước hấn,’ và thế lại lại dất dứu theo tiếp những điều mà tôi thật chẳng biết xử lý ra sao. Tôi vẫn đang đánh vật với cái việc đặt Jen lên trước Greg. Tôi dút ánh mắt, quay sang TV. “Không có gì đâu, thật đấy. Chuyện công việc ấy mà. Cám ơn mày.”

“OK,” Jen khẽ đáp.

Nhức nhối. Tôi nhức nhối. Đã hai giờ trôi qua kể từ trận cãi vã đầu tiên với người yêu. Không phải tôi chưa từng cãi vã ai. Không hấn thế. Chỉ là không cãi cho ra cãi. Có lẽ lúc gây hấn nhất của tôi là cái đêm trước khi chúng tôi bị bắt, những lời chế nhạo nhất chắc cũng thốt ra tại đó. Không tranh cãi liên miên. Thế nhưng không có nghĩa lần này cãi nhau với Greg tôi đã phun quá nhiều. Tôi chưa từng cãi nhau với Sean. Trừ cái lần mà tôi đã kể cho Greg, vụ *Jakie Brown* hoành tráng. Và thậm chí cả khi đó, khi anh ấy la hét, tôi cũng chỉ ngồi, và nhìn, với hàng loạt những suy nghĩ xấu xa nhục mạ nhưng không phát ra thành tiếng. Dù Sean đã cố kích tôi hét lại vào mặt anh ấy. Chúng tôi chia tanh ấy nhau không phải vì *Jakie Brown*. JB chỉ là biểu hiện, chứ không phải nguyên do. Nó là giọt nước tràn ly, nhưng

không phải điều thực sự làm Sean phát điên lên. Đó là lần duy nhất bọn tôi ngáp ghé đến mép bãi vã, khi Sean hét vào mặt tôi, tôi đã suýt nói những điều cay độc, suýt nữa tôi sẽ bảo anh nhìn lại mình đi, xem có phải đang đứng trong ngôi nhà của tôi, lâu đài của tôi, mà nhận xét về con người tôi đó không.

Chúng tôi cũng chưa từng đi đến mức sập cửa, cao giọng, hay thốt ra những lời không cách gì thu lại được. Bởi vì tôi không thể. Sean có thể nói gì anh muốn, hét gì anh muốn, nhưng chỉ nhìn. Và điều đó càng làm anh phát điên lên. Chưa bao giờ là trao đổi hai chiều cả. Cho đến ngày anh bỏ tôi.

Tôi không muốn điều đó xảy ra với Greg. Tôi không muốn đẩy hắn đi. Không muốn chờ đến cái giây phút tôi đẩy hắn ra xa mình.

Nếu Jen không ở đây thì tôi đã trở thành ả đàn bà điên cuồng đi tới đi lui trong phòng, cắn móng tay, chao qua lại giữa buồn nôn và nước mắt. Càng nghĩ về việc đó, tôi càng kinh hoàng. Tôi lại thế rồi, tôi đẩy người khác ra xa tôi.

“Mình nên rủ Greg sang,” Jen nói, và lại luồn tay vào tóc tôi. “Hắn cũng như con gái ấy mà, chắc sẽ khoái trò đắp mặt cho xem.”

“Ừ, chắc vậy,” tôi trả lời.

CHƯƠNG 17 - CÂN BẰNG

“Thường khi cãi nhau với bạn gái, anh sẽ xin lỗi luôn để làm lành. Nhưng lần này anh không làm vậy đâu.”

Hắn đang nói điều này khi ngồi bên kia phòng, và dường như không để ý thấy rằng đã hai giờ sáng, tôi vẫn đang mặc nguyên quần áo ban ngày, và vẫn đang thức chong chong. Thật ra tôi đang giày xéo cái thảm tội nghiệp của mình, gặm hết cả móng tay, tự hỏi có nên gọi cho hắn không thì hắn xuất hiện. Cả ngày, cả đêm, hắn đều không gọi, vậy nên sự xuất hiện của hắn, với tôi, thật nhẹ cả lòng.

“Với anh, đây không phải là một cuộc đùa chơi. Anh nghĩ, anh hy vọng, chúng mình đang cùng tiến đến một điều gì đó. Một mối quan hệ. Anh quan tâm đến em.” Hắn ngừng lại, rõ ràng đang đợi tôi nhảy bổ đến mà hét lên, “Em cũng quan tâm đến anh mà.”

Nhưng chẳng có gì. Nếu hắn định quở trách tôi thì tôi sẽ chẳng biểu lộ bất cứ cảm xúc nào hết, đặc biệt là tình thương mến. Bị mắng là không có thái độ vậy đâu, trong thế giới của tôi là không có vậy đâu.

Có gì đó trên nét mặt của Greg. Có thể là ngạc nhiên, có thể là lo lắng, khó đọc cảm xúc của hắn lắm. Tôi không quen với chuyện này. Chưa từng có ai bỏ đi rồi quay lại để rầy la tôi cả. Thường thì người ta rầy la tôi, rồi bỏ đi, và tôi hiếm khi gặp lại họ thêm lần nào nữa. Sean là ngoại lệ, vì sau đó tôi còn trông thấy anh khá nhiều lần, tuy nhiên chúng tôi chẳng bao giờ nhắc lại chuyện cũ. Giữa Sean và tôi, bất cứ cuộc tranh cãi một chiều nào nói chung đều bị lãng quên ngay lúc chúng tôi gặp lại nhau. Giữa Gregory và tôi thì không thế, rõ ràng.

“Đây là một mối quan hệ mới, nhưng vẫn là một mối quan hệ. Em là bạn gái của anh, nên anh nghĩ mình có quyền mong em không ưu tiên người nào khác lên trước anh.”

Tôi định nói, “Nhưng đó là Jen cơ mà,” nhưng đã lập tức biết khôn mà ngậm chặt cái mồm lại. Những gì biểu hiện trên khuôn mặt Greg cho tôi biết xen ngnag là một việc không nên làm tí nào, cho dù việc thanh minh ấy có đúng dẫn đến đâu chẳng nữa. Bị mắng là như thế mà.

“Em chỉ cần nói rằng ‘Tao có việc rồi’ là nó sẽ hiểu. Mà thậm chí có không hiểu đi nữa, thì đã sao? Anh không quan tâm đó là Jen, hay là Keanu Reeves đi chẳng nữa, nếu chúng ta đang có việc ở bên nhau mà em lại bảo với người khác là chẳng bận gì đâu. Em không như thế với Jen thì cũng đừng như thế với anh.

“Nếu em vẫn không hiểu, thì để anh nói thế này: trong thời gian Liên hoan, em đến gặp anh. Khi ấy em đã mệt nhoài, không thể mở nổi mắt lên được nữa, mà sáng sớm hôm sau lại còn phải ra sân bay để đón mấy ông đạo diễn. Nhưng em vẫn cố đến vì chúng ta đã không được gặp nhau lâu như hàng thế kỷ rồi. Và sau khi em đến được hai phút thì Matt gọi anh, bảo rằng, ‘Ê mày, ra ngoài chơi đi, mày không bận gì phải không?’ và anh bảo, ‘Không, đang định tòm tèm một em gà thôi, con bé chờ được mà.’ Em sẽ làm gì lúc đó? Em sẽ hiểu? Anh không nghĩ vậy. Chắc em sẽ xuyên que anh trước khi anh kịp dứt lời ấy chứ.”

Thật thế. Tôi nhìn xuống bàn tay, giờ đang đau vì bị siết chặt trong lòng.

“Anh quen Matt thậm chí còn lâu hơn em với Jen quen nhau. Matt thân thiết với anh còn hơn anh em ruột. Nhưng dù có thế, anh cũng không bỏ em vì nó.”

Được rồi, được rồi, không cần dùng dao mổ trâu để giết gà, em hiểu rồi mà.

“Amber, em nghe này...” Greg đứng dậy khỏi chỗ, chậm bước về phía tôi. Hắn khó nhọc gỡ những ngón tay tôi siết chặt, rồi giữ chúng trong tay mình. “Anh không muốn chia tay. Anh chỉ muốn em đặt chúng ta lên trước. Anh đã không cảm thấy thế này từ lâu lắm rồi. Anh có thể hoàn toàn thành thật với em, thế nên không phải anh xin lỗi để ta lại ngủ với nhau. Anh muốn mình...” Hắn ngừng, tìm ra một từ thích hợp. “Bền chặt.”

“Em sẽ không thế nữa,” tôi lí nhí. Tôi chỉ có thể xoay sở nói ra được có thế. Có lẽ tôi nên sung sướng lao mình vào sự bao dung của hắn, nhưng

không bao giờ có chuyện đó đâu. Tôi không biết cãi nhau, tôi cũng không biết cả việc dàn hòa thế này. Tôi thấy hai cái chuyện này thật là liên quan mật thiết mà: các bạn cãi nhau, và sự khoan dung thường kéo theo việc bạn sẽ lao mình vào cái người khoan dung ấy. Nhưng trong trường hợp này, tôi không lao tới, dù tôi đã sai. Bất kể có cố thanh minh thế nào thì việc bảo với Jen rằng tôi chẳng bận gì đâu cũng sai rành rành.

“Anh tôn sùng em,” Greg nói. “Ngay khi mình còn là bạn, anh đã tôn sùng em. Anh muốn ở bên em mọi lúc. Cả tuần qua, tối nào anh cũng đi ngủ mà ước ao rằng về nhà có nghĩa là về nhà với em. Anh thức dậy và ước được ở bên em. Anh không muốn giận em.”

“Em cũng không muốn anh giận em.”

“Anh kinh khủng lắm phải không? Cứ như anh đang cố tách em ra khỏi bạn bè của em vậy. Nhưng anh sẽ không phiền đâu, nếu em thật sự phải đi. Jen cũng là bạn anh, và là một trong những lý do anh quý em nhiều hơn nữa, vì em luôn quan tâm đến người khác hơn cả chính bản thân mình. Quý thật, đã bao nhiêu lần em bỏ mọi thứ để chăm sóc cho anh...” Greg nhăn mặt, gục đầu. “Anh xin lỗi.”

“Sao anh lại xin lỗi?”

Hắn ngẩng đầu lên, món tóc đen xanh lò xo xòa trước mặt. “Vì thật là một kẻ đạo đức giả.”

“Em biết. Nhưng ngoài chuyện đó ra, sao anh lại xin lỗi?” tôi mỉm cười.

Greg thật là một người trưởng thành. Hắn giận, hắn mắng tôi, nhưng vẫn tự thấy được rằng bản thân hắn cũng vậy, và hắn xin lỗi. Hắn là thế đấy, cân bằng. Còn tôi thì lại thuộc kiểu khăng khăng. Tôi mà đã nghĩ là mình đúng thì đến siêu nhân cũng không làm tôi nghĩ khác đi được. Greg thật là một người trưởng thành mà.

Còn tôi thì không.

Greg mỉm cười.

“Em muốn hẹn hò với anh, anh biết mà, phải không,” tôi nói thêm, trước khi khoảnh khắc này vụt mất. Rồi, không phải là “em tôn sùng anh” nhưng tôi chỉ làm được đến thế, vì Greg đúng là một điều bí ẩn với tôi. Một mặt mã mà tôi không phá được. Hắn không hiểu được rằng tôi chưa bao giờ biết

chắc điều gì đang diễn ra. Với tôi, hẳn chẳng được lợi gì hết cả. Nghe có vẻ giống lý thuyết cân bằng của Martha, nhưng tôi đã nghĩ về điều này trước khi con bé nói với tôi. Tôi không xác định được “Hắn thích gì ở mình?” Ngoài sex ra? Hầu như sáng nào hắn cũng làm bữa sáng cho tôi, pha trà rồi đổ vào ca có nắp để tôi uống trên đường đi làm, tắm cho tôi, đối xử như thể tôi là Cleopatra, Julia Roberts và Jennifer Aniston cộng lại. Hắn kể chuyện cở tích cho tôi nghe và muốn biết mọi điều về tôi.

Còn tôi thì chỉ mỗi làm tình mà thôi.

Vậy nên tôi đã chuẩn bị cho mình rằng chuyện này rồi sẽ chẳng lâu dài đâu. Tôi ok tin đàn ông lại chịu dính với tôi trong khi vẫn còn bao nhiêu lựa chọn khác. Đó là một lý do nữa để tôi không nghĩ về những mối quan hệ dài lâu - để khi ai đó rời xa, mà chắc chắn họ sẽ làm như vậy, tôi sẽ không quá sốc. Thất vọng, nhưng đã có chuẩn bị cả rồi.

“Hòa nhé?” hắn hỏi. Ở khoảng cách này tôi có thể thấy mắt hắn đỏ ngầu, sự mệt mỏi trên làn da ấy, và cả tóc hắn cũng đã rũ đi như thế nào.

Tôi gật. *Minh hòa.* Tôi vuốt tóc khỏi mặt hắn, và nhìn vào đôi mắt Minstrels ấy. *Cho đến lần sau.*

“Minh tiếp tục đoạn còn dang dở trước khi anh ngủ mất được không?” hắn hỏi.

***“hãy tự hỏi mình: không có sô-cô-la, bạn có trở
thành người như hôm nay?”***

CHƯƠNG 18 - KẼ LỪA ĐẢO

“Đến Harvey Nics trước đi,” Jen quyết định.

Chúng tôi, cuối cùng, *cuối cùng* cũng hẹn hò được nhau để đi mua sắm. Jen gọi và năn nỉ tôi chiều thứ Sáu vào thành phố mua sắm một trận bởi vì nó có một buổi tập huấn vào buổi sáng, nên tôi có thể bùng làm sau bữa trưa để đi với nó được không? Renée ở Cannes rồi và Martha thì chắc chắn không bán tôi đâu, nên tôi cũng ờ thì nhận lời.

Sau cái đêm Greg bỏ đi hồi tuần trước, tôi buộc phải đối diện với sự thật giữa mình và Jen. Chúng tôi đã thay đổi. Chúng tôi đã trở thành sô-cô-la loại Flake. Tách biệt. Đã rõ là thế khi tôi không kể cho nó nghe về chuyện với Greg. Tôi có cơ hội, nhưng tôi đã không kể. Tôi vốn là người không muốn chia sẻ bí mật, không muốn thú nhận những điều trong tim mình, nhưng Jen luôn là ngoại lệ. Nó có lẽ là người duy nhất tôi tin tưởng, vậy mà tôi cũng không nói với nó. Cuối cùng thì tôi đã phải đối diện với sự thật rằng không còn *Jen và Amber* nữa. Một từ từng tượng trưng cho sự khăng khít trong mối quan hệ của chúng tôi, nay đã tách làm ba. Jen. Và. Amber. Chúng tôi tồn tại như những thực thể riêng biệt. Jen. Amber. Thỉnh thoảng cái Và tham gia cùng chúng tôi.

Đêm hôm nọ là một bất thường, một khoảnh khắc. Twix - hai màu vàng và đỏ của nó gói trọn một mảnh lạc lỗng giữa những miếng Flakes cuộc đời chúng tôi hiện tại.

Giống như bạn luôn luôn chọn Twix, đã mua sô-cô-la là đều phải mua Twix. Và rồi, chẳng vì lý do nào cả, bạn quyết định thay bằng một loại khác. Ngày nọ, bạn thử mua Mars. Rồi bạn mua Snack. Rồi bạn mua Maltesers. Rồi bạn mua Twirl. Cuối cùng thì bạn hài lòng với Flake. Bạn không cần phải thích Flake, nhưng biết gì không, khi đã quen rồi thì mỗi khi ra cửa hàng bạn đều sẽ lấy đúng loại ấy. Cho đến một ngày nọ, bạn nói, “Thật ra, tôi sẽ lấy Twix,” khi có ai đó mời bạn một thanh Flake. Bạn thích

Twix, nó gọi lại những ký ức đẹp đẽ giòn tan nơi đầu lưỡi, nhưng đến hôm sau vẫn sẽ lại quay trở lại với Flake vì đó đã trở thành thói quen mất rồi.

Chuyện của tôi với Jen cũng vậy. Chúng tôi đã có những khoảnh khắc Twix - lại thân thiết như xưa - như tối hôm nọ, nhưng sau đó đã quay trở lại thành Flake.

Cả khi nó gặp Matt chúng tôi vẫn là bạn thân, vẫn là một gói Twix. Bất kể Matt có nhạo việc tôi và Jen quá thân nhau, chúng tôi vẫn vượt qua được. Tôi ngờ rằng do tôi qua lại với Greg. Có nghĩa tôi đã trở thành một cô bạn gái toàn phần, thành thứ mà tôi đã có thể không bao giờ như thế. Tôi phải làm bất kể điều gì để có lại được nó trong đời mình.

“Harvey Nics,” tôi đồng ý. Ừ, bất kể điều gì để mang được nó về lại đời mình. Thậm chí thế có nghĩa là vào cửa hàng nơi không thể bói ra nổi một chiếc váy nào với giá 8,99 bảng đi nữa.

*

Jen đã giảm cân.

Jen, người lúc nào trong cũng như ngôi sao màn bạc, đã giảm số cân mà nó không cần phải giảm. Nó luôn thon thả mảnh mai, người cao cao, tóc lượn sóng chấm vai, đường cong ngực, eo, hông đều ra đầy. Không phải tôi cố ý nhìn. Tôi và Jen đã sống cùng nhau bốn năm hồi đại học, và cả rất nhiều ngày sau đó nữa, bọn tôi thay phiên ở nhà nhau, không trông thấy ít nhất một lần mới lạ ấy. Tôi biết cơ thể nó - và cơ thể ấy đã sứt đi khá nhiều. Bụng nó gằn như lõm cả vào, tay như cái que còn ngực thì cứ như đang bơi trong áo lót vậy.

“Mày giảm cân à?” tôi hỏi nó.

“Ừ,” Jen hãnh diện đáp và xoay một vòng. “Đẹp đấy chứ, hả?”

“Um, có vẻ như giảm hơi nhiều?” tôi nói, giọng đầy lo lắng. Tôi đã không nhận ra cho đến khi nó thành tái mét như thế này. Nó đã mất đi cái vẻ khỏe mạnh rạng ngời ngày mới dọn vào với matt, giờ trông thật tàn tạ, như thể một phiên bản tàn tạ của Jen ngày trước vậy, như thể ai đó đã làm nhòe đi hình ảnh của nó vậy. Không thể gầy thế này được. Và nếu như nó thường xuyên ăn - hay nói đúng hơn là không ăn - như bữa trưa nọ, thì nó

đã tìm cách đạt được cái cân nặng bất thường này một cách thật xuẩn ngốc. “Chắc nên dừng lại đi mà y? Và tăng thêm một tí?”

“Hình như có đũa đang ghen vì nhận ra mình không thể giảm được cân nào đó ta?” nó nói.

Tôi sững người. *Nó vừa...? Có phải nó vừa...?* Nếu không thích những điều tôi nói, nó thường bảo tôi là thôi đi. Chứ không sỉ nhục tôi. Không gọi tôi là... Có một đường kẻ rất to, rất đậm ngăn cách giữa “Kệ tao, tao sẽ bỏ đói mình nếu tao muốn” với “Ê đồ béo”, và Jen đã lao mình qua cái ranh giới đó. Không phụ nữ nào lại gọi bạn mình là béo cả. Ngay cả có nghĩ thế thật đi nữa thì cũng không đập thẳng vào mặt bạn như vậy.

“Mày nói gì cơ?” tôi đáp, choáng váng đến độ không thể choáng váng hơn.

“Có gì đâu,” Jen tươi tỉnh đáp. “Đùa thôi ấy mà. Matt thích tao thế này. Tao cũng thế, tao không thể chịu được ý nghĩ bị thừa thêm cân nữa. Thế là trái đạo đức lắm, mày biết không, Amber. Trong khi còn biết bao người không có gì mà ăn thì thừa cân là trái đạo đức lắm lắm.”

Jen có một nỗi sợ thâm căn cố đế với thức ăn. Mẹ nó, người mẹ mất cân bằng của nó, cứ mỗi khi bị một kẻ nào đó bỏ rơi là lại lao vào ăn kiêng. Hay nói cách khác là không ăn gì, và bỏ đói luôn cả Jen. Họ không ăn tối, và nếu Jen may mắn, vụ ăn kiêng này sẽ rơi vào giữa tuần, nó còn mua được đồ ăn trưa ở trường. Nếu không, thỉnh thoảng nó lại phải nhịn ăn trưa, và sau giờ học thì lại phải đến nhà một đũa bạn nào đó dùng trà. Khi bắt đầu có tiền tiêu vặt, nó dành để mua những thứ như bánh mì và đậu, nhưng cứ phải mang đi đi về về kè kè bên người chứ mẹ nó mà bắt được thì to chuyện. Thời niên thiếu của Jen trôi qua vậy đó: hoặc tìm cho mẹ một ông bò hoặc mẹ nó cứ độc thân và không chịu ăn gì.

Jen biết cảm giác đói ngấu là thế nào, nhưng nó cũng bị nhồi cho đầy một đầu nỗi sợ quá cân, đến nỗi sợ luôn cả ăn. Cho đến khi nó gặp tôi. Nếu có một thứ gì đó mà tôi luôn kè kè bên người thì đó là thức ăn: mẹ tôi thích nấu ăn, tôi thích nấu ăn. Tôi thích ăn. Đó là lý do vì sao tôi chưa bao giờ thật sự lo lắng về cân nặng cả. Tôi không to đùng cũng không gầy nhom. Thỉnh thoảng tôi ở size 12, thỉnh thoảng 14, có lúc tôi còn mặc cả áo cỡ 16,

tùy thuộc vào việc mua sắm ở đâu. Khi Jen gặp tôi, tôi liên tục ăn cạnh nó, làm nó phải ăn theo mình, về cơ bản biến việc ăn uống không còn là một vấn đề gì kinh khủng nữa. Nó vẫn có những lúc, thường là sau khi bị đá, muốn quay lại ăn kiêng, nhưng tôi đã huấn luyện nó phải ăn vào cho đến khi nó ứ mới thôi. Tại sao lại phải tăng thêm nỗi đau của mình bằng cách tước bỏ của bản thân sự ỉ an của những thứ như sô-cô-la nhi? Do vậy nên chúng tôi chưa bao giờ là những phụ nữ phiền muộn về cân nặng của mình. Đó là lý do vì sao tôi lại lo lắng đến thế khi trông thấy cơ thể nó: nó đang làm đúng như những gì ngày xưa mẹ nó đã làm, với cả mẹ và con. Ấy là không kể còn định lôi cả tôi vào, nó đang bảo tôi béo. Tôi béo.

Đó là cách tấn công tôi tệ nhất, không trông thấy được và đánh rất thâm.

Nhưng, nhưng, tôi nhìn chăm chăm nhìn ảnh phản chiếu của mình trong gương, một khối lượng đáng kể đã tan đi kể từ khi tôi qua lại với Greg đấy chứ. Chế độ sex hàng ngày cùng những bữa sáng Greg làm cho có khác nào đi tập ở phòng tập kết hợp ăn kiêng đâu. Tôi chỉ biết mình đã giảm cân vì quần áo có cảm giác thùng thình. Vài bộ đồ không mặc từ lâu lại vừa in. Tôi không phải kiểu leo lên cân chờ giảm dần đến trọng lượng lý tưởng. Đến sự hoàn hảo.

Nhưng có lẽ mình nên thế. Jen là bạn thân của mình. Nếu nó nghĩ mình nên giảm béo, có lẽ từ trước tới giờ mình đã tự huyễn hoặc rằng mình thế là ngon rồi.

Tôi lại tiếp tục sẫm soi mình. Tóc tôi đã bắt đầu mọc với tốc độ báo động - từ khi mới bắt đầu với Greg, tóc tôi mới chỉ dài quá gò má mà giờ đã sắp chạm cằm đến nơi rồi. Khuôn mặt trái xoan của tôi giờ đã gầy đi một chút - điều đó lộ rõ trên những đường viền khuôn mặt, đặc biệt là ở má. Ngay đến cổ tôi cũng đã thon gọn hơn. Vai tôi vẫn khá rộng, vì người tôi vốn đã như thế, nhưng vẫn có thể thấy được sự khác biệt. Ngực, bụng, đùi... tôi ớn mà, phải không? Tròn trịa, chủ yếu là bởi tôi khá nầy nở ở phần ngực đấy thôi. *Tôi thế là được mà, phải không?* Điện nước đầy đủ, đầy đặn, tròn trịa, mập mạp, béo, béo phì.

THÔI ĐI! một giọng nói hét lên trong đầu tôi. *Thôi đi, thôi đi, thôi đi. Mày điên rồi!*

“Mày biết không, tao nghĩ vấn đề là ở chỗ,” Jen tiếp tục nói, trong khi tôi vẫn nhìn mình khắp lượt với một nỗi kinh sợ mới.

Mình phải làm sao? Trông mình có kinh lắm không? Tôi vừa mua thêm vài bộ đồ mới. Tôi có thêm ba bộ váy không phải để mặc đi làm. Tôi có vài cái áo cắt khéo. Một cái quần đen gọn gàng.

Mặc những thứ đó trông tôi có gớm không? Greg có mong tôi giảm đi vài cân không? Martha và Renée có tự hỏi làm sao tôi dám vác mặt ra đường không?

“Tao nghĩ Greg yêu tao,” lời nói của Jen đập tan tất cả cái trò tự đánh giá của tôi.

Tôi quay phát lại. “Gì cơ?”

“Greg ấy. Tao nghĩ Greg yêu tao, thế nên mới có thái độ kỳ cục đó khi tao với Matt chuyển đến với nhau, và cũng vì thế nên giờ mới lờ bợn tao đi.”

Tôi không thể ngăn tiếng cười thoát khỏi môi mình. “Ừ, có lẽ thế,” tôi đùa. “Greg yêu mày, bạn gái của bạn thân nhất của hắn. Dĩ rồi.”

Jen thôi trầm trồ mình trong gương mà quay sang nhìn tôi với nụ cười nửa kẻ cả nửa thương hại lộ lộ trên mặt. Rồi nó quay lại với hình ảnh mình, và hất tóc như một cô người mẫu thứ thiệt. Nó vuốt vuốt những nếp gấp trên váy, hơi vắn người xem xét mấy cục xương ở nơi vốn là hông của nó, giờ đang được phủ một lớp vải the hồng hồng tím tím. “Vây chứ tại sao lại tán tao?”

Cha ơi! Đúng là động đất thật mà. Chắc phải đến 9,9 độ Richer ấy chứ đùa. Trục Trái đất chắc lệch luôn rồi đó. Hoặc cũng có thể công địa ngục đã mở ra và cỗ xe quỷ sứ đang phóng vọt tới để cười ha hả vào mặt tôi. “Ha ha!” chúng trở những ngón tay xương xẩu vào mặt tôi mà hô hó lên. “Thế mà nó cứ nghĩ nó là đũa mà Greg muốn cơ đây.”

“Ô, tao chưa kể cho mày à?” Jen nói, ánh mắt ghìm trên mặt tôi - đang cau dùm lại vì choáng váng và ghê sợ - trong gương.

Đầu gối tôi, cái đầu gối béo ú của tôi, bủn rủn. Tôi phải dựa vào cái gương gần nhất để không khuỵu xuống. Tôi vòng tay quanh người để giấu mình đang run rẩy. *Xem nào, có phải bạn thân nhất của tôi đang nói với tôi*

rằng, người đàn ông có thể trở thành bạn trai tôi đã tán tỉnh nó sau lưng bạn trai nó, tức là bạn thân nhất của hắn ta. “Chuyện gì?” tôi hỏi, giọng cũng đang run run như chính cơ thể mình vậy.

“À, ngớ ngẩn lắm, thật đấy,” Jen vừa nói vừa cười váy ra và với tay lấy một chiếc váy khác. “Tám, không, chín tháng trước, cái đợt Matt đi Paris cả tháng trời ấy, Greg ghé qua, bảo là sang trả mấy cái đĩa nhạc với phim của tao mà Matt cho mượn,” Jen nhếch mép. “Cứ như thể tao nhớ chúng lắm vậy đó. Dù sao thì, rồi Greg hỏi cho lon bia được không, và khoảng một tiếng liền, bọn tao ngồi bệt dưới sàn xem TV, và rồi cả hai đều say và Greg cố hôn tao. Tao cười chẳng quan tâm. Rồi Greg cũng đi về.”

Một đợt nhận thức lạnh ngắt dồn xuống người tôi. Greg cũng đã quên rồi tôi như thế. Kiếm có sang nhà tôi... Ngồi bệt dưới sàn nói chuyện... Hôn... Trừ việc là Jen không ngu đến nỗi ngủ với hắn mà thôi. Và, cứ nghĩ xem, khi cảm râm phàn nàn với tôi cái ngày Matt chuyển tới với Jen, mắt hắn dán chặt vào con bạn tôi. Trời. Đất. Oi. Hắn qua lại với tôi bởi vì hắn muốn Jen và tôi là một đũa thịt mỡ dại dột.

“Ha ha!” quý sứ cười vào mặt tôi.

Sao Greg có thể làm vậy với tôi? Từ đồn cảnh sát, hắn đã gọi cho ai? Khi bị cầm dao tấn công, hắn đã tìm đến ai? Ai đã liều cả công việc của mình để đưa hắn khỏi khách sạn? Ai đã nắm tay hắn cùng chờ kết quả xét nghiệm?

Cứ cho tôi biết chuyện với Jen, tôi hiểu được mà. Ờ thì, thật sự không để hắn lại gần mình, tôi không qua lại với những người đàn ông mà bạn tôi đã gặp, sắp cặp hay tệ hơn, đã từ chối - nhưng tôi thà biết còn hơn. Tôi cứ nghĩ hắn đã kể mọi chuyện với tôi, tôi thích hắn là vì thế. Và đó chính là điều làm tôi khó chịu.

“Sẵn sàng chưa?” Jen hỏi.

Tôi liếc nhìn Jen, nó đã trở lại với sự kết hợp Whistles của mình.

“Ừ, rồi,” tôi nói. “Mày biết tao mà. Tao luôn sẵn sàng.”

*

Greg đến khoảng một tiếng rồi và tôi vẫn chưa xì ra chuyện đã biết hắn cố à oi Jen. Thay vào đó, tôi dẫn những thứ trong bếp và luôn miệng làm

bàn “đồ khốn”. Rồi tôi đứng ngay trước kệ bếp, con dao lăm lăm trong tay, gườm gườm nhìn hấn đọc báo bên bàn bếp.

Đồ khốn mất tư cách.

Trong khi tôi đang gườm gườm như thế, bỗng dung Greg ngược lên và trông thấy. Hấn nhìn con dao, rõ là đang nhớ lại con dao trong tay Nina. Tôi không hạ dao xuống, tôi đã bắt đầu hiểu được cô ta cảm thấy thế nào.

“Được rồi, đủ rồi!” Greg nói, gập tờ báo lại và đứng dậy. “Em cái kính với anh từ lúc anh mới đến tới giờ, đá cái này đụng cái kia và luôn miệng lăm bằm. Có chuyện gì vậy? Và em đừng nói là không có chuyện gì, bởi cả hai chúng ta đều biết là có.” Lúc này mới đến hấn cố hôn tôi nhưng đã bị tôi đẩy ra và bảo rằng phải đi làm bữa tối. Chúng tôi thường bị ăn muộn vào thứ Sáu cũng toàn vì cái trò hôn hít ấy của hấn, mười lần như một, đều kết thúc trong phòng ngủ. Rồi những người giao thức ăn trong vùng này luôn bắt gặp hoặc tôi hoặc Greg quần áo choàng ngủ, trong cái vẻ đối ngẫu nhiên sau làm tình. Nhưng không phải tối nay. Tối nay tôi nấu không cần sự giúp đỡ của hấn bởi vì tôi không muốn quan hệ với hấn. Không bao giờ nữa.

Tôi quan sát hấn. Hấn, người tôi sẽ không bao giờ làm tình với nữa. KHÔNG BAO GIỜ. Tên khốn cao ráo đẹp trai. TÊN KHỐN. Tôi chỉ muốn cho cái tên khốn tán tỉnh bạn bè đó một nhát thôi.

“Và bỏ con dao xuống,” hấn nói.

Tôi đột nhiên nhận thấy sự lố bịch của tình cảnh này. Hấn không biết rằng tôi đã biết về tội ác của hấn. Tôi thì không biết hấn kinh sợ thế nào cái thứ trong tay tôi. Tôi phá lên cười. Tôi phá lên cười, vì cái sự muốn phát bệnh nằm sâu trong ruột gan mình hàng giờ liền. Và vì làm từ xi-măng nên nó nặng nề, cứng đanh và rơi đập xuống ngay khi vừa thoát khỏi miệng tôi. Tôi vẫn tiếp tục tạo ra nó, tiếng cười như xi-măng, cho đến khi Greg, lo lắng, cũng bắt đầu cười theo trong khi ánh mắt dán chặt vào con dao. Chúng tôi cười như thế một lúc lâu, nhận ra những âm thanh đó sao mà nhạt thếch đến vậy.

“Anh nhớ lần tán tỉnh Jen chứ?” tôi hỏi.

Tiếng cười nghẹn lại trong cổ họng Greg, trong khi khuôn mặt như tuột hết mọi sắc màu, và đôi tay thì run lẩy bẩy. Vậy đó không phải là lời nói dối. Không phải là Jen đã tưởng tượng ra, như tôi đã cố bầu víu vào từ khi rời khỏi Harvey Nics cách đây năm tiếng đồng hồ. Điều đó thật sự đã xảy ra: Greg đã tán tỉnh Jen. “Cô ta bảo với em như thế?” hấn hỏi, giọng nói vẫn run lên. Tôi mới chỉ một lần thấy hấn run lên như thế - cái đêm hấn suýt bị cát mắt đầu ấy thôi.

“Không, nó không kể với em, là em tự mơ ra như thế thôi. Em bị điên mà, anh không biết à?”

Ánh mắt Greg dừng lại trên con dao. “Tất cả đều là hiểu nhầm.”

“Cái gì, anh hiểu nhầm là anh không định tán tỉnh bạn gái của bạn thân nhất của mình?”

“Lúc đó Matt đi xa cả tháng và Jen đã gọi anh tới, bảo muốn anh trả mấy cái đĩa nhạc phim mà anh mượn. Lúc đó anh say quá rồi nên không tự lái xe được mà phải bắt xe buýt, tàu điện, và lại xe buýt để đến nơi.” Hấn nói nhanh, như một kẻ đang cố thanh minh bảo toàn mạng sống của mình. “Jen mời anh uống bia, là thứ anh cần sau một chuyến đi như thế. Nên anh ở lại, xem TV và uống bia. Rồi cô ta vuốt má anh, bảo đang lau mấy vết bẩn trên đó. Anh nghĩ nên đi thì hơn nên đã hôn tạm biệt khi Jen bảo anh làm thế, nhưng rồi cô ta lại hôn anh thật. Anh cười nhăng ra, cô ta cũng vậy, rồi chẳng mấy chốc anh đã rời đi.”

Tôi đứng ngay đơ, tua lại câu chuyện trong đầu. Những câu chuyện. Hai câu chuyện về cùng một sự việc. Hai phiên bản khác nhau của cùng một buổi tối. Cốt truyện cơ bản giống nhau, cùng là đi trả đĩa phim và nhạc. Cùng có uống bia. Và có hôn. Có cười nhăng ra. Nhưng mỗi chi tiết tương tự nhau ấy đều có một khác biệt cốt yếu. Ai là người đã khởi đầu chuyện này? Ai là người bày ra chuyện uống bia? Ai là người cố hôn hít người còn lại? Ai là người đã nhăng ra và ai là kẻ hậm hực vì nỗ lực quyến rũ không thành?

Rõ ràng một trong hai người đó đã cố tán tỉnh người kia nhưng không thành công. Một trong hai người đã dối trá đáng khinh rằng người kia đã

quên mất mọi ranh giới giữa tình bạn và tình dục? Ai, Jen hay Greg, là người đó?

“Jen không kể như vậy,” cái chuôi dao trượt khỏi bàn tay đẫm mồ hôi của tôi.

“Không thể như vậy được, phải không? Jen vừa dọn đến với Matt cơ mà.”

“Và anh thì vừa tăng tịu với bạn thân nhất của nó.”

“*Cái gì? Không, anh vừa hẹn hò với bạn thân nhất của cô ta, cảm ơn em. Mà gì thì gì, em cũng biết anh đã dám làm thì dám nhận.*”

“Anh có thích Jen không?” tôi hỏi thẳng. Tôi cần phải biết.

Hắn nhìn tôi.

“Nghe này,” tôi nhún vai. “Anh có thể thì em cũng không phiền gì đâu. Cũng dễ hiểu, nó nóng bỏng thế cơ mà. Em chưa từng gặp tên đàn ông nào không thích nó cả. Nhưng giờ thì em cần biết. Bây giờ. Chứ không phải lúc nào khác, khi, anh biết đấy, chúng ta đã ở bên nhau một thời gian, rồi em bước vào và bắt gặp anh cùng nó, và anh nói, ‘Đây là điều anh phải làm vì anh luôn mê mẩn cô ấy.’ Điều đó sẽ giết chết em. Vậy nên cứ nói đi. Em không sao. Em không giận.” *Đó là một cảm giác không tên còn hơn cả giận dữ. Tôi đang ở trên một chuyến bay cảm xúc cao đến nỗi giận dữ chỉ còn như cái nhường mày của ai đó.* “Em nói thật.”

Ánh mắt Greg vẫn bình thản, im lìm đặt trên người tôi cho đến tận khi tôi dứt lời. “Anh không mê Jen cái con khỉ gì hết. Chưa bao giờ. Và sẽ không bao giờ.” Giọng hắn trầm và giận dữ. Nghe có vẻ thuyết phục, nhưng mục đích của hắn là thế còn gì. “Em hiểu không? Hay anh phải lặp lại lần nữa? Lớn hơn chẳng? Vì anh có thể làm thế.”

“Thế sao anh lại tỏ ra kỳ cục vậy khi họ dọn đến với nhau?”

Hắn hít thở sâu, cố bình tĩnh lại. “Lại đây, ngồi xuống, anh sẽ kể em nghe.”

Có lẽ giờ nghe cũng chẳng chết ai. Nhưng không được để hắn nói quanh co lòng vòng. Khi tôi lại ngồi ở bàn bếp, Greg gỡ bỏ con dao khỏi tay tôi rồi ngồi xuống bên cạnh.

“VẬY...?” tôi hỏi.

“Em có muốn kết hôn không, Amber?” hắn hỏi. Rồi tiếp nhanh, “Không phải anh. Không phải anh cầu hôn, anh đang hỏi thôi, lý thuyết mà nói ấy, em có muốn kết hôn không?”

“Không,” tôi đáp. “Em không tin vào hôn nhân. Nhưng chắc là có thể.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu em muốn chung sống với một ai đó, thì hôn nhân có thể sẽ là một cam kết. Hầu hết các mối quan hệ sẽ không tiếp tục tồn tại được sau khi từ chối lời cầu hôn. Em có muốn không ư? Không. Em có làm không ư? Có thể.”

“Và điều gì sẽ xảy ra nếu em gặp được người mà em muốn kết hôn, bởi luôn luôn sẽ có người mà em muốn kết hôn chứ.”

“Thậm chí nếu có, vậy không có nghĩa em tin rằng chuyện đó sẽ xảy ra, nhưng vì rồi em sẽ kết hôn nên cũng chẳng thể làm gì được. Nhưng chuyện này thì có liên can gì đến Matt và Jen, và vì sao anh lờ họ đi? Matt có ai khác hả?”

“Không,” Greg trả lời mà không biết gần như làm tôi lên cơn đau tim.

“Nhưng anh nghĩ Matt không muốn dọn đến với Jen, anh ta làm vậy chỉ để nó vui thôi?”

Greg ngậm ngừng. Hắn luôn ngậm ngừng. Và ghét Greg ngậm ngừng. Greg ngậm ngừng thì chẳng có gì hay ho cả. “Matt với Jen là Matt với Jen. Anh không muốn tham gia vào chuyện của họ.”

Cái gì? Tôi hỏi khế, giơ tay lên và xòe ra đầy thắc mắc. “Thế chẳng có nghĩa gì cả,” tôi nói. “Và chẳng giải thích được gì cả.”

“Anh...” Greg ngậm ngừng, tìm trong không khí từ ngữ thích hợp trong những dòng thoại siêu nhiên mà chỉ hắn mới nhìn thấy được. “Matt không phải là người mà Jen nghĩ. Và anh chắc em cũng biết những điều về Jen mà Matt không biết. Anh nghĩ cả hai đều vội vàng. Không ai trong số họ biết nhau đang làm gì.”

“Và chúng ta thì biết?”

“Quan hệ của mình khác. Mình khởi đầu là bạn, nên mình khởi đầu thành thật với nhau, không phải sao?”

Sean. Người yêu cũ. Sean. Tóc vàng, cao ráo, vạm vỡ. Mạnh mẽ. Nụ cười quyến rũ. Không hiểu nổi tại sao Sean lại đột ngột xuất hiện trong tâm trí tôi. “Đúng. Hoàn toàn thành thật.”

“Là vậy đó. Có những điều Matt và Jen cần làm rõ trước không thì sẽ đến nước hét vào mặt nhau, và anh không muốn ở quanh đó lúc bùng nổ ấy đâu. Chẳng phải em là người luôn đi theo con đường ít xung đột nhất sao? Thì, giờ anh cũng có giấy phép đi trên con đường đó.”

Đúng. Nhưng thế không thay đổi được sự thật rằng lời nói của Greg chống lại Jen.

*

Jen, bạn thân nhất của từ năm đầu đại học, người biết hầu hết những bí mật của tôi; mới thành một con bò (tôi vẫn điên cái nhận xét béo ú kia lắm).

Và

Greg. Tên khốn; trong năm qua đã tăng tịu cả trăm phụ nữ; Chúa mới biết đã hôn bao nhiêu cô; Chúa cũng không đếm nổi đã thả mồi bao nhiêu cô; mới thành bạn trai.

*

Tôi phải tin ai đây?

Thật ra thì, có lẽ chẳng ai cả. Có lẽ, vì cả hai đều đã say, họ định hôn lên má nhau và vô tình chạm phải môi. Trước đây tôi cũng đã từng bị thế. Cả với bạn gái. Có cả mớ phụ nữ tôi đã chạm môi mà hoàn toàn có ý định quyến rũ gì họ đâu, ngay cả những người xinh đẹp nhất.

Vậy đây, Jen và Greg không có gì để giấu cả. Cả hai đều vô tội. Phải vậy thôi. Tôi không muốn một lời giải thích nào khác. Nếu có lời giải thích nào khác cũng đồng nghĩa với một trong hai người đã cố quyến rũ người kia và tôi không thể... tôi *không muốn* nghĩ tiếp. Vậy thôi.

CHƯƠNG 19 - NGƯỜI YÊU SÔ-CÔ-LA ĐÍCH

THỰC

Tôi đang làm cái việc mà tôi đã không làm kể từ khi hết một mình, theo cái nghĩa trong sáng nhất nhé.

Người tình bí mật của tôi chắc sẽ hãi lắm nếu biết việc tôi định làm, việc tôi vẫn thường xuyên làm trước khi hẹn hò với hắn: tôi đang định làm một cú sô-cô-la chạy trốn. Không phải tôi định mua sô-cô-la; thật ra khi làm một cú sô-cô-la chạy trốn thật sự thì không bao giờ tôi mua sô-cô-la cả.

Trong một cuộc sô-cô-la chạy trốn thật sự, tôi sẽ đến giữa lối đi siêu thị, nhặt lên một thanh sô-cô-la nào đó, đọc thành phần của nó, cảm nhận hình thù của nó và cố ngửi lấy mùi hương của nó qua lớp giấy bọc. Cơ bản là hành động như một kẻ mất trí thứ thiệt. Trong một chuyến như vậy, tôi phải chuẩn bị cho mình khả năng bị điệu cỗ khỏi siêu thị và cắm bẹn mẳng đến nữa.

Vậy nên, khi đã trở thành một phần của một cặp đôi, dẫu là một cặp đôi bí mật đi chăng nữa, tôi trở nên quá đứng đắn cho việc quen thuộc ấy. Ngửi sô-cô-la trong siêu thị không phải là kiểu việc bạn làm khi có sex thường xuyên và mọi thứ. Nhưng bây giờ, những lối đi đó mời gọi tôi, như bài ca quyến rũ không sao cưỡng lại nổi. Tôi đã cố hết sức kháng cự, chối từ những lời mời gọi ấy, những khao khát ấy, những bài ca sô-cô-la ấy; tôi giả vờ rằng sex đã là đủ cho mình lắm rồi. Tuy vậy không phải lúc nào tôi cũng có thể làm được như thế. Tôi cần một cuộc sô-cô-la chạy trốn.

Tôi không phải một con nghiện sô-cô-la. Tôi không chỉ đơn giản là thèm muốn nó, hay sử dụng nó như một thứ thuốc gây mê khi tình hình chuyển xấu; tôi thích sô-cô-la. Tôi thích nhìn ngắm, ngửi, cảm nhận, nghĩ về nó, và so sánh mọi người với nó. Ăn chỉ là một phần mà thôi.

Tôi mặc một chiếc quần xanh biển, một áo phông trắng trơn và một áo khoác đen. Tôi giấu khuôn mặt mình dưới cái mũ kết. Tôi chọn một cái túi đi chợ bằng dây đan - một vỏ bọc hay ho cho cái việc tôi sắp sửa làm - và nhắm hướng đến những dãy hàng bánh kẹo, tìm tôi rộn ràng hào hứng. Gần đến miền đất hứa, tôi đi gần như chạy. Khi tôi rẽ qua khúc quanh, những dãy hàng bánh kẹo đã hiện ra trước mắt tôi, hai đường thẳng tắp chỉ toàn là bánh kẹo.

Tôi bước đến giữa những hàng dãy đó, tìm đập rộn ràng, ngắm nhìn mê mải. Sô-cô-la đủ các loại. Sô-cô-la, sô-cô-la, khắp nơi...

Tôi nhặt lên một gói Twix, cảm nhận nó qua lớp giấy gói, cảm nhận những gờ gợn qua lớp giấy gói trơn nhẵn. Rồi tôi lật ngược lại, đọc thành phần sản phẩm - đầu tiên viết bằng tiếng Anh, rồi bằng tất cả các thứ tiếng khác. Đối chiếu với tiếng Anh mà tôi biết được rằng “Glucose Syrup” trong tiếng Anh sẽ tương đương với:

Glucosesiroop trong tiếng Hà Lan

Glukosesirup trong tiếng Áo

Và *Sirop de Glucose* trong tiếng Pháp

Một khi đã cải thiện vốn từ vựng của mình mà không thực biết giờ mình đã biết thêm được ngôn ngữ của quốc gia nào hơn rồi, tôi nhìn ngược nhìn xuôi, đảm bảo chỉ có mình mình ở đây, tôi đưa thanh sô-cô-la lên và hít lấy một hơi. Hít thật sâu. Không có gì. Thở chất tôi chẳng thể ngửi được gì, nhưng tinh thần tôi thì có thể. Tinh thần tôi đang uống lấy những thứ đó. Va-ni ngọt ngào, ca cao đắng, sữa, glucose syrup. Caramel. Đường. Hương liệu. Hummmm! Mắt tôi nhắm nghiền, hình dung ra nó đang tan chảy. Trên đầu lưỡi mình, trên bếp, trên bàn ăn. Nhìn ngắm nó khi nhiệt độ xung quanh tăng lên, làm nó tan ra! Tôi cúi đầu xuống, dùng đầu chót lưỡi mình để cuốn lấy nó vào mồm, từ từ, chậm rãi...

Tôi mở choàng mắt vì có cảm giác đang có ai đó nhìn mình. Tôi sắp bị nắm chân nắm tay mà lảng ra ngoài mất thôi. Tôi thận trọng liếc sang trái. Chỉ có một người nữa đang cùng đứng dọc lối đi này với tôi, nhưng anh ta không nhìn tôi, anh ta đang đắm đuối nhìn một phong sô-cô-la như thể nó

đang chuẩn bị thoát y không bằng. Anh ta cao, người rắn chắc, đầu trọc lóc cùng làn da nâu sậm.

Anh ta đưa một phong sô-cô-la lên mũi ngửi. Hít thật sâu và giữ hơi thở ấy. *Trông tôi cũng kỳ quái vậy sao ta?* Tôi tự hỏi mình. *Chắc vậy.*

Ánh mắt đầy đam mê của anh ta chậm chậm rời đi và bắt gặp tôi đang chăm chú nhìn. Tôi quay vội đi chỗ khác, thầm ước gì mình trở nên vô hình. Những khoảnh khắc như thế này thường sẽ dẫn tới những câu như “Nhìn gì mà nhìn?” và có thể cả một chuyến đến bệnh viện và/hay đồn cảnh sát, tùy.

“Tôi đã cố, nhưng không được,” giọng nói cất lên bên tai tôi.

Tôi giật thót mình trước khi quay sang nhìn anh ta. “Vâng,” tôi nói và lại ngoảnh đi.

“Tôi luôn tưởng tượng mình có thể ngửi được các thành phần trong đó,” anh ta nói.

Đầu tôi quay ngoắt lại. Anh ta đang đùa tôi đó hả? Rõ ràng anh ta lạ lùng, nhưng có phải cũng đang trêu tôi không đấy?

“Vâng,” tôi đáp lửng lơ.

“Mars là có mùi tuyệt nhất,” anh ta nói tiếp.

“Không, mùi sô-cô-la Cam của Terry mới tuyệt nhất,” tôi đáp lại.

Anh ta nhìn tôi giây lát, như thể đang tự hỏi có phải tôi đang trêu đùa gì *anh ta* hay không. “Em cũng ngửi hả?” câu hỏi cuối cùng cũng bật ra.

Tôi lắc đầu. *Không nói chuyện với người lạ.* “Không, không hẳn. Thỉnh thoảng. Không nhiều.”

Gã gửi sô-cô-la nhoẻn cười với tôi, nụ cười làm sáng cả khuôn mặt.

“Anh không biết em có đủ lớn để nhớ không, nhưng ngoài ra Terry còn có cả loại Sô-cô-la Chanh nữa.”

“Tôi cũng có nhớ mang máng. Tôi nhớ dòng sô-cô-la của Terry còn có một loại nữa, và có màu vàng.”

“Đúng rồi đấy, mà người ta đã ngừng sản xuất nó sau hai năm.”

“Hơn hai chục năm rồi, nên thứ lỗi nếu tôi chỉ nhớ được mang máng, như kiểu Snickers với Marathon. Lúc mười tuổi thì tôi chỉ có thể nhớ được đến thế.”

“Không!” anh ta phản đối. “Nó không bao giờ chết. Vì Chúa! Snickers! Nghe cứ như knickers^[8] vậy, em không muốn ăn cái thứ như thế chứ, phải không?”

Tôi không nhịn được cười. “Không, rõ là không.”

“Dù Marathon với anh thì cũng hơi quá ngọt.”

“Không, loại sô-cô-la ngọt nhất phải là Marx.”

“Thật ra thì, Milky Way mới là ngọt đánh lừa nhau nhất. Em không nghĩ nó có thể ngọt đến vậy, nhưng hóa ra là có,” anh ta bình luận.

“Bao nhiêu lâu nay tôi không ăn Milky Way rồi,” tôi nói.

“Crunchies cũng ngọt, nhì. Rồi, em cũng biết cuối cùng thì sẽ có câu hỏi này: em thích loại nào nhất?”

“Maltersers.”

“Em còn không cần nghĩ.”

“Tôi đã nghĩ nếu mình bị phán quyết cả phần đời còn lại chỉ được ăn một loại sô-cô-la, tôi sẽ chọn loại nào? Và tôi chọn Maltersers, không suy nghĩ gì nữa cả. Thế còn anh?”

“Ừm...”

“Anh còn phải nghĩ ấy à?” tôi trêu. “Hâm mộ sô-cô-la kiểu gì thế?”

“Không, không, khoan đã. Xin lỗi. Anh có nhiều thời kỳ lắm. Em biết đấy, hôm nay là Galaxy, hôm sau thì Marx. Hôm khác nữa thì sẵn sàng hiến thân vì một gói M&M đậu phộng.”

“Không thanh minh,” tôi nói.

“OK, OK...”

Tôi giơ tay lên như chiếc đồng hồ đếm ngược. “Tích tắc... tích tắc...”

“BOUNTY!” anh ta nói to. “Anh chọn Bounty.”

“May cho anh đấy, vừa kịp giờ.”

Anh chàng Người Sô-cô-la mỉm cười. “OK, một câu nói quan trọng khác nữa là,” anh ta nói. “Em đọc thành phần sản phẩm trước hay sau khi ngửi nó?”

“Trước.”

“Anh cũng thế. Như thế sẽ giúp ngửi dễ hơn, đúng không?”

Bụng dạ tôi nhộn nhạo. Thế này không đúng. Anh ta đang chạm vào tôi mà không cần đặt một ngón tay nào lên người tôi. Anh ta đang nói chuyện với tôi bằng đúng ngôn ngữ của tôi, và điều đó làm tôi bị kích thích. Đây là khúc dạo đầu, màn chính sẽ là cùng nhau ngồi giữa một căn phòng và cùng ngấu nghiến sô-cô-la. Anh ta sẽ cầm một thanh Malterers và tôi sẽ cắn dần dần, từ ngoài vào cho đến khi chỉ còn lại cái nhân mạch nha chính giữa. Rồi anh ta sẽ đút nó vào giữa môi tôi, và tôi sẽ mút cho đến khi nó tan chảy ra.

Rồi tôi sẽ đưa cho anh ta một Cadbury's Crème Egg và cắn phần chóp cho anh ta. Và anh ta sẽ sục lưỡi vào đó, chậm chậm mút lấy cái chất ngọt chứa đầy trong... Thôi, thôi, thế này không đúng. Không đúng tí nào.

Tôi nhìn lại người đàn ông ấy thêm cái nữa. Anh ta đúng với mẫu người của tôi hơn Gregory. Anh ta già hơn tôi một chút, có lẽ 38 hay 40 gì đó, hơi nhàu, đầu cạo trọc, làn da nâu mịn sáng hơn tôi một chút, đôi mắt màu hạt dẻ. Từ anh ta tỏa ra một thứ điềm tĩnh vây lấy những người xung quanh. Và cái sự điềm tĩnh đó làm tôi say mê, tôi muốn thêm nữa. Tôi có thể nghiêng tới trước mà đặt môi mình lên đó. Chỉ để cảm nhận sự điềm tĩnh trên làn môi đó. Anh ta cũng có hào quang, cái cách kết nối với tâm trí tôi, trí tưởng tượng của tôi và khả năng hài hước của tôi. Tôi có thể nhận thấy mình trong người đàn ông này - rất dễ cảm nhận điều đó, dù mới chỉ sau vài giây phút ở bên nhau.

Tôi bút về phía những dãy kệ, với tay lấy thứ đầu tiên trong tầm tay mình và đọc. Tôi thậm chí không thể đọc được gì vì tay tôi cứ run lên. Run bần bật ấy. Chưa từng có người đàn ông nào tác động đến tôi như thế này.

“Em có muốn đi uống cà phê hay gì đó không?” anh ta hỏi.

Thế đó. Không cần một năm chờ đợi, bóng gió xa gần để khiến tôi yêu thích, không làm bạn trước. Cứ thẳng thừng đề nghị thế đó. Tất nhiên, có khả năng rằng anh ta, một người lạ, là kẻ thường xuyên gạ gẫm phụ nữ trong siêu thị, rủ rê đi cà phê rồi sau đó người ta chẳng còn nghe nói gì về những phụ nữ ấy nữa.

“Không,” tôi nói. Bất kể động cơ của anh ta là thế nào thì tôi cũng không đi cà phê với anh ta. Nếu Greg mà làm thế này thì tôi sẽ giết hắn.

“Anh không phải đồ kỳ quái đâu. Nghe này, anh sẽ đưa em danh thiếp của anh, em có thể gọi cho vài người bạn và cho họ biết anh là thằng cha nào. Cho họ các thông tin của anh, và dặn họ cứ cách mười phút lại gọi em một lần để chắc rằng em không sao.”

Anh ta rút tay vào túi, lấy ra một cái ví da lộn màu đen, lục tìm trong đó để tìm ra thứ cần tìm - một tấm danh thiếp - và đưa cho tôi. Tôi nhận lấy cái mẫu bì chữ nhật đó mà không nhìn.

“Tôi, ờ, có người hẹn hò rồi,” tôi giải thích.

“Ồ,” anh ta rõ là có thất vọng. “Nhưng không nghiêm túc, phải không?”

“Điều gì khiến anh nói thế?”

“Thì không có nhẫn đính hôn hay nhẫn cưới,” anh ta vừa đáp vừa ngúc ngoắc những ngón tay được cắt gọn ghẽ. Bỗng dưng tôi lại nghĩ tới những móng tay gặm nham nhở của Greg.

“Không phải tất cả phụ nữ kết hôn đều đeo nhẫn cưới,” tôi đáp.

“Đúng, nhưng em không nói đã có chồng hay chồng sắp cưới. Và em cũng không nói có bạn trai hay người yêu. ‘Có người hẹn hò rồi’ là cách nói của những người không quen với việc đó mà thôi.”

Anh ta có lý.

“Dù em sẽ không đi uống cà phê với anh, nhưng anh vẫn có thể hỏi em đã là một người yêu sô-cô-la đích thực từ khi nào được chứ? Anh ghét cái cụm từ con nghiện sô-cô-la. Thật chẳng ra sao. Anh thích là NYS hơn. Mà, được bao lâu rồi?”

“Một thời gian.”

Anh ta lại nhe răng cười. “Anh đã tạm ngưng ít lâu. Em biết đấy, cái trò hít ngửi sô-cô-la ở chỗ công cộng này, nhưng khi đến Leeds thì đâu lại hoàn đấy. Thế giúp anh cảm thấy vững vàng hơn. Anh thấy hơi lạc lõng. Đây không phải nhà anh, và anh không biết nhiều người cho lắm. Nhưng sô-cô-la... Bất kể ở đâu trên thế giới này cũng đều có thể tìm được sô-cô-la.”

“Điều gì đã đưa anh đi vòng quanh thế giới vậy?” tôi hỏi.

“Anh là đạo diễn, đạo diễn phim,” anh ta trả lời.

“Có phim nào tôi có thể đã từng nghe không?” tôi hỏi.

“Chắc không đâu,” anh ta nói, và rồi liệt kê ra vài cái tên khiến tôi thót cả người. Tôi cực thích những phim đó. Tôi đã nằn nì xin chiếu chúng ở Liên hoan, và đã mời anh ta đến nhưng anh ta toàn bận đi quay.

“Tôi đã xem hết rồi ấy chứ.” Tôi cực rành về những thứ liên quan đến phim ảnh. Tôi không thể, ví dụ, kể tên các bà vợ của vua Henry VIII, nhưng cứ thử hỏi tôi tên năm bộ phim đỉnh nhất của Sandra Bullock, tôi chẳng kể thêm được cả ngày công chiếu nữa ấy chứ. “Một phim là về một bức tường trong một thị trấn nhỏ, qua nhiều năm, trở thành ranh giới thù hằn giữa những tôn giáo khác nhau trong thị trấn; phim khác là về một tuần trên con đường ở châu Phi. Ai dùng con đường đó, họ đi đâu, họ từ đâu đến.”

Dù khá nổi danh trong giới làm phim, nhưng anh ta - nếu tôi đọc không nhầm ánh mắt ấy - vẫn tỏ ra bất ngờ. “Sao em biết được cả phim của anh à,” anh ta hỏi.

Giờ, tôi có nên kể cho anh ta nghe mình là ai, và từ đó cho anh ta một tấm giấy thông hành xen vào cuộc sống của tôi vài tuần tới không - hay vài năm tới, chưa biết chừng? “À thì, tôi cũng xem khá nhiều phim.”

“Anh đang tạm nghỉ làm phim để đi dạy một khóa đạo diễn. Mà, cho anh biết đi, em hâm mộ phim của anh được bao lâu rồi?” anh ta hỏi kèm một nụ cười toe. Tôi thích người đàn ông này, anh ta thật dễ khiến người khác thấy ngơ ngai - chẳng khác nào tên sát nhân hàng loạt khét tiếng Ted Bundy.

“Anh dạy ở đâu thế?” tôi hỏi. “Và tôi sẽ lờ đi câu hỏi cuối ấy là vì tôi chẳng có chứng cứ gì anh chính là người mà anh đã nói, nhờ khen nhầm người thì sao.” *Tôi đang đong đưa. Tôi đang đong đưa thật. Thế này không giống tôi. Nói chung. Và đặc biệt khi giờ tôi đã có bạn trai. Rồi tôi sẽ cười khúc khích và sẽ hất tóc hất tai, chớp chớp mắt. Và nếu tôi làm thế thật thì chỉ có nước ra đường cho xe đâm cho một cái thôi...*

“Anh dạy ở trường Meanwood, một khóa ba tháng, sao em không đăng ký nhỉ?”

Tôi lắc đầu.

“Tốt. Anh sẽ không hẹn hò được với em nếu em là học sinh của anh.”

Tôi cười khúc khích. Ôi trời ơi là trời, bắt đầu rồi đấy. Cái trò khúc khích này đã tuột khỏi môi tôi. “Có bạn trai rồi, nhớ không,” tôi nói với vẻ

nghiêm nghị của một ả đang cố chần chỉnh mình chứ không phải đang đe người đối diện, về tình trạng bồ bịch của mình. Nói ngắn gọn thì, tôi không được phép thế này. Đây không chỉ là tán tỉnh, mà là tán tỉnh với nhiều khả năng. Khả năng dẫn tới một thứ gì đó. Có thể một cơn say nắng, có thể một mối quan hệ. Dù là gì, đó cũng là một khả năng...

“À, giờ thì anh chàng đã qua được cấp bạn trai rồi,” Anh chàng Người Sô-cô-la tiến thêm một bước gần hơn, ánh mắt chúng tôi vẫn không dứt khỏi nhau. Tôi có một thôi thúc. Một thôi thúc... “Đi, cà phê đi mà. Em có thể kể cho anh về anh chàng bạn trai của em.”

Một thôi thúc... “Không.” Nếu có thứ gì đó mà tôi không cần thì đó là làm cho đời mình phức tạp thêm nữa. Amber Ngoan Ngoãn biết điều đó. Nhưng chẳng phải Amber Ngoan Ngoãn đã định làm tình ngay ngoài ngõ, và giữ bí mật mối quan hệ của mình với Jen sao? *Thôi đi. Thôi nghĩ như thế đi.* Tôi đặt túi sô-cô-la trên tay mình xuống. “Tôi nên đi. Rất vui được nói chuyện với anh.”

“Anh cũng thế, người đẹp ạ. Ít nhất thì cũng cho anh số điện thoại chứ?”
Tôi lắc đầu. “Anh có thể dùng nó.”

“Chẳng có thể gì cả,” anh ta mỉm cười. “Em đã có số của anh, vậy hãy gọi cho anh nhé.”

“Ừm.”

Anh ta lắc đầu. “Ngay cả nếu em không gọi, thì anh cũng có cảm giác rằng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Tại sao? Anh định lén theo tôi sao?”

Anh ta cười lớn. “Không. Số phận chúng ta là dành cho nhau mà.”

“Trên phim, khi người ta nói những câu như thế thì thường dẫn đến lén bám theo, lệnh của tòa án, bắt cóc và, hoặc nhốt vào trong một tòa nhà. Anh có biết thế không, *anh Đạo Diễn?*”

Anh ta lại cười lớn. “Chắc không còn cách nào để anh nói chúng ta đã được xếp đặt đến với nhau mà nghe không có vẻ một thằng tâm thần quá, phải không, người đẹp?”

“Có thể vì anh không nên nói điều đó. Tạm biệt.”

*

Tôi thậm chí không cởi áo cởi mũ mà vội vàng lao vào bật máy tính. Tôi vào mạng, gõ cái tên trên danh thiếp vào tìm kiếm. Hàng trăm trang kết quả hiện ra. Tôi vào trang đầu tiên, trong đó có cả một danh sách những bộ phim mà anh ta đã làm.

Những phim tôi đã xem cũng được liệt kê trong đó. Tuy nhiên không có hình. Tôi kéo xuống, bấm sang một trang khác. Không có hình. Lại một trang khác nữa. Có thông báo về khóa học, tôi mở ra xem. Và kia rồi. Hình của anh ta, bên cạnh vài dòng thông báo về khóa học. Chính là anh ta. Chính thế. Tôi đã nói chuyện với một đạo diễn. Anh ta đạo diễn hai trong số những bộ phim mà tôi yêu thích nhất. Và anh ta tán tỉnh tôi. Gọi tôi là người đẹp.

Tôi nhìn xuống tấm danh thiếp mà anh ta đưa, ngón tay miết nhẹ trên những dòng chữ dập trên đó.

Cách anh ta cười, cách ánh mắt hạt dẻ đó giữ ánh mắt tôi ủa đến. Cả cái cách mà tôi đã cười khúc khích nữa. Người đàn ông ấy đạo diễn phim, dạy làm đạo diễn phim, và gửi sô-cô-la. Anh ta đã ở đâu trong những tháng ngày một mình của tôi? Khi tôi có thể lao vào anh ta như một ả đói ngấu được mời chiếc bánh kem ngon lành. Ừ, tôi một mình là do tôi thường phát điên lên trong các mối quan hệ, nhưng dẫu thế, tôi cũng không thể quay lưng với một người hợp với tôi đến vậy.

Anh ta hợp với tôi một cách kỳ cục. Nếu anh ta và Greg đang trong một cuộc thi thì tôi sẽ chẳng buồn liếc sang Greg thêm lần thứ hai, với cái mái tóc dài và cái tính lãng nhãng. Trong khi Anh chàng Người Sô-cô-la thì... Tôi không thể hình dung được cảnh anh ta trần truồng trèo khỏi cửa sổ phòng ngủ nhà ai đó bởi vì anh chồng nhà nợ về sớm hơn dự định.

Khi nhìn Greg, bạn biết ngay hắn là một rắc rối. Rằng hắn có thể tán tỉnh cả bạn gái của bạn thân nhất của mình. Tôi không bảo hắn tán tỉnh Jen. Nhưng hắn vẫn có khả năng làm việc đó. Thế nên tôi mới dễ tin đến vậy khi Jen kể với tôi. Thế nên tôi phải chạy trốn sô-cô-la thế này. Greg có khả năng tán tỉnh Jen. Hắn là một điều bí ẩn mà tôi chưa thể giải mã. Tôi cần quay về với thứ gì đó bình thường, yên ổn. Như Anh chàng Người Sô-cô-la,

tôi chỉ tìm đến một cuộc chạy trốn sô-cô-la khi tôi cảm thấy lạc lõng. Hoặc thấy chênh vênh. Hoặc cần an ủi.

Tôi không thể chia sẻ với ai sự lo lắng của mình về Greg và Jen. Tôi không thể giải thích với Jen, rõ ràng. Tôi cũng không thể giải thích với người tiếp theo trong danh sách gọi của mình, vì đó chính là Greg. Tôi không thể với người thứ ba trong danh sách vì đó là anh trai tôi, Eric, người chẳng biết gì về chuyện giữa tôi và Greg cả. Tôi chỉ có thể kể những lo lắng vô hình của mình với Martha và Renée - những người đã tỏ ra rất rõ ràng nếu để họ biết được một dấu hiệu cho thấy Greg đang đối xử với tôi không tốt, thì chỉ trong một tuần, người ta sẽ thấy xác hắc lều phều sông Aire ngay. Vậy nên, bất kể tình trạng hẹn hò của mình, tôi phải làm một cuộc sô-cô-la chạy trốn để làm một điều gì đó thật dịu dàng. Có phải Định mệnh lại đang cố nói gì với tôi? Anh ta có vẻ là một đối tượng nhạy cảm và đúng mực. Một đối tượng mà tôi nên tiến tới trong trường hợp không hẹn hò với Ai. Tôi sẽ không lừa dối Greg. Tôi sẽ kết thúc với hắn... bởi vì thế dễ mà, không phải sao?

Tôi nhìn tấm danh thiếp.

Tôi chưa bao giờ muốn gọi lại cho một người đàn ông nhiều như bây giờ. Chưa bao giờ. Tôi muốn nói chuyện với anh ta. Nghe về những bộ phim của anh ta. Hỏi ý kiến anh ta về kịch bản của mình, cái kịch bản mà Greg ghen với nó. Bất kể tôi làm gì, Greg cũng đều muốn tham gia. Lúc nào cũng vậy. Nếu tôi ngồi máy cố nghĩ ra ý tưởng thì hắn sẽ lại sốt ruột chạy ra chạy vào trước khi cuốn tôi vào sex. Đạo này bọn tôi hay làm với nhau trong căn phòng bỏ trống/ phòng làm việc của tôi. Cách duy nhất tôi có thể làm việc là ngồi với hắn trên sofa, với giấy bút lăm lăm trong tay. Thế thì không sao. Hắn sẽ vui vẻ xem TV hay gì đấy. Cứ như một đứa bé lúc nào cũng cần sự quan tâm - và kịch bản của tôi là một đứa trẻ khác. Tôi có thể chơi cùng một đứa trẻ khác miễn có mặt hắn ở đó. Tôi không thể hình dung Anh chàng Người Sô-cô-la cùng làm trò như thế. Anh ta sẽ hiểu tôi cần hàng giờ lánh xa tất cả để làm việc. Ngay cả khi không có đi đến đâu, tôi vẫn muốn làm. Tưởng tượng ra ai đó đóng vai gì. Và thể hiện lên màn ảnh rộng thế nào.

Tôi nhìn lên trời, đến những thế lực đang điều khiển tất cả những thứ này. “Không vui đâu nhé!” tôi hét lên, và hua hua tằm danh thiếp. “Không vui tí nào đâu nhé!”

***“không có gì thỏa mãn hơn mở một hộp sô-cô-la và
biết rằng chưa ai từng mở nó trước đây”***

CHƯƠNG 20 - NHỮNG CON NGƯỜI CỦA NGÀY NGHỈ CUỐI TUẦN

“Cuối tuần này em làm gì?” Greg hỏi.

Tôi thứ Tư. Cứ tôi thứ Tư là hẳn lại nhắc đến cuối tuần dù hầu như cuối tuần nào hẳn cũng đều ở nhà tôi. Tôi nghĩ hẳn thích tự lừa mình rằng hai đứa vẫn đang tiếp cận mọi thứ một cách từ từ, rằng chúng tôi vẫn sống độc lập.

Tuy nhiên cuối tuần này tôi có kế hoạch rồi. Kế hoạch không dính đến Greg. Tôi chưa tìm được cách nào để báo cho hẳn. Tôi cứ lần lữa bởi vì tôi không có nhu cầu nghe than vãn. Như kiểu bạn ngược nhìn một bầu trời xám xịt và biết là sắp mưa rồi đấy, tôi cũng nhìn gã bạn trai xám xịt ủ ê của mình và biết hẳn sẽ chẳng mấy thích thú cái kế hoạch của tôi.

“Em có, ờ, một vài thứ cần phải, ờ, làm,” tôi nói, hy vọng hẳn sẽ không nói...

“Ô? Gì thế?”

Tôi cố ra vẻ không có gì tội lỗi khi lí nhí, “Chuyện này nọ thôi.”

Mình có phải phải cảm thấy tội lỗi đâu. Đang chơi dở trên máy Gameboy của hẳn, Greg ngược lên. (Tôi nói là máy Gameboy của hẳn, nhưng thật ra là của tôi - hẳn vừa tiếp nhận nó. Hẳn đã giải thoát nó ở chỗ cạnh cái TV, lau chùi sạch sẽ và giờ thì đi đâu cũng kè kè bên mình. Hẳn cho nó ăn pin, chơi với nó, mua cho nó trò chơi mới. Tôi mà không biết hẳn rõ hơn thì đã nghĩ tên này muốn có con rồi ấy chứ.) “Chuyện gì thế?” hẳn hỏi.

“Không có gì, thật mà.”

“Nhưng anh không thể tham dự vào cái không có gì đó?”

“Không.”

“Và sẽ mất cả cuối tuần?”

“Đúng.”

Greg đặt cái Gameboy lên sofa bên cạnh, trề cặp môi Jelly Baby hồng hào, nghiêng đầu sang bên và nhìn tôi với một vẻ dò hỏi lạnh lùng. “Em đang hẹn hò với ai khác phải không? Cứ nói với anh. Anh thà biết còn hơn không biết.”

“Đúng rồi, bởi vì giữa công việc, gặp gỡ anh gần như mỗi đêm và đi xem các buổi chiếu, và vờ như đang viết cái kịch bản đó, em đã có thời gian bắt đầu một cuộc tình mới. Em đã bị anh bắt quả tang, không còn chối cãi gì được nữa.” Tôi giơ tay lên đầu hàng. “Em gặp anh ấy trên tàu, bọn em làm chuyện đó trên tàu - mọi người nhìn, nhưng bọn em không quan tâm vì đây là lúc duy nhất hai đứa được ở bên nhau. Rồi em xuống ga Horshforth và anh ấy đi tiếp đến Poppleton.”

Greg lúng túng, thành một người chết đuối giữa một biển bất tri. Dẫu sao tôi vẫn không thể nói được, bởi vì hắn sẽ muốn dính dáng vào và tôi thì không muốn thế.

Tôi thích ở cạnh Gregory thật đấy, nhưng một phần trong tôi vẫn cảm thấy ngột - ngạt thở, gần như thế. Thi thoảng tôi bắt gặp mình đang tự hỏi tại sao một lần nữa có ý định nghiêm túc với một ai đó. Không còn là cuộc đời của tôi nữa, mà là cuộc đời của *chúng tôi*. Tôi không còn được tự do để làm hài lòng bản thân. Để Chủ nhật nằm nướng trên giường với TV, sô-cô-la và một gói kẹo dẻo ném vào màn hình để biểu lộ cơn giận dữ. Tôi không còn tự do để *không phải* chờ điện thoại khi hắn chưa đến; để không cần uốn lưỡi bảy lần trước khi nói vì sợ hắn phật lòng. Tôi thích ở cạnh Greg, nhưng hắn có cần phải trườn vào mọi góc ngách trong cuộc đời của tôi như thế không. Sean đâu có làm vậy. Sean ở nguyên chỗ của mình, không liên tục mở những cánh cửa với hy vọng chúng sẽ dẫn vào tâm hồn tôi. Cũng là một lý do nữa khiến hôm nọ tôi phải ra ngoài để hít hà sô-cô-la. Tôi đi tìm một thứ gì đó tách biệt khỏi Gregory “Peck” Walterson, để có chút không khí mà thở, để nhắc cái gói ngạt thở của mối quan hệ này khỏi mặt mình.

Việc gặp gỡ Anh chàng Ngủ Sô-cô-la cũng nhắc cho tôi nhớ rằng Greg và tôi có rất ít điểm chung ngoài tình bạn. Hắn không thích phim, hắn không hiểu về sô-cô-la, hắn đẹp mã quá mức cần thiết cho cả tôi và hắn.

Greg lại ngoẹo đầu, đôi mắt đen của hắn nhìn như muốn đọc ý nghĩ của tôi. “Ít nhất cũng nói cho anh biết là cái gì đi,” hắn nói.

Tôi nói không và trân trân nhìn lại hắn bằng một vẻ trống rỗng trên mặt.

Hắn đánh mặt lại, cố phá vỡ hàng phòng thủ của tôi. Điều mà hắn đang làm một cách không cố ý là đăng ký học môn khóa vô vọng môn Amber Thị giác Học. Riêng khoản mặt trơ như đá thì không ai qua nổi tôi. Cuối cùng, hắn xì mặt xuống bỏ cuộc.

“Amber, em không nói thì anh phát rồ lên vì ghen mắt.”

Tôi không phải là người hâm mộ các màn phát rồ phát dại, ghen tuông hay gì đó. Và chắc sự việc sẽ đi theo hướng này nếu tôi không “tự thú”. “Nhà em sẽ ghé chơi. Bố mẹ từ London, anh trai từ Edinburgh,” tôi lấp bắp.

Hãy hình dung một đứa bé cầm một ốc kem sô-cô-la đúp bự chẳng trên có phủ sốt dâu, và cắm lên trên nữa là một cây sô-cô-la Flake. Giờ hãy hình dung đứa bé nghiêng người về trước để liếm miếng đầu tiên - và chỗ kem rơi khỏi cái ốc quế, bộp xuống đất thành một đồng bầy hầy to tướng. Và hãy hình dung vẻ mặt của đứa bé, ngay trước khi nó ngoặc mồm ra ăn vạ. Cái vẻ hoàn toàn không-sao-hiểu-nổi, cực kỳ bất công và tột cùng đau khổ. Greg mang cái vẻ mặt đó.

“Đây là cuộc gặp sáu tháng một lần của nhà em,” tôi nói bằng giọng của một người đang cố gắng trong tuyệt vọng hót chỗ kem dưới đất lên. “Lúc nào cũng chỉ bốn người nhà em mà thôi.”

Vẻ mặt Greg vẫn y nguyên, *van nài* tôi giải thích tại sao lại nở đá bay que kem tuyệt diệu nhất của hắn.

“Lúc nào cũng chỉ có Mẹ, bố dương, anh trai và...” tôi hắng giọng một cách thảm hại để xua đi cảm giác tội lỗi, “em. Vợ anh Eric cũng không đến.”

Miệng Greg mím lại thành một đường mỏng dính, một việc tưởng là không thể với độ căng mọng của đôi môi ấy, mắt hắn công khai dò xét mặt tôi xem tại làm sao tôi lại làm thế này.

Tất cả những người đàn bà khác đều đã vật nài để được giới thiệu hắn với bố mẹ mình. Tôi thì không. Amber của hắn thì không.

“Khi nào họ đến?” Greg nói. Mỗi lời thốt ra là một cuộc đánh vật để cố tỏ ra bình thường, nhẹ nhàng, hứng thú, chẳng có gì khác. Hắn bị tổn thương, hắn đang cố che giấu nhưng giấu không giỏi lắm.

“Thứ Sáu. Tôi Chủ nhật họ đi. Thịnh thoảng Eric bắt tàu sáng thứ Hai.”

“Chắc là vui.”

“Vui. Thường em chỉ có thể chịu đựng được hai ngày.”

“Làm như anh không thể ấy. Với bố mẹ anh, ý thế.” Greg đột nhiên mỉm cười. Một nụ cười quyến rũ, đúng nghĩa nụ cười. “Lại đây,” hắn nói, dang tay với tôi. Tôi dịch vào sát hắn trên sofa.

Hai đứa thường ngồi như thế đọc sách hoặc xem TV. Hắn sẽ ngồi tựa sofa, chân lười biếng gác bên cạnh, tôi ngồi lên trên. Rồi hắn sẽ để tay trượt qua eo tôi, đặt lên hông tôi. Thịnh thoảng khi hắn đang đọc sách và tôi coi TV, hắn sẽ cọ cọ vào hông tôi bằng ngón cái, và tôi lại lật trang cho hắn để hắn không phải di chuyển... Ở trong nhà, bọn tôi đúng là một cặp lú ra lú rú ghê như vậy đấy.

“Em vẫn nghĩ anh là đứa đi bọm đúng không?” hắn nói.

Ờ này!? Tôi ngửa đầu ra sau, phần đỉnh đầu đặt lên ngực hắn để nhìn hắn. “Không. Không hề.” *Không hẳn. Chuyện với Jen cho đến giờ với hắn vẫn chẳng hay ho gì, nhưng tôi nghĩ chắc hắn không đi tìm sex ở chỗ nào khác.*

“Bởi vì anh không còn như thế nữa đâu, em biết thế mà, phải không nào?”

À, tôi hiểu rồi. “Gia đình em chỉ gặp nhau như thế này hai lần một năm thôi. Thịnh thoảng anh Eric và vợ xuống chơi dịp Noel, thỉnh thoảng mấy anh em lại cùng xuống London, ngoài ra thì lúc nào cả nhà cũng gặp nhau hai lần một năm.”

“Anh nghĩ có thể em xấu hổ về anh.”

“Không bao giờ. Em không quen nói những điều như thế này nhưng... em thích ở bên anh.” Nói chung là thế.

“Thật ư?” Mặc dù đây không hẳn là một lời tuyên bố hùng hồn cho lắm về cảm xúc của tôi, hắn vẫn tỏ ra sung sướng mê li. Tôi nghĩ khi ở cạnh một

người không mấy khi nói những lời như thế, bất cứ lời nói tích cực nào cũng được chụp lấy và nâng niu.

“Dĩ nhiên.”

Greg tự cho phép mình nở một nụ cười hài lòng, rồi, “OK cưng, anh đi đây,” bằng một giọng hết sức xông xáo sẵn sàng.

“Đi?” tôi trả lời. “Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà?”

“Hôm trước Rocky than phiền là dạo này chả thấy anh đâu, và đúng thế thật, anh đã bỏ rơi nó.”

“Nhưng mà...” tôi mở miệng.

“Anh cũng muốn được ở đây luôn,” hấn cất lời, “nhưng anh dành quá nhiều thời gian ở đây rồi. Thật là điên vì anh trả tiền nhà bên kia nhưng lại gần như đã sống ở đây.”

Hấn gỡ người khỏi tôi, rời phòng khách, quay lại ít giây sau khi đã mặc sẵn áo khoác còn túi thì đeo ngang người, chun môi hôn tôi một cái và bỏ đi. Hấn đi. Hấn lại làm thế. Lại bỏ tôi mà đi. Để lại cho tôi hàng mẫu hàng mẫu không khí để thờ.

*

Quá trình trưởng thành của tôi khá bình thường, và cũng khá kỳ cục, bằng nhau. Tôi biết nó không lý tưởng, nhưng đã nghĩ ai cũng thế cả. Chỉ đến khi đi học đại học thì cái phần kỳ cục nó mới rõ ra. Khi đến đây tôi mới biết mọi người nghĩ mẹ là bạn tốt nhất của họ còn bố là anh hùng của họ. Tôi thì nghĩ bố mẹ mình là hai con người không thể ở cùng nhau quá ba phút trong một căn phòng mà không cãi nhau. Cứ như sống trong vùng chiến sự vậy, lúc nào cũng căng người chờ đợi một đợt bùng nổ cãi cọ mới bắt đầu. Đây là lý do vì sao bị kịch gia đình của Jen hút tôi về phía nó. Bọn tôi đúc từ những cái khuôn giống nhau, bọn tôi hiểu mình dám làm gì để giữ một ai đó lại trong đời mình. Cần phải làm gì để khiến người khác yêu mình.

Khi tôi lớn hơn và cả bố mẹ tôi đều đến với người khác, tôi nhận ra cuộc hôn nhân của họ, vùng chiến sự của họ là do đâu. Chuyện người lớn. Đây là

vì họ đã cưới một người mà họ không hiểu rõ. Thế nên, khi họ cùng trưởng thành, già dặn hơn, biết người kia rõ hơn, họ thấy những vết rạn trong quan hệ. Và, rất nhanh chóng, vết rạn biến thành hố bom, hố bom thành thung lũng rồi thung lũng biến thành những dải mênh mông không thể bắc cầu. Đến lúc đó, ta chỉ còn nhìn thấy những điều tiêu cực khi người kia bước vào tầm ngắm. Mọi thứ người kia làm đều khiến bạn nổi cáu: cái cách người ta đưa thức ăn vào mồm làm bạn buồn nôn; nét mặt lúc người ta xem TV chọc bạn tức điên; giọng người ta nói là những tiếng ồn ào vào tai bạn; người ta tồn tại trong cuộc sống của bạn thôi đã là một nhắc nhở nhức nhối cho những giấc mơ chưa thành hiện thực. Mấy chuyện người lớn.

Tôi không biết ai bắt đầu đổ lỗi cho ai trước, nhưng bố mẹ tôi không sao nói chuyện được với nhau mà không có một người hiểu lầm, mà miếng vải đỏ không hua trước con bò. Và rồi, nhảy flamenco vào đời họ, trong một cơn lốc váy vó, trang điểm và tóc tai, là Cô H. Mặc dù bố tôi và bà đã cưới nhau gần 20 năm, tôi vẫn gọi là Cô H. CÔ H. - người tôi đã gặp quá nhiều lần trong đời - gặp bố tôi ở chỗ làm. Bà trở thành tri kỷ của bố tôi, thấu hiểu ông khi vợ ông không hiểu. Điện thoại kêu, tôi sẽ trả lời, ai đó sẽ ngắt máy. Rồi nó sẽ lại kêu, bố tôi trả lời và cứ thế ôm điện thoại hàng thế kỉ, nói bằng giọng trầm thì chẳng gì nhiều hơn ngoại trừ, “Ừ,” “Không”, “Dĩ nhiên, dĩ nhiên.”, “Sớm thôi.”

Đó là vụ ngoại tình đầu tiên tôi biết mà cũng không biết. Tôi chỉ mới bảy tuổi. Mẹ là y tá, làm việc ba đêm một tuần, gồm cả một đêm cuối tuần. Bà thường đi làm về lúc tôi chuẩn bị đến trường. Tôi nói “Chào mẹ,” và bà giơ một cánh tay mỗi một lên trước khi ngủ. Bà sẽ cố dậy khi tôi ở trường về như thường là quá mệt. Vậy là tôi về nhà, đi lên gác, dòm vào phòng ngủ xem bà đã dậy chưa. Nếu chưa, tôi sẽ đi xuống nhà, ăn ít bánh quy và xem TV đến khi bà ngủ dậy. Mọi thứ thay đổi vào kỳ nghỉ hè năm tôi chuẩn bị lên tám.

Tôi về nhà. Căn nhà yên tĩnh, như mọi lần, nhưng có gì khang khác. Tôi cảm nhận được nó, nó ủa vào tôi nhưng tôi không hiểu. Tôi thả túi ở cửa, băng qua khoảng cách ngắn từ hành lang đến cầu thang và lên gác xem Mẹ

dậy chưa. Bà đã dậy. Cửa phòng ngủ mở rộng và Mẹ đang gấp đồ cho vào chiếc va-li đang mở rộng trên chiếc giường đôi phủ chăn.

Tôi không hề, dù muốn vô cùng, hỏi xem Mẹ đang làm gì. Mà, chuyện đã quá rõ còn gì - Mẹ đang xếp đồ làm từ thiện. Toàn đồ đẹp nhất của mẹ, nhưng mẹ tôi hào phóng vậy đó mà.

“Đừng cản mẹ, đừng có cản mẹ,” bà nói, không nhìn tôi. “Mẹ phải đi, mẹ phải đi.”

Tôi gật đầu, dù mẹ không nhìn tôi, và nói, “Vâng ạ.” Tôi quay xuống phòng khách ở nhà dưới, bật cái TV đen trắng lên và ngồi xem gì đó. Về tâm lý, tôi lớn hơn tuổi. Bạn buộc phải lớn nhanh khi bạn nghe cha mẹ bạn gào thét lẫn nhau vào mặt nhau, khi bạn nghe tiếng tay đập vào da thịt. Vậy nên, trong khi một phần của tôi nghĩ: *Mẹ sắp đi đâu? Tại sao mình không cản mẹ?* một phần lớn hơn biết một cách bản năng đây là do những cuộc điện thoại và những trận cãi vã. Tôi cũng biết bà sẽ đi và sẽ không về. Mẹ tôi sắp đi và sẽ không trở về.

Chương trình này nói chương trình kia trên TV và tôi xem tất. Chiều thứ gì, tôi xem thứ đó. Một lúc sau đó mẹ bước vào phòng. Mặt bà u ám, quầng thâm quanh mắt. Mẹ không có va-li, cũng không mặc áo khoác. “Bữa tối mình gọi đồ ăn nhanh được không con?” bà nói, ngồi xuống cạnh tôi. Bà đút tay vào túi và cho tôi một tờ bạc năm bảng. Bà không cần phải bảo, tôi biết phải làm gì - không nói gì cả. Không với Bố, không ai hết. Lúc đó tôi đã giỏi chuyện này. Bí mật được khóa kín trong tôi và không ai có thể moi ra được.

18 tháng sau, Bố bỏ mẹ con tôi và đến sống với Cô H. ở Bắc London. Tôi phải làm phù dâu ở lễ cưới của ông. Tôi vẫn không nghĩ về cái trải nghiệm đó. 11 tuổi và hết sức khó chịu vì mọi chuyện. Tôi không nói một lời nào suốt cả ngày, chỉ cười khi được yêu cầu, đứng không chần lỗi nhưng trừng mắt nhìn tất cả mọi người.

Mẹ và Bố2 về ở với nhau hai tháng sau khi Bố chuyển ra. Hai người đã quen nhau vài năm, ông là bác sĩ tâm thần trực tại bệnh viện nơi mẹ làm việc. Bố2 - tên ông là Leonard trước khi được gọi là Bố2 - và Mẹ thường gặp nhau vào giờ nghỉ giải lao. Họ uống trà trong phòng dành cho các y tá

và nói bất cứ chuyện gì mà hai người không biết là họ cuối cùng sẽ về sống với nhau hay nói.

Cái ngày tôi thấy mẹ ném quần áo vào va-li chính là mẹ định đến nhà bố dưỡng, Eric - con trai Leonard - kể cho tôi nghe nhiều năm sau đó. Mẹ đã đoán được chuyện Bố và Cô H. nhưng phải đến cái ngày quyết định bỏ đi, mẹ mới biết chắc chắn mọi chuyện từ một người bạn chung của hai người.

Leonard, người đến lúc này đã yêu mẹ, đã nói, “Hãy đến với anh, cưới anh. Anh sẽ chăm sóc em.” Mẹ, cũng đã yêu ông nhưng chưa nhận ra điều đó, lần đầu tiên trong đời bị cám dỗ muốn đặt bản thân mình lên hàng đầu, không phải nghĩ đến ai cả và đi hưởng hạnh phúc. Tôi đã trở về và phá hỏng mọi thứ. Eric chẳng bao giờ nói tôi phá hỏng, tôi nhưng biết là chính tôi. Mẹ đã thẳng tiến trên đường cao tốc đi đến hạnh phúc và tôi là hòn đá cản hất bà về với hiện thực. Bà đã phải chọn và đã quyết định ở lại.

Leonard, có một người vợ đã bỏ đi một năm sau khi sinh Eric và rồi chết trước khi có ý định quay về, đang sống với chị gái mình (người chăm nom Eric) và chuyển vào sống cùng chúng tôi một vài tháng sau khi họ tiến tới với nhau.

Mẹ đeo cái nhẫn dưỡng mua cho bên tay trái, nhưng bà từ chối cưới dưỡng. “Mẹ chỉ cưới chồng một lần trong đời thôi,” bà nói khi Eric hỏi tại sao. “Đây là ý nghĩa của những lời thề^[9]!”. (Eric có được mối quan hệ gần gũi với bố mẹ chúng tôi, anh có thể hỏi những điều như vậy - vì thế anh biết rất nhiều về chuyện của hai người).

Mẹ đã hết sức hãi hùng khi chỉ hai tuần sau khi họ chuyển vào, tôi bắt đầu gọi Leonard là “bố2”.

“Con đừng nghĩ phải gọi ông ấy như thế để khiến mẹ vui lòng,” bà nói, một ngày khi dưỡng Leonard đã đưa Eric đi chơi bóng. Bà hiểu rằng không phải tôi gọi dưỡng là Bố2 để làm cho bà hạnh phúc, vì bà đã hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ được nghe mẹ tôi ca hát, vậy mà bây giờ lúc nào bà cũng làm vậy khi nấu nướng hay lau dọn. Bà mở đĩa - *Queen, The Everly Brothers, Culture Club* - thậm chí còn nhảy theo cùng dưỡng Leonard. Và, tuyệt hơn hết thảy, giờ tôi đã có một người anh trai “toàn thời gian” mà tôi có thể

hạch sách sai phái loanh quanh. Người tôi có thể nói chuyện cùng khi mẹ và dưỡng nói chuyện người lớn. Dưỡng đã cho tôi một người anh, tại sao tôi không gọi ông là Bố cơ chứ? Eric cuối cùng cũng gọi mẹ tôi là “Mẹ” bởi bà là người mẹ duy nhất mà anh biết.

*

Và Greg muốn gặp họ. Và Greg đã bước ra khỏi cửa trong một cơn bộc phát giận hờn vì không hiểu rằng chuyện này thật tình không mang tính công kích gì nhằm vào hẳn cả. Gặp gỡ gia đình không nằm trong danh sách các hoạt động mà bạn bè và nhân tình được tham gia. Jen đã gặp họ - 18 tháng trước. Sau 12 năm biết nhau, tôi chỉ cho phép nó gặp gỡ gia đình tôi thường xuyên cỡ đó thôi - tôi thậm chí còn cố tình tách họ ra trong lễ tốt nghiệp của mình. Gia đình tôi là gia đình của tôi và không ai được quyền chia sẻ. Tôi che chắn gia đình mình cực kì kĩ lưỡng, không muốn người ta dèm pha, bình luận, đánh giá rằng chúng tôi không thực sự là một gia đình vì một đám cưới chưa diễn ra.

Jen chấp nhận việc tôi muốn giữ cho gia đình mình tách rời khỏi tất cả mọi người khác. Nó hiểu. Nó lôi tôi về nhà bất cứ dịp nào để làm một cái khiên, một lá chắn giữa nó và mẹ nó, nhưng không yêu cầu tôi biến nó thành một phần trong những ngày cuối tuần của gia đình tôi. Chưa ai cố cạy cục để chui vào cuộc sống của tôi nhiều đến thế, chưa một ai tỏ ra quan tâm đến thế.

Greg thì khác. Dù làm tôi thấy ngọt ngào thật, nhưng hẳn cũng cho tôi thở. Nếu điều đó có nghĩa. Tôi bị bóp nghẹt bởi một người tôi không buồn chống cự. Được rồi, nói thế thì hơi quá. Người tôi không chống cự quá nhiều. Chậc, dù ý nghĩ của tôi có lộn xộn cỡ nào đi nữa, hẳn vẫn khác. Tôi phải để hẳn gặp gia đình tôi. Nếu không, hẳn sẽ bỏ đi. Sẽ cắt dây và bỏ đi. Cả hiện thực của tôi như lỡ một nhịp. *Hẳn sẽ bỏ đi.* Tôi không thể để điều đó xảy ra, không bao giờ, nếu còn cơ hội cứu vãn. Tôi chỉ cần để hẳn gặp gia đình mình.

Tôi nghĩ tôi sắp nôn.

CHƯƠNG 21 - CHỌN LỌC TỰ NHIÊN

“Cô em hư đốn của tôi lại quan hệ đấy nhé.” Đó là những lời đầu tiên Eric nói khi tôi luồn vào một cái ghế cạnh anh.

Không “xin chào,” không “chào em,” như kiểu hỏi han thông thường. Anh ấy đang ở Yates, tại một phòng phía sau quán rượu. Bất cứ khi nào Eric đến thăm, bọn tôi đều hẹn gặp ở đây. Anh thường đi mất nửa ngày tàu, đến Yates gọi một cốc bia quen thuộc và chờ tôi ở đây. Tôi đã đưa Eric chìa khóa nhà của tôi nhưng anh thích gặp ở đây hơn, bảo là như thế chuyển đi sẽ ngăn lại.

Nhìn từ xa, Eric trông rất bụi bặm, như một miếng kẹo lạc đã cứng lại vì để quá lâu, vậy nên bạn phải luôn cẩn thận, vì không biết nó sẽ làm gì bạn nếu bạn thử cắn một miếng. Nhưng trông Eric giống kẹo lạc chỉ vì cái vẻ “thuần Aryan” của anh: mặt mày nhẵn nhụi, mái tóc vàng sẫm, đôi mắt xanh biếc và khuôn mặt góc cạnh. Anh cao gần mét chín, người uyển chuyển, lần nào đến Leeds cũng đều ăn vận một kiểu: com-lê cắt khéo, áo sơ-mi màu xám chì hoặc màu đen, đôi cổ tay áo màu bạc mà ông nội để lại cho và một chiếc ca-vát đỏ thắt hờ. Eric làm công tác hướng nghiệp tại một công ty lớn ở Edinburgh nhưng lúc nào cũng ăn vận hết như một thương nhân.

Anh tôi trông thì tưởng là kẹo lạc, nhưng khi lại gần, khi thật sự cảm nhận anh bằng cách nói chuyện, bạn sẽ thấy anh hoàn toàn khác biệt. Anh hóa ra lại là một thanh sô-cô-la trắng có hạt cà phê.

Đúng thế, nghe có vẻ kinh, sô-cô-la trắng với hạt cà phê, nhưng bạn chỉ cần một lần nếm thử. Chỉ cần cắn một miếng và bạn sẽ thấy đó là một sự ngạc nhiên thú vị. Đầu tiên là cảm giác choáng váng. Một chấn động vị giác ập đến ngay sau thái dương khiến bạn chệnh choáng bởi Eric hầu như lúc nào cũng sẽ thốt ra một vài lời táo bạo. Táo bạo đến nỗi bạn không chắc liệu anh ấy có ý thế hay không. Sau cú sốc ban đầu đó bạn sẽ thấy kết nối

với Eric. Bạn sẽ muốn kể cho anh ấy hết mọi thứ về mình, mọi thứ nằm trong đầu bạn, mọi thứ, cùng một lúc. Còn anh ấy thì hết sức sẵn lòng lắng nghe. Dầu vốn dễ thương như vậy, nhưng Eric - thanh sô-cô-la trắng với những hạt cà phê trộn lẫn - cũng hết sức khó nhằn. Anh không chịu nổi bọng óc, và cũng không thèm cố gắng; nếu anh ấy không thích bạn thì nghĩa là anh ấy không thích bạn. Anh sẽ không nói chuyện với bạn. Không một từ nào. Với anh trai tôi, bạn tưởng mình có trong tay một gã đàn ông xinh trai và hống hách, nhưng hóa ra bạn lại có một người thực sự tốt bụng. Dĩ nhiên, tôi thì nghĩ vậy, anh trai tôi mà.

Cho dù là loại sô-cô-la nào đi nữa, thì anh cũng là một gã rất táo tợn.

“Điều gì khiến anh nói thế?” Tôi hỏi, trong khi cởi bỏ chiếc áo khoác jeans để lộ chiếc áo kết ren hoa đi với quần thụng đen.

“Gần đây cô không soi gương hả? Cô không chỉ làm chuyện đó, cô còn làm chuyện đó một cách thường xuyên. Hừm, anh còn dám cá là cô đang yêu.”

“Anh nên rửa cái miệng dơ dáy của anh bằng xà bông và nước đi,” tôi trả lời.

Giữa khuôn mặt của anh, tôi thấy một nụ cười tỏa sáng, rộng mở trên mặt, nhóm một đám lửa trong mắt anh. “Tệ hơn là anh nghĩ... cô thực sự đang yêu rồi.”

“Chả có gì đáng cười cả,” tôi trả lời và uống cạn ly whisky Eric mua cho. Không đá, không pha. Tinh khiết. Eric luôn bắt tôi uống whisky khi tôi gặp anh, chẳng bao giờ giải thích, tại sao cứ thế mà làm thôi. Tôi cũng chả bao giờ hỏi.

“Một ly nữa nhé,” Eric nói, nâng ly lên. Chúng tôi cụng ly. Tôi uống cạn ly của mình. “Mừng cô và Greg.”

Rượu đã qua khỏi miệng và đang đi xuống cổ họng, tôi sặc một cú ra trò. Tôi không phun rượu ra ngoài. Rượu vẫn đi đường rượu, chỉ dừng lại một chút để “đá” mạnh hơn vào cổ họng của tôi thôi. Phản ứng ra ngoài của tôi chỉ là một loạt thở phì phì. “Làm thế nào mà...” Tôi mở mồm trong khi vẫn thở phì phì.

“Làm thế nào mà anh biết ấy hả?” Eric bảo. “Năm ngoái, khi anh đến, trước khi ba mẹ đến, cậu ta gọi điện cho cô. Lúc đó cô nghe điện thoại đầu ba phút, và cười suốt. Và anh đã nghĩ, ‘rồi sẽ đến một ngày hai đứa yêu nhau.’ Đó gọi là trực giác của đàn ông. Tay kia rõ ràng khoái cô, nếu không thì đã chẳng cố đến thế để làm cô cười. Trông cô hồng hào đến thế vì cậu ta cũng đúng thôi... Kể cho anh về chuyện đó đi. Chi tiết vào. (Eric bị lai từ hồi anh sống ở Scotland. Thỉnh thoảng giọng anh giống người London, lúc khác thì lại nói giống người Edinburgh. Còn hầu hết thì anh nói cái giọng bị trộn lẫn cả hai thứ tiếng ấy.)

Tôi kể cho Eric. Bản đẹp. Bản mà tôi không nghĩ là sẽ kể với Martha và Renée. Bản tôi sẽ kể với Jen nếu không phải giữ bí mật với nó.

“Thế Jen nói sao về chuyện này?” Eric hỏi sau khi nghe xong.

Tôi nhìn chằm chằm vào gương mặt xấu hổ của mình hiện trên cốc khi lằm bằm, “Em chưa nói nói với nó.”

“Tốt.”

Eric không thích Jen. Bởi đã nghe quá nhiều về Jen trong suốt những năm qua nên Eric vẫn là chính mình khi anh gặp nó. Tuy nhiên, trước thời gian rời đến Scotland thì anh thậm chí không thèm nhìn Jen trừ khi nó hỏi chuyện anh trực tiếp. Chỉ lúc đó anh mới cố không tập trung vào bất cứ cái của khi mà tôi gì khác và nhìn đến nó. Anh hiếm khi, rất hiếm khi, nói chuyện với Jen. Anh nhìn đến khi nó nói xong, sau đó nhún vai, gật hoặc lắc đầu. Jen không bao giờ hỏi tôi tại sao Eric không thích nó - có thể nó không nhận ra, cũng giống như đêm sinh nhật nó không đoán ra được là tôi đã ngủ với Greg. Có một số chuyện Jen không sao nhận ra dù chúng có chạy lên chạy xuống vẫy cờ ngay trước mặt nó. Tôi không bao giờ hỏi Eric tại sao anh không thích Jen. Tôi nhận thấy. Tôi chỉ đơn giản là không thích nghe một câu trả lời thành thực, mà Eric thì sẽ chẳng ngại ngần mà lại không nói cho tôi. Đôi khi, thà nghe nói dối còn hơn.

“Điều em không hiểu là tại sao anh, Martha và thậm chí là cả Renée có thể nhận thấy Greg và em đang có chuyện gì đó, nhưng Jen và Matt, bạn thân của bọn em, lại không hề nhận thấy.”

Eric hớp từng ngụm bia. “Còn nhớ một tập trong *Những cuộc phiêu lưu mới của siêu nhân*, có gã Tempus độc ác biết được danh tính của Siêu nhân, mà có H.G.Wells ấy? Và nhớ lại xem Tempus đã nói gì với Lois, ‘Điều mà tất cả mọi người không sao hiểu nổi là tại sao lại có người ngu ngốc đến thế?’ bởi vì qua bao năm tháng mà cô ấy vẫn không hề biết Clark chính là Siêu nhân?”

Cũng kỳ quặc, tôi bảo, “Anh nghĩ Matt và Jen là những kẻ đại ngốc?”

“Không. Như H.G.Wells đã chỉ ra cho Lois thấy, một thứ gì đó đại loại như, ‘Cô không muốn nhìn thấy nó.’ Mọi người rất giỏi màn không nhìn ra những thứ nằm sờ sờ trước mặt mình. Đó là một cơ chế phòng ngự chống lại những thứ làm họ thất vọng. Tương tự với Matt và Jen. Ừ, Jen. Matt có thể không nhận thấy bởi vì cậu ta là một thằng con trai. Nhưng Jen... nếu cô ta muốn biết rằng em và Greg đang yêu nhau, cô ta sẽ biết thôi.”

“Nếu Jen biết thì nó sẽ nói với em. Kiểu nó là thế mà.”

“Một cách có ý thức có thể cô ta không biết, nhưng một cách vô thức, lại là chuyện khác.”

“Hừm...” tôi đáp, “Nhà tâm lý học của chúng ta luôn quy mọi chuyện dưới suy nghĩ tiềm thức bởi vì không ai có thể chứng minh điều ngược lại.”

Eric lại giở Tuyệt Chiêu Bằng Mắt. Đầu anh vẫn cúi, bởi vì, ví dụ trong trường hợp này, anh vẫn đang nhìn xuống cốc bia của mình, và rồi bạn nói một cái gì đó ảnh không đồng tình, thế là không hề dịch chuyển đầu *một tí nào*, ảnh sẽ chớp mắt, rồi nhìn chăm chăm vào bạn. Đúng cái lúc chớp mắt đấy, anh sẽ dịch chuyển tia nhìn và đột ngột nhìn bạn chăm chăm. Khá hay nhưng cũng đáng sợ. Lúc nào cũng làm tôi hoảng hồn, như thể anh vừa dòn tôi vào một góc. “Jen có sắp xếp cho cô hẹn hò với ai nữa không?”

“Chả có cuộc hẹn nào kể từ khi Matt dọn vào ở chung.”

“Chẳng phải hồi trước nó thường cố gán ghép cô có khi đến một, hai lần một tuần à?”

“Ừ.”

“Và giờ thì không.”

“Ừ.”

“Trong ba tháng, không một lần nào cả?”

“Ừ, không lần nào cả.”

“Anh cá là dạo này nó cũng lơ cô luôn đúng không, cho cô ra rìa. Phớt lờ. Không gọi điện nhiều như trước. Tóm lại là đối xử như hồi cô cặp với tay kia?” (Ngay Eric, người đã từng nói chuyện với Sean và vẫn nhớ gần hết bạn trai của tôi từ hồi năm nhất đại học, cũng không nhớ nổi Sean.)

“Ý anh là Sean?” Tôi hỏi.

“Ừ, cậu ta. Jen cũng đang cư xử kiểu đấy hả?”

“Em nghĩ thế.”

“Cô ta biết. Từ trong tiềm thức cô ta biết. Và, tiềm thức thì cô ta đang chờ em kể cho cô ta nghe, để cô ta có thể...” Eric dừng lại, “Dù sao thì anh em mình đã mất quá nhiều thì giờ để nói chuyện của cô rồi, *con gà*, giờ thì nói chuyện anh.”

Nếu Tuyệt Chiêu Bằng Mắt của Eric làm cho người ta mất tinh thần, thì cái khả năng anh bắt đầu một câu nói, bỏ lửng nó mà vẫn khiến người nghe hiểu được toàn bộ ý mình muốn nói là thực sự đáng sợ. Và khó chịu. Hỏi lại cũng chẳng ích gì, cố tìm hiểu xem liệu mình có hiểu đúng ý anh không cũng không ích gì, vì anh sẽ cãi là “Anh quên định nói cái gì rồi.”

“Đừng có nghĩ là em không nhận thấy anh nói cái câu vớ vẩn ‘Em và Greg đang yêu’ lúc nãy nhé. Em quý Greg như một người bạn. Chẳng có gì khác.”

“Ồ, ờ. Cô có định cho anh gặp cậu ta cuối tuần này không?”

Ha! Hấn mà chịu gặp lại em đã là may, huống gì là gặp anh. Bọn tôi chưa nói chuyện cũng như chưa gặp nhau từ tối thứ Tư lúc hấn bỏ đi. Thường bọn tôi gọi điện hai lần một ngày, nhưng từ đó đến giờ chẳng liên lạc gì mà tôi cũng không thấy bồn chồn như thường lệ. Tôi chả hiểu vì sao. Chắc vì chuyện này đã từng xảy ra và hấn đã từng quay lại. Hoặc vì tôi đã đẩy chuyện đó về tít một góc xa trong tâm trí bằng cách dọn nhà. Hoặc vì đây là cơ hội để tôi gọi cho Anh chàng Người Sô-cô-la. Tôi chưa gọi, nhưng đây là cơ hội của tôi. “Em tưởng mình nói chuyện của anh,” tôi nói.

“Có chuyện gì để nói chứ? Vợ, ờn. Công việc, có thể khá hơn. Nhà, đang sắp sập.”

Quan hệ của Eric với Arrianne, vợ anh, là phản đề của mối quan hệ của bố mẹ ruột tôi. Mỗi lần đến gặp họ, tôi sẽ gặp Eric ở chỗ làm, bọn tôi sẽ cùng về nhà anh, cách trung tâm Edinburgh một giờ đi xe và chị còn được chào đón nồng hậu hơn cả tôi. Cứ như mấy tháng rồi họ chưa gặp nhau không bằng, cả hai gần như lao bổ vào vòng tay nhau, hôn hít túi bụi, nói chuyện hết sức rôm rả, cười khúc khích. *Khúc khích*. Có lần tôi hỏi Eric bộ hai người lúc nào cũng như vậy hay sao. “Dĩ nhiên,” như thể đây là chuyện tự nhiên nhất trên thế giới.”

Hay thật, tôi nghĩ và hỏi về những cuộc cãi vã.

“Thế, anh với Arrianne đã có được cuộc tranh luận nào chưa?” tôi hỏi đùa. Lần nào tôi hỏi anh cũng nói họ không cãi nhau. Không bao giờ: “*Bọn anh đồng quan điểm về mọi thứ.*”

Eric nhìn tôi thật lâu và khó nhọc, như thể đang lượng sức tôi. Xem liệu tôi có đỡ được điều mà anh sắp nói với tôi đây không.

“Em nghĩ anh có làm được một người cha tốt không?” anh hỏi.

“Có, dĩ nhiên. Chuyện đấy thì liên quan gì đến...” Ôi không. Ra anh nhìn tôi như thế là vì vậy, đang tự hỏi liệu tôi có chịu được mẩu thông tin này hay không. Eric rất nhạy cảm khi nói với tôi chuyện cãi vã hay chia tay. Lúc anh và Arrianne chia tay nhau mấy năm về trước, anh đã gọi để trấn an tôi rằng hai người sẽ vẫn là bạn, rằng đảm bảo chị sẽ không biến mất khỏi cuộc đời tôi. Có lẽ anh lại đang chuẩn bị cho tôi như thế. Tôi thấy phát ốm. Tôi không muốn Eric và Arrianne chia tay! Hay cãi nhau. Không cãi nhau gì hết thì quái lạ thật, nhưng tôi chịu được; tôi thà chấp nhận không-cãi-nhau-tí-gì còn hơn là la hét chửi rủa.

Eric uống ngụm bia. “Giờ bọn anh chỉ có cãi nhau. Lần đầu tiên trong 12 năm. Cô biết đấy, ngay hồi chia tay, bọn anh hông có cãi nhau. Đây là quyết định của bọn anh lúc thấy muốn gặp gỡ những người khác. Còn bây giờ... bây giờ... ôi, quỷ tha ma bắt. Vút mẹ nó đi!”

Tim tôi tăng nhịp vì giọng nói vật vã, tuyệt vọng của Eric. Làm ơn đừng. Tôi không muốn họ làm cho nhau tan nát. Tôi yêu Arrianne. Chị như người chị mà tôi chưa bao giờ có. Jen với tôi thân nhau, nhưng bọn tôi đã chọn nhau. Còn Arrianne đã được một người ruột thịt mang vào cuộc đời tôi, như

một người thân thật sự, và tôi yêu quý chị. Chị và Eric gặp nhau ngày đầu tiên học đại học, ở Edinburgh, hai người đã làm bạn hàng mấy năm trời. Khi cả hai học xong đại học, họ về ở với nhau và sinh sống ngay ngoại ô Edinburgh, quê của Arriane. Sáu năm trước, họ chia tay nhau, bắt đầu gặp gỡ những người khác, rồi quay lại với nhau sau một năm. Trong một năm đó Arriane vẫn gọi điện và viết thư cho tôi như trước. Rồi họ quay lại với nhau và cưới nhau chỉ sáu tháng sau đó.

Tôi không muốn nhìn thấy hai người tôi thương yêu trải qua cùng một “nghỉ thức” mà bố mẹ tôi đã trải qua. Cái trận chiến mà một người “làm bất cứ thứ gì để khiến người kia tổn thương” cho đến khi một trong hai chiến sĩ tử thương và không còn sức lực để chiến đấu nữa. “Nhưng anh nói mọi chuyện rồi sẽ ổn mà,” tôi kêu.

“Ổn. Sẽ ổn.”

“Có chuyện gì vậy, Ez? Tại sao anh chị không có con?”

Eric trườn người xuống thấp một chút, giơ cốc bia lên che mặt. “Không biết.”

“Anh mà không biết cái gì. Nói đi xem nào.”

Eric mặc kệ tôi, bắt đầu nhìn quanh quần.

“Nếu anh không nói, em sẽ mách Mẹ là anh không muốn cho bà lên chức bà nội. Chúa biết mẹ đã từ bỏ hy vọng em lấy chồng, nói chi là có con, cho nên...”

“Được rồi, anh nói với cô. Nhưng cô không được nói với ai. Mẹ cũng không, Bố cũng không, Arri cũng không. Không ai hết.”

“Em thề,” tôi đáp.

Anh uống thêm một ngụm bia vàng nhạt cho đến khi cái cốc chỉ còn hơi hướm của thứ chất lỏng nhờ nhờ và những vòng bọt trắng quanh cốc. Một người thích whisky như anh mà cũng thích bia vàng, thật là ngạc nhiên. “Được rồi,” anh hít thật sâu. “Nghe thì kinh khủng, nhưng àm anh không muốn cưới mẹ của một ai đó. Anh không muốn trở nên thừa thãi trong cuộc sống của bọn anh. Hàng ngày anh trò chuyện với những người đàn ông tự thấy không thể bước chân về nhà vì cảm thấy bị ra rìa hoàn toàn trong cuộc sống của vợ họ với đứa con mới sinh. Họ mệt mỏi, căng thẳng và chẳng có

ai để chuyện trò. Anh không muốn mất trí Arri như thế. Cô ấy là người bạn tốt nhất của anh. Đứa bé sinh ra sẽ phá nát điều đó.”

“Và dĩ nhiên một lý do nữa là mẹ ruột của anh bỏ đi để làm lại cuộc đời mới một năm sau khi sinh anh và mất trước khi bà kịp quay về.”

Mặt Eric đanh lại vì khó chịu. “Mẹ của anh đang trên đường đến đây, cùng với bố của anh,” anh lên giọng thách tôi cãi lại.

“Anh biết ý em muốn nói gì mà,” tôi nhẹ nhàng.

“Không. Anh. Không. Biết.” Eric từ chối thừa nhận mẹ ruột của mình. Bó2 đã thử nói chuyện với anh về bà nhưng Eric lúc nào cũng nói anh không muốn biết. Tôi biết về bà. Bó2 có nói với một chút ít, nhưng Eric nhất quyết cho là bà không tồn tại. Cả gia đình bên mẹ của anh cũng thế. Họ đã cố liên lạc với anh trong nhiều năm và thỉnh thoảng anh cũng chịu nói chuyện với họ, nhưng nói rõ anh làm thế là vì Bó2 chứ không phải vì muốn tìm hiểu về họ. Cách cư xử đấy thật không giống Eric một chút nào, nhưng tôi không muốn hỏi thêm về chuyện đấy để mà làm anh bực mình.

Tôi chạm vào cánh tay Eric, không muốn làm anh thấy xa cách. “Ez, mối quan hệ của anh với Arri sẽ thay đổi, dĩ nhiên sẽ thay đổi. Nhưng hai người sẽ thích nghi được. Chúng ta đều phải thích nghi với những hoàn cảnh dù tốt hay xấu. Như em với Greg. Em chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ đến gần anh ấy, hay bất cứ ai giống như thế, nhưng mà đây, bọn em đang hẹn hò. Không, không chỉ ‘hẹn hò’, mà đang xây dựng một mối quan hệ với nhau.” *Tôi đoán thế.*

Eric vẫn nhìn trân trân về phía trước khi tôi nói. Anh không nhúc nhích cũng không phản ứng gì.

“Nhìn xem anh chăm sóc em tốt thế kia mà. Anh đang cướp mất của ít nhất một đứa trẻ tất cả tình yêu, trí khôn và tất cả những điều tốt đẹp hoàn hảo đến mức đáng ghét mà anh đang có đấy. Anh sẽ là một người cha tuyệt vời. Đừng để những thứ có thể không bao giờ xảy ra ngăn anh hướng tới những điều tuyệt vời mà anh có thể làm chứ.”

Chúng tôi ngồi trong im lặng một lúc. “Anh chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó,” cuối cùng Eric nói. Anh nhìn tôi từ trên xuống dưới vẻ ngỡ ngàng. “Mặc dù, phải nói là, cô cũng nên nghe theo lời khuyên của chính cô

đi, nhóc. Rồi, đến lượt anh đi lấy đồ uống. Xong ta nên về chỗ cô để tắm giặt và thay đồ trước khi Mẹ đến và cho một bài thuyết giáo dài sáu tiếng về tác hại của việc hít khói thuốc của người khác.”

Eric lướt khỏi chỗ ngồi, tiến đến quầy bar.

Tôi nhìn anh trêu chọc cô phục vụ quầy. không cảm sùng Arrianne, nhưng Eric, cũng như Greg, thấy cần phải kết thân hay tán tỉnh hầu hết những người anh gặp. Dù sau này anh có thể ghét họ, nhưng mục tiêu của anh là hòa hợp với tất cả mọi người...

*

Ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau, một ngày hè, lúc trời đang mưa như trút ngoài đường, Eric còn mười ngày nữa thì lên mười, tôi còn ba tháng và mười ngày. Mẹ và Bó2 đã “hẹn hò” được hai tuần và tôi đã gặp Bó2 được hai lần. Với tôi, ông là một người đàn ông da trắng cao cao, tóc vàng với một nụ cười thường trực trên môi.

Eric cao bằng tôi, nhưng mặt hơi phúng phính, người tròn tròn và Bó2, hơi ác, cho anh mặc đồ sọc ngang xanh trắng làm anh càng tròn hơn, với quần tây xanh và giày đen bóng lộn.

Tôi mặc một bộ váy vải bông kẻ đỏ trắng tay phồng với quần tất màu đen và giày đen cũng bóng ngang ngựa.

Eric Hampton, chín tuổi mười một tháng, giơ một túi giấy màu trắng ra bằng tay phải thay vì nói “Xin chào Amber” như được bố hướng dẫn. “Em có muốn ăn một cái kẹo Cola Cube không?” anh mời, như kiểu đã tập dượt cho một vở kịch ở trường.

Tôi nhìn mẹ chờ hướng dẫn. Tôi có được nhận cái kẹo được mời không? Mẹ, tóc búi thành búi, mỉm cười và gật đầu. Tôi nhón một viên kẹo màu đỏ cam bọc đường.

“Anh có muốn chơi Ludo không?” tôi hỏi cũng bằng cái giọng tập kịch ở trường đấy.

Eric cũng nhìn bố hỏi xin chỉ dẫn. Bó2 cũng mỉm cười và gật đầu, thế là bọn tôi chạy đi chơi. Qua cuối tuần anh đã trở thành bạn thân nhất của tôi, rồi thành anh trai tôi khi hai bố con dọn vào ở chung với mẹ con tôi.

*

Người phụ nữ sau quầy bar đỏ mặt khi được Eric khen. Tôi chuyển túi xách lên lòng, lấy di động ra. *Nghe lời khuyên của chính mình*, tôi nghĩ. *Nghe lời khuyên của chính mình*.

“*Sunday Chronicle* xin chào,” giọng nói trả lời điện thoại.

“Em đây,” tôi nói.

“Chào em,” Greg nói, giọng nhuốm sương giá.

“Tôi nay anh làm gì?” tôi hỏi.

“Này kia.”

“Thế à. Em đang không biết anh có muốn đến chỗ em ăn tối không?”

Greg chẳng nói gì.

“Chắc, chỉ đến để bỏ đồ, thay quần áo thôi. Cả nhà sẽ đi ra ngoài ăn tối. Rồi mai sẽ đi mua sắm, ăn trưa ở ngoài và quay về nhà em ăn tối. Thường mọi người nằm nhà cả Chủ nhật, lăn lê bò toài, rồi mọi người đi về.”

Greg vẫn không nói gì.

“Anh không cần phải tham gia tất cả. Mẹ em sẽ lên con mắt nếu anh nhìn thấy bà mặc đồ ở nhà, nhưng rất vui nếu anh đi cùng tối nay và để xem anh có qua nổi ba ngày cuối tuần cùng gia đình em không.”

Vẫn im lặng. *Chẳng phải đây là điều hẳn muốn sao? Một phần của tôi. Một phần của gia đình tôi. Cái phần hoang đường mà rất ít người có được này? Sao lại im lặng với tôi kia chứ?*

“Greg?”

“Em có chắc không?”

“Nếu không chắc thì em đã không mời,” tôi nói dối. Nhưng chỉ là một lời nói dối bé xíu thôi.

“Anh đến chỗ em khoảng bảy rưỡi nhé?”

“Tuyệt, hẹn gặp sau nhé, anh yêu.”

“Tạm biệt em yêu.”

Lúc Eric đặt mấy cốc bia lên bàn, tôi nhận ra mình đã vô tình gọi Greg là “anh yêu”. Ừ thì anh yêu, nhỉ. Hẳn là anh yêu của tôi. Người đặc biệt. Hẳn sẽ đặt chân đến nơi mà chưa gã đàn ông nào đến được.

“Cô chưa trả lời câu hỏi của anh, cuối tuần này anh có được gặp Greg không?”

“Có.” Giờ thì có.

CHƯƠNG 22 - SỰ DÙI DẮT CỦA CHA MẸ

Mẹ và tôi có một mối quan hệ kỳ quặc. “Dè dặt” là tính từ tôi dùng để mô tả mối quan hệ đó.

Tôi luôn vui khi gặp mẹ, “cuộc hội ngộ” của chúng tôi thường là những nụ cười; các lễ Giáng sinh, kỳ nghỉ, những khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ nhưng tôi thường băn khoăn không hiểu mọi chuyện sẽ thế nào nếu Bô2 hoặc Eric không có ở đó.

Tôi biết Mẹ trước họ, mẹ cũng biết tôi trước họ; hồi mẹ còn buồn phiền và hồi tôi còn liên tục sống trong sợ hãi. Tôi biết Mẹ từ hồi Mẹ mất nhiều thời gian để rầy la hơn là để ngủ. Hồi mẹ có thể lơ tôi mấy ngày bởi vì tôi đã không ăn hết thức ăn trong đĩa vào buổi tối. Hồi mẹ xé nát quyển sách yêu thích của tôi vì tôi đã nhìn mẹ. Tôi biết mẹ hồi mọi thứ mẹ làm đều chứa đầy oán hận và cay đắng.

Eric trông giống kẹo lạc thì mẹ *chính* là kẹo lạc, mặc dù nếu nhìn vào thân hình tròn nhỏ với mái tóc xoăn đen của mẹ, bạn có thể tưởng mẹ là kẹo bơ. Bạn có thể nghĩ rằng mẹ tôi là một người đàn bà yếu đuối, nhưng thực sự thì mẹ tôi cứng như móng vuốt. Hầu hết mọi người nghĩ mẹ họ là kẹo bơ - ngọt ngào và an ủi - từ trong ra ngoài, nhưng tôi thì không bao giờ nghĩ thế về mẹ mình.

Mẹ tôi đã trở nên khắc nghiệt trong suốt thời gian bà sống với bố tôi, Bô1. Bà trở nên rất khó hiểu và rất khó gần. Tôi không bao giờ thấy bà khóc, không một lần nào. Bà dễ dàng nổi cáu, dễ dàng sống độc lập, khó thể hiện niềm vui. Bất cứ cái gì tốt mà tôi làm đều bị giành mất, biến thành một thứ gì đó mà bà làm cho tôi. Như lần tôi được bằng giỏi. Bô1 đã tỏ ra thất vọng vì tôi không được bằng xuất sắc, còn mẹ nói với tôi rằng bà đã cầu nguyện 24 giờ không ngừng nghỉ cho tôi làm bài tốt. Trong mắt bố thì tôi chẳng phải đứa cừ lắm; còn trong mắt mẹ thì tôi như chưa hề cày bừa hàng tháng trời với sách vở bao giờ. Và khi ngày lễ tốt nghiệp đến... Bố tôi, trong

một phút hiềm hoi như không phải là Bố, đã nói rằng ông tự hào về tôi. Trước khi những lời đó kịp xuyên qua bức tường bình thản tôi dựng lên để chịu đựng được một ngày cha mẹ tôi ở gần nhau trong vòng bán kính ba dặm, mẹ tôi nói ngay, “Lẽ ra anh đã phải nói điều đó với nó từ cách đây nhiều năm kia, giờ thì quá muộn rồi.”

Chính vì thế mà đôi khi tôi phải mất một lúc mới cảm thấy gần gũi với mẹ. Không chỉ vì tôi nhớ mãi hình ảnh khi mẹ đau khổ, mà chính là vì tôi nhớ mình đã phần uất thế nào khi ấy. Có vẻ tội lỗi, tôi nghĩ thế. Tôi đã cô đơn trong một thời gian thật dài, lo lắng điều gì đó tôi làm hoặc nói sẽ khiến bố mẹ tôi rời xa nhau, đến nỗi bây giờ tôi thấy thật khó khăn, nếu không muốn nói là không thể nhìn vào mắt bố mẹ khi nói chuyện với họ. Thật thế đấy, giờ đã trưởng thành, tôi hiểu được những gì họ đã phải trải qua. Mặc dù vậy, trong mấy tiếng đồng hồ đầu tiên tôi không thể nhìn họ mà không có lại cái cảm giác của một cô bé ngồi trong căn phòng phía sau trong khi họ lên con ở phòng phía trước: la hét, đập phá và mọi thứ.

Tôi yêu mẹ tôi, tôi yêu bố ruột của tôi, nhưng phải mất một lúc tôi mới thấy gần gũi được với họ.

“Những cái này là của ai?” Mẹ hỏi, cầm một cái quần lót nam màu xám giữa hai đầu ngón tay. Mẹ và Bố2 đã đến sớm vài phút và mẹ đang cởi bỏ quần áo đi đường - cũng là cách để kiểm tra xem căn hộ tôi sống bản thủ thế nào - rồi tái xuất hiện sau 30 giây với cái quần lót kia. Hơi ẩm và sự sống biến sạch khỏi cơ thể khi tôi nhìn chằm chằm cái quần lót của Greg. Khi bắt đầu lao vào điên cuồng dọn dẹp để chuẩn bị cho cuộc viếng thăm sớm tới của mẹ, tôi đã định gom lấy mọi đồ của Greg, bỏ vào một chiếc hộp rồi giấu chúng dưới nệm giường trong phòng làm việc của tôi - nơi Eric ngủ (anh ấy chẳng bao giờ không lục lọi mấy thứ đồ linh tinh của tôi). Định làm thế, rồi quên bég. Tại sao quên? Vì Greg đã dọn vào ở chung với tôi một cách lén lút.

Tôi biết có những phụ nữ làm việc này. Ví dụ như Martha bắt đầu để quên một ít đồ dùng ở chỗ Tony - bạn trai cô nàng, sau đó là quần lót, sau đó nữa là áo chui đầu, rồi tiếp nữa là pyjama; Tony chỉ nhận ra là chị chàng chưa hề rời khỏi căn hộ của mình trong một tháng gần đây khi tìm thấy

chiếc hộp đầy *tampon* trong phòng tắm. Tôi tưởng chỉ đàn bà mới láu cá như thế cho đến khi bắt đầu cặp kè với Greg. Bây giờ hẳn thường thực hiện nhiệm vụ giặt quần áo hàng tuần, không phải vì muốn cuộc sống của tôi dễ chịu hơn, mà bởi vì một nửa trong số đó là quần áo của hắn - Greg đã chấm dứt việc mang quần áo lặt vặt theo cách đây một nghìn năm. Trong phòng tắm, một bàn chải nữa đã xuất hiện. Không phải loại bàn chải sơ cua mà tôi thường mang theo trong cặp khi hẹn hò với Sean đâu. Quên đi, bàn chải đánh răng của Greg là một cái gì đó vĩnh cửu, cắm vào giá đựng abfn chải của tôi như thể nó sinh ra đã thuộc về nơi ấy. Nước hoa cạo râu xuất hiện trên giá trong phòng tắm, kèm một bộ dao cạo. Hắn chẳng còn dậy sớm để về nhà thay quần áo nữa. Thời hẹn hò với Sean, kéo dài hơn một năm, tôi thường bị người quen bắt gặp đang đi xe buýt đến nhà anh cùng với một nửa tủ quần áo, và những thứ trên kệ nhà tắm của tôi nhét đầy trong một cái túi đựng đồ, bất kể tôi định ở đây bao lâu. Tôi không bỏ quên đến một chiếc khuyên tai ở chỗ Sean. Hay chỗ Greg.

Greg đã dọn vào ở với tôi một cách lén lút và thành công đến nỗi tôi còn không nhận thấy là đồ của hắn đáng lẽ không được ở đó. Nếu tôi quên giấu đi mấy chiếc quần lót của Greg, thì tức là tôi cũng không giấu mấy đồ dùng linh tinh cá nhân liên quan. Người tôi nhũn ra. Cái máy rung của tôi. Tôi đã bỏ quên cái máy rung màu hồng huỳnh quang của tôi trong ngăn kéo trên của chiếc bàn bên cạnh - hôm nọ Greg đã cầm nó rượt tôi chạy quanh nhà và tôi đã vô tư quăng nó vào ngăn tủ. Và, ôi không, trên chiếc bàn cạnh giường, trong một chiếc hộp gỗ là đầy bao cao su. *Bao cao su!*

Trong khi tất cả những suy nghĩ đó chạy qua đầu tôi, thì phòng khách cũng bị bao trùm bởi sự im lặng. Bố 2 đã thôi không đưa cốc bia lên miệng nữa. Eric, đứng cách xa tôi khoảng một mét, cũng đang nhìn chăm chăm chiếc quần. Thậm chí chiếc TV cũng như đang nín thở. Lỗ chân lông trên trán tôi nở ra và mồ hôi bắt đầu tuôn. Tôi 30 tuổi rồi, vì Chúa, chẳng lẽ mẹ tôi nghĩ tôi vẫn còn trinh sao? Nhưng mà, tôi hiểu ba ông bố bà mẹ của mình, họ sẽ nghĩ tôi vẫn còn trinh cho đến đám cưới, và người đàn ông tôi cưới làm chồng sẽ là bạn trai đầu tiên của tôi.

Mẹ tôi đang cầm quần của bạn trai tôi. Ôi còn điều gì có thể tồi tệ hơn thế này không?

BUZZZZZZ! Tiếng chuông cửa phá tan sự im lặng. Bô 2 và tôi nhảy dựng cả lên.

Eric, người bình tĩnh nhất còn sống sót, nói, “Con nghĩ bố mẹ chuẩn bị được gặp chủ nhân của chiếc quần lót này đây, mẹ ạ!”

Tôi bước qua chỗ Mẹ và món đồ tội lỗi rồi đi vào hành lang, ra chỗ chuông cửa. Tôi cầm chiếc điện thoại màu đen cạnh cửa, lằm bằm vào điện thoại.

“Anh đây,” Greg nói.

Quá khiếp sợ không thốt được lời nào, tôi lại lằm bằm vào ống nói, ấn vào cái nút hình chìa khóa, sau đó mở cửa chính sẵn sàng thì thầm với hắn, cảnh báo trước rằng bố mẹ tôi đã biết chúng tôi ngủ với nhau và vì thế đừng có đưa ra nhận xét nào theo cái kiểu “Cháu đã làm một việc tội lỗi với con gái các bác, và các bác chả thể làm gì được đâu.” Giọng tôi dùm lại và chết nghệt trong cổ họng khi ánh mắt tôi dừng trên người hắn.

HẮN ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY?

Như thể tôi chưa đủ sốc trong ba phút vừa xong, Greg đang trao tặng tôi một cú khác: hắn đang đóng một bộ vest ba mảnh: áo gi-lê, áo vest và quần. Tất cả màu xám, đi kèm một áo sơ-mi trắng, và một chiếc cà-vạt xanh hải quân. Mái tóc được gội sạch, chải gọn ra sau và buộc thành một cái đuôi ngựa.

Trái tim tôi đã đập gấp đôi nhịp, lại tiếp tục tăng lên gấp bốn. Hắn đang gặp bố mẹ tôi, chứ có phải quản lý nhà băng của tôi đâu. Mà nếu là quản lý nhà băng của tôi, dù cô ta ngẫu có cỡ, cũng không dám nghĩ hắn sẽ ăn mặc như thế.

“Trông anh ổn chứ?” Greg thì thầm khi hắn đến nơi cửa. Tôi gật đầu, câm lặng. Và sợ hãi. *Lạy Chúa con, xin đừng cho hắn mở miệng nói giọng kiểu cách màu mè.*

Tôi dẫn hắn vào phòng khách. Khi chúng tôi bước vào, Bô2 đã đứng lên. Mẹ và Eric đã đứng sẵn rồi, và ơn trời, mẹ không còn hua hua cái quần lót của Greg nữa. Cả ba háo hức nhìn ra cửa lúc Greg theo sau tôi bước sau.

Tôi hình dung được mắt Greg đang nhìn thấy gì: một phụ nữ cao nhón mét rưỡi, tóc đen xoăn. Bà có một gương mặt dễ chịu và đang mặc một cái váy kẻ màu xanh, áo cánh trắng và một áo len màu kem cỡ lớn. Bên trái bà, cao hơn khoảng một tấc rưỡi, là một người đàn ông da trắng. Cặp kính ông đeo không che được khuôn mặt nhăn nheo và hơi phệ. Phần tóc còn chưa hói hết có màu trắng. Ông mặc quần tây và áo sơ-mi trắng, cổ hở, lộ chút lông ở ngực. Về phía bên phải người phụ nữ, cao hơn cả hai người lớn là một gã trai Aryan mặc quần túi thụng màu xanh và sơ-mi trắng.

“Cả nhà ạ, đây là Greg...” Giọng tôi tắt hẳn. *Khi thật, tôi thậm chí còn không nghĩ được sẽ gọi Greg là gì đây, “bạn...” Hẳn là gì? Bạn trai tôi? Ừ, hiển nhiên là vậy rồi. Nhưng tôi chỉ mới gọi hắn là bạn trai của tôi với Anh chàng Người Sô-cô-la. Và chưa một gã nào được mô tả là bạn trai từng được gặp bố mẹ tôi. Chuyện này mới quá.* “Bạn... tra... của con. Greg, đây là mẹ em, BỐ2 và anh trai em, Eric.”

“Rất vui được gặp cậu,” Mẹ nói, cầm lấy bàn tay chìa ra của Greg.

“Vinh dự của cháu ạ,” Greg đáp, phi thẳng vào trạng thái đưa đẩy - thẳng cha còn nịnh bợ hôn tay mẹ tôi.

“Chào, Greg,” BỐ2 nói. “Có lẽ nào cậu được đặt theo tên của Gregory Peck không hả?”

“Vâng thưa Ngài. Mẹ cháu thích mê phim *Roman Holiday*.”

NGÀI?!

“Chào cậu,” Eric nói, bắt tay Greg một cách chân thành.

Greg gằn như giãn ra. “Chào,” hắn nói kèm theo một nụ cười nhăn răng.

“Bồ tèo, nhờ ơn cậu, tôi sẽ phải đi thay đồ đây,” Eric nói. “Bắt đầu mọi việc vậy là không tốt đâu, biết chưa? Làm xấu mặt anh trai của bạn gái.”

“Sao kia?” Greg nói.

“Xem cậu kia. Mặc vest. Tôi sẽ phải thay đồ. Cũng mặc vest. Nếu không mẹ sẽ cầu nhàu liên hồi kỳ trận rằng cậu thì ăn mặc bảnh thế kia. Đúng không, Mẹ?”

Mẹ tôi lườm anh một cái ý nói là, *Thôi trò ngu xuẩn đấy đi.*

Greg nhún vai. “Xin lỗi.”

“Mẹo nhỏ của cậu đây nhóc. Lúc nào cũng phải cố tạo ấn tượng với anh trai, chứ không phải ông bà già. Anh trai luôn có tiếng nói hơn với các em gái.”

Mẹ nhướn một bên mày về phía Eric ý nói, *Về phòng thay đồ mau.*

“Thấy chưa?” Eric nhếch mép cười với Greg, rồi tiến về phía phòng làm việc/phòng ngủ sơ cua.

Chuyện Eric làm hề đã khiến mọi người đều dễ thở hơn. Vụ xì-căng-đan quần lót hiển nhiên chẳng có lợi lộc gì cho Greg, nên Eric cố làm cho mẹ đủ thoải mái để ném cho anh vài cú khét tiếng của mình. Mẹ và BỐ 2 cũng đi thay đồ, để lại tôi với Greg.

“Anh cư xử ổn chứ hả?” Greg thăm thì đầy hồi hộp.

“Chắc thế, nếu không tính cái quần lót và mấy cái bao cao su.”

*

“Tạm biệt, rất vui được gặp mọi người. Hẹn gặp lại mọi người sớm.” Greg nói, cầm áo và cà-vạt lên. Tôi cũng đứng dậy, chuẩn bị ra tiễn.

Bố 2 phì cười. “Sớm à? Ừ, ngày mai thì đúng là sớm rồi,” ông nói.

“Con chả hiểu vì sao cậu ta lại phải về, làm như chưa bao giờ ngủ ở đây ấy. Làm như mẹ không tìm thấy cái quần lót của cậu ta rồi ấy,” Eric nói mỉa.

Bố 2 suýt nữa thì sặc bia còn Eric thì lăn ra cười. Mẹ cũng loáng thoáng có một cái cười trong mắt (hai ly rượu anh đào đã làm mẹ giãn ra.) Tôi khoác tay Greg. Hắn là người duy nhất chưa uống cốc nào vì phải lái xe chở mọi người đến nhà hàng. Và trông khá là ngơ ngác.

“Gặp cậu ngày mai,” Bố 2 nói.

“Mai gặp nhé, bò tèo,” Eric nói và vút chuyện Greg một lon bia. “Về nhà hăng uống.”

Greg dùng một tay bắt lon bia.

“Chúc cháu ngủ ngon, Gregory,” Mẹ nói, “hẹn gặp cháu ngày mai.”

Greg và tôi tiến ra phía cửa, và khi tôi đóng cửa lại phía sau thì Bố 2 gọi với ra, “Mai đừng mang xe đi nhé, nhà này sẽ trả tiền taxi cho cậu về. Phải uống với cả nhà vài ly chứ.”

“Ừ, và đừng có hâm mà mặc vest nữa đấy,” Eric thêm vào.

“Chào cháu nhé,” Mẹ nói.

Không khí trong lành kéo tấm chăn lạnh bằng o-xy và ni-tơ cùng tất cả các nguyên tố khác bọc lấy chúng tôi khi chúng tôi bước ra khỏi tòa nhà và tiến đến chiếc xe Escort đỏ của Greg.

Greg mở cửa xe, vút áo khoác lên ghế. Ngay lập tức tay hắn choàng lấy tôi, ôm tôi thật sát vào người. Tôi là cả một ngân hà cảm xúc, nhưng mặt trời trong dải ngân hà của tôi ngay lúc đây là sự nhẹ nhõm. Tôi chưa hề bắt gặp Greg có những cái nhìn gian xảo hay cư xử như kiểu đang không hiểu chuyện đang xảy ra. Hắn đến, hắn thấy, hắn chấp nhận. Hắn còn đủ phép lịch sự thông thường để biết sợ là mọi người sẽ ghét hắn. Tôi chỉ cần có thể, cần hắn nhận ra rằng gia đình tôi giống như một hộp sô-cô-la: trông mọi người đều khác nhau, nhưng về cơ bản đều làm từ một nguyên liệu. Chúng tôi thuộc về nhau.

Greg quá dễ thương. Tôi cứ quên điều đó. Tôi cứ nơm nớp sợ hắn sẽ biến thành Darth Vader^[10] trong khi hắn rành rành là Han Solo^[11]. Không cần phải lúc nào cũng giữ ngoài tầm với. Và tôi cũng không hối hận vì đã rút ngắn khoảng cách giữa hai đũa. Tôi đã tự làm mình lo lắng phát điên về chuyện này, nhưng bây giờ mọi việc đã xong xuôi mà hắn chưa chạy mất, và tôi cũng không muốn chạy trốn. Hắn thật đặc biệt.

“Thế nào, gã quái mặc vest, anh nghĩ anh chịu được nổi một kỳ nghỉ cuối tuần với gia đình em không? Mai có dám quay lại không?”

“Em có muốn anh quay lại không?” hắn hỏi.

“Chỉ sau có ba giờ mà anh đã như người nhà em rồi. Eric thích anh, Bố 2 nghĩ anh vui tính và Mẹ thì ấn tượng với quả vest và câu ‘vâng, thưa ngài’ của anh. Nhưng mà ngoài những chuyện đó ra thì, em sẽ nhớ anh nếu anh không đến.”

“Thật chứ?” Hắn ngạc nhiên. Nhưng không ngạc nhiên bằng tôi - tất cả những điều tốt đẹp tôi nghĩ trong đầu đã tràn cả ra ngoài.

Tôi ép môi mình lên môi hắn. Cứ để yên cho tôi nói, thế nào tôi cũng nói điều gì đó ngu xuẩn cho mà xem. Greg kéo tôi ra chỉ sau vài giây.

“Phải ngăn em lại thôi,” hắn thì htaafm cạnh môi tôi. “Sau ba ngày, một nụ hôn đơn giản cũng dễ thành ‘bây hầy’ lắm.”

“Được rồi, quay vào trong xe đi trước khi em lại lôi anh lên nhà. Và, tôi Chủ nhật, ko TV, không ăn uống, chỉ làm chuyện đây thôi,” tôi nói. Tôi vươn người qua cửa kính xe trong khi hắn đóng cửa xe đằng sau. “Bố mẹ cô ấy cũng thích anh chỉ sau sáu giây chứ?”

“Ai?”

“Cô nàng sáu năm ấy, bố mẹ cô ấy cũng thích anh ngay chứ?”

Greg cứng người lại giữa một hơi thở. Cả người hắn dường như đã cạn hết màu sắc cũng như sự sống. Ôi, đây rồi, “một điều gì đó ngu xuẩn” đúng kiểu Amber Salpone.

Có thể nếu mình lùi xa khỏi cái xe này thì hắn sẽ không nhận ra mình vừa khơi lên một kỷ niệm rõ ràng là rất đau buồn.

“Em có thực sự muốn biết không? Về cô ấy?”

Không hẳn. Nhất là khi anh có thiên hướng kể cho em về mọi chi tiết về đời tư trong quá khứ của mình. Nhất là khi anh chưa biết em đặc biệt kén chọn khi nhắc chuyện quá khứ của bản thân. “Nếu anh muốn nói về chuyện đó,” tôi nói nước đôi. *Làm ơn nói không, làm ơn nói không.*

Greg với tay mở cửa. “Em nên ngồi xuống.”

Tuyệt.

Tôi vào xe, đóng cửa, vặn vẹo trên ghế, co đầu gối lên để choàng áo khoác của Greg lên người, đến tận cằm. Cái áo có mùi của hắn, cái mùi nhẹ nhưng nam tính. Nó nhắc tôi nhớ đến những lần đi ngủ, lắng nghe nhịp tim đập của hắn. Greg cũng hơi vặn người trên ghế sao cho có thể nhìn vào mặt tôi khi nói. *Đừng có nói cái gì mai mĩa hay “thông minh”. Ngay cả khi câu chuyện có vẻ sắp trở nên nặng nề, cảm may không được biến thành Amber châm biếm, tôi thầm tự cảnh cáo.*

“Kristy và anh đã ngủ với nhau, hợp rồi tan trong mấy năm học đại học, nhưng phải năm cuối bọn anh mới chính thức cặp với nhau. Cô ấy là tri kỉ của anh, anh biết nghe hơi kì, con trai mà lại nói như vậy, nhưng đây là cảm giác của anh. Nói gì thì nói, tóm lại là trong năm thứ tư bọn anh đã nói đến

chuyện đi du lịch cùng nhau. Trong năm thứ năm, bọn anh nói chuyện chia tay. Trong năm thứ sáu cô ấy có thai.”

Được rồi, tim, làm ơn đập đi mà, đây đâu phải cú sốc gì lớn lắm đâu. Greg có con. Thì làm gì có thằng cha nào ngủ lang như vậy mà không có ít nhất một đứa con chứ. Thôi, tim ơi, không đùa đâu, làm ơn đập lại đi. Xin mà... cảm ơn.

“Anh hết sức phấn khích lúc cô ấy cho anh biết. Anh quỳ xuống và cầu hôn. Cô ấy đồng ý. Mọi thứ thật tốt, thật hoàn hảo. Vậy là anh sắp cưới người bạn tri kỉ của mình và có một đứa con với cô ấy... Kristy bắt đầu làm những việc lơ đãng của những người đang có bầu, để quên các thứ lung tung, để thư tử lung tung. Lúc đấy anh gần như sống ở nhà cô ấy. Anh biết đáng lẽ không nên đọc...” Hấn ngừng.

Greg, có chìa khóa vào nhà của Kristy bởi vì đã gần như chuyển luôn vào đó, đang ở nhà một mình. Chán, đứng ngồi không yên, chờ vị hôn thê đang mang bầu của mình về nhà để có thể chăm sóc cho cô ấy. Lá thư để trên bàn cạnh giường. Không cố ý đọc. Chỉ là, nhìn thấy tên mình trên tờ giấy màu xanh cũng như kiểu nghe ai gọi tên mình trong một căn phòng đông người, tên mình và từ “đứa con” nhảy bổ vào mặt hắn. Cũng lạ vì họ đã định đợi qua ba tháng mới báo tin mừng cho mọi người.

Tớ nghĩ cậu không nên nói với Greg đứa con không phải của anh ấy, trong thư viết. Làm sao biết được, có thể là con của anh ấy lắm chứ. Cứ đợi đến khi hai người cưới nhau đã.

“Và em biết anh đã làm gì không?” Greg hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn biết, không thật sự muốn biết. Tôi không thể óc một gã người yêu đã từng đánh một phụ nữ có thai được. Không có thai cũng không được đánh. Cuộc đời tôi đã trải qua chuyện đó quá nhiều lần rồi.

“Anh vờ như không có chuyện gì xảy ra. Anh nấu bữa tối như thường, ngồi đó và chờ cô ấy về. ANh không biết sao mình làm được, nhưng anh đã cho nó ra ngay khỏi đầu. Nhưng Kristy thì viết. Có thể nó đã ra khỏi đầu và hiện trên mặt anh. Khi vào phòng ngủ và thấy lá thư để ở ngoài thì cô ấy biết. Mọi chuyện vỡ lở. Cái năm bọn anh trải qua địa ngục, cô ấy gần gũi

với một người khác. Cô ấy yêu gã ta, nhưng chia tay anh thì chẳng khác nào chia tay người bạn thân nhất nên cô ấy ở lại.

“Kristy ở lại vì lòng thương hại. Cô ấy tin chắc đứa con không phải là của anh vì cô ấy không bao giờ dùng biện pháp tránh thai với gã kia. Bọn anh có nói đến chuyện có con, thế nên cô ấy ngừng uống thuốc ngừa thai nhưng vẫn tiếp tục dùng bao cao su cho đến khi quyết định chắc chắn muốn có con. Thế nên, đứa bé không phải của anh. Kristy biết điều đó. Cô ấy muốn có đứa trẻ, nhưng không phải với anh. Đêm đó cô ấy nói hết, cô ấy thật sự cảm thấy như thế nào, muốn chia tay như thế nào.”

Greg ngật ngừng, xoa tay lên mắt.

“Và em có biết anh làm gì không?”

“Anh bắt đầu ngủ lang?”

“Không. Ôi, khoooong, khoooong, khoooong. Anh cầu xin cô ấy. Van xin cô ấy đừng bỏ anh. Anh mất hết lòng tự trọng. Anh không thèm quan tâm đến lòng tự trọng. Anh khóc lóc, la hét, ném đồ và van xin. Kristy mất hết chút tôn trọng còn lại dành cho anh và yêu cầu anh rời khỏi nhà cô ấy.

“Chưa hết. Hàng tháng trời anh gần như bám lấy Kristy, không chịu để cô ấy yên, hết gọi điện, viết thư lại đến nhà. Rồi, một buổi sáng, anh thức dậy và quyết định thôi. Anh dừng. Để cô ấy yên, một mình. Và bắt đầu cuộc sống của một kẻ ngủ lang sê-ri.”

Tôi cắn lưỡi ngăn mình hỏi hần loại *cereal* nào ngon hơn, Cornflakes hay Weetabix^[12], trong thời gian ngủ lang “sê-ri”. Rồi tôi phải cắn lưỡi mạnh hơn. Tôi thấy cảm thông cho hần, chính vì thế tôi mới phải phá hỏng mọi thứ bằng cách tỏ ra chậm biếm. Đây là bộ máy phòng vệ tự nhiên của tôi chống lại những chuyện đang dần trở nên quá nghiêm trọng.

“Anh không thể...” Greg mở miệng, “anh không dám liếc vào cảnh đó. Lúc ngủ lang anh có thể có được cái cảm giác tiếp xúc gần gũi giữa người với người, kết nối với nhau, thân mật mà không sợ bị tổn thương như đã từng bị Kisty làm tổn thương. Anh lúc nào cũng cần sự tiếp xúc đó, thế là anh tìm cách có nó mà không phải chịu nỗi đau và sự sỉ nhục như trước nữa. 5 năm như vậy cho đến khi gặp em.”

“Anh có bao giờ gặp lại chị ấy không?” tôi hỏi bằng một giọng người lớn, biết điều.

Greg cười khan. “Khi anh đã quyết không còn hứng thú nữa, thì cô ấy muốn quay lại. Anh bị cảm dỗ. Rất cảm dỗ, nhưng đã quyết định là không. Hàng tuần liền, anh vật vã với ý nghĩ đó. Kristy đã phá thai. Người đàn ông trong mơ hóa ra không muốn làm cha của đứa bé. Bọn anh nói chuyện rồi nói chuyện. Rồi, anh nói không. Cô ấy chuyển đến Dublin vài tuần sau đó.”

“Ô,” tôi nói. *Anh làm ăn tẻ đến nỗi người ta phải bỏ của chạy lấy người vậy đó hả?* Tôi nghĩ, rồi lập tức căm ghét bản thân mình.

“Và để trả lời cho câu hỏi của em lúc trước, không, bố mẹ cô ấy không quý anh, thậm chí chẳng ưa gì anh. Mất sáu năm, và đúng lúc họ dần chấp nhận ý nghĩ một gã trai không xứng đáng với con gái họ sẽ có mặt trong cuộc sống của họ, bọn anh chia tay. Gia đình của em rất hay, thật sự, rất hay. Em nghĩ họ thích anh thật chứ?”

“Có gì mà không thích chứ?” *Trừ quả đầu kỳ cục kia.*

Bọn tôi chìm vào im lặng. Chiếc xe bỗng trở nên nhỏ bé trước những cảm xúc, những lời thú nhận quá lớn. Tất cả những thông tin, những phơi bày gan ruột đáng lẽ phải được thực hiện ở một nơi nào đó rộng rãi hơn. Và Greg, người vốn không quen với việc bày tỏ những gì sâu kín, có lẽ đang cảm thấy trần trụi, yếu ớt. Tôi hiểu cảm giác đó.

“Thôi, em lên đây. Trên kia chắc nghĩ bọn mình đang tranh thủ dưới này, chủ yếu vì Eric sẽ nói thế.”

“Ừ.”

“Ừ.”

“Chúc em ngủ ngon.”

“Gặp lại anh ngày mai.”

“Mai nhé.”

Mệt mỏi. Như thể hai đứa đang hẹn hò lần đầu tiên và không biết có nên hôn nhau hay không. Nói thật, tôi không biết chúng tôi có nên hôn nhau hay không. Sự tiết lộ này đã thay đổi mối quan hệ của chúng tôi tận gốc rễ.

“Em có định hôn anh không?” Tôi nghĩ, Greg nói ra. “Em không cần phải làm thế đâu. Chỉ là...”

“Greg này.”

“Sao cơ?”

“Im miệng và hôn em đi.”

*

Trên nhà, người đã ngủ cả. Mẹ đã để một tấm chăn trên sofa với vài cái gối. Đèn vẫn sáng, TV cũng còn bật. Tôi nặng nề ngồi xuống ghế, tay đặt lên đám chăn gối.

Nỗi buồn xâm chiếm tôi, không lường trước. Câu chuyện của Greg làm tôi buồn đến nỗi khóe miệng tôi trĩ xuống. Buồn vì những gì hắn đã trải qua. Buồn cho nỗi đau của hắn. Buồn vì hắn đã từng yêu.

CHƯƠNG 23 - CÔ GÁI NGOAN

“Thử mặc cái này xem,” Mẹ nói, đưa cho tôi một đồng quần áo. Chúng tôi đã đi mua sắm hàng giờ đồng hồ và mẹ mất cả buổi sáng để tìm ra những bộ váy đẹp, những chiếc áo cánh xinh và những chiếc váy điệu dàng nhất. Mẹ gặp ác mộng với đám quần thụng, jeans, áo len của tôi mà không nhận ra tôi đã có đủ số áo cánh tôi cần cho cả đời - tức là chẳng cái nào cả.

Mặc dù trong mấy tiếng đồng hồ qua mẹ nhận nhiệm vụ làm mới tôi, và mặc dù đây là lần đầu tiên sau sáu thsang tôi được ở cùng cả gia đình mình, tôi không sao ngừng tái đánh giá bạn trai của mình.

Greg Walterson

Tôi đã nghĩ đến Greg Walterson là một gã trai hư hỏng bởi vì hắn có thể như thế. Hắn có đủ điều kiện để làm việc đó: vẻ ngoài lịch lãm, một sức hút không cần màu mè, và sự bền bỉ dẻo dai. Greg là kiểu người mà hầu hết bọn đàn ông đều sẽ trở thành nếu sở hữu hai trong số những thứ trên chứ đừng nói là có tất. Ít nhất thì tôi nghĩ thế. Chẳng có gì biện hộ được cho cách hành xử của Greg - chẳng bao giờ có cách gì biện hộ cho những hành vi đồi trụy - nhưng giờ tôi đã biết có *lý do* đằng sau. Cái lý do đó không minh oan được cho hắn, nhưng giải thích được cho hắn. Và giờ thì tôi không thể không nhìn chăm chăm vào hắn. Khi Greg cười đùa với Eric, cố gây ấn tượng với Bó2 hay với Mẹ, tôi thấy mắt mình như nhìn xuyên qua hắn. Tôi tự hỏi mình, hắn là ai, tự hỏi liệu còn gì ở hắn để khám phá và để khiếp sợ nữa không.

*

Nhưng sao tôi lại hoảng sợ, bồn chồn, bất ổn vì cái phát hiện này đến thế? Đây là tin tốt lành mà, phải không? Sự hé lộ Greg “Đồ khôn” Walterson thật ra là một con người có trái tim, có chiều sâu, một hợp tuyển sô-cô-la chứ không chỉ là một miếng ca cao pha sữa vón cục, chẳng phải rất đáng ăn mừng hay sao? Hắn lúc nào cũng bất chấp mọi phân loại. Hắn có

đôi mắt kẹo Minstrels, dĩ nhiên rồi, nhưng hẳn lúc nào cũng thay đổi, biến hóa. Trong ba năm quen biết, hẳn đã biến thành tất cả các loại bánh kẹo trên đời. Đầu tiên hẳn là thứ sô-cô-la màu mè, trông bóng bẩy và ngon lành, mà khi ăn phải sẽ xộc thẳng vào chỗ răng hơi hở một chút xíu dây thần kinh và gây cho bạn một cơn đau mà bạn không bao giờ khỏi hẳn được. Trước khi tôi ngủ với hẳn, hẳn đã trở thành một thỏi Twirl - tôi sẽ mua loại này nếu không tìm được loại sô-cô-la yêu thích của mình. Lựa chọn thứ nhì trong danh sách của tôi.

Việc hé lộ hẳn có thể là Flake, loại sô-cô-la giòn và dễ vỡ, có thể tan nát dưới áp lực, chỉ có thể là một tin tốt lành. Cho thấy khả năng yêu. Cho thấy hẳn có một trái tim, một trái tim có thể bị tan vỡ. Đã từng tan vỡ. Hẳn biết thế nào là đau. Cũng có nghĩa là tôi sẽ không trở thành người đàn bà để hẳn làm phép thử với những cảm xúc của mình.

Trước giờ tôi chưa bao giờ bận tâm về việc bạn trai tôi đã từng trải qua cái điều bí ẩn có tên gọi “tình yêu” trước tôi. Chính điều này đặt ra câu hỏi: tại sao tôi lại cảm thấy kỳ lạ về việc này đến thế? Tại sao tôi lại phải cảm thấy bất cứ thứ gì về nó? Câu trả lời, dĩ nhiên, đã quá rõ ràng. Câu trả lời ấy đang trừng mắt nhìn mỗi lần tôi thoáng thấy bóng mình trên mọi mặt phẳng phản chiếu. Đây là loại câu trả lời mà tôi không bao giờ muốn công nhận.

Nếu tôi thừa nhận tại sao lại buồn bực - đảo lộn, bối rối - thì tôi sẽ phải thừa nhận rằng mình không được thuần khiết về suy nghĩ và hành động như mình mong muốn. Tôi sẽ phải thừa nhận rằng mình, mặc dù bề ngoài có thể hoàn toàn ngược lại, lại có một cái tôi to bằng sản lượng ca cao vụn nhất của Ghana^[13]! Tôi không muốn nghĩ về mình như thế. Nó cũng như việc bố mẹ mình làm tình với nhau - bạn biết chuyện đó có xảy ra, nhưng nếu không nghĩ về nó, bạn không bị nó làm cho buồn bực. Tôi không muốn làm người đàn bà ích kỷ có vấn đề với bạn trai đã từng yêu ai đó trước mình.

Trong khi tôi vật lộn với cái tôi của mình và đánh giá lại Greg thì mẹ tôi đã khoảng sạch giá để quần áo.

“Con không có tiền mua mấy thứ này đâu,” tôi nói, nhắc đồng hồ ra khỏi tay mẹ, rồi suýt nữa thì lộn cổ vì sức nặng của chúng. “Một cái cũng

không.”

“Bố mẹ trả tiền,” Mẹ nói. “Con cứ đi thử vào đi.”

Tôi hướng về phía phòng thay đồ. “Nhớ ra luôn người xem với nhé,” Bố2 gọi với theo.

“Sao không gọi con là Gerbil trước mặt Greg luôn đi?” tôi làm bầm.

Trong phòng thay đồ, tôi ngó ra nhìn đám quần áo. Mọi biến thể của cùng một chủ đề - mẹ đang cố làm cho tôi trở nên nữ tính hơn. Bà đang chống lại 30 năm ăn mặc cốt sao cho thoải mái của tôi. Hơn nữa, tôi không hợp với váy vó bởi chúng hầu hết được thiết kế cho những quả lê - ngực nhỏ, hông to - còn tôi, với ph ần ngực to và mông hơi nhỏ, là một quả lê chống ngược. Tôi đã giảm cân. Không đủ để ngực tôi không to nữa, nhưng bụng tôi đã bớt tròn hơn, gần như phẳng ở một số chỗ, và mông thì thon hơn... *Thôi đi, thôi đi, thôi đi. Thôi nghĩ về cân nặng của mày đi*, tôi ra lệnh cho mình.

Tôi ghét phải lo lắng về cân nặng hay số đo của mình. Nhưng từ hồi Jen bình luận, mặc dù tôi biết thế không đúng, điều Jen nói cứ ám ảnh tôi. Tôi bắt đầu nghĩ đi nghĩ lại về việc ăn uống của mình, bắt đầu đọc giá trị dinh dưỡng trên nhãn mác các thứ trong siêu thị. (Điều này làm Greg phát rồ vì đọc các nhãn mác các thứ làm thời gian mua sắm tăng thêm nửa tiếng nữa. Hắn đã phải giật các thứ khỏi tay tôi và vút vào giỏ, đồng thời ném cho tôi một cú lườm kiểu “đừng có đùa với ông.”) Có thể mình béo, tôi thường tự lự mỗi sáng mặc quần áo, có thể mình nặng thế này thật đáng xấu hổ. Nếu bạn gái thân nhất của tôi, người phụ nữ tôi yêu quý và tin tưởng, nghĩ rằng tôi béo, thì có lẽ tôi nên nhìn nhận lại xem mình thật sự trông như thế nào. Bạn bè là người phải nói với mình những điều như thế, phải không nào. Như thế trong đời tôi chưa đủ thứ để lo, trong danh sách của tôi bây giờ đã có thêm cả “tình trạng: bà bán thịt béo ú” và “Greg đã từng yêu”.

Tôi kiểm tra đám quần áo treo trên những mắc kim loại trước mặt đến khi chọn được một cái trông ít bôi bác nhất và có vẻ vừa nhất. Nó có màu xanh lơ rất nhạt, bằng thứ chất liệu mềm mại óng ánh, với tay dài và cổ khoét. Tôi chui vào, những nếp gấp rơi nhẹ lên những đường cong của tôi, mon man trên da thịt tôi.

Tôi nhìn vào gương, hơi so người. Không đến nỗi quá tệ. Trông khá là bắt mắt ấy chứ. Cảm giác rất tuyệt. Trong một giây tôi còn tưởng mình là công chúa.

Tôi ló đầu khỏi rèm nhìn ra hành lang xem có ai không, rồi phóng ra cửa phòng thay đồ. Cánh đàn ông, BỐ2 và Greg há hốc mồm lúc tôi bước vào tầm ngắm. Mắt mẹ tôi ngân ngấn lệ. Eric cười màu mè.

Chúa ơi, vậy là sao? “Tệ dữ vậy hả?” tôi hỏi. Họ hoảng hồn vì những chỗ phình ra khỏi váy của tôi hay sao? Tôi lấy tay ôm lấy eo để che chúng đi.

“Đứng thẳng lên,” Mẹ ra lệnh, kéo tay tôi ra khỏi eo và chỉnh lại vị trí của vai áo, chớp chớp cho khô hết nước mắt đi.

“Trông con thật đáng yêu,” BỐ 2 nói, mắt ông cũng ngấn lệ.

“Em gái anh đúng là con gái rồi đấy,” Eric lại cười khẩy cái nữa.

Greg ôm chặt cái ba lô bằng da đen của tôi trong lòng, như thể sự sống chết của hắn phụ thuộc cả vào đó. Mặt hắn hơi ửng đỏ. Dù có ở đâu tôi cũng nhận ra cái kiêu đồ mặt đó. Tôi mím môi để tránh không cười phá lên: hắn đang bị kích thích. Mà mẹ tôi thì chỉ đứng cách đó có hơn nửa mét. Khi thấy tôi đã nhận ra hắn đang làm cái gì, mặt hắn càng đỏ hơn đến khi gần như sáng bóng lên.

“Con không biết tại sao bố mẹ lại bắt con lấy cái này,” tôi nói với các vị phụ huynh, “làm như con có chỗ nào để mà mặc nó ấy.” Ừ, thích thì thích đấy, nhưng thế không có nghĩa là tôi sẽ mặc nó - nhất là khi do chính mẹ tôi chọn cho.

“À, lần tới Gregory dẫn con đi tới chỗ nào hay hay,” mẹ nói, nhìn chăm chăm vào Greg, “thì con sẽ có đồ đẹp để mặc. “Ý mẹ là, “mẹ có thể không ngăn cản được Greg làm chuyện đó với con, nhưng ít ra cậu ta cũng phải đối xử với con như một quý cô.”

Greg, dưới sự soi mói của Mẹ, lại càng mặt đỏ tía tai. Đỏ thêm tí nữa chắc hắn ngất quá.

Eric cười phá lên, rõ ràng thấy vụ này có thể rất chi là hài hước.

“Bố không biết mày cười cái gì, nhóc ạ,” BỐ 2 nói, “tiếp theo sẽ đến lượt một bộ vest cho mày đấy.”

Ha! Tôi đắc thắng thè lưỡi trên cái mặt nhăn nhó của Eric.

*

Eric tranh đấu dữ dội hơn tôi.

Mặc dù đã biết trận này chỉ có thua ngay từ giây phút đầu tiên, anh vẫn đấu tranh và đấu tranh. Một khi bố mẹ tôi đã về hòa với nhau làm một việc gì đó thì không có chuyện oong đơ gì cả. Nếu họ hỏi bạn, “Con không thích ăn cá sao, ăn cá tốt cho con mà,” không phải họ đang hỏi ý kiến bạn đâu, họ đang nêu ra một chân lý. Họ đang nói với bạn rằng hẳn nhiên bạn sẽ thích ăn cá, tốt thế cơ mà. Rất có thể bạn đang chảy nước miếng thèm món bít-tết sườn mỡ màng đang lèo xèo trên bếp, ủ trong mù tạt, nhưng bạn vẫn khoái lát cá tuyết kho rim rim xèo kia hơn. OK.

Tôi thuộc loại dĩ hòa vi quý, trong hầu hết mọi việc, đặc biệt là với bố mẹ. Cả ba người bọn họ. (Cô H - vợ hai của Bó1 - không tính là bố mẹ.) Con đường ít phải cự cãi nhất với Eric hẳn sẽ là cứ mặc thử bộ vest xanh hải quân với áo sơ-mi màu kem và cà-vạt xanh kia cho xong đi. Không, Eric cãi. Anh thích màu đen cơ. Nếu không được màu đen thì sang vải tuyết nâu. Nếu không phải cái đó thì màu xanh lập dị. Cứ thế, cứ thế. Nhưng cuối cùng vẫn mua bộ vest xanh, sơ-mi màu kem và cà-vạt xanh.

Eric càu nhàu suốt trên đường về. Tôi có nhắc cho anh nhớ là bộ váy của tôi chỉ tốn 60 bảng trong khi bộ vest của anh, dù là đồ may sẵn, cũng tốn đến 300 bảng. Tức là bố mẹ đã bày tỏ tình yêu với anh, tính bằng tiền tệ, gấp năm lần tôi mà có thấy tôi càu nhàu gì chưa.

“Im đi, Gerbil,” là câu trả lời của anh. Anh đã lục lọi trong túi tôi tìm điện thoại và đi tới đi lui trên sân ga để gọi cho Arriane. Nếu có ai đó hiểu được cơn giận của anh khi bị bắt phải sở hữu một bộ vest màu xanh thì chỉ có thể là Arriane. Ôi thôi thì, tôi nghĩ lúc nhìn anh bấm số, ít nhất nó cũng làm cho anh gọi điện cho chị.

Tôi không ép anh, nhưng Eric đã không gọi điện về nhà từ lúc anh đến chỗ tôi. Eric không có di động. “Chúng là sản phẩm của quỷ sứ,” - và khi tôi nhắc anh gọi điện cho chị để bảo là đã đến nơi an toàn, anh trả lời sẽ gọi sau. Và anh chẳng gọi. Trước khi bố mẹ đến tôi đã hỏi anh bộ hai người cãi nhau hay sao, anh chỉ nhún vai và bắt đầu tra khảo tôi về Greg. Đây là một

chiêu đánh trống lảng rất thô thiển nhưng vẫn có tác dụng vì tôi không muốn làm anh bực mình.

Trong khi cả nhà ngồi đợi tàu chạy thì Eric vừa đi tới đi lui trên sân ga vừa nói chuyện. Vẻ cau có trên mặt anh dần dần ra từng phút. Cả gương mặt anh bừng sáng. Hàm anh thoi nghiến, chỗ nhăn nhúm trên trán cũng tự giãn ra. Đến bây giờ tôi mới nhận ra trông anh mệt mỏi và căng thẳng như thế nào từ lúc đến đây. Tôi ước làm được gì đó để anh mình thấy khá hơn. Tôi không thể nhìn anh đau khổ, cả về tinh thần lẫn thể chất. Điều gì khiến anh đau cũng làm tôi đau thật đau. Anh như người anh em song sinh với tôi vậy. Greg cựa người cạnh tôi, ép đùi vào đùi tôi trong khi tôi nhìn Eric đi lại và nói chuyện.

Một cảm giác bất chợt bò lên cổ tôi rồi vươn những cái xúc tu ngứa ngáy của nó khắp người tôi. Eric không phải đang nói chuyện với Arrianne. Cái kiểu anh cười - nét mặt hào hứng và tha thiết - nói cho tôi biết không phải anh đang nói chuyện với vợ mình. Mọi chuyện tệ hơn tôi nghĩ: anh trai tôi đang ngoại tình.

*

“Con có nghiêm túc với cậu Gregory đó không?” Mẹ hỏi lúc thái hành chuẩn bị bữa tối. Bà sẽ làm món thịt hầm kiểu Ghana, tiếp đến là món bánh pudding semolina^[14]. Cánh đàn ông đã xung phong đi mua semolina và gạo. (Có hai túi gạo ở trong chạn rồi, nhưng mẹ vẫn kiên quyết bảo là không đủ. Bởi vì ai mà biết được, đúng không nào? Chúa trời có thể ghé qua bất cứ lúc nào cùng với năm nghìn chiến hữu nữa, nhao nhao bảo là năm ổ bánh với hai con cá kia làm sao mà đủ no.) Màn “tình nguyện” của đám đàn ông, dĩ nhiên, có nghĩa là lúc này họ đã ngồi gọn trong quán rượu Fox & Grapes ở góc đường. Nơi đó Greg sẽ nhận được vài giờ bị đối xử lạnh lùng - sao hấn dám biến tôi thành loại phụ nữ chỉ biết ngồi thu lu ở nhà trong khi hấn đi ra ngoài nhậu nhẹt chứ; Bô2 sẽ được nghe một tràng từ miệng Mẹ vào ngày mai, còn Eric, Eric có một bộ vest xanh, sơ-mi kem và cà-vạt xanh.

Tôi nghiêm túc đến mức nào với Greg ư? Một câu hỏi hóc búa đây. Câu hỏi mà tôi còn chưa trả lời được cho mình, hướng gì cho mẹ tôi. *Mẹ của tôi.* Tôi không nói chuyện bạn trai với mẹ. Tôi không nói bất cứ chuyện gì tương tự với mẹ. Ủy mị thấy mờ. Tóm lại là, tôi với mẹ không như thế. Eric lúc nào cũng nói chuyện với mẹ và Bó2 về các cô bạn gái và các thứ. Tôi thì không thể, chẳng bao giờ.

Quan hệ giữa tôi với bố mẹ khác rất nhiều. Họ không ở cạnh tôi trong những chuyện như vậy. Tôi tin chắc Mẹ sẽ co rúm lại như bào thai và la hét om sòm nếu tôi cố lôi mẹ vào chuyện tình cảm của mình, trong khi Eric cứ thế là làm tôi hôi. Eric không quan tâm bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Anh ấy muốn chia sẻ với họ, thế là anh ấy cứ làm, dù chắc chắn thú nhận với bố mẹ chuyện ngoại tình đâu. (Tôi đã quyết, theo truyền thống của rất nhiều lần trước đó, cứ phớt lờ chuyện Eric đang làm. Tôi vẫn đang cố nuốt trôi cái tin choáng váng rằng người anh trai thân yêu của tôi là một tên khốn.)

Vậy thì, tại sao mẹ lại tra hỏi tôi chứ? “Bọn con mới yêu nhau mà mẹ,” tôi nói.

Con dao làm bếp của mẹ khựng lại tổng khi đang thái chỗ ức gà trắng hồng, vể hãi hùng và kinh khiếp in trên mặt.

Ồ.

À.

Giờ thì không những mẹ biết tôi đã tự làm mình ô uế bằng hành động gian dứu, mà tôi lại sẽ chỉ kéo dài nó trong thời gian rất ngắn; tôi vừa bảo với mẹ mình rằng tôi là một đứa con gái dễ dãi.

“Vậy sao?” bà nói, giọng đều đều, rồi lại tiếp tục thái.

“Dĩ nhiên con quen anh ấy hơn ba năm rồi,” tôi nói, cố cứu vớt chút thể diện. “Mẹ biết Jen chứ? Anh ấy là bạn thân nhất của bạn trai Jen. Bọn con quen nhau ba năm rồi.”

“Thế à.”

“Dạ,” tôi đặng háng và khuấy nồi thịt hầm Ghana đang lục đục trên bếp. Mẹ đã tìm thấy cái quần, chắc cũng đã tìm thấy mấy cái bao cao su và cái máy rung, đã biết tôi đã ngủ với Greg trong một thời gian kỷ lục. Chắc mình nên nói luôn cho mẹ biết các tư thế ưa thích của hai đứa cho rồi.

“Con thấy có tương lai gì với cậu ta?” mẹ hỏi.

Mẹ không chịu buông tha đâu, phải không nào? “Con chưa nghĩ về chuyện đó,” tôi trả lời.

“Con nghĩ cậu ta có nghiêm túc với con không?”

Tôi suy nghĩ, rồi nhận ra mình chẳng muốn nghĩ về nó. Hắn đã gặp gia đình tôi. Mẹ tôi nghĩ tôi còn nghiêm túc hơn thế nào được nữa? Có ai trong ba tháng mà nghiêm túc được hơn tôi không? “Ý mẹ là gì?” tôi hỏi.

“Con có nghĩ Gregory muốn ở bên con lâu dài không?”

“Con nghĩ thế.”

“Amber, tại sao Gregory lại muốn ở cạnh một người phụ nữ mà...” Mẹ ngừng lại, vật lộn để tìm từ cho đất. “Dễ dãi với bản thân như thế?”

Dễ dãi với bản thân ư? Tôi nghĩ, nhìn chằm chằm những quả cà chua đang tan ra thành những món hầm trong chảo. Sao mẹ không nói “một ả đàng điếm,” bởi vì đấy chính là điều mẹ nghĩ về con, phải không nào?

“Rất có thể cậu ta sẽ nghĩ con cũng như thế với tất cả đàn ông,” mẹ tiếp tục.

“Sao, rằng con ngủ với họ ấy à?” tôi nói trong một phút giây tự do ngôn luận không giống mình một chút nào.

“Đúng,” mẹ tỏ ra xấu hổ nhưng tôi thì thấy cả thân mình run rẩy.

“Mẹ có nói cùng một nội dung này với Eric lúc anh ấy bắt đầu yêu Arrianne không?” tôi hỏi.

Mẹ lúc nào cũng làm thế này. Đưa ra cho tôi những tiêu chuẩn mà Eric không cần phải vươn tới. Tôi yêu Eric, nhưng nhiều lúc tôi muốn có cái mà anh ấy có. Được tự do hư hỏng. Anh trai tôi lúc nào cũng quá nghịch ngợm, quá kinh khủng lúc chúng tôi lớn lên, và chẳng có chuyện gì xảy ra với anh ấy cả. Nhưng nếu tôi thử làm trò gì... Nói thế này: hồi bố tôi, bố đẻ của tôi ấy, sống ở Anh - giờ ông chuyển đến Ghana rồi - tôi có đến thăm bố (và cô H.), thời gian đó tôi đã chuyển về sống ở London. Tôi đến quán rượu với mấy người cùng chỗ làm thêm, và có hơi say một tí, không say đến nỗi lăn quay ra đấy, chỉ đủ để trở nên hết sức lảm mồm thôi. Cứ nghĩ, tôi đã phải vật vã thế nào mới nói chuyện được với bố tôi, và chỉ nói chuyện với cô H khi nhất thiết phải nói; tôi biến thành cô nàng Nói Lảm sẽ khiến họ mừng

thế nào. Tôi nghĩ đây là đêm tuyệt nhất từ lúc tôi đến ở với họ; nhưng họ thì nghĩ khác. Bố viết một lá thư dài cho Mẹ, đổ lỗi cho bà đã biến tôi thành một đứa tội phạm vị thành niên. Lúc đó tôi 24 tuổi.

Trong chín tháng đó, Bố đã gọi tôi ra một góc lúc tôi ở nhà một người bạn ba đêm liền, và nói ông cùng mẹ tôi không muốn tôi cư xử không tốt. Nói cách khác là không muốn tôi ngủ với ai hết - tôi lúc đó còn không ngủ với ai. Cho tới lúc đó tôi đã sống xa nhà gần 5 năm rồi. Tôi đã hai mươi bốn, tôi hai mươi bốn tuổi rồi! Mà giữa năm 16 và 18, Eric đã thường xuyên bò ra khỏi cửa sổ phòng ngủ để đi ngủ với cô bạn gái 19 tuổi của mình. Mọi chuyện vỡ lở năm anh ấy 17 tuổi, kinh thiên động địa, dĩ nhiên. Đây là những ngày tồi tệ nhất từ lúc Eric và Bố Leonard đến ở với chúng tôi, nhưng mặc kệ những lần la hét, những lời hăm dọa và những đợt im lặng kéo dài, chẳng gì cản được Eric. Anh nói với bố mẹ là họ chẳng làm được gì về chuyện đó cả đâu. Trong khi đó khi tôi 24 tuổi, tôi không thể uống rượu hay ngủ ở ngoài mà không thành tội phạm. Tôi bị áp lực phải trở thành gái ngoan từ mọi phía.

“Eric khác,” Mẹ nói.

“Tại sao?” tôi hỏi.

“Những chuyện này với đàn ông thì khác. Nhưng chẳng người đàn ông nào tôn trọng một phụ nữ nếu nghĩ cô ta như thế với tất cả đàn ông. Con nghĩ bố con có dám lấy mẹ không nếu ông ấy nghĩ mẹ cũng như thế với tất cả đàn ông?”

Tôi suýt đánh rơi cái thìa gỗ trong tay. *Cái gì cơ?!* Tại tôi có nghe nhầm không đây? Mẹ tôi, người đã sống không hôn thú với một người đàn ông, đang tâng bốc mối quan hệ của mình với bố tôi. Bố tôi, người mà cuối cùng đã đi lấy người đàn bà khác sau khi đã phản bội bà, cãi nhau với bà và đánh đập bà.

Còn nữa, nếu một người đàn ông không tôn trọng bạn sau khi ngủ với bạn, thì hẳn cũng có tôn trọng bạn *trước đó* đâu, đúng không nào? Nếu thế thì thay đổi được cái gì? Tình dục là quan trọng, nó làm rạch ròi các mối quan hệ, nhưng nếu hẳn quát ngựa truy phong sau khi quan hệ, thì tức là hẳn cũng đâu có ý định ở lại với bạn trước đó. (Trừ khi bạn hết sức, hết sức

tôi tẹt trên giường). Hơn nữa, thế còn vấn đề phụ nữ tôn trọng đàn ông thì sao? Bố của Greg có lôi cậu con ra và nói, “Con trai này, con phải dừng trò ngu lang này lại đi, không người phụ nữ nào tôn trọng con nếu con tiếp tục như vậy đâu” không? Không hề. Chính vì phụ nữ không coi thường những người phụ nữ ngu lang ngu chạ thay vì “vinh danh tình yêu trong những giới hạn của một mối quan hệ”, thì tôi và mẹ tôi đã không phải nói cái chuyện này. Tất cả những lý lẽ này đánh vật để thoát khỏi miệng tôi.

“Thời nay mọi chuyện khác rồi mẹ,” tôi nói. Phải chi có bao giờ tôi nói lên được một lời tuyên bố rõ ràng và chắc chắn về cảm giác của tôi, tôi nghĩ thế nào, những nguyên tắc mà tôi dựa vào đó mà sống, chỉ có thể thôi. Quý tha ma bắt.

Tôi thấy trong người run rẩy. Adreanalin chạy vèo vèo trong mạch máu, nện tim tôi thành thạch, hơi thở của tôi nhẹ nhưng khó nhọc.

Đây là lý do vì sao tôi là người phụ nữ luôn chọn con-đường-ít-kháng-cự-nhất mà đi; lý do tại sao tôi không cãi nhau với mọi người. Ngay cả nếu muốn, tôi cũng không làm được. Cơ thể tôi không kham nổi. Dây thần kinh chống cự hay đào thoát của tôi đã bị tê liệt. Tôi có quá nhiều adrenalin nên không thể cãi cộ cũng như chạy trốn, àm chỉ có thể thốt ra những âm tiết ngắt quãng, hết hơi. Chuyện khởi đầu từ khi tôi còn bé, khi tôi nhận thấy sự cãi cộ thì mang lại cái gì. Tôi nhận ra rằng nếu bạn mở miệng nói lại, bạn sẽ nhận một cú đấm vào mặt, một cú đá vào bụng, bị gọi bằng tên nọ tên kia. Đây là lý do vì sao lúc nào tôi cũng nhường nhịn Jen. Vì sao tôi không to tiếng với Sean. Vì sao tôi hoảng sợ khi nghe Martha và Renée cãi nhau. Cũng là lý do vì sao tôi biết Greg không như những người khác: tôi đã hơn một lần suýt nữa thì cãi nhau với hắn.

Sợ thần kinh chống cự hay đào thoát đã đứt của tôi cũng là lý do vì sao trong những thời điểm căng thẳng, tôi luôn phản ứng bằng sự hài hước - tôi cố làm dịu tình hình bằng tiếng cười.

Trở lại hiện tại, với mẹ, điều khá khảm nhất tôi có thể thốt ra chỉ là: “Thời nay mọi chuyện khác rồi mẹ.”

“Điều đó không quan trọng,” mẹ nói. “Ngay cả bây giờ, Amber ạ, người ta vẫn soi mói và nói này nói nọ khi biết mẹ ở với bố Leonard nhưng họ của

hai người lại khác nhau. Chị gái của Leonard vẫn không thèm nói chuyện với mẹ vì bố mẹ chưa cưới nhau. Con không cần phải trải qua những điều như vậy. Con không thể có được cái gì bền vững với Gregory nếu cư xử như thế, nếu con không khiến đàn ông họ trọng vọng con.”

“Với Greg không phải như vậy,” tôi nói.

“Nghe đây này!” Mẹ dẫn con dao xuống thót mạnh đến nỗi ruột gan của tôi nhảy dựng hết lên. Bà sẽ không bao giờ đánh tôi; bà sẽ chẳng bao giờ đánh ta, nhưng họ có thể làm ta tổn thương mà không cần phải đánh. Cũng vì thế mà tôi vô cùng sợ hãi phản ứng của mọi người. Ngay cả khi họ không đánh bạn, không tát hay đấm đá bạn, họ cũng có thể lấy đi tình yêu của họ. Họ có thể đẩy bạn ra khỏi cuộc đời của họ và khóa trái cửa lại. Thế nên chẳng bao giờ tôi làm căng với Jen. Ngay cả khi nó cư xử rất vô lý, tôi cũng không dám liều làm gì để bị nó bỏ rơi. Không thể làm gì có thể khiến nó trở thành một thì quá khứ trong đời tôi.

“Mẹ lớn hơn con rất nhiều, mẹ biết mình đang nói gì,” Mẹ nói.

Tôi tập trung vào khuấy món thịt hầm. Tôi đang nín thở, hy vọng mẹ sẽ thôi không nói tiếp. Bởi vì nếu bà làm như vậy, dù có sợ hãi, dù có thể mẹ sẽ không yêu tôi nữa, tôi cũng sắp sửa bảo với bà rằng thôi đi. Rằng dù bà có muốn tôi cư xử hoàn hảo đến đâu đi nữa, thì tôi cũng không kết thúc với Greg đâu. Hấn sẽ ở lại cùng tôi trong tương lai nhìn thấy được.

Chìa khóa đút vào cửa chính, chầm dứt cuộc cãi vã sắp nổ ra. Chỉ vài giây sau, đám đàn ông ngật ngưỡng đi vào, mang theo hơi cồn, khói thuốc và sự bất cần vô ưu từ quán rượu. Eric đang cầm túi gạo và semolina, Greg thì cầm một chai vang đỏ một bên và một chai vang trắng ở bên kia. Bó2 tiến đến bên Mẹ và dòm qua vai xem bà đang làm gì. Bà lườm ông một cái vẻ không mấy ấn tượng. Đấy không phải là một cái nhìn đúng kiểu của mẹ. Có thể bà cũng mím môi và nheo mắt, nhưng bà không thật sự giận ông. Sự vắng mặt của ông đã giúp bà nói được với tôi những gì bà nghĩ. Dù gì đi nữa, bà cũng yêu ông. Bà chẳng bao giờ giận ông lâu. Họ cũng không cãi cọ. Tôi lúc nào cũng chờ đợi điều đó nhưng nó chẳng bao giờ đến. Tôi nghĩ bởi vì Bó2 giống như sô-cô-la sữa chất lượng cao, rất dễ quen thân. Loại sô-cô-la bạn lúc nào cũng thích, suốt đời: vị của nó đơn giản, dễ chịu, thế

nên bạn luôn luôn quay về với nó. Có thể bạn cũng từng nghĩ muốn thử một cái gì khác, nhưng bạn luôn luôn, *luôn luôn* quay trở lại với niềm vui sướng êm ái, ngọt ngào mà bạn đã biết và yêu.

Bố1 cũng thế. *Bây giờ* ông là như thế. Trước kia ông là một thanh Wonka với những mâu vụn nổ lách tách bất ngờ. Lúc nào bạn cũng phải cẩn thận vì chẳng thể biết chắc khi nào sẽ đụng phải những mâu gây nổ ấy, khi nào nó sẽ nổ bùm vào mặt bạn. *Bây giờ*, khi già hơn và bớt giận dữ đi, tôi nghĩ, Bố1 cũng như sô-cô-la sữa chất lượng cao.

“Đi quán rượu vui chứ anh?” Mẹ nói với Bố2.

“Đừng có như vậy Eden,” ông nói. “Bọn anh phải nói chuyện với Greg chứ. Để đảm bảo là nó đối xử với Amber quý báu của chúng ta cho đàng hoàng, đúng không, Eric?”

“Vâng thưa bố,” Eric líu nhíu. “Đấy là bổn phận của chúng ta, những người đàn ông trong gia đình.”

Tôi chọc một mâu cà chua trong nồi. Họ cũng đang làm thế. Cư xử như thế tôi cần phải được bảo vệ khỏi tình dục. Đúng, đấy là đùa thôi, nhưng cũng cùng ý nghĩa như thế cả.

Greg, hình như cảm nhận được sự căng thẳng và tức giận phát tiết ra từ tôi, đến bên tôi. Hắn hơi nhúc nhích đầu trước mặt tôi và bốn mắt chúng tôi chạm nhau.

Hắn đang thăm hỏi tôi có ổn không. Tôi khẽ mỉm cười với hắn. Tôi cười, nhưng bên trong tôi tự hỏi liệu mình có thể bền vững với Gregory không?

Liệu tôi có thể có bất cứ gì bền vững với bất cứ người đàn ông nào được không, khi đây là những gì tôi nhận được từ chính gia đình mình?

*“sức mạnh thật sự là có thể ăn cả một thanh sô-cô-
la mà không cảm thấy tội lỗi...”*

CHƯƠNG 24 - NÓI CHUYỆN

Căng.

Đã khoảng nửa tháng trôi qua kể từ khi gia đình tôi ghé thăm, và tình hình giữa tôi với Greg khá căng. Khá căng.

Greg đã gặp gia đình tôi. Giờ trong đầu tôi thì hai tên gần như đã đính hôn rồi. Đó chẳng phải là việc gì hay ho khi mà bạn chẳng tin cái quái gì gọi là hôn nhân bao giờ. Mỗi khi nói chuyện với ai đó trong nhà là tôi lại nghe hỏi về Greg, hỏi về người đàn ông của tôi. Hắn đã trở thành NQT (Người Quan Trọng) của tôi, mà tôi thậm chí còn không chắc mình chịu được hắn thêm bao lâu nữa.

Tôi không chắc có phải Greg đang đáp lại thái độ của tôi, rằng tôi đang lui binh từ từ hay không; vì giờ hắn đã thoát khỏi hình bóng của Kristy và đang trở nên gần gũi hơn với tôi, nhưng hắn cũng khác lắm. Có vẻ bực bội. Mà thế có nghĩa là hắn sạt rạt với tôi. Thật choáng váng khi phát hiện ra rằng ai đó từng là một tên khôn tính toán, lạnh lùng lại có thể biến thành một người vây lấy mình từng giây từng phút bằng sự ngọt ngào kinh khủng. Mỗi ngày hắn đều gửi cho tôi những email dài vô cùng tận chẳng về chuyện gì, dù sau đó chỉ vài tiếng thôi là bọn tôi đã gặp nhau rồi. Hắn cần biết tôi đang ở đâu vào mọi lúc, ngay cả khi tôi đang ngồi bên cạnh hắn và phải đứng dậy để đi vệ sinh. (Tôi suýt nữa đã hỏi rằng liệu có phải hắn đang nghĩ tôi sẽ trèo qua cửa sổ phòng vệ sinh mà trốn mất hay sao đó không). Hắn thậm chí còn hỏi tôi thích Tom Cruise tóc dài hơn hay Tom Cruise tóc ngắn hơn - mà tôi đồ là hắn đang hỏi tôi có muốn hắn cắt tóc đi không - và tôi trả lời, “Em thích lúc hắn bị bà vợ cũ đá cho mấy phát vào đầu nhất.”

“Amber, điều đó không bao giờ xảy ra,” Greg cam đoan một lần nữa.

“Ồ,” tôi đáp, “thì con gái cũng được quyền mơ mộng chứ.” (Ừ, thì đó là cơ hội cho tôi giải quyết cái mớ tóc tai kỳ cục của hắn, nhưng có cần phải hỏi tôi về cái tên nổi tiếng mà tôi cực ghét ấy không chứ?)

Căng thẳng. Bồn chồn. Gượng gạo. Áp lực đó cứ tăng dần cho tới mãi ngày hôm nay. Hôm nay, Greg đã kéo căng sợi thần kinh cuối cùng của tôi như dây đàn rồi leo lên đó mà nhảy nhót.

Bọn tôi dậy khỏi giường lúc tám giờ - vào *SÁNG THỨ BẢY* - để đi tìm nhà. Trong vòng hai tiếng bọn tôi đã xem... bao nhiêu biết không? *Sáu tỷ tỷ* căn nhà. Mà không căn nào ưng ý cả. Ví dụ, căn mà bọn tôi vừa xem xong là căn hộ một phòng ngủ, trong một tòa nhà hiện đại, ở tầng hai, tiện nghi, một lễ năm bảng một tuần chưa tính các loại hóa đơn. Chỗ đó nhỏ hơn chỗ của tôi nhưng Greg thì đang sống trong một phòng ngủ nên một căn vừa có phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ và phòng tắm, cộng thêm một cái khoảng kê tủ nữa là quá ổn rồi. Nhưng Greg thì cứ lái nhái cái điệp khúc, “Không thể tưởng tượng được sống ở đây thế nào,” mà hấn đã lái nhái cả sáng nay, rồi quay mông đi một mạch.

Lúc này thì đến sống thôi tôi còn đừ lắm rồi, nói gì đến tìm nhà với chả cửa. Mà tôi cũng cần nhà quái đâu. Tôi có nhà rồi, và tôi đang sống ở đó rất vui vẻ. Hồi mới trông tôi cũng không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống thế nào ở đó, nhưng nó gần ga Horsforth, gần cái quán thỉnh thoảng tôi vẫn tới lui hồi còn sinh viên và tôi cũng chẳng lạ lẫm gì nữa vì có bạn cũ sống ở đó. Bất kể có thấy mình sống nổi hay không thì tôi vẫn đã dọn đến. Rồi tôi nhận ra có thể thấy mình sống ở đó, vì tôi quả đã sống ở đó.

Ngày hôm nay hai đứa chắc cũng phải sục sạo hết cả Headlingley này rồi mà vẫn chưa gần thêm được tí nào cái nơi mà Greg có thể thấy mình sống ở đó. Chân tôi giết tôi đến nơi rồi đây, mà ý là tôi đi giày bệt đấy nhé.

Greg cầm tờ báo trên tay cho hai đứa cùng xem. “Vẫn còn vài nơi cho mình đến xem,” hấn nói đầy hy vọng.

Tôi leo lên cái bức tường thấp sơn trắng ngoài cầu lạc bộ Skyrack trên đường Otley. Hấn cũng ngồi cạnh tôi. “Sẽ dễ hơn nếu anh tìm cùng ai đó. Rồi anh có thể mua một căn, đó sẽ là một nỗ lực chung của hai người.”

“Anh? Mua nhà? Chắc sâu đấy thì kết hôn quá,” tôi đùa.

Greg tỏ ra như bị một cú choáng váng tan tành trước lời bình luận của tôi. “Tất nhiên anh muốn kết hôn. Em không thể sao?” hấn nói.

“Không phải mình đã nói chuyện này rồi à?” tôi thăm dò. Tôi không thích tìm nhà, cũng như tôi không thích chuyển đi đâu hết. Tôi không muốn việc này cũng nhiều như tôi không muốn cái việc giúp Matt dọn nhà vậy.

Greg chẳng nói gì mất vài giây. “Có lẽ anh nên mua một căn nhà.”

Hắn đang nghĩ bằng mồm. Điên thật! Hắn đang do dự gì thế chứ? Cái người này, cái người đang ngồi bên cạnh tôi đây, đang tìm nhà trên tờ báo Chủ nhật lớn nhất Yorkshire và bản khoản về chuyện nên sống ở đâu, trong khi hắn đã có cái ở đâu đấy để sống rồi.

Chuyên gia tâm lý trong tôi biết rằng chuyện này không đơn giản có vậy. Dưới cái lớp tìm nhà nhưng chả ưng ý được căn nào này, dưới mỗi lớp do dự và giờ là cân nhắc lựa chọn này, là một anh chàng đang sợ hãi. Có thể là sợ trách nhiệm. Nếu rời khỏi căn nhà đã ở từ hồi sinh viên cũng đồng nghĩa với rời bỏ lối sống sinh viên, một cách triệt để. Dù thật ra thì hắn đã rời bỏ rồi, có điều không nhận ra mà thôi. Còn người phụ nữ không muốn đi tìm nhà trong tôi thì chỉ mong bảo được hắn chọn bém nơi nào đó đi.

“Sao anh lại chuyển nữa?” tôi hỏi.

Greg, cuộn tờ báo lại. “Thì...” hắn háng giọng. “Anh không muốn ở với Rocky nữa. Anh là người đàn ông trưởng thành rồi. Anh nên có một căn nhà của mình. Giống như là, giờ anh đã có bạn gái đang hoang, anh nhìn lại những phần khác của đời mình, anh đang sống hết như một thằng sinh viên già khú. Và,” hắn ngược mắt nhìn tôi, dưới hàng mi dài ấy, “và giờ anh đã có bạn gái, anh muốn ở bên cô ấy bất cứ lúc nào anh muốn mà không lo ai đó trong thấy.”

Chắc rồi, cứ đổ tại tôi. “Nếu cảm thấy bị áp lực với việc chuyển nhà thì anh đừng làm nữa. Đặc biệt nếu anh đã có một chỗ thuê ổn rồi và không hoàn toàn cần thiết phải chuyển đi.”

“Anh cần chuyển đi. Chỉ là sẽ dễ hơn nếu có ai đó chuyển cùng anh. Em biết đấy, cùng chia sẻ trách nhiệm tìm một chỗ ở, dựng nhà, trang trí, đại để vậy.”

“Có lẽ, nhưng em đã làm một mình đấy thôi. Có sao đâu. Thật ra mà nói, làm một mình dễ hơn nhiều, anh sẽ chẳng phải cãi nhau xem chọn màu sơn gì, đập bỏ tường ở đâu, sàn siếc thế nào...” tôi trả lời.

“Vậy nên em không định chia sẻ chỗ ở của mình với ai,” Greg nói.

Tôi hua tay lên xuống thất vọng, chuyên gia tâm lý trong tôi đã cố gắng hết sức, nhưng giờ người phụ nữ không muốn tìm nhà đã thắng thế. “Em không biết, em chưa nghĩ đến. Nhưng sao lại nói về em? Chúng ta đang cố tìm choa một chỗ kia mà.”

“Và em không nghĩ đến chuyện chuyển đến cùng anh?” Greg nói.

Tôi cười, liếc nhìn hắn, và nuốt vội cái cười ấy trước khi nó phát ra thành tiếng. Mặt hắn đang xếp thành vẻ người lớn hơn nhiều so với cái hồi hắn hôn tôi lần đầu tiên nhiều năm trước đây. Không, không phải nhiều năm. Là ba tháng trước. Thế có nghĩa là hắn muốn tôi dọn đến với hắn sau ba tháng. Gì. Tất nhiên là không. Hắn không thật có ý như thế. Mặt tôi chạm phải đôi mắt nâu sẫm của hắn. *Phải vậy không?* Rồi tôi nhớ ra, Greg là một tên khốn địch thực có một trái tim. Đúng là hắn nghiêm túc mà. Sự nghiêm túc như khi hắn hôn tôi lần đầu tiên. Hắn lại làm thế khi hỏi tôi có chắc tôi muốn nghỉ với hắn không. Hắn lại làm thế khi muốn hẹn hò. Và giờ, hắn lại làm thế khi...

“Anh làm em sợ phải không?” hắn nói.

“Hơn thế, ngạc nhiên,” tôi nói. *Nếu ngạc nhiên có nghĩa là mất vía.*

“Anh đã úp mở điều đó cả mấy ngày nay. Mấy tuần nay thì đúng hơn. Và tất nhiên, cả ngày hôm nay nữa.”

“Thế hả?” tôi hỏi. Ngạc nhiên chính là thế này đây.

“Anh quên mất em mãi cảm thế nào. Đã bao lần anh nói, ‘Anh lúc nào cũng muốn ở bên em?’ Hay, ‘Những tuần qua, đêm nào anh cũng đi ngủ và ước rằng về nhà có nghĩa là về nhà với em?’ Hay thế này, ‘Thật là điên, anh cứ phải trả tiền thuê nhà Rocky trong khi có ở đây mấy đâu chứ?’ Và, có thể em sẽ nhớ vì anh mới nói cách đây năm phút, ‘Chỉ là sẽ dễ hơn nếu có ai đó chuyển cùng anh. Em biết đấy, cùng chia trách nhiệm tìm một chỗ ở, dựng nhà, trang trí, đại để vậy.’ Em nghe có quen không?”

“Rồi, được rồi, em hiểu rồi. Nhưng em không quen người khác, ừm, anh, ần quá. Em hy vọng anh nói ra những gì anh nghĩ.”

“Thì anh vừa nói đấy thôi.”

“Minh mới chỉ hẹn hò nhau có ba tháng.”

“Ba tháng, ba tuần và một ngày, nhưng ai mà đếm chứ?”

Greg đếm thời gian chúng tôi ở bên nhau. Hấn muốn điều mà Jen phải mất ba năm để lấy được từ Matt. Và, được thôi, chúng tôi lớn cả rồi, nhưng mà, *ba tháng*. Không ai biết chuyện này; bọn tôi còn chưa xong gia đình “anh yêu em” nữa cơ mà.”

“Em không thích anh nhiều như anh thích em, phải không?” Greg quan sát tôi.

Sao hấn lại nói thế? Hấn đã ở đâu suốt ba tháng qua? Không phải tôi đã dựa vào hấn mà ngủ sau khi hấn kể chuyện cho tôi nghe sao? Không phải chính hấn đã kể cho cho tôi nghe? Đó có phải là điều mà mẹ vẫn cố nói với tôi? Ngay cả khi tôi có ngủ với Greg thì hấn cũng không tin tôi? Rằng hấn cần những tín hiệu khác lớn hơn nữa để chứng minh hấn là người đặc biệt? “Sao anh lại nói thế?” tôi hỏi.

“Ồ, anh không biết, em có vẻ không mấy hào hứng. Em thậm chí không có vẻ thích ý tưởng ấy, phải không? Hầu hết phụ nữ mà anh từng hẹn hò đều sẽ sửng điên lên nếu được nghe câu ấy. Còn em thì trông như thể anh vừa yêu cầu em khóa thân chạy xuống Briggate vậy.”

“Greg, chuyện này thật điên rồ...” Khuôn mặt Greg sụp xuống, hấn nhìn chằm chằm buồn nản xuống vỉa hè. “Không phải chúng ta, em thích chúng ta,” tôi nói vội, “chúng ta thật tuyệt. Nhưng em vẫn chưa quen với ý nghĩ mình có bạn trai.”

“Bạn trai em là bạn. Em đã biết anh bao nhiêu năm nay rồi. Anh đã dành thời gian ở chỗ em còn nhiều hơn thời gian bất cứ cặp đôi nào dành cho nhau, mình đã làm gần như mọi thứ với nhau, mình gần như đã sống chung với nhau nhưng... Mình chưa bao giờ nói về tương lai.”

“Tương lai?” tôi lặp lại.

“Tương lai. Tương lai dài lâu. Đã ba tháng rồi, nhưng mình vẫn chưa nói chuyện về phương pháp tránh thai lâu dài, ví dụ như uống thuốc ngừa.”

“Em không uống thuốc được, nó làm em khó thở.”

“Em thấy chưa? Anh không biết điều đó.” Greg nói nhanh, lo lắng. “Làm sao anh biết được chứ? Em chưa bao giờ kể cho anh những chuyện như thế. Em biết không, anh nghĩ mình mới chỉ đang hẹn hò, xem tình hình thế nào

chứ chưa cùng nhau xây dựng một mối quan hệ, chưa xây dựng gì với nhau cả. Như em chưa bao giờ muốn gặp gia đình anh.”

“Em phải hỏi sao?” tôi đáp. “Anh cũng có yêu cầu gặp nhà em đâu.”

“Anh muốn hỏi. Nhưng anh biết em sẽ phát hoảng lên như em vẫn thường thế khi nhắc đến tương lai.”

“Em không nhận ra là mình đã nói về tương lai đấy.” *Anh vừa bảo thế còn gì. Nhớ lại đi.* “Không thì em đã hoảng vía lên rồi.”

“OK, anh sẽ cho em một ví dụ nhé: em có biết vì sao anh luôn hỏi mình sẽ làm gì vào cuối tuần trong khi mới thứ Tư không?”

Tôi lắc đầu.

“Một lần, hồi mình còn là bạn, anh đã hỏi em có muốn đi xem triển lãm ở London với anh trước đó vài tuần, và em tỏ ra rất kỳ quặc. Em hoàn toàn lờ anh đi cả tuần, rồi sau đó không đến. Vài lần sau đó cũng vậy cho đến khi anh nghiệm ra được rằng tối thứ Tư là hạn sớm nhất để anh hỏi về cuối tuần mà không làm em hoảng lên.” Greg rõ ràng đã quên rằng sau đó hắn bảo với tôi rằng hắn rủ tôi cùng đến triển lãm ở London để quyến rũ tôi, rồi biến tôi thành nô lệ tình dục của hắn để tôi thỏa mãn mọi khoái cảm bệnh hoạn của hắn. Rồi, cái phần nô lệ tình dục đó hắn không nói ra, nhưng nó lộ lộ trong cái cách mà hắn nói. *Có lẽ tôi không nên trốn tránh sau những lời đùa cợt vào lúc này, tôi nên tập trung xem bạn trai mình đang muốn nói gì.*

Hắn vuốt mái tóc đen dày, sự thất vọng thấp thoáng trong hành động. “Anh muốn hứa hẹn.”

Có lẽ tôi không nên tập trung vào điều mà bạn trai tôi đang muốn nói với tôi. Không! Nếu hắn đang nói với tôi những điều đó. Không là không. Sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ? Nhẽ ra chúng tôi phải dành cả ngày nay mà đi khắp Headlingley, qua các ngôi nhà và căn hộ trong danh sách. Rồi bọn tôi sẽ đi mua thức ăn, về nhà, và làm tình. Sau đó có thể đi xem phim nữa.

Thay vào đó, bọn tôi lại đang “Nói Chuyện”. Thế là không công bằng. Với những người đàn ông khác, ba tháng... Bạn may mắn lắm thì mới được nghe câu “em đòi hỏi ở anh nhiều quá,” và sau đó nhiều khả năng sẽ là thôi nhận được các cuộc gọi, email hay tin nhắn. Vậy sao tôi lại không hành

động như một người đàn ông trong tình huống này, và bảo Greg rằng hắn đang đòi hỏi tôi hơi nhiều rồi đấy? Sao tôi không bảo với hắn rằng tôi không thể cho hắn cái hắn muốn bởi vì tôi cũng có đầu mà cho cơ chứ? Rằng hắn đã lấy của tôi nhiều hơn bất cứ ai khác trên quả đất này đã lấy, và thế là hết sạch rồi đấy. Sao tôi lại không nói thế nhỉ. Bởi vì... bởi vì...

Greg đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhìn Greg chăm chăm. Tích tắc tích tắc.

“Minh đi xem cái căn hộ dưới School View này đi, đọc miêu tả thấy có vẻ hay,” cuối cùng hắn nói vậy đấy, và hạ ánh mắt xuống tờ báo. “Nhưng mà, miêu tả lúc nào mà chẳng hay chứ.”

Greg đứng dậy và nhắm hướng ga Bruley Park. Tôi nhìn theo đôi giày của hắn, ống quần jeans của hắn, cái lưng áo khoác da của hắn và đám tóc dài xõa buông thả trên cổ áo khi hắn bước đi.

Chẳng có cánh cửa nào cả, nhưng hắn đã làm rồi đấy. Hắn đã bước đi khỏi tôi rồi.

CHƯƠNG 25 - TIẾN LÊN

“Chào các cô gái, xin lỗi tôi tới trễ,” Renée khệ nệ bê cặp tài liệu, vừa bước vào văn phòng vừa nói. Phản ứng đầu tiên trong não bộ của tôi là: *Từ bao giờ mà chúng tôi được coi là “các cô gái” trong thế giới của Renée vậy? Và tiếp sau là: Sao lại xin lỗi, chị ấy là sếp cơ mà?*

Sở dĩ Renée có vẻ khá thoải mái về chuyện chấp hành giờ giấc là vì đến khi Liên hoan khởi động, chúng tôi sẽ hiếm khi nào bắt đầu ngày làm việc sau sáu giờ và kết thúc trước một giờ sáng hôm sau. Chúng tôi đang chạy đà nên đương nhiên là vậy, giờ giấc của chúng tôi kéo dài thêm ra - tôi thì cắm đầu ở bàn làm việc từ chín giờ sáng và chả bao giờ về trước tám giờ tối.

Suốt hai tuần nay, Liên hoan choán trọn vẹn cuộc sống của tất cả chúng tôi cũng như tất cả các rạp chiếu phim và một số phòng triển lãm khác ở Leeds, tính từ lúc khai mạc vào tối thứ Sáu với những sự kiện bom tấn đầu tiên cho đến tận khi kết thúc hai tuần sau đó cùng với những sự kiện bom tấn ngang ngửa và một dạ hội.

Đến gần ngày khai mạc, các tình nguyện viên bắt đầu nhập cuộc, cũng có nghĩa là tuần kế tiếp ở văn phòng, nơi thường là ác mộng của những người mắc bệnh sợ khoảng không lớn, sẽ biến thành địa ngục của những người sợ không-gian-kín-bụng, và thậm chí cũng không kém phần kinh khủng cho những ai chả mắc bệnh gì về đám đông anh ấy không gian cả. Điện thoại réo không ngừng, mọi người chạy quanh, các kiện đồ gửi tới lui, những cuộc tranh cãi vẫn tiếp tục nổ ra về việc ai sẽ chịu trách nhiệm gì, một số người phát khóc.

Và đó là trước khi một số thứ hồng bét.

Và đó cũng là khi Renée thể hiện bản chất của mình. Chị trở thành người bình tĩnh nhất, quan trọng nhất trên quả đất này. Không gì có thể làm chị bối rối được. Không chút nào, ngay cả cái lần những bản in của chúng tôi bị

tắc lại ở Tây ban Nha - vào ngay trước ngày triển lãm tại rạp Showcase ở trung tâm thành phố. Chúng tôi không kiếm ra được bản in nào khác ở bất kỳ đâu trên toàn lãnh thổ Anh quốc này, và khi chúng tôi nhận được cuộc gọi báo rằng không thể có được bản in đó trước tuần sau, tôi, Trợ lý Liên hoan, biết rằng đó sẽ là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Còn Giám đốc ủy quyền, một người đàn ông hết sức kích động biết về phim ảnh nhiều hơn người phụ nữ làm việc cùng anh ta suốt hai năm nay, thì sụp xuống, rồi ngồi nhìn chăm chăm vào khoảng không, gần như phát khóc. Khi Renée thấy vậy, chị nói với giọng hết sức bình tĩnh, và vì thế cũng rất đáng sợ, “Nếu anh còn nói với tôi thêm lần nữa rằng chúng ta không có được bản in, tôi sẽ giết anh.”

Anh ta ngược mắt nhìn chị, mắt ngân ngấn, “Nhưng...”

“Tôi sẽ giết anh,” chị nhắc lại.

Tôi bước vào bầu không khí bao quanh Renée và Terry đầy giận dữ và căng thẳng như thể không lối thoát.

“Ừm, Terry đã có ý tưởng,” bắt chập nỗi sợ mình sẽ tạo nên một vụ om sòm đang ứ trong cổ, tôi nói tiếp, không thể để Terry bị chặt đôi ra như thế. “Em có, ừm, có hộ chiếu ở đây. Nếu chị mua vé đi Tây Ban Nha cho em, em có thể bay luôn và mang bản in về. Mai là triển lãm rồi, nhưng em sẽ về kịp.”

“Sao cô lại mang hộ chiếu theo mình?” Renée tinh quái hỏi.

“Em, ờ, thì có thôi,” tôi trả lời, không muốn thú nhận là trong suốt kỳ Liên hoan, ngày nào tôi cũng mang hộ chiếu theo, biết đâu gặp được một chàng diễn viên lừng lẫy, và chàng tình cờ muốn đưa tôi tới Paris hay Monte Carlo hay Las Vegas. Chuyện này đương nhiên chưa xảy ra, nhưng tôi vẫn hi vọng.

“Và cô sẽ đi?” Renée hỏi.

“Vâng. Em không có kế hoạch gì trong hai ngày tới.”

“Terry sẽ mua vé cho cô vì đây là *ý tưởng của anh ta*, và cô có thể đi. Đương nhiên những chi phí khác chúng tôi sẽ lo.”

Vậy là tôi lên đường, lấy bản in, trở thành người hùng của tất cả mọi người trong vòng có hai phút. Thật là hào hứng và cũng đáng sợ vì nhiều

khả năng tôi sẽ bị chột chết ở một kết cục khác, và đó là điều gần với tệ hại nhất tôi đã từng làm. Ngay sau Liên hoan đó, Terry bỏ việc để dành nhiều thời gian hơn cho gia đình và con chuột lang ở nhà; một Giám đốc ủy quyền Liên hoan mới đến làm việc - được khoảng một năm - và tôi thì nhận vị trí trợ lý cấp cao Liên hoan.

Nhưng Renée nói đúng về chuyện đến muộn - lúc đó đã 11 rưỡi. Cặp hồ sơ của chị kêu lanh canh khi chạm mặt bàn họp.

“Đừng lặp lại lần nữa là được,” tôi trả lời.

Renée phá lên cười vì câu châm biếm của tôi, nhưng không có vẻ bực mình gì lắm. Chị cởi chiếc áo khoác PVC trắng khi bước về phía ngăn hồ sơ giữa tường, rồi mở ngăn kéo cuối cùng và kéo ra ba trong số một tá ly uống sâm-panh dự phòng cho những lúc khẩn cấp (“khẩn cấp” theo nghĩa kiểu như Halle Berry sẽ tạt qua. Chúng tôi sẽ thật là vớ vẩn nếu chỉ có thể mời cô ấy rượu vang ấm trong những cốc uống trà. Được thôi, cũng như vụ hộ chiếu, thật là kỳ diệu, nhưng đó là điều kỳ diệu của tôi và tôi thích nó. Hoặc là, chính xác hơn thì, tôi sống vì nó.)

Renée mang ly lại bàn họp, mở cặp đi làm và rút ra một chai sâm-panh. “Các cô biết gần đây tôi đã nghỉ làm vài ngày và có ti tỉ cuộc họp với những ông chủ lớn chứ?” chị bắt đầu, những ngón tay mảnh mai khui nắp chai sâm-panh.

“Vâng,” Martha và tôi cùng trả lời.

“Ừ, các em thân yêu ạ, tôi có hai tin cần thông báo.”

Renée bật nắp chai sâm-panh với một tiếng nổ nhỏ và một dòng bọt trắng tràn ra trước khi chị rót thứ chất lỏng nhàn nhạt ấy vào ly.

“OK,” Renée đưa rượu cho chúng tôi, rồi nâng ly của mình lên. “Tin đầu tiên là,” chị nói, rạng rỡ, “tôi sắp làm mẹ.”

Miệng tôi há hốc ra. Tôi chưa bao giờ mừng tượng Renée ở vị trí nào khác ngoài “sếp”, “người mình phải phục tùng”. Không phải là một bà mẹ.

“Kì diệu!” Tôi hét toáng lên.

“Tuyệt vời!” Martha cũng ré lên.

“Đó là lý do vì sao mấy tháng vừa rồi tôi cư xử không thể chấp nhận nổi. Trước đây chúng tôi cũng đã cố gắng nhưng không được. Tôi tưởng là mình

sẽ không thể có con và tôi phát điên. Thế nên tôi mới hay nổi cáu. Và khi điều đó thực sự xảy ra, tôi cũng không thể kể với hai người vì chuyện thai nghén thật là mệt mỏi quá, và tôi có hơi điên loạn một chút cũng là vì thay đổi hooc-môn,” Renée vẫy mạnh tay. “Nhưng thôi, tôi chính thức xin lỗi mọi người vì những chuyện kia, nhất là ‘chuyện dập ghim’ với Martha, và chuyện ‘tôi không hiểu tôi thuê cô để làm cái gì nữa’ với Amber. Đó là do hooc-môn của tôi và tôi thành thật xin lỗi.”

“Tôi muốn hai người làm mẹ đỡ đầu cho cháu,” Renée nói tiếp. “Cứ nghĩ, ngoài chồng tôi ra, hai người đã bị tôi đặt vào một nơi là hiện thân kinh khủng nhất của địa ngục, nên tôi nghĩ hai người xứng đáng với vị trí ấy.”

“Bọn em? Chị không có bạn nào à?” Martha nói.

“Buồn cười đấy! Đáng lẽ tôi phải xỉ vả Martha vì câu bình luận đó, nhưng giờ,” Renée nhún đôi vai xương xẩu của mình, “tôi không quan tâm.” Chị cười toe toét. “Tôi nghĩ mình không có nhiều những người bạn nào thân hơn hai cô đâu. Kể cả có đi đâu chẳng nữa, tôi vẫn muốn hai người là mẹ đỡ đầu cho con tôi. Tất cả những đứa con tôi sinh sau này sẽ đều được hai cô đỡ đầu.”

“Em thật mừng cho chị. Và rất tự hào được chị chọn làm mẹ đỡ đầu nữa,” tôi nói, quyết định hộ Martha. “Thế khi nào thì chị sinh?”

“Cuối tháng Mười.”

Tim tôi lỡ một nhịp. Vậy là chỉ sáu tuần sau Liên hoan.

“Đây cũng là lý do đưa đến tin thứ hai. Amber đã được duyệt để toàn quyền phụ trách khi tôi vắng mặt.”

Sâm-panh sặc ra từ cả miệng lẫn mũi tôi.

“Chị đùa đấy à?”

“Không hề. Tôi không định nghỉ trước Liên hoan, nhưng có thể tôi sẽ sinh sớm nên Amber phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Nhắm mắt cô cũng làm được mà, tôi bảo họ thế. Họ không nghi ngờ gì, chỉ lo không biết ai sẽ thế vị trí của cô. Vậy nên Martha sẽ kiêm nhiệm chức danh Quản lý và Trợ lý cao cấp Liên hoan.”

Martha sặc còn nhiều sâm-panh hơn cả tôi.

“VẬY là chúng ta sẽ có một quản lý tạm thời mà Martha sẽ giám sát và một trợ lý Liên hoan Amber, với vị trí Tổng Phụ trách Liên hoan, sẽ giám sát tất cả.”

“Buồn cười quá cơ, Renée, em biết họ sẽ có người quản lý mọi việc mà,” tôi cười.

“Không đâu,” Renée nói, “Đừng có khiêm tốn thế, Amber, cô rất giỏi việc này mà. Cô đã kiếm được cực kỳ nhiều tài trợ suốt mấy năm nay, ngay cả khi các đối tác không có vẻ thích thú gì thì cô vẫn có cách dỗ ngon dỗ ngọt để móc túi họ. Cô là một người lập chương trình tài năng, cô có một trí tưởng tượng siêu việt. Cô thật tuyệt vời. Cả hai cô.” Renée nâng ly. “Nâng ly chúc mừng nào, vì em bé của tôi và vì sự thăng tiến của hai người. Vì chúng ta.”

Martha nhìn tôi. Tôi nhìn lại Martha. “Vì chúng ta,” chúng tôi lặp lại. “Và em vẫn sẽ không đến Cannes đâu đấy,” Martha nói thêm trước khi uống cạn ly của mình.

Mình đã được thăng chức. Mình đã được thăng chức. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện này lại có thể xảy ra. Đây thật là một phép màu, tôi được nhận chức Tổng Phụ trách ủy quyền của Liên hoan.

(VẬY là có Mẹ, Bố và Bố 2. Tất cả họ đều chịu ơn Renée hết cho tôi một công việc, rồi lại cho tôi một chức danh nghe rất kêu, đôi khi tôi tự hỏi không hiểu có phải bố mẹ tôi đã trả tiền cho Renée để làm ngần ấy việc không.) Tôi chưa bao giờ có một kế hoạch nghề nghiệp thực sự. Như đã nói với Greg đấy, những giấc mơ của tôi, những tham vọng của tôi đều viễn vông đến nỗi tôi chưa bao giờ có ý định nghiêm túc biến chúng thành sự thật; tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện “làm gì tiếp theo”. “Làm gì tiếp theo” có lẽ là động lực của một Tổng Phụ trách Liên hoan, nhưng như thế cũng có nghĩa là Renée sẽ không ở đâu đó quanh tôi nữa. Mà đó thì lại là điều tôi không hề muốn nghĩ đến chút nào. Tôi thích Renée, vì tất cả sự hiểu biết và sắc đẹp của chị. Tôi yêu chị ấy, thực sự là vậy. Yêu chị ấy như thể yêu một viên sô-cô-la nhân rượu brandy vậy. Chị là một sự bất biến trong cuộc sống của tôi.

Tôi đã từng được Liên hoan phim London mời làm Trợ lý cao cấp, nghĩa là không phải chỉ được lương cao hơn, làm việc với nhiều người hơn, gặp mặt nhiều người nổi tiếng hơn, mà còn có nghĩa là sẽ được đặt ở vị thế cao hơn. Nhưng tôi đã từ chối vì không thể chịu được ánh nhìn của Renée khi nói với chị rằng tôi sẽ chuyển việc. Và một lẽ tự nhiên, những khi Renée đá tôi chông gọng như chị vẫn thường làm, tôi ước gì mình đã nhận công việc đó.

Và giờ, tôi đã được thăng chức. Và Renée sẽ không nghỉ lâu. Đây là một giải pháp hoàn hảo. TRỜI ĐẤT QUỶ THẦN ƠI, TÔI ĐÃ ĐƯỢC THĂNG CHỨC.

“Nào, hai cô, nâng ly nào, tôi sẽ mời bữa trưa nay,” Renée nói.

“Chúng ta đi đâu đây?” Martha hỏi và uống cạn ly của mình.

“Granary Wharf được không?” Renée trả lời.

“Tuyệt, xứng tầm với em đây... *Em đã được thăng chức!*” Martha ré lên. Con bé chụp lấy chiếc cặp, “em đi trang điểm chút đã,” rồi biến mất vào nhà vệ sinh.

Điện thoại của Renée đổ chuông, chị nhấc lên và bắt đầu nói bằng tiếng Pháp.

Tôi hấp tấp về bàn của mình, vô lấy điện thoại để lan truyền tin tức tốt lành này. Tôi quay số, rồi dừng lại. *Mình gọi cho ai đây?* Tôi tự hỏi. Jen, bạn thân nhất của tôi ư? Hay Greg, bạn trai của tôi? Hồi còn hẹn hò với Sean, tôi luôn gọi cho Jen, không băn khoăn gì hết. Nó là Số Một. Nhưng giờ tôi không còn với Sean nữa, tôi với Greg Walterson cơ mà.

Và, như ông Walterson đã chỉ ra, tôi vẫn luôn luôn đặt Jen lên hàng đầu. Từ kỳ nghỉ cuối tuần ba tuần trước, khi hắn ngỏ lời mời tôi chuyển đến sống cùng đến giờ, tôi đã quan tâm hơn đến cách nhìn nhận của hắn về sự hiện diện của tôi trong mối quan hệ này. Hắn gần như hoàn toàn im lặng trong suốt thứ Bảy đó, không phải im lặng kiểu hờn dỗi mà là kiểu rầu rĩ. Chúng tôi vẫn tán chuyện và làm các thứ linh tinh, nhưng những lúc nghĩ là tôi không để ý, hắn lại nhìn chăm chăm vào khoảng không, hình ảnh của một kẻ thất tình. Hắn không nói về chuyện chuyển nhà nữa nhưng nó vẫn lơ lửng đó, luôn ở đó, dù không được nhắc đến.

Từ lần ấy, tôi hiểu rằng trong khi tôi bằng lòng loay hoay trong mối quan hệ của mình, thì cái sự loay hoay ấy của tôi lại khiến Greg nghĩ rằng tôi không quan tâm đến hắn nhiều như tôi đã quan tâm. Hành động của tôi không mạnh hơn lời nói, và nếu như hắn phát hiện tôi báo tin cho hắn sau ai đó, đó sẽ là một bằng chứng hùng hồn cho thấy rằng hắn chẳng quan trọng gì đối với tôi.

Jen. Theo cái kiểu của nó dạo gần đây, có lẽ nó sẽ hỏi liệu tôi có thể đảm đương nổi công việc không. Nhưng, cũng như chuyện không muốn bỏ việc vì ánh nhìn của Renée, tôi không thể kể cho Greg trước vì nếu Jen phát hiện ra, tôi sẽ không thể cáng đáng nổi sự phản bội mà nó sẽ cảm nhận. Khi mọi thứ lắng xuống tôi kinh hãi nghĩ tới ngày Jen phát hiện ra chuyện của tôi và Greg. Nó sẽ suy sụp trong đau đớn và phản bội. Tôi hiểu Jen lắm, nó sẽ cảm thấy như thế. Vậy thì tốt nhất không nên thêm vào đó chuyện nhỏ nhặt này.

Con giận không ngờ tới chọt tràn qua tôi, hất cả gáo nước lạnh vào ngọn lửa hào hứng đang bùng lên trong tôi. Hôm nay là một ngày tuyệt diệu: một trong những ngày tốt lành nhất của đời tôi, và hai người họ - bạn thân nhất và người yêu của tôi - đã phá tan tành. Tôi không thể tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào này mà thay vào đó, phải bút rút chọn xem sẽ gọi cho ai đầu tiên. Bố mẹ tôi cũng y hệt vậy. Tôi gọi ai trước đây? Ai sẽ bực mình vì là người thứ hai biết tin về kết quả tốt nghiệp của tôi, về chuyện tôi đã có việc làm, về chuyện tôi sẽ sống ở Leeds.

Tôi đã biết chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ kết hôn. Không phải với gia đình của tôi. Tôi không thể dự tính kết hôn mà không có Bố 2, người đã nuôi tôi từ hồi tôi mới mười tuổi cho đến tận năm tôi 18, người đã gọi điện hỏi han tôi tất cả các cuối tuần ngay cả khi mẹ tôi không gọi dù cũng đang ở đó. Tôi thật sự đau khổ khi ông và Eric không đến dự lễ tốt nghiệp của tôi chỉ vì Bố 1 ở đó. Họ đã xem lại trên băng nhưng hai việc đó không giống nhau. Vậy nên, ngay cả khi có tin vào hôn nhân đi nữa, tôi vẫn sẽ không thể kết hôn được vì chắc chắn sẽ có ai đó trong gia đình tôi không thể tới dự.

Giờ Jen và Greg cũng y hệt thế. 30 phút trôi qua, vẫn vậy, tôi vẫn cân đong đo đếm giữa hai người. Tôi không thích Matt, Matt không thích tôi,

nhưng tôi chưa bao giờ gây khó cho Jen khi nó đặt anh ta lên trước. Tôi cố để thích anh ta. Tôi đã không làm việc mà Jen và Greg đang làm với tôi.

Tôi nhấn nút điện thoại gọi cho một người chắc chắn sẽ vui mừng và sẽ không phàn nàn khi tôi gọi. Eric. Tôi gọi Eric và quyết định sẽ báo tin cho Jen và Greg hoặc Greg và Jen (ôi, gì cũng được) khi chúng tôi gặp nhau ở quán tối nay. Như thế sẽ không ai có cảm giác bị gạt ra rìa. Còn tôi sẽ bút rút về chuyện bố mẹ mình vào lúc khác.

CHƯƠNG 26 - CẢN THẬN NGƯỜI YÊU CŨ

Không khí ban đêm đã tràn ngập xung quanh khi tôi rời tòa nhà. Thật là một buổi tối hoàn hảo để gặp bạn bè.

Tôi, người phụ nữ mới được thăng chức.

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện này là người tôi lại run lên vì hào hứng. Thăng chức. Tạm thời thôi, nhưng là thế. Tôi xuống phố, cảm giác phê phê vì sâm-panh và thức ăn ngon. Chúng tôi đã ăn một bữa trưa dài bốn tiếng với chủ yếu là sâm-panh cho Martha và tôi. Thời gian làm việc trong văn phòng cũng làm tôi tỉnh táo lại tí chút. Chúng tôi đã có ý tưởng cơ bản cho phần bìa của brochure.

Tôi lang thang dọc phố. Mọi người đều đổ ra đường tận hưởng một buổi tối nhẹ nhõm và bầu không khí ấm áp. Tôi là một phần trong đó. Tất cả mọi người. Dù tôi không biết ai, nhưng không phải là một phần trong gia đình hay cuộc sống của họ, nhưng tôi thuộc về họ. Không khí mơ màng và êm dịu, nó như muốn níu chúng tôi lại gần nhau. Tôi mỉm cười với tất cả những người đi ngang qua, vậy nên cũng dễ hiểu khi tôi nhận được rất nhiều ánh mắt kỳ cục. Có thể vì nụ cười của tôi, hoặc vì tôi bị dính kem quanh miệng. Tôi đi về hướng quán Hoàng tử Đen. Chúng tôi đã cố tránh địa điểm đặc biệt này từ chuyến phiêu lưu không may mắn lần trước, nhưng tối nay thì không được. Tôi đã năn nỉ Greg thuyết phục Matt và Jen hẹn ở nơi khác nhưng Greg bảo rằng đó là quán ưa thích nhất của Matt, nên nếu như muốn thuyết phục họ, hẳn sẽ phải kể cho họ mọi chuyện. (Một cái có khá là khập khiễng đối với người đàn ông đã tốt được lên nhiều chiếc giường ở Leeds này hơn là tôi muốn nhớ, nhưng tôi mặc kệ thôi.) Tôi cười ngớ ngẩn khi bước đến lối vào quán. Kể cũng buồn cười khi thử làm tình với bạn trai của mình ở nơi công cộng rồi bị cảnh sát bắt quả tang. Nhưng nó chỉ buồn cười bây giờ thôi và cũng chỉ với mình tôi thôi. Khiếu hài hước của tôi không đủ để làm ai khác nữa cảm thấy như vậy.

Tôi mở cửa quán, trông thấy mái tóc ngắn vàng hoe của Matt cùng mái tóc dài xanh đen của Greg bên chiếc bàn lung lay chúng tôi vẫn hay ngồi. Tôi nhìn xem Jen đâu, nhưng không có vẻ gì là có con bạn tôi xen lẫn giữa đám người đang nhồi nhét người trên bar, cố gắng thu hút sự chú ý của người phục vụ cả.

“Kết quả là tao sẽ phải mua ở chỗ khác,” Greg nói khi tôi đến gần bàn. “Tao nghĩ thế.”

“Em giỏi đây, cô gái,” Matt nói, đôi mắt xanh của anh ta nhìn tôi một lượt từ đôi giày thể thao đến mái tóc đen bồng bênh.

“Em làm sao?” tôi hỏi, cởi áo khoác và tự hỏi sao mình lại được Matt khen ngợi như thế. Thật là kỳ diệu khi từ ngữ không bị tắc lại trong cổ họng anh ta.

“Em là cô gái duy nhất anh biết có thể làm được chuyện đó,” Matt giải thích.

“Em làm được gì cơ?” tôi hỏi. *OK. Bình tĩnh nào. Đừng hốt hoảng. Greg không kể với Matt về chúng tôi đâu. Sao hẳn làm thế được?*

Tôi quay sang Greg, hi vọng mặt mình không lộ ra nỗi khiếp sợ.

“Anh vừa kể cho Matt nghe là em đã đi tìm nhà với anh hồi tuần trước và trong lúc chúng ta đi nhìn ngó, em đã đưa vào đầu anh ý định mua nhà.”

“Đây rồi,” Jen nói, đặt gạt tàn lên mặt bàn.

Tôi quay sang cười với nó, và nụ cười đông cứng lại trên khuôn mặt tôi. Tôi không thực sự nhìn Jen. Tôi đang nhìn một tạo vật nào đó có giọng nói của Jen, nhưng không giống Jen chút nào. Không phải chỉ vì nó đã sứt cân và bắt đầu ăn mặc cầu kỳ - tôi vẫn còn thấy ngạc nhiên vì nó có thể trang trải từng ấy thứ với đồng lương giáo viên còm và một tên bạn trai giàu có keo kiệt - nó mới làm lại tóc. Mái tóc vàng mượt mà quynh rũ thường xõa xuống đến ngang lưng giờ đã chỉ còn vừa qua gò má, ép thẳng và uốn cụp vào trong.

Mái tóc ngắn càng làm tôi thấy nó gầy hơn rất nhiều kể từ lần cuối chúng tôi gặp nhau. Bây giờ, da của nó dính sát vào xương gò má, cứ như sợ bị trượt ra khỏi phần còn lại của cơ thể vậy. Một số người gầy gò tự nhiên, xương nhỏ và trông họ vẫn ổn. Nhưng Jen không như thế. Nó giờ

khẳng khiu rồi chứ không còn chỉ là thanh mảnh nữa. Gầy yếu. Thêm vào là màu son hồng nhạt nhòa và lớp phấn mắt nặng trĩu, nó biến thành một hình ảnh già nua của Jen. Nhìn như đáng tuổi mẹ nó vậy. Và không phải chỉ hình ảnh của mẹ nó, Jen làm tôi nghĩ đến một ai đó khác. Có lẽ bà mẹ sexy của một em gái tuổi teen. Mẫi bà mẹ mà các bà khác đều phải nhận xét những lời đố kỵ trong các buổi họp phụ huynh vì đã làm cho những đứa con trai tuổi teen của các bà quay đầu lại.

“Ô, chào, Ambs, mày sao rồi?” Jen mỉm cười. Khuôn mặt của nó có vẻ quá nhỏ so với kiểu cười này.

“Tuyệt. Mày sao?” giọng của tôi cứng ngắt.

Không ai có thể tin là tôi đang nói chuyện với bạn thân nhất của mình. Tôi không nhận ra nó, nên không thể nói một cách bình thường được.

Tình bạn giữa chúng tôi càng ngày càng xa cách. Mong manh. Chúng tôi thậm chí còn được như hai Twix, bị chia cắt trước khi tàn phá, không hơn nữa. Chúng tôi giống như là Dairy Milk và Caramel hơn. Hai loại sô-cô-la được tạo nên bởi cùng một người nhưng khác biệt đến mức bạn không thể đặt chung ở bất kỳ ngăn kẹo nào. Chúng tôi cùng chứa khoảng 50% đường, 25-30% sữa nguyên chất và 20-25% ca cao nguyên chất nhưng lại khác biệt về mặt bản chất. Chúng tôi tan ở những nhiệt độ khác nhau, cảm giác khác nhau, hương vị khác nhau, chúng tôi khác nhau. Đến giờ, ngoài nguồn gốc ra thì chẳng còn gì liên kết hai chúng tôi nữa.

“Tao cũng thế,” Jen trả lời và đặt đồ uống trước mặt tôi.

Gì nữa thế này? Tôi giật thót mình khi thấy ly cốc-tai trên bàn. Chúng tôi đã thống nhất từ lâu rằng phụ nữ mà uống nửa suất thì nên xem lại quyền bầu cử. Nó gọi lại cái thời mà phụ nữ không được phục vụ rượu trong quán, và khi người phục vụ mang đồ uống cho một phụ nữ thì một suất được chia làm hai ly - điều này đã thực sự xảy ra với chúng tôi hai lần từ hồi còn học đại học. Tôi cúi kính cầm *phần nửa* của mình lên và nhìn Jen chằm chằm. Hình như thứ nó đang uống là gin & tonic. *Đừng có trách tao nếu mày chuẩn bị khóc nước lên đấy*, tôi suýt buột miệng. Chúng tôi cũng đã thống nhất rằng bất kỳ phụ nữ nào mà uống G&T thì hiển nhiên sẽ

dành cả phần còn lại của buổi tối để khóc lóc vì một thằng cha đã bỏ rơi cô ta từ hồi 14 tuổi.

Khốn nạn thật! Tôi nghĩ thầm và nhấp nháp phần của mình. *Mình hoàn toàn không biết người phụ nữ này.*

*

“Đoán xem hôm nay em gặp ai?” khoảng một tiếng sau, Jen nói.

“Hitler,” Matt trả lời.

“Công chúa chiến binh Xena,” tôi đáp.

“Halle Berry,” Greg hòa vào.

Jen trợn mắt và thở dài cái kính. Chúng tôi vẫn hay chọc tức nó kiểu này, và luôn thành công.

“Sean,” nó nói. Ba khuôn mặt tỉnh queo đáp lại.

“Sean ấy!” Jen lặp lại cứ như nhấn mạnh từ này hơn chút nữa sẽ làm cho mọi thứ sáng tỏ. Nó tặc lưỡi, nhướng mắt lên. “Sean, bồ cũ của Amber ấy. Sean.”

“Ồ,” cả ba người chúng tôi cuối cùng cũng hiểu ra. Rồi mọi chuyện như sau:

Matt (Quý ngài Ích kỷ) chẳng hứng thú gì và nhìn vào ly rượu.

Greg (Bạn trai mới) cực kỳ quan tâm và cũng nhìn vào ly rượu.

Tôi (không gặp lại Sean từ hồi chia tay) cảm thấy toàn bộ cơ thể đang rời bỏ mình khi tự hỏi không biết Jen có định đẩy tôi vào tình thế khó khăn khi kể lý do tại sao tôi chia tay Sean hay không.

“Anh ấy thế nào rồi?” tôi hỏi, cố để giọng nói có chút hào hứng. Chút xíu hào hứng chứ không phải không hào hứng tí nào để Greg không hiểu nhầm là tôi giả vờ.

“Tốt. Rất tuyệt. Trông còn quyến rũ hơn ngày xưa.”

Câu này hút sự chú ý của Matt, nó thực sự dính líu đến anh ta. “Ồ?” anh ta hăng giọng.

“Thôi mà,” Jen cam đoan. “Anh ta không phải mẫu của em đâu.”

Matt nhìn Greg qua bàn. Hắn đã không động đậy chút nào từ khi chúng tôi nhận ra Sean Connery là người Jen đã gặp. “Mày không sao chứ, bạn?” Matt hỏi.

Greg nhìn lên, nhận ra tất cả chúng tôi đều đang nhìn hắn, và nặn một nụ cười. “Ồ, không sao.”

“Dù sao thì,” Jen tiếp, “bây giờ, Sean sống ngay cách tao với Matt có vài con phố.”

Tuyệt thật, tôi sẽ không chỉ phải canh chừng bọn ông ọ và dặt dẹo ở Alwoodley nữa mà còn phải thận trọng với người yêu cũ.

“Đương nhiên là anh ta cũng hỏi thăm mày đấy, Amber.”

“Thật hả?” tôi hỏi.

“Ồ, thôi nào bạn yêu, tỏ ra một chút nhiệt tình đi chứ, người đàn ông ấy là tình yêu của đời mày cơ mà.” *Cảm ơn mày, Jen.* Anh ta hỏi là mày đã có ai chưa nên tao nói dối, tao nói mày đang hẹn hò với một người bạn của Matt. Tao không muốn anh ta nghĩ mày thuộc dạng độc thân đau khổ.”

Mũi tôi bắt đầu nóng lên. “Tao không phải dạng độc thân đau khổ. Và dù sao, tao cũng không quan tâm Sean nghĩ gì về mình.”

Jen hất cằm, “Ừ, anh ta cũng không nghĩ vậy đâu, cảm ơn tao đi. Ngay cả bây giờ anh ta vẫn còn quan tâm đến mày đấy, mắt vẫn lấp lánh khi nói về mày. Sau đấy anh ta bắt đầu nói là vẫn không thể hiểu nổi tại sao mày lại hủy đám cưới.”

Matt phun ngum bia trong miệng lên bàn; còn Greg thì chết trân.

“Em đã suýt cưới ấy hả?” Matt hỏi, lấy tay áo chùi lớp bia trên miệng.

Tôi không nói gì, không cử động nổi. Không thở nổi. Hoặc không tin nổi chúng tôi đang nói về chuyện này. Ở chỗ riêng tư chúng tôi cũng không nói chuyện này chứ đừng nói là trong một quán rượu lộn xộn.

“Ừ, anh không biết à?” Jen hỏi.

“Không hề,” Matt nói. “Mày biết không?” anh ta hỏi Greg.

Thận trọng, Greg lắc đầu chậm rãi.

“Các anh không biết hả?” Jen hỏi hoài nghi.

“Không Jen, không ai biết cả,” tôi nói qua hàm răng nghiến chặt. “Vì tao đã dặn mày là ‘đừng nói cho bất kỳ ai’.”

Đôi mắt Jen mở to và miệng há thành hình một chữ “o” câm lặng vì đã hiểu ra.

“Vậy là em đã định cưới thật? Đã đến mức chọn nhẫn chưa? Hay chọn váy cưới?” Matt hỏi.

“Nó đã có nhẫn, bọn em đã hẹn ngày đi xem váy cưới, rồi nó và Sean chia tay mà chẳng giải thích gì,” Jen kể với vẻ bực dọc.

“Chúng ta nhất thiết phải nói chuyện này à?” tôi hỏi thẳng.

“Đúng vậy,” Matt nói. Anh ta đột nhiên hào hứng một cách không giải thích nổi. “Cứ như là, đột ngột Amber có một chiều sâu khác.” *Nhìn xem ai đang nói kia chứ.* “Anh đã biết là em không hề phản đối hôn nhân như em vẫn thể hiện ra mà. Giờ thì có chứng cứ rồi.”

“Anh tiêu tốn thời gian vào việc bắn khoăn xem em có cưới hay không ấy hả?” tôi hỏi, ngạc nhiên là mình đã không rời khỏi tâm trí của hắn sau khi rời khỏi công ty của hắn.

“Ừ, đương nhiên. Anh và Peck thậm chí thỉnh thoảng vẫn nói về chuyện này. Bọn anh đều đã gần đến hôn nhân, trừ em. Hóa ra em cũng vậy.”

“Em không vậy.”

“Nhưng em đã nói đồng ý với cậu ta và như thế cũng có nghĩa là cưới đến nơi rồi còn gì.”

“Em không nói đồng ý với anh ấy. Em còn không nói là sẽ nghĩ về chuyện đó. Nói thêm cho anh biết, anh ấy phải nạy ngón tay của em ra để nhét hộp nhẫn vào vì em quá sốc đến nỗi không cử động hay nói năng gì được. Em chưa bao giờ đeo chiếc nhẫn đó. Em đã mù mẫm đi đến nỗi chẳng kể chuyện này với ai. Và em cũng không muốn người bạn lăm lờ của mình kể cho ai hết.”

Khi tôi nói, cảm xúc của Greg tỏa ra quanh hắn nặng nề và rõ ràng. Hắn không vui. Cơn giận và ghen tuông đã thế chỗ cho dòng máu chảy trong mạch máu của hắn. Lần này chắc chắn hắn sẽ bỏ tôi.

“Thế em có đi kiếm bánh meringue hay pavlova không?” Matt hỏi.

Jen cười điệu đà.

“Matt, anh có vẻ biết nhiều thứ kinh khủng về cưới xin đấy, anh có muốn kể gì cho bọn em không? tôi hỏi. “Hay là Jen, mày có thông báo gì khác nữa không? Những bí mật mày muốn chia sẻ với cả nhóm chẳng hạn? Nào, đừng ngại.”

Mọi người cảm như hén. Matt đứng dậy. “Đến lượt anh rồi.” Anh ta hẳn đang thấy tội lỗi gì lắm đến nỗi thò hẳn tay vào trong túi.

“Đừng lấy cho tao,” Greg nói và cũng đứng dậy. “Tao đi đây, có hẹn rồi.”

“Cô gái bí hiểm hả?” Jen hỏi.

Greg nửa nhún vai, nửa nhướng mày. “Thật ra thì cô ấy không còn là cô gái bí hiểm nữa, cô ấy là bạn gái tôi.”

“Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp đấy nhỉ,” Matt bình luận.

“Ừ, mọi người biết vì sao không?” Greg trả lời. “Vì cô ấy hoàn toàn chân thành với tôi. Một mối quan hệ sẽ chẳng lạ nếu không dựa trên cơ sở của sự chân thành. Gặp sau nhé.” Và hẳn đi.

Hắn bỏ lại ba chúng tôi ngồi đó, nhưng tôi *hiểu* là hắn đã bỏ tôi. Một lần nữa.

CHƯƠNG 27 - CHỜ ĐỢI...

Tôi không bao giờ tin nổi là Greg sẽ biết chuyện của tôi và Sean, thế nên đã bỏ qua chi tiết về lời cầu hôn ấy.

Và đáng lẽ hẳn sẽ không biết nếu như Jen không cư xử hoàn toàn như một hạt carob. Còn không phải là sô-cô-la. Một sự thay thế gớm ghiếc mà không ai có thể giả vờ nổi là cũng ngon như sô-cô-la.

Tôi đã bắt nó thề sẽ giữ bí mật. Nó đã hứa rằng chúng tôi sẽ không bao giờ nói về chuyện này nữa, không nói với bất kỳ ai, không nói cả với nhau. Và bây giờ, nhìn xem nó đã làm gì. Chỉ có Sean, Jen và tôi được biết chuyện này. Tôi đã không bao giờ bô bô tùm xèo trước mặt Matt và Greg về chuyện Jen sợ có bầu vì tôi hiểu đó là kiểu chuyện không phải để bô bô. Hay như chuyện hút ma túy trong quán rượu. Tôi ghét Jen. Jen ngày xưa không bao giờ cư xử như vậy, không bao giờ. Jen mới chẳng thấy có vấn đề gì khi gọi tôi là béo phì và mang bí mật của tôi rêu rao trong quán rượu.

Tôi sẽ phải giải quyết chuyện này. Tôi sẽ phải làm nhiều thứ hơn là chỉ nói rằng tôi ghét Jen, đồ sô-cô-la dỏm, loại tôi không thể chấp nhận được. Chuyện này sẽ không thể tự lắng lại được. Tôi sẽ phải đặt vấn đề là tại sao tình bạn giữa chúng tôi lại thay đổi đến vậy. Có lẽ tôi nên nói cho ra nhẽ với Jen? Xương sống tôi lạnh buốt. Nói cho ra nhẽ với Jen? Máng vào mặt nó? Tôi đã tự tin hơn, tôi thậm chí đã phản ứng lại cả mẹ mình, nhưng còn Jen? Không thể. Tôi sẽ phải làm điều gì đó. Một điều gì đó.

Dù sao, Jen cũng không phải là vấn đề to lớn nhất với tôi lúc này. Là Greg cơ.

Tôi về nhà. Vẫn con đường của tôi, Brownberrie Walk. Nhà tôi. Nơi Greg đang đứng chờ ở đó để vứt bỏ tôi.

Cách một quãng tôi đã thấy hẳn ngòi bên tường ngoài căn hộ của mình. Có lẽ hẳn đã ở đây đến nửa tiếng vì tôi ở lại quán rượu thêm chừng ấy thời gian.

Greg đang thúc gót chân vào tường gạch khi tôi đến trước mặt hắn. Hắn không nói gì cả, chỉ ngược nhìn, ghim chặt ánh nhìn của tôi rồi lại nhìn xuống.

“Ừm, em đoán là anh sẽ đến,” tôi thì thầm. Tôi nuốt nước bọt và nhắc lại câu nói.

Tôi tìm chìa khóa, hai bàn tay run rẩy, tôi mở cửa. Tôi sợ. Tôi sợ Greg. Tôi sợ cảm giác của hắn. Tôi sợ thái độ bực mình của hắn. Nhỡ hắn giận đến mức bỏ rơi tôi.

Hắn vào nhà, đi thẳng đến chiếc sofa và ngồi xuống.

“Anh dùng trà nhé?” Tôi hỏi từ hành lang.

“Ừ, cảm ơn,” hắn nói, mắt không rời cái TV.

Tôi đổ nước vào ấm và bật công tắc.

Hắn đang giận, giận đến mức không thể nhìn thẳng vào tôi. Tôi thật là một đũa nhát gan mặt hạng, khoan vùng cấm kị cả một quãng dài khi hắn bỏ tôi. Khi bất cứ ai bỏ tôi. Nhưng ngay bây giờ đây, tôi phải đối mặt với chỉ duy nhất với một sự ra đi sắp xảy ra.

Tôi tựa vào quầy bếp, nhìn chằm chằm chiếc cốc in hình Gary Larson bên trong có túi trà tròn xoay. *Mọi thứ đáng lẽ còn tệ hơn, tôi lý sự, mình có thể là một túi trà, chỉ quan tâm đến việc của riêng mình, sung sướng được tồn tại mà không ngờ rằng một ngày nào đó sẽ chết chìm trong nước sôi.*

Thật không công bằng. Thế có khác gì bảo tôi bị dị ứng với sô-cô-la. Không gì có thể bì được với sô-cô-la dù nó sẽ giết tôi ngay lần tiếp theo tôi nhét một thanh vào miệng. Tôi choáng vì suy nghĩ này. Không Greg, không sô-cô-la. Điều này sẽ đập tôi vỡ tan thành từng mảnh như bằng súng M1 chỉ mười phút sau khi tôi khám phá ra phát minh gôm guốc này.

Nước trong ấm sôi cuộn lên một đám mù nhỏ. “Xin lỗi,” tôi nói với cái túi trà rồi rót nước vào cốc. Chúng tôi sẽ đi chung một con đường với nhau, nhưng chiếc túi trà có mục đích cao cả hơn: nó sẽ được rửa tội. Mối quan hệ của tôi chấm dứt là một điều độc được dành cho tôi.

Tôi cho một thìa đường vào tách trà của Greg, cầm tách trà lên rồi dừng lại, cho thêm vào đó hai thìa đường đầy ụ. Đường tốt cho những con sóc.

“Này,” tôi nói và đưa hắn tách trà.

Hắn nhúc nhích đầu ra ý cảm ơn, cầm lấy tách nhưng thậm chí còn không tỏ vẻ thấy tôi.

“Em, ờ, em không có bánh quy. Em xin lỗi.”

Hắn gật nhẹ đầu.

Hai thái dương của tôi giật giật, từng nhịp nhức xuyên suốt cả đầu, mắt tôi nặng trĩu, từng bộ phận trên cơ thể như vừa tỉnh lại sau một cơn say rượu khôn khổ. Đầu óc tôi vẫn tỉnh táo vì sợ hãi nhưng cơ thể thì đang vật lộn với từng tế bào để bắt kịp nó.

Tôi ngồi xuống cạnh Greg trên ghế sofa.

Tôi làm gì bây giờ đây? Để hắn bắt đầu? Hay bắt đầu giải thích vì sao tôi lại không kể? Việc này không dễ dàng thế đâu... Tôi không thể để mình phải nhớ lại lý do vì sao tôi không kể với hắn.

Sự chờ đợi này, nó giống như hồi tôi còn bé. Chờ bố mẹ nổ tung vì điều gì đó. Chờ một trong hai người nói một câu méch lòng người kia rồi sau đó sẽ là cãi cọ, và đánh nhau, và sự im lặng tàn bạo chờ lúc điều đó nổ ra. Một cuộc cãi vã còn ít tồi tệ hơn khoảng thời gian chờ đợi nó. Vì ít nhất thì cãi nhau cũng là một cái gì đó có thể sờ mó cảm nhận được rõ ràng, một cái gì đó đáng sợ. Nhưng còn lúc chờ đợi, tôi có thể tự tưởng tượng ra vô số kịch bản tệ hại hơn thực tế sau đó. Tôi không thể thư giãn nổi, cũng không thể biết giây phút nào sẽ là lúc những từ giận dữ đầu tiên sẽ lên vào bầu không khí này và cuộc cãi vã nổ ra. Sự chờ đợi thật là kinh khủng.

Greg uống trà.

Nhấp một ngụm.

Nhấp một ngụm. Ngừng lại.

Nhấp một ngụm.

Nhấp một ngụm. Ngừng lại.

Ngừng lại. Nhấp một ngụm.

Nhấp một ngụm. Nhấp một ngụm.

Hắn đang cân nhắc xem nên tra tấn tôi bằng cách nào? Hay đang muốn làm tôi phát điên? Có phải hắn đang muốn hành hạ tôi trong sự chờ đợi hình phạt dành cho mình?

Hắn nhắc người khỏi ghế sofa và quay sang tôi, “Amber, vậy là em đã suýt kết hôn nhưng lại quên không kể cho anh,” hắn lên tiếng.

Tôi nhìn hắn chăm chăm.

“Điều đó có thể hiểu được. Tất cả chúng ta đều quên những kế hoạch kết hôn, phải không?”

“Không phải vậy đâu,” tôi lí nhí chống chế.

“Ồ, vậy thì là gì?”

Tôi mở miệng, hua hua tay trong một nỗ lực thật sự để giải thích nhưng rồi tôi im lặng. Không có từ nào được nói ra. Cuối cùng, tôi nhún vai, đầu hàng.

“ĐỪNG CÓ BÀY TRÒ VỚI ANH!” hắn gầm lên và ném tách trà. Nó bay qua phòng, làm đổ nước tung tóe, đập vào tường rồi vỡ tan. Những mảnh vỡ rơi khắp sàn.

*

Hồi đó tôi mới tám tuổi. Tôi ngồi ở phòng trong, bút chì ấn mạnh lên vở bài tập khi tôi học bảng cửu chương 12. Chiếc bút chì vạch nên những đường loằng ngoằng màu ghi đen trên trang giấy và tôi đang học cực kỳ tập trung. Cực kỳ. Vậy nên tôi gần như không thể nghe thấy cái gì đó va vào tường phòng khách và vỡ tan thành hàng nghìn mảnh và sau đó tôi sẽ phải thu dọn. Tôi không thể nghe thấy những tiếng la hét cãi vã. Tôi không thể nghe thấy tiếng đánh nhau, tiếng khóc bị ghìm nén. Tất cả những gì tôi nghe được chỉ là 12 nhân 4 bằng...

Tôi nhìn Greg chăm chăm, mắt mở to, hơi thở nghẽn lại trong lồng ngực, cơ bắp căng cứng, chờ đợi những gì sắp xảy ra tiếp theo. Thêm nhiều đồ bị đập vỡ. Đồ đạc lộn tung phèo. Một cú đấm vào mặt. Một cái đá vào bụng. Hắn sẽ ghì tôi xuống và đấm thùm thụp.

Greg ngừng lại. Giật mình vì một điều gì đó. “Anh sẽ làm đau em mắt,” hắn nói.

Tôi gật đầu.

Hắn bước tới. Tôi lùi lại.

“Không, Amber, anh sẽ không làm em đau.” Hắn có vẻ lẫn lộn, lo âu, và có lẽ tất cả những gì bắt đầu bằng chữ I... “Anh giận lắm, nhưng anh sẽ

không làm em đau.”

Tôi gật đầu.

Hắn lùi lại và ngồi lên thành ghế. “Anh sẽ không bao giờ làm em đau. Không phải thế. Anh đã hóa điên. Tại sao em lại không kể với anh về Sean? Em đã định cưới hắn ta? Có phải vì thế mà em không kể với anh không? Vì em vẫn còn yêu và muốn cưới hắn?”

Tôi lắc đầu. Vẫn nhìn Greg chăm chăm và chờ đợi. Chờ đợi hắn đánh tôi. Tôi không bao giờ tin là hắn sẽ làm điều đó. Vậy mà hắn đã làm. Ngay ở đây.

“Anh xin lỗi,” Greg nói tiếp. “Anh xin lỗi. Chỉ vì anh ghét cái cảm giác mình là một thằng ngu. Em đã đính hôn và không hề kể với anh. Không như bạn bè, không như người yêu. Và rồi Jen be be lên như thể đó là điều ai cũng biết. Em đã định gắn bó cả cuộc đời mình với một ai đó và không kể cho anh.”

“Em chưa hề đính hôn,” tôi nói. Tôi nhìn xuống chân mình. Cổ tôi nặng trĩu. Tôi thở khó nhọc. “Khi anh ấy cầu hôn, em đã suy nghĩ. Em thực sự đã cân nhắc. Em yêu Sean. Bọn em sống với nhau tốt. Anh ấy tốt bụng, hào hiệp, vui tính, hấp dẫn. Và em hiểu là dù không tin vào hôn nhân nhưng em cũng không thể trả lời ‘không’ vì hầu như chẳng có mối quan hệ nào tồn tại được sau khi lời cầu hôn bị từ chối. Và em không muốn mọi chuyện kết thúc như thế. Nhưng vẫn có một điều. Làm sao em có thể đồng ý cưới một người đàn ông thích *Jackie Brown*? Nghe có vẻ ngu xuẩn nhưng liệu em có thể sống cả đời với một người có thể ngồi nghe tất cả những câu sặc mùi phân biệt chủng tộc và rồi còn dám liều bảo em không nên quá nhạy cảm với những vấn đề đó? Có bao giờ anh ấy thay đổi không? Với anh ấy thì nó là một thứ thú vị như giọt Tarantino trong phim, không phải là thứ em có quyền vi phạm nếu em muốn.” Mỗi từ tuôn ra, giọng tôi trở nên mạnh mẽ hơn, chắc chắn hơn. Thậm chí tôi còn ngẩng cao đầu.

“Và nếu như một người đàn ông sẽ gắn bó cả đời em mà không thể nhìn nhận được điều này, nghĩa là bọn em không hợp nhau. Đó là điểm khác biệt cơ bản mà em không thể dung hòa được. Thế nên bọn em chia tay, vì Jackie Brown, vậy thôi.”

“Sao em không nói với anh từ đầu?” Greg hỏi.

“Em sợ nếu anh biết em đã nghĩ đến chuyện kết hôn với một người khác, anh sẽ giận.” Tôi nhìn chăm chăm vào bức tường loang vết nước trà.

Greg đỏ mặt. “Anh hiểu rồi. Anh đã cố để không thành một kẻ Ghen Tuông nhưng khó thật. Anh vẫn lo lắng rằng một ngày nào đó em sẽ nghĩ ‘Mối quan hệ này là gì với mình đây?’ và rồi sẽ bỏ anh. Điều đó làm anh sợ.

“Em cư xử rất kỳ lạ từ hồi anh gặp gia đình em, em xa cách thế nào đó. Anh không hiểu có phải em định kéo dài tình trạng này cho đến khi chấm dứt với anh hay không. Ngày xưa Kristy cũng vậy. Cô ấy xa lánh anh, tránh mặt anh, có những khi bọn anh ở bên nhau cả đêm mà không nói lời nào. Anh sợ em sẽ lặp lại như thế. Mỗi sáng thức dậy, anh tự hỏi không biết hôm nay có phải là ngày em sẽ nói mọi chuyện chấm dứt rồi không.

“Anh biết mình làm em cảm thấy ngột ngạt. Nhưng anh không thể làm khác được. Em càng giữ khoảng cách với anh, anh lại càng lún sâu hơn, và điều đó lại càng làm em xa anh hơn. Anh căm ghét bản thân mình vì điều đó... Trước đây chưa bao giờ anh thế này. Chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ thế này. Nhưng anh vẫn nghĩ nếu có thể làm cho em hiểu em có ý nghĩa đến thế nào với anh, em sẽ không bỏ anh. Sớm hơn... Trời ơi, anh xin lỗi. Anh xin lỗi.”

“Em hiểu,” tôi thì thầm. Có lẽ anh đã như vậy, nhưng đó không phải là vấn đề. Tôi không thể sống với một người đàn ông dễ nổi xung lên đến vậy. Tôi sẽ lại chờ đợi những trận ẩu đả này xảy ra lần nữa. Tôi ghét kiểu chờ đợi này.

“Đôi lúc anh thật khốn nạn. Anh không định làm em sợ nhưng không thể bào chữa như thế. Anh xin lỗi. Chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại. Anh sẽ không bao giờ làm cư xử như thế nữa.”

Đó là điều mà tất cả bọn họ đều nói. Những người đàn ông bạo lực không hề định cư xử như vậy ư? Họ không bao giờ chủ định làm điều đó. Nhưng nó đã xảy ra một lần thì sẽ có lần thứ hai, rồi họ sẽ thường xuyên đánh bạn chỉ vì những lý do nhỏ nhặt và rồi nói “Xin lỗi, anh không định làm thế, chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại.”

“Thôi, tốt hơn là anh nên dọn dẹp chỗ này đã,” Greg nói.

“*Xin lỗi, anh không định làm thế.*” Tôi đã phải nghe câu nói này bao nhiêu lần rồi?

*

“Em biết là anh chưa bao giờ đánh em hay bất kỳ điều gì tương tự chứ?” Greg hỏi tôi giữa đêm hôm ấy. Chúng tôi đi ngủ sớm hơn thường lệ, và vì cả hai đều không có nhu cầu động chạm vào nhau nên vẫn mặc nguyên quần áo.

Tôi nhìn hần dọn dẹp và rồi mọi thứ đều sạch trơn không tì vết. Hần dọn hết từng mảnh chén vỡ. Hần còn tìm thấy cả nước tẩy thảm - *tôi có nước tẩy thảm ư?* Tôi nghĩ bụng - và tẩy hết vết nước trà.

Dọn dẹp xong, tôi nói với Greg là tôi mệt và muốn đi nghỉ. Hần níu tôi lại và hỏi hần ở lại có được không. “Anh hiểu nếu em muốn ở một mình.” Tôi hi vọng là hần sẽ về.

“Thế nào cũng được,” tôi trả lời.

Hần nhìn xuống. Tôi gắng hết sức mình. *Mình đã trả lời sai chẵng? Hần sẽ lại đập phá cái gì đó chẵng? Hay đánh mình?* “Anh nghĩ là anh nên về. Có lẽ vậy là hơn?” Một câu hỏi, không phải một gợi ý, đó là một câu hỏi.

Tôi úp tay lên mặt. “Nếu anh muốn ở lại thì ở lại. Nếu anh muốn đi thì đi, tùy anh thôi. Em đi ngủ đây. Chúc anh ngủ ngon.”

Hần ở lại. Và chúng tôi nằm thức cả đêm trong sự tĩnh lặng dường như vĩnh viễn, cho đến khi hần hỏi tôi rằng tôi hiểu hần sẽ không bao giờ làm tôi đau nữa phải không.

Ngực tôi cứng lại đề phòng, dạ dày cuộn lên. Hôm nay tôi được thăng chức. Tôi đã được thăng chức và nghĩ rằng không gì có thể làm cho ngày này đẹp hơn nữa. Tôi đã đúng. Không gì có thể, mọi thứ chỉ có thể ngày càng tệ hơn mà thôi.

“Anh chưa bao giờ đánh em hay đặt một ngón tay lên người em theo kiểu đó. Anh có thể nổi giận và đập phá đồ đạc, nhưng anh không bao giờ làm em đau.”

“Vậy thì đừng,” giọng tôi thì thào qua khuôn ngực nhói buốt.

“Đừng gì cơ?”

“Đừng đập phá đồ đạc. Em không thích điều đó. Em sợ.”

“Được rồi. Anh hứa. Anh sẽ không đập phá đồ đạc. Anh mới chỉ làm việc đó ba lần trong đời. Khi Kristy bỏ anh. Một lần anh nổi điên lên với chính mình và phải đập cái gì đó hay lái xe đâm vào tường. Và vừa rồi. Anh sẽ không bao giờ lặp lại nữa.”

“Ừ,” tôi đáp.

“Hãy tin anh, anh sẽ không lặp lại.”

“Anh hứa chứ?” tôi hỏi.

“Anh hứa.” Greg trượt nhẹ trên giường và vòng tay ôm tôi.

*

“Có chuyện gì với em vậy?” một lúc sau Greg hỏi.

“Ý anh là gì?”

“Hồi nhỏ em bị đánh à? Kiểu như bị bạo hành ngược đãi hoặc gì đó?”

“Em không hiểu anh định nói gì,” tôi nói sảng. Chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện này. Không phải bây giờ. Không bao giờ.

“Hồi trước khi anh đuổi theo một người em đã hoảng sợ. Thế nên anh đã ngừng lại giữ đường. Anh đã từng thấy em làm những việc rất can đảm, như lần em nhìn chằm chằm cô gái ở quán rượu khi người yêu cô ta định đánh anh và Jen đã kể lại với anh là lần đó em đã hoảng sợ đến thế nào. Em xem phim bạo lực, đầu tiên em sợ, hoảng loạn nhưng rồi em như bị thôi miên trong đó. Có chuyện gì với em vậy?”

“Đến Rambo cũng có lúc sợ cơ mà, chiếc cốc em thích nhất cũng bị đập vỡ rồi còn gì,” tôi đùa.

“Em có thể tin anh,” Greg đảm bảo, “dù là chuyện gì đi nữa.”

“Bố mẹ em. Không phải Bố 2, mà là mẹ và bố ruột em. Họ suốt ngày om sòm vờn nhau. Và, ờ... thỉnh thoảng bố em lại dùng bạo lực. Và, ờ... em đã phải dọn dẹp rất nhiều. Em... tất cả những chuyện như thế đều làm em sợ. Em không hiểu nó sẽ dẫn đến đâu. Hoặc làm thế nào để nó ngừng lại... Em không thể quen được... Em trở nên... Đừng nói với ai chuyện này, được không anh?”

“Ừ.”

“Không, thật đấy, anh đừng nói,” tôi nói, níu lấy cánh tay Greg, tìm kiếm sự thấu hiểu trên gương mặt hắn. Hắn phải hiểu bí mật này quan trọng đến thế nào. “Em chưa từng kể chuyện này với ai cả. Kể cả Jen. Thậm chí cả Eric. Nên anh đừng nói với ai cả. Đừng bao giờ.”

“Anh sẽ không nói đâu,” Greg nói nhẹ nhàng. Hắn vuốt sợi tóc xòa xuống mặt tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, nhìn sâu vào tâm hồn tôi. Gương mặt hắn chưa bao giờ tha thiết và gần gũi đến thế. “Cảm ơn em đã tin tưởng anh. Anh hứa bằng cuộc sống của mình, anh sẽ không nói một lời nào hết cả.”

Người hùng của tôi. Hắn là người hùng của tôi. Trong bộ phim cuộc đời này, Greg Walterson là người hùng, người hùng của tôi. Hắn luôn bảo vệ tôi. Vì sao tôi biết ư? Vì tôi chưa từng nói điều này với bất kỳ ai. Không phải Jen, không phải Eric. Greg đã phá vỡ sự im lặng bao bọc quanh tôi. Không chủ ý. Tôi đơn giản là nói với hắn vì tôi biết có thể tin hắn, và tôi kể ra thôi.

Rất tự nhiên. Từng lời, từng chữ được tuôn ra, rất khó khăn, nhưng tôi đã làm được.

Và hắn không hề nghĩ rằng vì chuyện này mà tôi thật kỳ cục. Một phần điên rồ của con người tôi, phần tôi đã giấu kín với hắn - phần tôi giấu kín với tất cả mọi người - đã được giải phóng và hắn không chạy trốn. Hắn có thể đã lánh mặt tôi nhiều hơn tôi muốn nhưng rồi luôn quay lại. Chúng tôi luôn có cách giải quyết các vấn đề.

Tôi không còn phải thu mình lại, lo lắng rằng Greg sẽ tìm thấy điểm nào đó ở tôi khiến phải bỏ tôi. Tôi không phải thay đổi bản thân hay câu chuyện của mình. Bí mật này, một phần của cuộc đời tôi, đã đè nặng lên tôi bao lâu nay. Tôi luôn tự ngăn cản mình, giấu kín một phần rất lớn của bản thân mình, nghĩ rằng không ai hiểu nổi vì sao tôi không thể tin cậy ai cả. Đừng tin rằng đàn ông không lừa dối, không làm tổn thương bạn về mặt thể xác hay tâm hồn. Tôi hiểu bạn phải ổn đã, tạm thời là thế hoặc chẳng ai yêu bạn cả. Tôi không nghĩ về tương lai vì quá khứ là những gì tôi ghi nhớ quá rõ. Những gì tôi quá sợ hãi. Sợ hãi quá khứ nghĩa là tôi không thể hướng về tương lai. Nỗi sợ hãi quá khứ vẫn luôn đè nặng lên ngực tôi, nhiễm độc tâm

hồn tôi, cuối cùng cũng đã vợi điếu. Chia sẻ. Tôi đã kể cho Greg. Quá đơn giản nhưng cũng quá phức tạp. Dễ dàng, nhưng khó khăn. Bây giờ hẳn đã hiểu toàn bộ con người tôi. Tôi có thể nói mọi chuyện với hẳn. Tôi đã được giải thoát.

“Em không muốn bất kỳ bí mật hay tin cậy nửa vời nào nữa, Greg à. Em nghĩ là mình phải thống nhất rằng sẽ không có bí mật gì nữa, trừ quà tặng sinh nhật hay những thú vị thôi. Em đã kể với anh bí mật lớn nhất của cuộc đời em. Em không bao giờ muốn nhắc đến nó nữa, không bao giờ. Từ nay trở đi, chúng mình hãy hoàn toàn thành thật với nhau, được không anh?”

Greg trả lời tôi bằng một sự im lìm đáng sợ. Kiểu im lìm trước khi hẳn chuẩn bị nói điều gì đó mà tôi không muốn nghe.

“Không một bí mật nào nữa?” hẳn nhắc lại.

“Vâng.”

“Có vài điều anh phải nói với em.”

Gì nữa đây. “Anh nói đi.” Thật là hay khi đòi hỏi sự thành thật tuyệt đối đấy, Amber.

“Anh đã muốn nói với em từ lâu rồi nhưng chưa tìm được lúc thích hợp.”

Nhưng tôi có muốn sự thành thật tuyệt đối với Greg không nhỉ? Điều tồi tệ nhất của hẳn là gì đây?

“Anh rất sợ phản ứng của em khi biết chuyện này.”

Chụp ảnh khỏa thân của tôi lúc đang ngủ và quăng lên mạng ư? Hay còn trò nào thú

tính kinh tởm hơn nữa?

“Chuyện là...”

Điều tồi tệ nhất của Greg là gì đây? Tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về chuyện này. Đáng lẽ tôi phải làm thế trước khi phát ngôn ra yêu cầu về thành thật chứ.

Hẳn ngừng lại, hít một hơi thật sâu. “Anh, ờ... anh yêu em.”

“Ôi, tạ ơn Chúa,” tôi thở hắt ra.

“Tạ ơn Chúa?”

“Anh nói về nghiêm trọng quá... Em tưởng là anh nói anh đã từng làm tình với một con bò cái hay cái gì đó chứ?”

Greg cười. “Không tình dục với bò, anh thực sự yêu em.”

“Cảm ơn anh.”

“Hân hạnh,” hắn cười khúc khích, “Rất hân hạnh.”

“tình yêu? đó là một loại sô-cô-la không ca-lo”

CHƯƠNG 28 - TIẾN TRIỂN

Tối nay, chúng tôi sẽ nói với Jen và Matt. Ý nghĩ này nhảy nhót chiêm chập trong đầu tôi như một chú chim sơn ca loạn xạ (nghĩa là trạng thái tinh thần tôi thực sự như một chú chim sơn ca). Chúng tôi sẽ công bố chính thức tối nay.

Chúng tôi đã ở bên nhau được bảy tháng. Mới chỉ bảy tháng thôi, nhưng đôi khi, chỉ cần sau bảy tháng, bạn đã có thể chắc chắn. Và tôi đã chắc chắn. Thậm chí sau cả một năm với Sean, tôi cũng không có được cảm giác này. Hầu như đêm nào gặp nhau chúng tôi cũng làm tình, nhưng nó còn mang ý nghĩa hơn thế. Chúng tôi không dùng tình dục là cách chủ yếu để giao tiếp, chúng tôi còn nói chuyện. Thật dễ dàng và tự nhiên. Bây giờ, Greg đã biết tất cả mọi chuyện về con người tôi. Anh biết cả những chuyện mà đến anh trai tôi cũng không biết, tôi đã trao anh một phần con người tôi mà không ai có được. Bí mật đau lòng giữa ba người bây giờ đã thành bốn và tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa. Nó cũng không còn đè lên tôi nữa. Tôi có thể kể cho anh hầu như mọi thứ. Và như thế anh hiểu rằng tôi tin tưởng anh hoàn toàn, anh có phần quá khứ của tôi mà chỉ hai người biết, anh thôi không còn bám sát lấy tôi nữa. Anh thư giãn, chấp nhận rằng tôi sẽ không bao giờ rời bỏ anh và thậm chí sẽ quay lại ngay cả khi anh ngó nghiêng những cô gái khác. Thậm chí tán tỉnh họ, hiển nhiên là khi tôi không ở bên cạnh, nhưng anh sẽ quay trở lại là Greg mà tôi đã biết và đã yêu và điều đó thật tuyệt. Ồ, không hẳn là tuyệt, nhưng tôi thích nghĩ thế để thấy anh trở nên tội nghiệp thế nào. Người ít tính xấu hơn trong hai người.

Chúng tôi chỉ còn phải tiến thêm một bước nữa là công khai quan hệ của mình với Matt và Jen, và sau đó mọi chuyện sẽ trở nên hoàn hảo. Vậy nên đêm nay, chúng tôi sẽ nói với họ. Đêm nay. Đêm cuối cùng của Liên hoan Phim.

Liên hoan đã diễn ra thật tuyệt diệu. Chúng tôi chỉ vướng phải một vài trục trặc nhỏ. Thêm vào đó, Martha và Renée cũng chỉ có hai lần cãi vã - một phép màu - và tôi đã bảo Martha đi kiếm ngay một chút sô-cô-la trước khi hai người họ kịp nổ tung. Đêm nay là dạ hội. Tất cả những bộ phim xuất sắc nhất sẽ nhận giải và tôi sẽ phải hóa trang như nhân vật trong bộ phim mà tôi lựa chọn. Tôi nhìn chiếc váy đang treo sau cánh tủ quần áo trong phòng khách sạn, vẫn còn đang nằm trong túi bọc màu đen.

Martha, Renée và tôi luôn có phòng ở cùng khách sạn với các vị khách mời và báo giới vào đêm đầu tiên cũng như đêm cuối cùng của Liên hoan. Hai tuần cuối, như thường lệ, hầu như tôi chỉ sống ở đây vì nhiệm vụ của tôi là để ý đến tất cả các giám đốc, nhà sản xuất, biên kịch tham dự Liên hoan.

Năm nay chúng tôi đổi khách sạn. Thường thì chúng tôi sẽ ở Holiday Inn nhưng năm nay tôi xoay xở thương lượng được với Queens Hotel. Ở đây có phòng dạ hội khổng lồ, cực kỳ hoàn hảo cho đêm gala của chúng tôi.

Đêm qua, khi tôi rời nơi đó thì phòng dạ hội đã rất lộng lẫy rồi. Sân khấu để các nhà làm phim lên nhận giải từ các khách mời danh dự đã được dựng lên. Những ngôi sao bạn treo lơ lửng trên trần, những món đồ trang trí lớn với những bức ảnh kêu Andy Warhol của những bộ phim nổi tiếng trang hoàng trên các bức tường. Phục vụ bàn hóa trang theo kiểu những người chỉ chỗ trong các rạp chiếu phim, cổ đeo hộp toong teeng thay vì mang theo khay phục vụ.

Hôm nay, Martha, Renée và tôi được nghỉ buổi chiều để chuẩn bị cho gala. Tôi dành cả chiều để ngủ và sau đó đến tiệm làm tóc. Martha cũng đến. Nhân vật phim con bé chọn là Marilyn trong phim *The Seven Year Itch* và nó đã hóa trang gần như y đúc. Con bé thuê cả váy, thậm chí còn cắt cả tóc và nhuộm nữa. Một sự hi sinh to lớn vì công việc.

Renée từ một phụ nữ thon thả đã thành một bà bầu nặng nề thì hóa trang thành Mia Farrow trong *Rosemary's Baby*. Tôi đã cố giải thích sự ngốc nghếch của chuyện này: suýt nữa thì tôi buột miệng bảo “rước vạ vào thân” nhưng chị vẫn muốn mặc một chiếc váy xinh xắn của thập niên 60. “Một

người đàn bà có bầu với quý đây.” tôi nhắc. Nhưng chị không thèm nghe. Chỉ có tôi là một người bình thường.

Tôi liếc nhìn chiếc váy của mình. Tôi sẽ là *Holly Golightly* trong *Breakfast at Tiffany's*. Tôi đã kiếm được một chiếc váy đen hoàn hảo. Nó rủ xuống người tôi, đến tận mắt cá chân và tôn lên những đường cong trên cơ thể. Nó chỉ không có những đường xẻ như váy của Holly, còn lại thì giống y. Tôi cũng đã có cả đồ trang sức kim cương giả - vòng cổ, hoa tai, vòng tay, cặp tóc - găng tay dài, giày cao gót đen và tẩu thuốc dài. Đến lúc làm xong tóc thì trông tôi không khác gì một minh tinh màn bạc.

Đã thành thông lệ, Matt và Jen sẽ đến vào đêm cuối cùng của Liên hoan. Họ tự đặt phòng trong khách sạn. Greg được mời theo tiêu chuẩn báo chí nhưng hầu như toàn ở phòng tôi trừ khi anh bị kéo đi. Vậy nên anh cũng đặt một phòng để cánh báo chí tiện gọi. (Sean chẳng bao giờ đến Liên hoan, không phải vì không được mời mà vì anh không thích.) Đêm nay, sau phần phát biểu và trao giải, Greg và tôi sẽ ngồi với Matt và Jen và công khai mọi chuyện. Từ mai, tôi sẽ được nghỉ. *Chúng tôi* sẽ được nghỉ.

Nghỉ. Mười ngày. Với Greg. Anh đã sắp xếp hết, xin Renée cho tôi xỏ lồng, không cần phải chăm nom việc dọn dẹp mọi thứ, rồi đặt một chuyến du lịch chín ngày kinh điển. Chuyến du lịch sô-cô-la. Chúng tôi sẽ đến Lillie, Bỉ, Thụy Sĩ. Anh nói lần khác chúng tôi sẽ đi Mexico và Ghana. Và toàn bộ kế hoạch này, mãi cách đây hai ngày anh mới nói với tôi, mãi tận thứ Tư vừa rồi, vì anh không muốn mạo hiểm với việc tôi sẽ chùn bước.

Tim tôi trở một nhịp. Tôi ngừng đỡ đồ, ngồi lặng trên giường, tay bám chặt chiếc túi trang điểm. Người yêu hoàn hảo của tôi.

Cho đến khi yêu Greg, tôi nghĩ là tôi đã hiểu được mình mong muốn những gì trong một mối quan hệ. Anh có chiều sâu. Thật sự có chiều sâu. Anh không phải một loại sô-cô-la nào cả, anh là một hộp tất cả các loại sô-cô-la trên thế giới này. Tôi đã biết thế, nhưng vẫn cứ bị ngạc nhiên.

Bây giờ tôi đã có thể ngủ. Trước khi có Greg, tôi cũng ngủ, nhưng bây giờ tôi có thể ngủ liền một mạch. Tôi không còn thức dậy lúc bốn giờ sáng và nằm ngẫm ngợi, lo lắng, sợ hãi, và rồi lại ngẫm ngợi, lo lắng, sợ hãi luẩn quẩn như trước nữa. Sự luẩn quẩn ấy phá hủy con người tôi. Mình có nên

cười Sean không, chỉ cần vượt qua được chuyện *Jakie Brown* và những thứ kiểu “mình không tin vào hôn nhân”? Mình có nên tử tế hơn với bà H vì, gì thì gì, bố cũng yêu bà ta? Mình có nên nhận công việc ở Liên hoan phim London không? Mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy mãi. Không có Greg. Nhưng bây giờ, nếu có tỉnh dậy giữa đêm, tôi chỉ việc cuộn mình lại và ngủ tiếp.

Đó không chỉ đơn thuần là có người yêu, đó là có Greg. Tất cả những miếng sô-cô-la trong chiếc hộp đủ loại ấy đã làm cho Greg thành Malterser của tôi, loại sô-cô-la tôi thích nhất. Greg là Malterser của tôi và tôi có thể ở bên anh mãi. Tâm hồn tôi được nghỉ ngơi. Tôi thấy bình yên.

Tôi nằm lên giường, dang rộng hai tay. Tôi chưa bao giờ hiểu được tình yêu là thế này đây. Tuyệt vời gần như sô-cô-la vậy. Liệu tôi có dám nói là còn tuyệt hơn cả sô-cô-la không nhỉ? Không, không thể. Không gì hơn được sô-cô-la. Nhưng tình yêu, mỗi tình này tuyệt cũng phải 99% như sô-cô-la. Trời ơi, phải là 99,99%.

“Nhu quý vị thấy, tôi sắp có em bé,” Renée nói.

Renée đang đọc bài phát biểu của mình, bài cuối cùng trong Liên hoan. Chị bừng sáng và rạng rỡ trong chiếc váy ngắn chữ A màu cam và trắng của những năm 60. Nó càng nhấn vào chiếc bụng bầu. Chị đội một mái tóc giả vàng hoe cắt ngang. Trông hết như Rosemary. “Bất chấp những tin đồn trái ngược, đây không phải là con của quý,” Renée thêm vào.

Ba trăm người trong phòng dạ hội cười khúc khích. “Tôi sẽ rời khỏi vị trí Tổng Phụ trách Liên hoan trong thời gian nghỉ sinh. Tạ ơn trời, những gì tôi có còn hơn cả một sự thay thế. Tất cả quý vị đều đã làm việc với cô ấy, thương lượng với cô ấy và đôi lúc bị cô ấy nhiếc móc nữa. Và đây, đương nhiên, Tổng Phụ trách ủy quyền Liên hoan của chúng ta, Amber Salpone.” Người tôi lạnh toát. Renée không hề báo trước cho tôi chuyện này. Hầu hết mọi người không thích việc này. Họ nghi ngờ và phun ra rằng người thay thế làm việc thật be bét để mọi người đều sẽ được nhắc nhở về thời kỳ hoàng kim người đó đã làm. “Nào Amber, bước lên đây nào,” Renée tán dương.

Tôi bước lên trước một cách khó khăn - chiếc váy Holly Golightly rất ít co giãn.

“Đây là người phụ nữ mà quý vị sẽ phải nâng cốc, chúc mừng và đôi xử tốt,” Renée nói, xòe những ngón tay về phía tôi như thể tôi là một giải thưởng của Liên hoan.

Tôi nặn ra một nụ cười. *Tay mình phải làm gì nhỉ? Mình nên nhìn vào đâu? Mình không quen với việc này chút nào. Cũng không chắc là mình có thích thể này không nữa. Dù là mình đã mơ ước đây nhưng mình không muốn làm trung tâm của ngân này sự chú ý.*

Tôi nhìn vào đám đông, một biển những Marilyn, Bogart, Holly, Chaplin, Halle, Denzil và, khá mờ nhạt, một nàng công chúa Lea. Người đầu tiên khóa chặt ánh mắt tôi là Anh chàng Người Sô-cô-la, mặc như Will Smith trong *Men in Black*. Anh ta làm tình nguyện viên của Liên hoan và chúng tôi đã có một khoảnh khắc kinh khủng khi anh ta nhận ra tôi là ai và tại sao tôi biết những bộ phim của anh ta. “Rõ là em xem rất nhiều phim,” anh ta nói vậy.

Anh ta hấp dẫn, đúng vậy, nhưng không còn ảnh hưởng đến tôi như trước. Tôi không còn ở thể thất trận như lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau nên bây giờ chỉ còn một chút phòng thủ. Nhưng điều đó cũng không thể ngăn được anh ta gắng tán tỉnh tôi buổi chiếu phim hôm trước. Anh ta chạm vào cánh tay tôi và rủ tôi đi uống sau buổi chiếu phim. Anh ta lại đứng sát tôi và tôi lại kinh ngạc khi nhận ra làn da ấy mềm mại ra sao và đôi mắt màu hạt dẻ ấy cuốn hút đến thế nào. Nhưng, tôi không còn hoang mang như trước nữa. Tôi đã có Greg. Người đàn ông này tuyệt vời, nhưng không phải là Greg.

“Không,” tôi trả lời.

“Thôi nào, một lần thôi.”

Tôi lắc đầu và như một phản xạ, anh ta đang nở một nụ cười, dợm nói tiếp câu gì đó nhưng rồi nụ cười cứng lại trên mặt. “Bạn trai em có phải anh chàng da trắng tóc đen dài nhìn như là đang chuẩn bị đánh nhau không?” anh ta hạ giọng hỏi.

“Có lẽ đúng đấy,” tôi trả lời, có chút bối rối.

“Thú vị thật. Được thôi, anh sẽ không chạm vào người em nữa và sẽ mời em đi lần khác vậy.”

Tôi quay lại và thấy Greg đang phóng một tia nhìn đầy ác cảm vào cách cư xử của Anh chàng Người Sô-cô-la. Tuy vậy, điều này cũng không ngăn được chúng tôi cười và anh có vẻ hài lòng về tôi. Tôi cười toe toét với anh và lúi ra khỏi ánh đèn sân khấu.

Renée kết thúc bài phát biểu, các giải thưởng đã được trao hết. Sau các bài phát biểu là màn tán chuyện điên cuồng. Tôi phải nói chuyện với cả đồng người và xếp lịch họp cho thời gian Renée vắng mặt; người thì cần thể hiện lòng tự trọng của mình vì họ không nhận được giải xứng đáng theo ý họ; người khác vẫn muốn tán chuyện khi ánh sáng đã được hạ bớt và nhạc bắt đầu nổi lên, mọi người bắt đầu khiêu vũ trong căn phòng dạ hội huyền ảo chật ních những nhân vật huyền thoại.

Khi thoát được khỏi cuộc nói chuyện cuối cùng, tôi đứng ở chân sân khấu, quét mắt khắp phòng để tìm một tên Mafianoso trong phim *Bố già*, Bridget Fonda trong *Single White Female* và, ừ hừm, James Bond. Hay nói cách khác dễ hiểu hơn là Greg, Jen và Matt.

Người đầu tiên tôi thấy là Greg. Anh mặc một bộ com-lê đen, áo sơ-mi trắng, cà-vạt đen. Anh đứng một mình, dựa vào cột, mắt nhìn vô định. Tôi muốn ghi lại hình ảnh của anh lúc này quá. Mái tóc bông bênh, người anh gần như tựa hẳn vào cột. Nhìn anh thật nổi bật trong bộ đen và trắng. Tôi sẽ viết điểm này vào trong kịch bản của tôi. Người đàn ông tựa vào cột, ừ rừ. Và hấp dẫn. Thực sự hấp dẫn. Greg ngẩng lên khi tôi lại gần, khuôn mặt anh sáng lên với nụ cười. Tôi vòng tay qua cổ anh.

Này, mình đang ở chỗ đông người đấy nhé,” anh nhắc tôi, đôi mắt Minstrels lấp lánh khi dán chặt vào tôi, từng xăng-ti-mét trên cơ thể tôi.

Tôi nhún vai. “Em không quan tâm. Anh là người yêu của em và không quan tâm họ sẽ nói gì.”

Greg nở một nụ cười rạng rỡ. “Jen và Matt phải đi lấy thứ gì đó trong phòng. Thực ra anh nghĩ là họ không thể kiếm chế được lâu hơn nữa nhưng... em thể hiện thật tuyệt vời đấy. Rất kinh ngạc, thật sự là thế.”

“Đương nhiên,” tôi trả lời ngạo nghễ. “Chứ anh chờ đợi một màn biểu diễn kém hơn à?”

“Em bực đấy à,” anh nói và định vuốt má tôi.

“Không. Chỉ hạnh phúc thôi.” *Và đang nóng lòng được nhỏ rể khỏi Liên hoan đầu tiên của tôi.*

“Và xinh đẹp nữa,” anh trả lời.

“Em không định nói gì thêm nữa đâu nhé,” tôi đùa.

Tại tôi lại được rót vào một lô những lời có cánh nữa. Tôi vuốt mấy sợi tóc xòa xuống khuôn mặt anh và nhìn đôi mắt màu sô-cô-la của anh. “Em đang đắn đo về chuyện sống chung,” tôi bắt đầu.

Greg cứng người lại. Tim anh đập nhanh đến mức tôi có thể cảm nhận được nó dưới ngực mình.

Có lẽ mình nên tự giải quyết chuyện này. Tôi đã nghĩ mãi về chuyện này trong suốt mấy tuần cuối. Mỗi lần đi ngủ không được nhìn hoặc nói chuyện với anh, tôi lại nghĩ đến việc làm thế nào để luôn có anh ở bên mình.

“Và em định nói là em sẽ làm thế nếu anh muốn, nhưng theo như những đang hiện ra trên mặt anh thì có lẽ em nên gác chuyện này lại.”

“Khuôn mặt của anh đang sợ là em sẽ lại bỏ chạy lần nữa.”

“Em không bỏ chạy.”

“Có đấy. Anh chưa từng gặp ai lại dễ thay đổi trong một khoảng thời gian ngắn như em. Sao em lại nghĩ anh chưa bao giờ muốn mình sống chung.”

“Vậy anh nghĩ sao? Về chuyện sống chung?”

“Humm,” Greg bậm môi suy nghĩ.

“Em sẽ hoàn toàn hiểu nếu anh đổi ý,” tôi nói thêm. *Tôi sẽ chẳng thể nào hiểu nổi. Tại sao lại không muốn sống với tôi? Tại sao chúng...*

Greg cúi đầu xuống, môi anh gần chạm vào tôi. “Dĩ nhiên là anh muốn sống với em. Anh yêu em mà.”

Tôi nhắm mắt tận hưởng niềm hạnh phúc say sưa từ nụ hôn của Greg. Anh có nụ hôn hoàn hảo, có thể làm tan chảy khối sô-cô-la là tôi. Tôi hôn anh, nhớ lại lần cuối cùng chúng tôi ở cùng nhau.

Đó là đêm trước khi Liên hoan bắt đầu. Tôi rời khỏi văn phòng lúc nửa đêm và bắt taxi đến chỗ anh. Đã cả tháng tôi không gặp anh. Tôi gọi anh từ ngưỡng cửa và bảo sẽ gửi cho anh một vài thứ xinh xắn vì anh đã rất thông cảm cho sự vắng mặt của tôi trong suốt thời gian chuẩn bị Liên hoan. Greg

chạy vội xuống, mở cửa và làm tính tự cao trong tôi được dịp hài lòng khi khuôn mặt anh tràn ngập hạnh phúc. Anh kéo ngay tôi vào trong. Tôi đá chân đóng cửa trước khi anh kịp lột quần áo tôi, hôn tôi và ấn tôi xuống sàn nhà rồi dốc sạch túi tôi ra để tìm bao cao su. Chúng tôi làm tình ngay ở hành lang. Anh chưa từng bùng nổ đến vậy trong đời.

“Anh vui vì gặp em lắm à?” tôi hỏi sau khi hai đứa đã có thể lấy lại nhịp thở. Anh cười khoan dung, lắc nhẹ đầu khi anh nhớ lại sự bất tài của tôi trong những việc nghiêm túc. “Anh muốn em ở lại,” đột nhiên anh nói nghiêm túc. Tôi bắt đầu giải thích rằng tôi không thể, rằng tôi phải về nhà và ngủ trước khi Liên hoan khai mạc và anh nói “Em ở lại đi mà.” Thế là tôi ở lại.

Đó là chuyện của hai tuần trước. 16 ngày. 16 năm trong cuộc sống tình dục của Greg và Amber. Chúng tôi đang tái hiện lại nó, ngay lúc này với nụ hôn sâu bất tận khi lên về phòng.

Khi chúng tôi hôn nhau, không còn gì quan trọng nữa, không còn gì tồn tại nữa. Không gì cả, chỉ trừ giọng nói vang vọng bên tai tôi. “CHUYỆN QUÁI GÌ ĐANG DIỄN RA THẾ NÀY?”

CHƯƠNG 29 - BẠN HAY NGƯỜI YÊU?

Greg và tôi nhảy vọt khỏi nhau như hai kẻ không được phép hôn hít gì mà bị bắt quả tang môi đang dính chặt. Chúng tôi đứng đó với nét toí lỏi lem nhem trên khuôn mặt, nhìn trân trối Jen và Matt.

Họ cũng nhìn chúng tôi chăm chăm. Rất không vui. U mê ư? Bối rối ư? Bực mình khủng khiếp ư? Chính xác, chính xác, chính xác. Vui vẻ thì không.

Tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác khi cơn buồn cười bắt đầu tràn ra khỏi khóe môi, tiếng cười câm lặng làm vai tôi rung lên. Để làm tình hình tồi tệ hơn, tôi thấy vai của Greg cũng đang rung lên vì cười. Một cái nhìn về phía hai khán giả của chúng tôi là đủ để nhận ra tình thế tệ đến đâu. Sự khó chịu tột cùng của Matt và đôi mắt mở to của Jen làm cơn buồn cười của tôi bùng ra ngoài. Tôi ngã vào Greg khi chúng tôi cùng cười như thể đây là điều khôi hài nhất trên trái đất này. Sau bảy tháng lén lút, chúng tôi bị bắt quả tang chỉ ba phút trước khi công khai mối quan hệ. Cuối cùng, chúng tôi cũng kéo nhau lại, Greg choàng tay qua vai tôi và tôi vòng cả hai tay ôm anh.

“Nếu hai người chưa đoán ra thì bọn mình yêu nhau,” Gret nói.

Matt và Jen chỉ đơn giản là nhìn chúng tôi trân trân, cảm xúc vẫn không đổi. Greg cúi xuống nhìn tôi, hỏi thăm rằng anh đã được phép kể cho họ mọi chuyện chưa.

Tôi gật đầu.

“Và chuẩn bị chuyển đến sống cùng nhau.”

“TUYỆT VỜI!” Matt hét toáng lên đến mức giọng còn cao hơn cả nhạc. Anh ta tiến thẳng đến chỗ chúng tôi. “Tôi luôn nghĩ là hai người nên yêu nhau mà,” anh ta nói hân hoan. “Hai người quá hợp nhau và bây giờ thì sẽ sống cùng nhau. Thật là kinh ngạc!” Tôi vẫn luôn đánh giá Matt như một viên kẹo bơ vón cục Yorkshire không tài nào ưa nổi, nhưng có lẽ sau mọi chuyện, anh ta cũng không phải là không thể thay đổi như tôi đã nghĩ.

Khi Matt lao vào chúng tôi, làm tôi gấn ghệt thở khi choàng bấp tay quanh cổ tôi - tôi đoán là vô tình thôi - thì Jen chẳng động tĩnh gì. Nó đứng đó, câm lặng. Bất động vì kinh hoàng. Mọi thứ - khuôn mặt, cơ thể, đôi mắt, đặc biệt là đôi mắt - đều hằn sâu một nét kinh hoàng. Rồi như choàng tỉnh khỏi cơn mê và nó tiến lại và cũng ôm chúng tôi.

*

Sau đó, những người đàn ông làm việc của đàn ông và đi uống. Tôi và Jen làm việc đàn bà. Jen hóa trang thành Bridget Fonda trong *Single White Female* nên mặc một chiếc váy đen bó sát theo từng đường nét mảnh mai của cơ thể, đứng cạnh tôi ở chiếc cột mà chúng tôi đã chọn. Khi Matt và Greg vừa ra khỏi tầm nghe, nó quay sang tôi.

“Sao không kể với tao về chuyện của mày và Greg?” nó hỏi, đôi mắt xanh như chìm sâu vào khuôn mặt, nheo lại trong một ánh trừng trừng giận dữ. Đôi mắt màu xanh, không phải những màu xanh thường thấy, chỉ xanh thôi. Tôi vẫn biết là Jen sẽ bị tổn thương khi khám phá ra bí mật của tôi, nhưng không giận dữ. Và kinh hoàng. Và sợ hãi.

“Tao đã định nói,” tôi giải thích, “tao thực sự đã định nói, nhưng, ừm, mày còn nhớ hồi ở đại học tao hẹn hò với bạn thân nhất của Connor, bồ của mày, và rồi sau vài tuần thì bỏ anh ta vì anh ta quá nhạt nhẽo không?”

Jen gật đầu cụt lủn, màu son hồng sẫm làm cho môi nó thành một đường thẳng khi nó mím chặt chúng lại.

“Có nhớ chuyện này đã gây ra bao nhiêu phiền toái giữa mày và Connor, và mày đã cố ép tao phải cho anh chàng kia thêm một cơ hội khác? Và điều đó cũng gây ra bao nhiêu rắc rối giữa bọn mình. Suýt nữa thì tình bạn của bọn mình chấm dứt. Tao không muốn chuyện ấy lặp lại lần nữa. Thành thực mà nói, lúc đầu tao không tin là quan hệ giữa tao và Greg có tương lai. Tao nghĩ nó sẽ tan thành chỉ sau vài tuần nên cũng chẳng cần phải cho ai biết cả.”

“Nhưng mày sẽ chuyển đến sống với Greg thì có nghĩa là chuyện phải tốt đẹp chứ,” Jen rít lên giận dữ.

“Bọn tao định tối nay sẽ nói, nhưng người ta lại thông báo chuyện công việc của tao và tao phải đi nói chuyện với rất nhiều người và... tao chưa bao

giờ cảm thấy thế này với bất kỳ ai khác. Chưa bao giờ. Sean cũng không, không ai cả. Anh ấy là tri âm của tao. Nhưng anh ấy. Tao... Tao.... Ôi, hãy mừng cho tao đi Jen. Xin mày đấy, tôi nài nỉ. Nài nỉ Jen vì tôi muốn chấm dứt những chuyện này. Tôi muốn cô bạn Jen của tôi quay trở lại. Không phải người đã bảo tôi là béo và mang cho tôi nửa suất rượu, mà là người đã cùng tôi chia sẻ 12 năm qua. Người mà tôi coi như người bạn thân nhất của mình.

Mặt Jen dịu đi và nó nở một nụ cười lớn khi vòng tay ôm tôi. “Tất nhiên là tao mừng cho mày, bạn yêu ạ. Tao rất mừng.”

Khi ôm Jen, tôi có thể cảm nhận được từng chiếc xương của nó. Nỗi xấu hổ lại dâng tràn trong người tôi - tôi lại để việc này diễn ra. Tôi đã đẩy Jen đến nước này vì đã không là một người bạn đích thực, đã để bị bắt quả tang cùng với Greg. Trong khi tôi yêu và trở nên tự tin hơn, Jen lại trở thành cái bóng của chính nó. Ồ, tôi quyết định, ôm nó chặt hơn, *tôi phải kéo Jen trở lại. Và việc đầu tiên là bắt nó tăng cân.*

*

Tôi phải chạy ngay đến phòng vệ sinh. Một cuộc đua đầy tính nữ vì cái váy của tôi bó chặt quá và tôi phải cố sải bước dài.

Tôi nhận ra là có lẽ mình sẽ phải lắc mông quanh sàn, đến gần những chiếc cột béo ú khoanh tròn khu vực khiêu vũ trước khi đến được những chiếc cửa bằng gỗ sồi. Tôi bước lên tám thảm dày cộp trên hành lang, uốn éo bước đến nhà vệ sinh lát đá cẩm thạch. Không khí nặng trĩu mùi hoa khô và nước hoa đắt tiền. Người phục vụ khu vệ sinh đang ngồi trên một chiếc ghế vàng lót đệm nhung đỏ. Trong đó thật sang trọng; tôi có nên vào đó không nhỉ, tôi có đủ cao quý để xịn ở đây không chứ.

Tôi nổi bật trong nhà vệ sinh hơn mức cần thiết. Một cặp đôi ngăn tôi lại để chúc mừng vì Liên hoan đã thành công rực rỡ và vì tôi đã được thăng chức. Tôi cười toe toét với họ và cảm ơn. Tôi đã thành người quan trọng. Mặc dù thừa nhận là tôi không thực sự thích ánh đèn sân khấu ban nãy, nhưng tôi tôi là một người quan trọng sau-cánh-gà. Tôi là một ngôi sao sau-cánh-gà.

Giờ thì Jen và Matt đã biết chuyện, buổi tối của tôi đã hoàn hảo. Greg và tôi đã có thể cầm tay nhau hoặc, như chúng tôi đang làm, anh choàng tay qua vai tôi, hôn cổ tôi, cúi xuống tai tôi thì thầm “anh yêu em” khi chúng tôi nói chuyện với hai người khác... Đúng vậy, chúng tôi là một đôi khác biệt. Phải ngừng chuyện này lại. Nhưng không phải đêm nay. Đêm nay là đêm chúng tôi đã công khai mối quan hệ nên chúng tôi được phép khác biệt một chút. Matt vẫn quá khích đến không thể tin nổi về chuyện Greg và tôi yêu nhau. Anh ta vẫn nghĩ về thời gian vài tháng trước và rồi nói đại loại như: “Nghĩa là lúc mày nói về cái lần làm tình tuyệt vời nhất, là nói về Amber đó hả?” và Greg gật đầu đầy mãn nguyện.

Tôi quay lại phòng dạ hội, hướng về phía cây cột của chúng tôi, né đầu khỏi những luồng khói thuốc và những cơn mê dại gần như sờ thấy được khi mọi người quần quai theo bản *Last Christmast*. Tôi đứng gần những cây cột khoanh vùng khu vực khiêu vũ để không bị cuốn vào đám đông đang hưng phấn và cuồng nhiệt. Ngày xưa ngày xưa, tôi đã từng khinh miệt những người thế này, nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu. Tôi cũng là một cặp đáng khinh đó. Tôi cũng là một trong số họ, đang muốn được ôm ấp và hôn hít theo George Michael với ai đó tôi tìm thấy...

“Có phải Amber là người anh nói tới hôm đó trong căn hộ của em phải không?” Jen hỏi trong tiếng nhạc.

“Ừ,” Greg trả lời.

“Vậy là anh thích nó?” Jen hỏi.

“Bọn anh sắp chuyển đến sống chung, em nghĩ sao chứ?”

“Em nghĩ là anh làm tình với em và chuyển đến sống chung với bạn em vì em đã nói với anh rằng đó chỉ là một sự nhầm lẫn.”

Trái đất tròn thành chao đảo quanh tôi. “*Em nghĩ là anh làm tình với em.*”

Tôi đứng bình tĩnh trở lại nhưng bên tai vẫn ong ong “*Em nghĩ là anh làm tình với em.*”

Và lại lặp lại. “*Em nghĩ là anh làm tình với em.*” Những từ này nện vào tai tôi, xuyên qua da tôi và nổ tung như pháo trong mạch máu tôi.

“*Em nghĩ là anh làm tình với em.*” Ngực tôi như bị đá. Rồi đến dạ dày. Rồi đến ruột.

“Không, Jenna, *anh* bảo *em* đó là sự nhầm lẫn. Và chúng ta đã thỏa thuận không bao giờ đả động đến nó nữa.”

Sâm-panh như a-xít trào qua cổ và tràn vào miệng tôi.

Tôi thấy gì đó chuyển động quanh mình. Mắt tôi đảo quanh. Matt. Anh ta đứng ngay gần tôi. Matt. Nhìn anh ta thật sáng chói trong bộ tuxedo màu đen, sơ-mi trắng, cà-vạt đen. Matt đang cầm bốn ly sâm-panh. Rồi chúng tuột khỏi những ngón tay, chao đi và rơi xuống sàn, vỡ tan, tưới đẫm lên chân cả hai chúng tôi.

Nhạc ngừng lại trong khoảnh khắc, khoảng lặng khuếch đại tiếng vỡ của những ly rượu. Greg và Jen ngoảnh lại, cũng như nửa số người trong căn phòng này, tôi tưởng tượng.

Greg và Jen. Hình ảnh hai người họ khóa thân, đầm đìa mồ hôi, lên xuống cùng nhau nuốt trọn tâm trí tôi. Anh ta chuyển động trong cô ta. Thì thầm tên cô ta, nói với cô ta rằng yêu cô ta.

Greg và Jen.

Jen và Greg.

Tôi bịt chặt tai vào miệng để ngăn sâm-panh không trào ra ngoài, rồi quay người trên gót giày. Phải ra khỏi đây. Tôi muốn chạy. Muốn thoát ra khỏi nơi này nhưng chiếc váy bó chặt lấy đôi chân tôi và tôi chỉ có thể đi những bước lắc mông ngu xuẩn.

Tôi nghe tiếng anh ta gọi tên tôi. Át tiếng nhạc, tôi nghe thấy anh ta. Nghe thấy anh ta như vắng lại từ rất xa và tôi như bị điếc. Hay nó nên câm lặng như thế?

Tôi vén váy lên quá đầu gối. Tôi có thể đi nhanh hơn. Đôi chân đây tôi lao ra khỏi phòng, vào đến hành lang và hướng về phía thang máy khi những cánh cửa trượt ra. Tôi ném mình vào khoảng trống và những cánh cửa lại leng keng mở ra lần nữa.

Greg giật mạnh một cánh cửa gỗ sồi từ phòng dạ hội, chạy về phía thang máy. Những cánh cửa trượt bắt đầu đóng lại nhưng không bằng tốc độ chạy của Greg, anh ta sẽ làm thế. Anh ta sẽ làm thế, nhảy vào trong thang máy,

bắt đầu nói, bắt đầu cố gắng giải thích. Cố gắng giải thích những điều không thể giải thích nổi.

Đóng lại! Ý chí tôi ra lệnh cho chiếc thang máy. Đóng lại! Đóng lại!

Greg đến thang máy vừa khi cánh cửa chỉ còn lại một khe mảnh. Vậy là đủ, là đủ. Đủ để tôi nhìn thấy ánh nhìn trên khuôn mặt anh ta. Cầu khẩn. Nài xin.

Dừng lại, ánh nhìn của anh ta nói. Dừng lại và nghe anh giải thích đã.

CHƯƠNG 30 - BÍ MẬT VÀ NHỮNG LỜI NÓI

DỐI

Tôi không nhét nổi thẻ chìa khóa vào khe.

Tôi giữ nó trong tay, nhưng nó vẫn rung lên bần bật và trượt khỏi. Nó không thể nhét vừa nổi vào cái hình tam giác và để tôi vào phòng. *Bình tĩnh, bình tĩnh.* Tôi hít một hơi thật sâu. Rồi lại một hơi nữa. Tôi giữ chặt bàn tay mình và cố lần nữa.

CẠCH. Tôi vặn tay nắm và ào vào phòng.

Tôi nên thay giày trước hay nôn trước nhỉ?

Đây là một quyết định lớn. Tôi nên thay giày hay cố đẩy cái cục đấng ngắt đang chẹn đầu đó giữa ngực và cổ họng tôi trước đây?

Tôi phải thoát khỏi cái cục đấng ngắt này. Nhưng còn đôi giày. Đôi giày của tôi. Tôi nhìn xuống đôi giày cao gót đen của mình. Không phải là kiểu tôi hay đi. Tôi đi giày thể thao cơ mà. Tôi ghét đôi giày này. Ghê tởm. Ngu xuẩn. Vô dụng. Tôi đá chiếc bên phải. Nó tạo thành một đường vòng cung cao vút rồi biến mất dưới gầm giường. Rồi đến chiếc bên trái. Nó cũng bay một đường vòng cung nhưng lại hạ cánh trong phòng tắm. Đồ ngu xuẩn. Mi không biết rằng mi chỉ có ý nghĩa với các minh tinh à? Không phải dành cho những người như ta.

Tôi vén váy lên, quỳ xuống và lôi đôi giày thể thao dưới gầm giường ra. Chúng đã mòn vẹt, bản thiu và cũ kỹ. Nhưng chúng là của tôi. Tôi yêu chúng. Không ai có thể cướp chúng khỏi tôi. Trước tiên là đi chúng vào. Đi chúng vào. Tôi ngồi lên và đi giày vào, buộc dây. Tốt hơn biết bao nhiêu. Đây mới là tôi này.

Bây giờ thì dọn đồ! Ra khỏi nơi chết tiệt này! Đầu óc tôi gào thét như thể chứng kiến cảnh mình đang là diễn viên trong một bộ phim kinh dị, đang bên bờ vực thẳm, “Chạy đi, đồ con gái ngu ngốc. Chạy về hướng ngược

lại!” như thể phần còn lại của con người tôi đang định tạo nên một sự ồn ã cùng cực trên mái nhà chỉ với một đôi xăng đan Manolo Blanik dỏm bảo vệ. Chỉ có đôi giày thể thao của tôi để bảo vệ. *Thu dọn, rồi biến khỏi Dodge ngay!*

Tôi ngồi trên thành giường, nhìn chăm chăm vào cửa. Không cử động nổi, chỉ chờ đợi. Chờ đợi một con quỷ xuất hiện.

Cánh cửa choàng mở và con quỷ xuất hiện trên lối vào.

Tôi nhìn chăm chăm con quỷ. Con quỷ nhìn chăm chăm tôi.

Mi là kẻ khốn kiếp nào vậy? tôi nghĩ. Đó không phải là người hùng của tôi.

Không thể. Những người anh hùng không làm những việc như thế. Những người anh hùng không để lại manh mối rành rành họ là những kẻ phản diện trong phim. Cứ mỗi lần nghĩ về chuyện này, tôi lại lần ra được những manh mối mới. Những gợi ý và những manh mối nói cho tôi tất cả.

1. Tại sao phản ứng của anh ta lại tệ đến thế với Jen và Matt về chuyện họ sẽ sống chung.

2. Anh ta nghĩ rằng Jen và Matt tiến quá nhanh mặc dù họ đã yêu nhau ba năm trời.

3. Anh ta bỏ ra ngoài khi họ hôn hít nhau trong ngày Matt chuyển đến.

4. Anh ta nhìn Jen chăm chăm khi miêu tả người phụ nữ lý tưởng của mình - trong khi tôi thì nghĩ rằng đó là tôi. Ha!

5. Anh ta tránh mặt Matt và Jen - không thể đối diện với chuyện người phụ nữ anh ta yêu đang cặp kè với người khác.

6. Anh ta ghen khi tôi coi trọng Jen hơn. Không phải vì muốn tôi phải toàn tâm toàn ý với anh ta, mà bởi vì anh ta muốn Jen yêu anh ta hơn.

7. Anh ta muốn nói với cô ta sau sáu tuần để làm cô ta ghen.

Vậy là đã rõ - chừng ấy manh mối, và tôi đã bỏ qua tất cả. Sau cả một một quãng đời đáng giá với Sherlock Holmes, Agatha Christie và những bí ẩn của các vụ án mạng khác, sau chừng ấy năm tôi ngồi đó và phỏng đoán. “Đó là anh ta”, “Đó là cô ta” (tôi thậm chí còn đoán được chính người vợ là kẻ ác khi mới xem được một nửa *Presumed Innocent*), tôi đã bỏ qua tất cả các manh mối. Tôi không biết gì về không gì cả.

Tất nhiên, Greg có thích tôi. Anh ta thích tôi, có lẽ còn tự nhủ lòng là có thể yêu tôi nữa. Anh ta luôn cư xử tử tế và thân mật với người phụ nữ đã cứu nguy cho mình, nhưng anh ta *muốn* Jen. Cô ta mới là ngôi sao may mắn trong cuộc đời của Greg. Tôi chỉ là ả đóng thế. Thậm chí còn chẳng được là nhân vật phụ; tôi là ả đóng thế, người mà anh ta cần đến khi ngôi sao của anh ta không xuất hiện. Tôi yêu anh ta. Còn anh ta thì *muốn* Jen.

“Anh tưởng em đi rồi, thật may là chưa,” con quỷ nói.

Tôi không nói gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Em đã nghe thấy gì?” anh ta nói, bộ com-lê xộc xệch chắc là vì chạy lên đây.

ẦM! ẦM! ẦM! Tiếng đập cửa làm tôi nhảy dựng lên. Tôi nhìn ra cửa nhưng Greg thì lờ đi, và vẫn nói tiếp.

“Em đã nghe thấy gì?” anh ta hỏi lại.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, đinh tai hơn, dai dẳng hơn. Họ sẽ phá nó ra mất. Greg không thể át được tiếng ồn ào nên quay gót lại, đi ra cửa và vịn tay nắm. Một lần nữa, cánh cửa lại mở toang, và rồi đột nhiên căn phòng trở nên âm ỉ, tất cả tranh nhau nói, người này hét át tiếng người kia, xô đẩy loạn xạ. Matt đẩy Greg. Nhưng không đẩy nhiều bằng hét, có lẽ vì Greg vẫn có thể đá anh ta dù hai tay bị khóa chặt đằng sau và chỉ đứng trên một chân. Matt điên cuồng giận dữ, nhưng không ngu.

Từ từ tôi cũng hiểu từng người nói gì. Matt chửi Greg bằng tất cả những từ khốn nạn nhất trong vốn từ vựng của mình. Greg nói xin lỗi và vẫn bình tĩnh. Còn Jen thì hét lên rằng cả hai cùng thôi đi.

Tôi ngồi trên giường, cảm thấy mình hoàn toàn nằm ngoài mớ bong bóng này, như là tôi đang xem một bộ phim vậy. Xem nhiều phim rồi sẽ gây ra cảm giác như thế.

Greg lùi vài bước ra giữa phòng và nói, “Tất cả cùng bình tĩnh lại.” Giọng anh ta thật bình tĩnh và đầy tính ra lệnh. Nó tạo ra một hiệu ứng kinh ngạc. Matt tạm thời dừng lại, không còn cái kiêu như đang muốn đập vỡ mặt Greg nữa mà đi sang phía bên kia của phòng rồi ném mình xuống ghế. Jen lại gần cửa sổ và nhảy lên ngồi trên bậu cửa. Greg vẫn đứng nguyên, tay khoanh trước ngực, nhìn tôi chằm chằm. Còn tôi thì nhìn vô định. Tôi

quá mệt mỏi. Tôi đã sát đến rìa để phải kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Greg có thể làm được việc này với giọng nói của mình. Nhưng rồi, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng anh ta có thể ngủ với Jen, và bạn thấy đấy: anh ta là một hộp sô-cô-la to đùng, nhiều loại khác nhau mà tôi phải khám phá từng ngày.

Matt ngồi nhìn Greg trừng trừng. Mở miệng. Rồi lại ngậm lại. Rồi lại mở miệng. Cứ hóp hóp như cá rồi cuối cùng cũng nói được, “VẬY LÀ TẤT CẢ NHỮNG LẦN CẬU CỐ GẮNG CAN NGĂN TÔI VỚI JEN LÀ VÌ CẬU ĐÃ GIẢI QUYẾT CÔ TA?”

“Anh đã cố ngăn Matt và tôi?” Jen kinh ngạc. “Đồ khốn.”

“Tôi không giải quyết Jen,” Greg nói, và nhìn tôi vì một lý do nào đó. “Amber, anh xin thề, anh không. Chuyện đó chỉ xảy ra một lần.”

Một là quá đủ. Tôi định nói nhưng dây thanh quản của tôi bị tê liệt.

“MỘT LẦN LÀ QUÁ ĐỦ KHỐN NẠN RỒI!” Matt gầm lên. “ĐỒ NGU!”

Không cần phải chửi rửa như thế, tôi định nói, nhưng lại một lần nữa, không thốt ra nổi. *Hơn nữa, nếu anh ta là một kẻ ngu đần thật sự, làm sao chúng tôi lại có những giây phút kịch tính thế này? Anh ta phải là một tên lừa đảo trừ danh mới đúng.*

“MÀY ĐÃ THEO ĐUÔI JEN, MÀY THÈM KHÁT JEN NÊN LUÔN CỐ NGĂN CẢN TAO.”

Greg quay lại nhìn Matt. Đột nhiên trở nên giận dữ đến run người vì một cơn thịnh nộ không thành tiếng. Nhưng Greg không la hét om sòm mà chọn lựa từ ngữ cẩn thận: “Mày biết là không phải thế.” Anh trừng trừng nhìn Matt. “Mày hiểu ý tao mà.”

Tôi mừng là Matt hiểu. Mừng là Greg hiểu. Và mừng là có lẽ Jen cũng hiểu nốt. Vì tôi chả hiểu tí gì về chuyện khốn kiếp này. Thành thật thì tôi vẫn còn đang ở đoạn “anh đã làm tình với em và chuyển đến sống với bạn em.”

“Vậy chính xác là anh định nói gì?” Jen giận dữ hỏi.

Thay vì trả lời Jen, Greg chiếu tướng ánh mắt Minstrel của mình vào Matt cho đến khi bắt gặp đôi mắt màu lục bảo của anh chàng. Greg vật lộn

với suy nghĩ sẽ tung hô tất cả hay chấp nhận bị làm nhục là “kẻ ngu đần”.

Một cái nhìn thấu hiểu lướt qua hai người. Ngay cả trong tình trạng này tôi vẫn nhìn thấy. Có chuyện gì đó quan trọng.

Cơn giận của Matt dần dần bốc hơi mất. Hoàn toàn biến mất. Một phút trước, anh ta còn đặng đặng sát khí, nhưng bây giờ chỉ nói, “Hãy nói chuyện này sau đi, khi nào tất cả cùng bình tĩnh lại.”

“Anh có lý,” Jen nói “hãy cùng bình tĩnh lại đã.”

Chuyện quỷ quái gì nữa thế này? Chuyện gì đang diễn ra ở đây? Tại sao tất cả lại thông đồng với nhau? Sao không ai cău giận nữa?

“Không, hãy để mọi chuyện rõ ràng luôn bây giờ.” Tôi nói. Giọng nói của tôi đã trở lại.

“Hãy chờ đến khi tất cả chúng ta bình tĩnh lại đã,” Jen nài nỉ.

“Vậy là cậu biết chuyện gì đó giữa Matt và Greg?” tôi hỏi.

“Có chuyện gì giữa họ?” cô ta trả lời.

“Cậu không thấy cách họ vừa nhìn nhau sao? Họ đang giấu giếm gì đó. Điều gì đó quan trọng.”

Jen cười giả dối. “Không, họ chỉ không muốn mất tình bạn của họ vì hai cô gái thôi. Mình nghĩ là chúng ta nên dừng thôi, bình tĩnh lại đã rồi nói về chuyện này sau.”

“Cậu có thể bình tĩnh lại,” tôi nói “còn tôi thì vẫn bình tĩnh đây chứ. Tôi là hiện thân của sự bình tĩnh. Nó rỉ ra từ từng lỗ chân lông. Cậu nhìn thấy khuôn mặt này chứ? Bình tĩnh. Và nếu như tôi không tìm ra được chuyện gì đang diễn ra ngay bây giờ, tất cả mọi người sẽ nhìn thấy chính xác tôi có thể bình tĩnh đến thế nào.”

“Không có gì đâu,” Matt nói.

Tôi quay sang Greg. “Greg?”

Anh ta không nói gì. Anh ta không biết nên đứng về bên nào. Bạn thân nhất 22 năm nay của mình hay cô bạn gái bảy tháng. Đã lần nào chưa nhỉ, tôi bắt anh ta phải hiểu sự khổ sở khi phải lựa chọn giữa hai người mình yêu thương. “Còn nhớ lần anh đã bỏ đi vì tôi đặt Jen cao hơn anh chứ? Vậy đây, cảm giác là thế đấy,” đáng lẽ tôi phải nói vậy.

Tôi không thú vị gì với tình thế tiến thoái lưỡng nan của Greg. Thật ra, tôi đã gần như móm lời cho anh ta. “Greg, nếu chúng ta còn định vót vát được gì đó trong chuyện này thì nói cho em biết mọi chuyện.”

“CẬU DÁM!” Matt bùng nổ. “CẬU ĐÃ THÈ VỚI TÔI. CẬU NGỪ VỚI BẠN GÁI TÔI VÀ CẬU ĐÃ THÈ VỚI TÔI.”

Greg lia một tia nhìn từ tôi tới Matt rồi lại nhìn tôi. Anh ta chỉ tìm ra được một giải pháp duy nhất. “Kể cho họ đi,” Greg nói. *Buộc Matt thú tội.*

“ĐỒ KHỐN.”

“Kể cho họ đi.”

“KHÔNG.”

“Nếu không, tôi sẽ kể đấy.”

“GÌ NỮA ĐÂY?” Tôi hét lên. Tôi đã tìm được giọng nói của mình.

Matt thở một hơi thật sâu, nhìn xuống đôi giày đen bóng lộn. Và rồi, bằng một giọng khẽ khàng, rất khẽ khàng, anh ta nói, “Tôi đã có vợ ở Pháp.”

CHƯƠNG 31 - SỰ THẬT

Tôi tự tưởng tượng mình đang bị tra tấn và đang cần một điều tốt đẹp đến nỗi sẽ dùng cả đêm tay nhét trong túi, đầu cúi gằm, lang thang trong những con phố tối đen của thành phố phồn hoa ngồn ngàng này như nhân vật chính vẫn thường làm trong phim khi mà, chẳng vì lẽ gì, trời đột nhiên tối sầm, đổ mưa và ngay cả ngôi làng hoang vắng nhất cũng bất ngờ biến thành một thành phố đầy ắp người. Tất cả những điều này sẽ diễn ra trên nền nhạc saxophone du dương. Tôi đã ngồi lì ở vườn của khách sạn trong mười phút sau khi rời khỏi phòng. Và đúng là tay tôi đang nhét trong túi, nhìn chăm chăm xuống đất và nếu căng tai ra thì tôi sẽ nghe được tiếng saxophone thật.

Những gì diễn ra trong mấy giờ đồng hồ vừa qua vẫn đang nhảy múa trong đầu tôi. Tất cả. Không một phần nào tôi có thể hiểu nổi. Từng phần một. Mỗi lần tôi cố gắng nhớ lại điều gì đó để nghiền ngẫm tỉ mỉ kĩ lưỡng, may ra có thể hiểu và tiêu hóa được nó, thì tất cả những thứ còn lại cùng lúc cũng ào vào theo. Tất cả cùng quay cuồng và rối beng lên, như một quả bóng cuộn bằng những sợi điên rồ. Tôi cần thời gian gỡ rối.

Nào, Amber, tập trung. Tập trung, tập trung, tập trung.

*

Matt.

Tôi chưa từng nhận định về ai sai lầm đến thế, chưa bao giờ. Tôi chỉ nghĩ anh ta là một cục kẹo bơ cứng: béo, đằm và, về cơ bản thì luôn không thay đổi. Tuy nhiên, anh ta hóa ra lại là kẻ hai mặt, bắt cá hai tay, dối trá, một kẻ đã có vợ. Cách hành xử của anh ta, ngoại hình chán ngắt của anh ta là để che giấu một con người ở bên trong xáo động đầy phức tạp. Sự cẩn trọng, cách anh ta luôn luôn đút tay trong túi khi nói chuyện đều là cách sống của kẻ sống hai cuộc đời.

Matt đã học ở Pháp nên sống một năm ở Paris. Ở đó, anh ta gặp François; mối tình này giúp cho tiếng Pháp của anh ta khá hơn (Matt không nói thể nhưng tôi thêm vào vì nghe cũng có lí). Khi Matt quay trở về Anh, họ vẫn giữ liên lạc. Sau khi tốt nghiệp, Matt quay lại Paris và tìm được việc làm. Sau một đêm uống quá nhiều, anh ta cầu hôn. Hai tháng sau họ cưới nhau. Chỉ có Greg biết chuyện này, Greg là phù rể, đương nhiên, và Matt thành kẻ ám ảnh phạm tội - như Greg đã từng cố nói với tôi. Anh ta bắt Greg thề giữ bí mật: không một ai ở Anh được phép biết chuyện này, nhất là bố mẹ của Matt. Anh ta vòng vo nói về vấn đề gia đình, đặc biệt là với bố mình, là một người phân biệt chủng tộc nặng nề và đặc biệt ác cảm với người Pháp. Ông bố bà mẹ tội nghiệp, vốn dĩ có tội lớn nhất trên đời là sinh ra một người như anh ta vì thế trở thành chủ đề cấm kị với François. Matt đã xây dựng hai thế giới riêng biệt và cũng cùng lúc thu xếp hiệu quả để sống hai cuộc đời. Anh ta có hai điện thoại di động, một cái Jen nghĩ là dành cho công việc nên khi anh ta nhận điện thoại bằng tiếng Pháp, nó chẳng mấy may nghi ngờ. Anh ta nói với François là đang ở cùng nhà với một người bạn nên cô ta sẽ không thể liên lạc được về chỗ của Rocky nữa. Còn khi sang Pháp, anh ta gọi cho Jen từ công ty.

“Sau một năm hạnh phúc, tôi xin chuyển công tác đến Leeds trong sáu tháng. Họ đang thành lập một công ty ở đây và cần một người Anh làm việc. Tôi đã sống ở Leeds bao nhiêu năm nên rõ ràng tôi là một lựa chọn lí tưởng cho vị trí này. Cùng lúc đó, cuộc sống ngọt ngào giữa tôi và François đang chao đảo, chúng ta không gần gũi nhau hàng tháng trời, có lẽ sáu tháng tạm xa nhau là một giải pháp tốt. Tôi quay về Leeds, thuê lại căn phòng cũ với Greg và Rocky, và cứ lần nào gặp lại François, mọi thứ đều hoàn hảo. Thời gian xa nhau là những gì chúng tôi cần.

“Khi sáu tháng kéo dài thành một năm, chúng tôi quyết định vẫn tiếp tục sống như thế. Tôi cũng đi lại Paris nhiều - đó là trước những ngày có hội thảo từ xa qua video hay email. Vì vậy mối quan hệ của tôi và François vẫn được giữ kín.” Matt vò mái tóc vàng hoe, đôi mắt xanh dán vào tấm thảm trải sàn.

“Rồi tôi được mời đảm nhiệm một vị trí thường trực ở Leeds. Giấc mơ của tôi đã thành hiện thực nhưng François không muốn rời Pháp. Toàn bộ cuộc sống của cô ấy ở đó. Chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian tranh luận về chuyện này. Tôi đã sống ở đó với cô ấy, tại sao cô ấy lại không thể đến đây với tôi? Tôi thậm chí có thể giới thiệu cô ấy với bố mẹ tôi. Tôi không muốn vượt mất công việc mà người ta đề nghị, nên chúng tôi lại sống xa nhau. Rồi tôi gặp Jen.”

Thế đấy, tôi nghĩ, chuyện bắt đầu rồi đấy. Kẻ xằng bậy này sẽ biện bạch cho hành động của mình. “Jen rất khác với những cô gái khác tôi đã gặp.” *Đúng vậy, Matt ạ, anh đã xao nhãng không nhắc tới chuyện anh đã ngủ với cả tá các cô nàng ở Leeds. Anh định hàm ý chuyện đó chứ gì, bây giờ thì anh xác nhận lại rồi đấy.*

“Tôi bắt đầu thích Jen, và cùng lúc ấy, François bảo tôi quay lại Paris, cô ấy muốn có con... Tôi lại hoảng sợ. Tôi hạn chế sang Paris đến mức tối đa, chỉ nói chuyện với cô ấy ở chỗ làm. Tôi bảo cô ấy rằng tôi muốn tập trung cho sự nghiệp. Nếu cô ấy muốn sống với tôi thì phải đến đây. Tôi bảo rằng tôi không muốn nói chuyện gì với cô ấy nữa trừ khi ít nhất cô ấy thử sống ở đây. Cô ấy trả lời không, vậy nên tôi càng ở lại Leeds nhiều hơn. Nhưng tôi không thể chấm dứt với François hoặc Jen được. Tôi vẫn giữ mọi chuyện như thế, lờ đi sự thật là François muốn có em bé, bảo với cô ấy rằng phải đến đây nếu muốn sinh con, điều mà tôi biết chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ chấp nhận. Khi Jen bảo tôi chuyển đến sống chung, tôi đồng ý ngay mà không thực sự suy nghĩ gì. Đó là lý do vì sao,” anh ta gật đầu với Greg, “phản đối kịch liệt khi tôi và Jen thông báo về chuyện này. Cậu ta rất mến François. Nhưng có lẽ vì cậu ta cũng đã ngủ với cô ấy, phải không anh bạn?”

Tôi quay sang Greg. *Đương nhiên là anh ta đã làm thế. Làm gì có người phụ nữ nào anh ta gặp mà lại không làm tình với họ?*

“Không, không hề có chuyện đó,” Greg đập lại. “Nhưng, đáng lẽ tôi đã có thể làm thế với tất cả quãng thời gian tôi ở cạnh François, bao che cho cậu. Cậu biết mà, như lần tôi phải bỏ mọi thứ và đến Paris khi François phát điên về việc cậu biến mất và cô ấy không thể tìm ra cậu. Tôi cũng có thể

ngủ với cô ấy nếu không bận che chắn lúc cậu đang đi Los Angeles với Jen. Và cả lần François vừa qua được một cơn trầm cảm, còn cậu và Jen đi Prague cả tuần, tôi cũng có thể ngủ với cô ấy, phải không? Ồ, tôi đã giữ bí mật cho cậu và chăm sóc cô ấy khi gặp bạn gái thân nhất của Jen, tôi cũng đã không nhắc rằng người phụ nữ ở cạnh tôi lúc đó chính là *vợ cậu*.”

Tôi đã gặp cô ta ư? Matt và Jen đi Prague cuối năm ngoái. Tôi lục tung trí nhớ. Hồi đó tôi tình cờ gặp Greg vài lần. Và lần tôi nhìn thấy anh ta khi Matt và Jen đi nghỉ... Mọi thứ bắt đầu lờ mờ trong đầu tôi. Hôm đó nhìn Greg rất lạ khi tôi gặp anh ta ở Albion Place phía ngoài WHSmith. Tôi không hiểu nổi tại sao anh ta lại có vẻ giấu giếm như thế. Greg giới thiệu người phụ nữ đi cùng mình một cách hết sức không tự nhiên nhưng tôi chịu không nhớ được tên. Khả năng nhớ mặt của tôi tốt hơn nhiều...

Tôi lạnh gai người. Cô ấy mảnh dẻ, khuôn mặt xương xương. Mái tóc vàng hoe cắt ngắn theo kiểu vừa chạm má. Cô ấy mặc đồ hiệu đắt tiền, giày Prada, son môi hồng tối. Đây chính là người mà tôi nhớ đến khi nhìn thấy cô-bạn-Jen-mới của mình - François, vợ của Matt.

“Anh muốn biến Jen thành vợ anh,” tôi nói với Matt một cách hoài nghi. “Vậy nên Jen mới giảm cân, cắt bỏ mái tóc tuyệt vời của mình và tô cái thứ màu son kỳ cục đó. Anh muốn sống cùng với một phiên bản của François ở Leeds.”

“Cậu đang nói gì thế?” Jen nửa cười.

“Tôi đã gặp François lúc cô ấy đi cùng Greg. Matt đang biến cậu thành cô ấy. Cậu đã đứng khi bảo anh ta thích nhìn cậu thon thả đến mức nhô cả xương sườn ra ngoài và mái tóc ngắn ngắn làm cậu già như một bà lão 50 tuổi, bởi vì vợ anh ta y như thế.”

Jen nhìn Greg, anh lảng đi. Jen lại quay lại nhìn Matt. “Matt?” Matt không nói gì.

“Anh nói là nhìn tôi cắt tóc ngắn và gầy nhẳng thì đẹp hơn. Và tất cả là vì anh muốn tôi giống vợ anh? ĐỒ ĐỐN MẶT!”

Rồi nó lao vào anh ta, bắt đầu cào cấu, đánh đá không kiểm soát nổi. Matt chỉ biết giơ tay lên đỡ đòn. Greg và tôi nhìn họ vật lộn cho đến khi

Matt chộp lấy cổ tay của Jen, đứng dậy và đẩy cô nàng vào giường. Nó nẩy lên ngay cạnh tôi đến hai lần rồi nhìn chăm chăm vào Matt.

“Ít nhất anh cũng không ngủ với Amber, đúng không *em yêu?*” Matt quát vào mặt Jen.

“Vì anh chẳng bao giờ có cơ hội,” tôi nói.

“Anh so sánh anh, một kẻ hai mặt, dối trá, lừa đảo với tôi chỉ vì một đêm uống quá chén? Anh thật không thể tin nổi,” Jen quát lại.

“ANH TA THẬT KHÔNG THỂ TIN NỔI U?” bất thần tôi hét lên, quay về phía Jen. Tôi không biết rằng mình sẽ hét toáng lên cho đến khi câu đó vượt ra khỏi miệng tôi. “Thế còn cậu thì sao? Matt là một tên đàn. Tôi biết điều đó ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh ta. Tôi nghĩ là anh ta chán ngắt, nhưng không phải thế, mà vì rõ ràng anh ta là anh em của làng người đàn Neanderthal. Nhưng cậu, Jen, cậu là bạn của tôi cơ mà. Và cậu đã không làm gì ngoài việc làm tôi đau khổ và tự khinh miệt mình. Đêm nay là giọt nước cuối cùng làm tràn ly rồi đây.”

“Cậu mắng mình đấy à?” Jen kinh hoàng hỏi lại.

“Ừ, tôi đang mắng cậu đấy. Cậu không thể chịu được phải không?” tôi cầu nhàu. “Cậu thấy Greg và tôi hạnh phúc và cậu không chịu nổi. Cậu muốn giữ tôi như cái bóng của cậu. Amber Độc thân Bé nhỏ mà cậu có thể gọi đến bất kỳ lúc nào để nhét vào những cuộc hẹn góm ghiếc, hay lợi dụng tôi những khi các mối tình của cậu rạn nứt hay khi một anh chàng rời bỏ cậu - để đi gặp vợ hấn, như chúng ta vừa biết.”

“Greg cũng ngủ với mình. Mình không bắt buộc anh ta làm việc đó,” Jen nói.

“Đúng vậy, và khi nhắc lại chuyện đó tối nay, cậu đã cố tình dàn xếp để tôi tình cờ nghe được. Tôi sẽ nói cho cậu tại sao, bởi vì cậu thấy rằng có vẻ như anh ta quan tâm đến tôi thật, và cậu không thể chờ được để đâm bỏ vào anh ta mà nhắc rằng cậu mới là cô gái xinh đẹp hơn, gọi cảm hơn, người anh ta có trước. Người anh ta thực sự ham muốn.”

“Nhưng anh ta không tử tế với cậu,” Jen nói, giọng pha lẫn nước mắt. “Anh ta thực sự không tử tế với cậu.”

“Điều cậu muốn nói là tôi không xứng với anh ta. Cậu không chịu nổi, không chấp nhận nổi cô nàng Amber luộm thuộm, đơn giản, béo ú lại có thể ngủ với Greg đẹp trai và nắm giữ anh ta. Trong khi cậu, Jen gợi cảm, đầy nữ tính, mảnh dẻ lại chỉ ngủ với anh ta có một lần.”

Jen lấy ngón tay quét đôi mắt chài đầy mascara của mình. “Như thế không công bằng Amber.”

“CÔNG BẰNG U?” tôi hét lên. “CÔNG BẰNG? Không phải chuyện này rất công bằng sao?” Tôi ngừng lại thở hổn hển, nước mắt vỡ òa. Tôi thật là đáng khinh nếu lại đi khóc nức nở trước mặt họ. Tôi đứng dậy, đến tủ quần áo và lôi ra cái áo khoác.

“Các người làm tôi kiệt sức. Tất cả các người,” tôi nói. “Và các người khiến tôi tự làm mình kiệt sức.” Tôi xỏ tay vào túi áo và tìm thấy nó - món quà cực kỳ đặc biệt dành cho Greg. Tôi đã mua nó tối qua và định tặng anh ta sau khi mời anh ta chuyển đến sống cùng mình. Tôi lấy nó ra khỏi túi, nhếch mép nhìn nó trong giấy lát. “Tôi nghĩ cái này thuộc về anh,” tôi nói và quẳng quyền sở hữu da đen mềm mại xuống chân Greg.

Greg nhìn tôi rồi ngược đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng lên nhìn tôi.

Không nói thêm lời nào, tôi rời khỏi phòng.

*

Tôi mở cửa, không thật im lặng vì tôi biết Greg hẳn đã đi rồi. Tim tôi nảy lên khi thấy hắn đang ngồi trên ghế, nửa người quay về phía cửa sổ, chân tì vào tường. Dọc bậc cửa sổ là một hàng những chai rượu lấy từ dưới quầy. *Thế đấy, vậy là hắn quyết định sẽ không bỏ tôi đi. Hắn quyết định ở lại và giải quyết mọi chuyện. Hoặc hắn chỉ chờ tôi trở lại vì không thể bỏ ai đó khi người ta không có mặt ở đó để mà chứng kiến.*

Tôi đứng ở ngưỡng cửa. Tôi có nên dọn đồ và về nhà không nhỉ? Hay dọn đồ và chuyển sang phòng khác? Sự kiệt sức chợt như một cơn thủy triều tràn ngập người tôi. Ngủ. Tôi cần ngủ. Tôi đã không ngủ một cách thực sự hai tuần. Hay lâu hơn, nếu tính từ lúc bắt đầu chạy dự án cho Liên hoan. Tôi chỉ muốn được ngủ.

“Anh đã mong là em sẽ quay lại,” Greg nói bi thảm. Hắn dịch người và ánh trăng soi tỏ khuôn mặt với đôi mắt ưng húp vẫn còn uơn ướm của hắn.

Tim tôi lại nhói lên. Tôi muốn ôm choàng lấy Greg và giữ hắn trong vòng tay mình. Và rồi tôi nhớ ra, hắn đã tự chuốc lấy những chuyện này. Gieo nhân nào thì gặt quả nấy thôi.

Và tôi cũng tự chuốc lấy những chuyện này cho mình. Tôi đã biết hắn là người thế nào. Tôi đã biết hắn sẽ không bao giờ gặp gỡ những cô gái mà không lôi họ lên giường. Tôi còn mong chờ gì nữa đây? Đương nhiên hắn đã làm những việc không thể tưởng tượng nổi và ngủ với người duy nhất trên thế giới này mà tôi sẽ không, không phải, *không thể* chấp nhận được.

“Em không quay lại để nói chuyện,” tôi nói, “em mệt lắm. Chỉ muốn ngủ thôi.”

Greg gật đầu. Vuốt tóc. Trong túi của anh là quyển sổ nhỏ màu đen và chiếc di động. Trong lúc tôi đi ra ngoài, chắc anh đã lên lịch cho chuyến du ngoạn trên giường của tuần sau. Thật tốt cho anh ta. Cách tốt nhất để lại lên ngựa sớm.

Tôi vớ lấy chiếc áo phông và quần thể thao thò ra từ miệng túi đồ của tôi. Chỉ có đúng hai ngày để thu xếp hành lý nên tôi làm cũng khá là cầu thả. “Anh sẽ mua quần áo cho em ở Pháp,” Greg đã nói thế khi tôi bảo không có thời gian để giặt giũ bất kỳ thứ gì trước chuyến du lịch. Tôi đã không muốn mình gặp được một người đàn ông sẽ nói những lời... *Thôi đi. Kết thúc rồi. Tất cả đã kết thúc rồi.*

Tôi vào buồng tắm và xóa toàn bộ hình ảnh của Holly Golightly: rút hết cặp tóc, tẩy trang. Từng chút một, tôi lột bỏ ngôi sao màn bạc cho đến khi lai hiện ra trong gương là con người Amber cũ. Amber trước dạ hội, trước Greg. Một Amber đơn giản cũ kỹ.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm thì Greg đã nằm ở nửa kia của giường, sát gần ra tận mép. Quần áo của hắn được vắt cẩn thận trên ghế. Không có vụn bỏ rơi nào được lên lịch đêm nay.

Tôi leo lên giữa tấm thảm trải giường trắng lạnh toát, cẩn thận không nằm quá sâu vào trong và quay lưng lại phía anh. Cả một đại dương im lặng chia cắt chúng tôi.

“Chuyện đó xảy ra trước khi mình đến với nhau,” Greg nói từ phía giường bên kia.” Ngay vào giây phút chuyện đó kết thúc, anh đã rất hối

hận.”

“Đáng lẽ anh đừng làm chuyện đó,” tôi trả lời.

“Anh biết. Nhưng cũng chưa bao giờ anh cảm thấy kinh khủng như thế.”

“ĐÁNG - LẼ - ANH - ĐỪNG - LÀM - CHUYỆN - ĐÓ.”

Greg thở nặng nề, tôi có thể cảm thấy từ phía giường bên kia, người hắn rung lên nhè nhẹ.

Hắn đang khóc. Tôi muốn dịch sang phía đó, choàng tay ôm hắn và yêu hắn. Tôi muốn. Nhưng không thể. Đây không còn là việc của tôi nữa.

*“tôi đã thử trị liệu nếu sô-cô-la đừng kêu gọi và
ngọt ngào đến thế”*

CHƯƠNG 32 - CHẠY TRỐN

Một tuần trôi vèo bác bỏ mọi lý thuyết về tính tương đối giữa thời gian và niềm vui.

Bước chân ra khỏi khách sạn, tôi cũng không biết mình sẽ đi đâu. Tôi có một tuần nghỉ ngơi, đồ đạc đã đóng gói sẵn sàng nhưng tôi không thể đối diện với ngôi nhà của mình. Tôi đã mời Greg chuyển đến sống chung; tôi đã sống ở đó gần như suốt bảy tháng qua với hắn, tôi không thể đối diện. Nhưng tôi chẳng còn chỗ nào khác để đi nữa. Cuối cùng, tôi gọi một cuộc điện thoại điên cuồng cho Eric để hỏi nên làm gì. Eric, mặc dù cũng đang ngập lặn trong địa ngục của mình, bảo tôi hãy đón tàu đi Edinburgh và anh sẽ đợi tôi ở đó.

Tôi chưa bao giờ ở trọn cả tuần, không, chín ngày với Eric và Arrianne. Trải nghiệm này trong hoàn cảnh trở trêu hiện tại của tôi cũng chẳng vui vẻ gì lắm. Nếu không biết thì bạn cũng sẽ chẳng nhận ra được giữa họ đang có chuyện: giữa họ không có đến một cái sượt tay cũng không xa cách hoàn toàn. Hay cãi cọ. Hay thậm chí kinh hãi khi phải tỏ ra lịch sự với người kia. Họ cư xử với nhau bình thường. Bình thường như là cư xử với tôi thôi.

Eric và Arrianne, là những nhà tâm lý học thật sự, đã để yên cho tôi ngủ trong ngày đầu tiên. Hai ngày tiếp tôi cũng được mặc sức rầu rĩ, than thở, khóc lóc, ủ rũ. Ngày tiếp theo, họ kiếm việc cho tôi phải bận rộn. Tôi bị lôi dậy từ sớm, đi lấy củi và than, rửa bát đĩa, nấu nướng, lau chùi dọn dẹp nhà cửa. Và nó có tác dụng. Tôi không có thời gian nào để nghĩ về Greg và Jen. Jen và Matt. Matt và François. Matt và Greg. Và tất cả những gì tôi biết. Những suy nghĩ đó đã được đẩy ra cho đến khi sự tĩnh lặng của màn đêm bủa vây xung quanh tôi, những khoảnh khắc đầu óc tôi chập chờn giữa tỉnh và mơ, khi tôi không thể chạy trốn khỏi những kỷ niệm đã găm sâu trong trí nhớ mình. Hầu hết các tối, tôi phải dùng bài thuốc dành cho trẻ hiếu động để có thể ngủ được: Eric đưa tôi đi dạo thật lâu, ra ngoài ô nơi họ sống, lên

đôi, xuống thung lũng. Arriane đi cùng chúng tôi một lần, rồi thấy rằng dân Anh chúng tôi đi quá chậm và không đi cùng nữa.

Ngày cuối cùng, tôi tạm biệt Arriane khi bình minh vừa rạng. Tôi sẽ đón chuyến tàu đầu tiên trở lại Leeds, và Eric đưa tôi ra ga.

“Anh lại vừa mất một cô giúp việc không ăn lương rồi,” Eric nói khi tôi chuẩn bị lên tàu. “Nhà bọn anh chưa bao giờ sạch sẽ thế. Ngay cả khi Mẹ đến cũng không được như vậy.”

“Các anh không dọn dẹp hàng ngày à?”

“Đương nhiên là không, bọn này còn phải sống chứ. Cũng có người dọn dẹp nhưng anh ta còn phải đi nghỉ mấy tuần... Cô đến đúng vào thời điểm hoàn hảo đấy.”

“Bị chính anh trai mình lừa. Không có điểm dừng cho sự phản bội dành cho em hay sao chứ?”

“Thế là tốt mà, để cô đừng có dành quá nhiều thời gian suy nghĩ lẩn quẩn. Và tất cả chúng ta đều biết cô lúc nào cũng phức tạp hóa vấn đề.” Mặt tôi có vẻ như biểu lộ điều gì đó nên Eric nói tiếp. “Đó là câu cậu ta vẫn hay nói phải không?”

“Trước khi mọi chuyện xảy ra... Khi bọn em vẫn còn là bạn.”

“Bạn bè rồi thành người yêu, có lẽ là kiểu quan hệ đầy đủ nhất. Cô luôn bắt đầu từ việc biết về nhau quá nhiều. Và đôi khi biết nhiều quá lại thành ra nguy hiểm lắm. Thôi, Gerbil, lên tàu đi.”

Khi tôi bước lên bậc lên xuống, Eric nói, “Hãy nhớ những gì anh nói nhé.”

Và đây là điều mà ông anh trông như kẹo bơ lạc nhưng có trái tim caramel của tôi đã nói.

*

Trong lần đi bộ đêm cuối cùng, chúng tôi dừng chân ở một sườn đồi, ngồi bên nhau trên đá cỏ thấm đẫm hơi sương. Từ chỗ này, tất cả những gì chúng tôi có thể nhìn thấy chỉ là những đốm sáng từ các ngôi nhà dưới làng. Nhìn chúng lấp lánh và xa vời như những ngôi sao trên trời. Một thiên đường dưới mặt đất.

Sự tĩnh lặng bao trùm bầu không khí, bao phủ chúng tôi đến ngột ngạt. Tôi cố nặn ra một từ gì đấy để phá vỡ vỏ bọc đang choàng lấy chúng tôi.

“Anh không thể tin nổi là Greg đã ngủ với cái đũa lẳng lơ đấy,” Eric nói vào bóng đêm. Eric và Arianne không hề dả động gì đến chuyện này từ lúc tôi kể cho họ mọi chuyện. Và bây giờ anh đang lôi chuyện đó ra, bắt đầu bằng những câu bình luận đó.

“Jen không phải là đũa lẳng lơ,” tôi trả lời, gần như là phản xạ.

Eric lắc đầu buồn bã rồi trả lời, “Theo như anh đoán thì cô sẵn lòng tha thứ mọi chuyện cho Jen, nhưng Greg thì bị đày xuống địa ngục.”

“Anh ngạc nhiên đến thế cơ à? Anh ta là à một gã đàn ông và đó là những gì đàn ông làm, bất cứ gì chỉ để làm tình, không cần biết là với ai. Hoặc sẽ làm ai tổn thương.” Tôi quay sang Eric. “Ngay cả anh cũng lẳng lơ còn gì.”

Đôi mắt xanh của Eric nheo lại và nhìn tôi hồ nghi. “Sao lại nói vậy?”

“Ồ, thôi nào, Ez, là em mà. Bộ đề của em đã làm thế, em biết những người đàn ông khác cũng làm thế. Em hay nghĩ là hình như em có một cái máy dò phát hiện ra chuyện này ấy. Cho đến Greg. Và em hiểu anh, cách anh thể hiện khi đến thăm em, tín hiệu rất rõ ràng. Vậy chuyện đó diễn ra được bao lâu rồi? Anh đã lừa dối Arianne được bao lâu? Anh đã cư xử với Arianne như cách bố em đối xử với mẹ được bao lâu? Hay bây giờ anh vẫn còn đang tiếp tục?”

Eric lắc đầu. “Chẳng có chuyện gì cả. Anh thậm chí còn chưa hôn cô ấy. Khi đến Leeds, anh đã định sẽ tán tỉnh một chút, nhưng rồi cô nói những chuyện trong quán rượu làm anh không thể không suy nghĩ... Thêm nữa, mọi chuyện với Arianne sẽ chấm dứt nếu anh làm thế. Sẽ không bao giờ anh lại có được cảm xúc như với cô ấy. Nếu phát hiện ra mọi chuyện, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh hay để anh quay lại. Anh vẫn nhớ điều đó, tạ ơn Chúa. Đó là một chuyện tán tỉnh ngu ngốc đã kết thúc trước khi bắt đầu... Nhưng, chúng ta cũng không nói chuyện về anh. Chúng ta nói về chuyện tại sao cô lại kết tội Greg trong khi tha bổng cho Jen.”

“Và em đã trả lời câu hỏi của anh rồi.”

“Ừm. Cô muốn biết vì sao anh không ưa Jen không?”

Không thật muốn biết lắm, tôi nghĩ. Nhưng nếu tôi nói không, Eric sẽ không bao giờ nói cho tôi nghe nữa, bất kể tôi nài nỉ thế nào. Ngay cả không phải vì bị tính tò mò thôi thúc, tôi cũng phải tìm ra câu trả lời ngay bây giờ. Tôi đã có bài học rồi “vì sao?” tôi hỏi bằng giọng bình thản.

“Vì lần mà anh gặp cô ta trong quán rượu, bọn mình ngồi đó mới mười phút mà cô ta đã đặt tay lên đùi anh.”

Gì chứ? Tôi sốc nặng, tất cả các cơ trong người tôi đều cứng lại vì kinh hoàng.

“Cô ta không ngừng lại. Vẫn cứ tiếp tục động chạm vào anh ngay cả khi anh gạt tay cô ta ra. Lúc em đi lấy đồ uống, cô ta bắt đầu tuôn ra một tràng những điều tục tĩu về anh và cô ta. Anh nhắc cô ta mình đã có vợ và cô ta bảo chuyện này sẽ là bí mật của riêng hai người thôi.”

GÌ CHỨ?

“Đáng lẽ chuyện đó sẽ không ghê tởm đến thế nếu anh tin là cô ta thích anh thật, nhưng đâu phải thế. Hiển nhiên là không. Anh đoán là cô ta chỉ muốn phá hỏng mối quan hệ giữa anh em mình. Anh biết là nếu anh ngủ với Jen, em sẽ được biết ngay mọi chuyện.”

“Tại sao? Tại sao nó phải làm thế? Nó là bạn của em cơ mà.” Đứng bên ngoài nhìn vào thì câu chuyện này thật là thâm thúy. Nhưng tôi là người trong cuộc, ngay trung tâm câu chuyện, tôi mới thật là thâm thúy.

“Jen có một nỗi ám ảnh bệnh hoạn về em. Còn em thì không có khả năng nhìn thấu con người cô ta. Thêm nữa, qua cách Jen cư xử rất kì cục với Mẹ và Bố, anh cũng đoán luôn là cô ta có rất nhiều vấn đề với chính bố mẹ mình... Nhưng những gì anh đang cố nói chuyện em hiểu chỉ là Jen không phải là một người bạn hoàn hảo như em vẫn nghĩ đâu. Em nên nghĩ rằng Jen là một kẻ chuyên đi quyến rũ, chỉ xứng đáng với tình cảm thoáng chốc mà thôi. Và cũng đừng vội kết luận Greg là một kẻ lừa tình. Khi chưa nói chuyện với họ, em đừng vội kết luận điều gì.”

Tôi lơ đãng gật đầu. Không thực sự lắng nghe lắm. Tôi đang nhớ lại kỳ nghỉ cuối tuần của Jen với gia đình tôi. Nó có vẻ rất căng thẳng khi có sự có mặt của Mẹ và Bố2, nhưng vì tôi cũng luôn căng thẳng khi gặp bố mẹ ai đó nên chẳng để tâm gì nhiều. Tôi chưa từng nghĩ nó đã từng làm gì đó với

Eric. Anh trai của tôi. Tôi không thắc mắc rằng chẳng bao giờ nó hỏi tại sao Eric lại không thích nó. Vì nó rất hiểu tại sao. Còn tôi, tôi có hiểu chút gì về Jen không?

“Em định làm gì khi quay lại? Em định giải quyết mọi chuyện thế nào?” Eric hỏi.

Tôi hít một hơi. Không khí ban đêm truyền cho tôi một cảm giác thật mát mẻ và trong lành. Tôi chưa nghĩ về chuyện này. Bản chất chuyện này là gì? Tôi chỉ luẩn quẩn mãi về những gì đã xảy ra, còn tương lai chưa hề được đặt trong suy nghĩ của tôi. Thêm nữa, tôi cũng không biết cách lập kế hoạch cho tương lai cơ mà. Tôi nhún vai với Eric.

“Nói thật với anh đi. Em yêu Greg chứ?”

Chưa ai từng hỏi tôi thẳng thắn đến thế. Ngay cả Greg. Và, dù tôi biết rất rõ tình cảm của mình thì việc nói thẳng tưng ra ngoài vẫn hết sức khó khăn.

“Em đã nghĩ là hắn yêu em,” tôi nói “nhưng hóa ra hắn ở bên em chỉ để với được đến Jen thôi.”

“Ừ,” Eric nói đầy thông cảm. “Thật khôn nạn phải không? Greg mặc cả một bộ com-lê để gặp mẹ em, kiên nhẫn với em khi bị em gọi là ‘bạn tra’, uống whisky để làm vừa lòng anh và bố ngay cả khi cậu ta ghét cay ghét đắng cái loại đồ uống ấy chỉ vì muốn có Jen.”

“Và khi ra quán rượu, cậu ta bảo với Bố rằng rất tự hào về tình cảm với em, rằng cậu ta yêu em một cách vô vọng...” Tôi quay ngoắt đầu sang nhìn Eric chằm chằm. Anh gật đầu. “Vậy đấy, cậu ta nói vậy đấy. Chính xác từng từ một. Đó là một trong những giây phút buồn cười nhất đời anh vì Bố bị choáng hoàn toàn. Nhưng, vậy đấy, Greg nói tất cả những điều này chỉ để có được Jen. Và anh nghĩ là cậu ta muốn chuyển đến sống với em chỉ sau ba tháng vì muốn Jen.”

Tôi dụi mắt, tự nhiên chúng lại cay cay. Gần như là sắp nổ ra.

“Anh biết chuyện cậu ta muốn chuyển đến sống cùng em vì lúc Bố ra quầy bar, Greg đã hỏi anh nghĩ gì nếu cậu ta đề nghị em đến sống cùng. Không phải cậu ta hỏi ý kiến anh, cậu ta xin phép anh. Anh cũng choáng nhưng giống như kiểu Bố bị choáng khi cậu ta nói tự hào về tình cảm với em. Greg muốn được chấp thuận. Cậu ta biết gia đình quan trọng với em thế

nào và hi vọng được chúng ta chấp nhận. Nhưng không, không, em nói đúng, cậu ta làm những chuyện này chỉ vì muốn Jen thôi.” (Chúng tôi không cùng huyết thống nhưng Eric và tôi giống nhau như hai giọt nước khi cần thuyết phục một điều gì đó. Chứ người khác thì đã nói, “Thôi đừng có ngốc đi, cậu ta yêu em mà.”)

Mắt to nhòa nước.

“Em đã rất hạnh phúc với Greg phải không?” Eric hỏi nhẹ nhàng. “Anh chưa bao giờ thấy em hạnh phúc như thế. Rất nhẹ nhõm. Em đã rất hạnh phúc với cậu ấy phải không?”

Tôi nhún vai.

“Sao không thử cô đàn xếp mọi chuyện với cậu ta đi? Tìm hiểu xem vì sao cậu ta làm thế?”

“Nhưng đáng lẽ anh ấy không nên làm thế,” tôi nói.

“Anh hiểu, em hiểu. Cậu ấy hiểu. Ngay cả người đàn bà ở cuối phố kia cũng hiểu, nhưng không thể thay đổi chuyện đó được. Cậu ta không thể thay đổi chuyện ngủ với Jen, nhưng có thể giải thích.”

Tôi lấy tay gạt nước mắt.

“Greg đã làm những chuyện ngu xuẩn, nhưng em cũng không thể không yêu cậu ấy theo cách thế này. Em không lạnh lùng đến thế, em không...”

Tôi không nghe được gì nữa. Máu dồn lên não, đầu tôi muốn nổ tung, nước mắt giàn giụa trên mặt và tôi đang gục đầu lên đầu gối, hai tay che mặt. Khóc và khóc và khóc. Trái tim ngu xuẩn và yếu đuối của tôi nức nở và nức nở. Bởi vì chúng tôi không phải là một gia đình thích ôm ấp vỗ về nhau nên Eric cứ ngồi lẳng lặng bên cạnh và để cho tôi khóc.

*

“Tạ ơn Chúa,” Eric nói, đưa tôi một ly whisky nguyên chất và ngồi xuống cạnh tôi trên ghế sofa.

“Tại ơn Chúa?” tôi trả lời. Vẫn còn đang quay cuồng trong cơn khóc lóc thảm thiết của mình. Tôi đã không khóc như thế này đã hàng năm nay. Tôi chỉ nước nức chút ít trong giới hạn - như hồi kết thúc với Sean - chứ không sụp sụp hoàn toàn như lúc ở trên đồi.

“Arianne và anh đã cá xem bao lâu thì cô mới khóc. Anh bảo ba ngày, Arri bảo hai tuần.”

“Em thật là vui khi cuộc đời em được đem ra làm trò giải trí như thế đấy.”

“Anh và Arri đã rất buồn cười vì lúc đến đây, cô sâu thẳm như mất trí rồi vậy. Cô không biết là vào mùa đông, bọn anh còn hay đi dọc phố và cười vào những kẻ vô gia cư à.” Anh trai tôi, anh ấy thật là một kẻ hay chế nhạo.

“Ý của anh là, ơn Chúa cuối cùng cô cũng đã khóc. Anh đã sợ cô cảm thấy việc chạy trốn khỏi tình huống nhạy cảm này là bình thường và sẽ vượt qua mà không nhỏ alasy một giọt nước mắt nào.”

“Em không hay khóc lắm đâu,” tôi nhắc Eric.

“Điều đó chẳng có gì để tự hào cả. Hãy khóc khi em bị tổn thương, để giải thoát nỗi đau. Arrianne bảo hai tuần vì cô ấy nói em đã mất quá nhiều thời gian để nhét cuộc đời người em vào những khe đời của mọi người, và em không biết cách để thế giới biết rằng em đã bị tổn thương đến thế nào.

“Em đã cứu sống cuộc hôn nhân của bố mẹ em, em làm cuộc sống của mẹ dễ dàng hơn bằng cách gần như ngay lập tức gọi Bố là Bố2. Em làm bất kỳ việc gì để tránh rắc rối, kể cả việc không nói cho mọi người biết là em bị tổn thương đến thế nào.”

“Cuộc sống thật ngắn ngủi nếu như cứ lãng phí vào những cuộc chiến vô nghĩa,” tôi giải thích.

Eric mỉm cười. “Không đơn giản vậy đâu. Đặc biệt là khi chúng ta có những thứ cần phải đấu tranh vì nó. Giống như mối quan hệ giữa em và Greg.”

“Nhưng hẳn đã ngủ với Jen. Nếu như có ai đó trên cả thế giới này mà em không muốn hẳn ngủ cùng thì đó là cô ta. *Cô ta!*”

Cô ta! Jen hoàn hảo, rực rỡ, ngôi sao của buổi diễn, người tôi không thể bì được. Và sẽ không bao giờ bì được. Người có thể quyến rũ bất kỳ ai làm bất kỳ việc gì. Quyến rũ bất kỳ ai lên giường với mình. Ngay cả Sean cũng luôn nhìn những búp tóc vàng hoe và đôi mắt màu hoàng ngọc ấy như thể chưa từng thấy ai xinh đẹp đến thế. Mọi người đều muốn có cô ta. Đều yêu cô ta. “Em có thể nhìn thấy hình ảnh của họ, ở đây,” tôi ấn ngón tay lên

trán. “Em có thể nhìn thấy cơ thể họ, khuôn mặt họ, những âm thanh khi họ làm chuyện ấy. và em không thể ngừng lại được.”

“Anh đã bác bỏ lý lẽ của em về chuyện Greg sử dụng em để đến với Jen, nhưng anh không thể bảo em rằng hắn chưa từng so sánh. Rằng hắn chưa từng nghĩ đến cô ta khi ở cạnh em. Chưa từng thất vọng nặng nề khi nhìn xuống và nhận ra không phải anh ấy đang làm tình với Jen mà là với Amber.”

“Không, anh không thể. Nhưng Greg có thể. Cậu ta có thể giải thích.”

“Chẳng có gì để giải thích cả. Hắn làm tình với bạn gái của người bạn thân nhất của mình - *bạn thân nhất của em* - và rồi dối trá cho đến tận khi mọi chuyện vỡ lở.”

Eric xoay cốc whisky giữa hai bàn tay và nhìn chăm chăm vào nó. Anh muốn đun sôi cốc whisky bằng ánh nhìn của mình hoặc đang chìm sâu trong suy nghĩ. Tôi chỉ muốn ngả cái đầu nặng trĩu của mình xuống tay ghế mà ngủ thôi.

Eric chột thở dài chán nản. “Em thật là hoàn hảo. Anh vẫn ngạc nhiên là em chưa có hào quang trên đầu đấy,” anh nói, “anh vẫn gọi em là Thánh Amber Salpone từ lâu rồi mà.”

“Sao anh lại mỉa mai em?” tôi hỏi, nghe mỏng manh như cảm xúc trong người mình.

“Bởi vì lớn lên với em đúng là địa ngục. Em quá tốt, lúc nào cũng tốt, nó càng làm nổi bật tính xấu xa của anh. Mà anh thì có tệ đến thế đâu.”

“Trèo cửa sổ ra ngoài để ngủ với một phụ nữ hai mươi chín tuổi khi anh mới mười sáu là không tệ hả?”

“Phải đặt trong bối cảnh là anh không bóp cổ bà già hay nghiện ma túy ấy chứ. Anh chả hư hỏng gì hơn những thằng khác cùng lứa cả, trừ em. Và thế là tuần nào anh cũng bị mắng thậm tệ. Bố luôn đưa em ra làm tấm gương sáng về một đứa trẻ mẫu mực.”

“Và 15 năm sau, anh trách móc em về chuyện đó?”

“Không... ừ, mà có. Nhưng anh nghĩ là em đã được giải thoát và đôi khi mọi chuyện trở nên tệ hại cũng là bình thường thôi. Giận dữ cũng là bình thường thôi. Thế là tự nhiên mà. Khi Bố nói với anh là sẽ chuyển đến sống

cùng em và Mẹ, anh đã phát điên. Không phải vì anh không yêu quý hai người mà vì anh chỉ muốn cuộc sống của anh cứ nguyên như thế. Anh đã vật vã với Bố hàng tháng trời, kể cả sau khi đã chuyển đến. Nhưng em... em đã đón chào bố con anh rất cởi mở, cố gắng để hòa hợp với bố con anh mà không may mắn nghĩ rằng chuyện này sẽ phá hỏng cuộc đời em. Em đã gọi Bố là Bố2 để làm cuộc sống của mọi người dễ chịu hơn, và em chưa bao giờ làm điều gì sai trái.”

Eric không biết chuyện gì xảy ra khi người ta không tốt. Khi người ta không còn đi chung đường với những gì người khác muốn.

“Đó là những gì anh định nói bằng từ ‘nhẹ nhõm’ khi em ở cùng với Greg. Đó là lần đầu tiên em không bị rào cản, không cố gắng để làm mọi thứ luôn đúng. Anh chưa bao giờ thấy em thư giãn như thế, ngay cả khi em ở cùng cái gã kia.”

“*Sean*. Tên anh ấy là *Sean*,” tôi rít lên.

“Uh, anh chàng đó. Khi ở với Greg, đó là lần đầu tiên em không nhét cuộc đời em vào khe đời của người khác. Đó là lý do vì sao em sáng bừng lên. Trái tim em đã tan băng. Không phải chỉ vì cậu ấy yêu em hay em yêu cậu ấy mà vì em cảm thấy được an toàn. Anh nghĩ, hi vọng, rằng nhờ đây, em sẽ dừng lại.”

“Dừng... dừng gì cơ?” Tôi hỏi mệt mỏi, lắng nghe bản thân mình đang sụp sụp và kiệt sức. Tất cả những mảnh mẩu đã bị Eric xĩa ra và quẳng xuống đất phải được thu dọn và gắn lại với tôi. Tôi không còn đủ năng lượng để làm việc đó.

Eric trả lời, “Em có biết em luôn luôn làm anh nhớ tới bộ phim nào không?”

Dừng gì cơ? Tôi hỏi trong tâm lặng khi lắc đầu.

“Ừ, không phải cả một bộ phim, mà là một cảnh trong phim *Heat*. Robert De Niro, anh nghĩ đó là Robert De Niro, hay Al Pacino nhỉ, không, không, đó là Robert De Niro...” Eric dừng lại, chắc là tôi đã lộ ra vẻ không ấn tượng gì lắm. “Dù sao nó cũng giống như cảnh khi *Robert De Niro* nói đại loại là, ‘Dừng có trong đời mình bất cứ thứ gì mà em không thể từ bỏ trong vòng 30 giây sau khi thấy bất thường.’”

“Anh định nói gì?” tôi trả lời.

“Anh nghĩ là đã rất rõ ràng rồi chứ.”

“Em có rất nhiều thứ không thể từ bỏ. Em, em đã mua một căn hộ! Và có một công việc cố định. Và...” tôi ngưng bật. Tôi không có vẻ như có nhiều thứ không thể từ bỏ trong ba mươi giây. Nhưng có ai không? “Dù sao, nếu trí nhớ của em vẫn chính xác, lần duy nhất nhân vật của De Niro dính vào một điều gì đó không thể từ bỏ, ông ta đã bị giết. Ông ta không nghe theo lời khuyên của chính mình.”

“Em lại như thế rồi. Trừ khi nó không dính dáng đến cuộc đối thoại mà em không thể dùng như một trò đùa để phỉnh phờ cách em từ bỏ chỉ trong năm giây.”

“Eric, em có những ràng buộc. Em không thể từ bỏ cuộc sống của em trong 30 ngày chứ đừng nói là 30 giây. Em có thể ổn định mà.”

“Vậy tại sao em lại từ bỏ mối quan hệ đã làm em hạnh phúc chỉ trong vòng năm phút? Nếu chỉ mất năm phút đã làm được, em đúng là một chuyên gia về chuyện chạy trốn đấy.”

“Em ư? Không hề.”

“Đúng, em là thế đấy. Đó là những gì anh định nói Amber à, về hi vọng rằng giờ khi đã thấy an toàn, em có thể không cần chạy trốn nữa. Nhưng không, cứ thấy nguy hiểm là em lại chọn đường khác. Đó là những gì em luôn làm, chạy trốn khỏi bất kỳ điều gì mà có vẻ chỉ hơi khác nghiệt.”

“Em đã làm ở Liên hoan hàng năm rồi và đó là một nơi khác nghiệt,” tôi trả lời.

“Đúng, khác nghiệt, nhưng nó ngăn em sống thực với trái tim mình. Em làm ở Liên hoan vì đó không phải là nơi em muốn thực sự.”

“Em yêu công việc của mình.”

“Anh không nghi ngờ điều đó. Nhưng em muốn thành đạo diễn. Anh biết em luôn muốn thành đạo diễn. Khi chúng ta còn nhỏ, em vẫn muốn chỉ đạo anh hay bất kỳ ai khác diễn vở *Monkey* và *The Water Margin* và *The Pretenders*. Đó là một cực hình ngu xuẩn với bọn anh vì em luôn đưa bọn anh những câu thoại hết sức kỳ cục và ngớ ngẩn. Đó là thời khắc duy nhất mà em làm chủ. Không ai có thể tranh luận với em vì em là người xem TV

nhiều nhất. Em muốn làm đạo diễn nhưng em không để bản thân mình nắm lấy cơ hội này vì em sợ thất bại; và như thế em sẽ không hoàn hảo nữa.”

Kịch bản tôi đang viết dở thoáng qua đầu.

“Em chạy trốn khỏi tất cả những gì quan trọng trong cuộc đời em vì làm việc đó dễ hơn nhiều là phải chạm đến đó và cảm nhận nó.”

“Em chẳng hiểu anh đang nói gì,” tôi thì thào.

“Đừng nói thế. Trong căn hộ của em, căn hộ mà em đã sống ở đó bao lâu nhỉ, bảy năm, vẫn còn nguyên những chiếc hộp còn đóng gói. Lần nào đến thăm em anh cũng tự hỏi liệu chúng có được mở ra không. Nhưng chúng vẫn nằm đó. Chờ em quyết định lúc nào lại chuyển đi tiếp.”

“Điều đó thì có nghĩa gì chứ?”

“Tất cả. Điều đó nói lên rằng em là một kẻ chạy trốn liên miên, em không bao giờ có ý định ổn định, bất kể em hạnh phúc thế nào. Em lại lặp lại điều này với Greg. Em chạy trốn cậu ta vì lẽ gì? Vì đã ngủ với ai đó trước khi đến với em? Ừ thì đó là Jen. Ừ thì cậu ta đã giấu diếm chuyện này. Nhưng đó là trước khi đến với em cơ mà. Em không thể bỏ một người nào đó vì anh ta đã ngủ với ai đó trước khi yêu em. Nhất là khi em cũng chưa bao giờ hỏi người ta chuyện ấy.

“Anh có thể hiểu vì sao em lại chạy trốn. Thứ nhất vì em đã từng nhìn thấy mẹ thu dọn đồ đạc để chạy trốn, và rồi sau đó bố em cũng chạy trốn. Em không thể chịu được việc người khác bỏ rơi mình nên em phải hành động trước. Em bỏ họ trước khi họ bỏ em. Nhưng chuyện đó lại luôn biến thành em chạy trốn chính mình trước khi họ bỏ em. Em tự làm mình tổn thương bằng cách biến mất và từ bỏ hoặc không dám trải nghiệm những gì có thể thực sự tuyệt vời nếu nắm bắt lấy phần bên kia của nỗi đau.”

Tôi ngả đầu lên thành ghế.

“Amber, một lần duy nhất trong đời, đừng chạy trốn nữa. Không phải bằng tinh thần hay thể chất. Một lần duy nhất trong đời, hãy nhìn xuyên suốt mọi chuyện. Hãy chấp nhận nỗi đau và xem mọi thứ có thể lấp lánh đến thế nào khi em nhìn nó từ phía khác.”

*

Eric ra hiệu “gọi cho anh” ngoài sân ga.

Tôi gật đầu khi đoàn tàu bắt đầu rùng mình lăn bánh.
Rồi chúng tôi vẫy tay tạm biệt nhau khi đoàn tàu bắt đầu khởi hành.

CHƯƠNG 33 - SỰ KHỞI ĐẦU CỦA...

Tôi mở cửa văn phòng SC của tờ Yorkshire Chủ nhật, và trong một khoảnh khắc, nghĩ đến khuôn mặt cau có của nhân viên lễ tân, người đã biết tôi qua hàng ngàn lần tôi đến tìm Greg ở chỗ làm. Chắc ông ấy đã báo cho Greg là tôi đến vì tôi thấy hắn đứng dậy, rất từ tốn.

Nhưng hắn không đi ra cửa, mà nói lớn, “Xin mọi người tập trung một phút!”

Khoảng 20 người trong văn phòng ngừng lại, một số người đặt điện thoại xuống, số khác thì tạm dừng đánh máy, số khác nữa ngừng cuộc nói chuyện và nhìn anh.

“TÔI MUỐN MỌI NGƯỜI ĐỪNG HỎI XEM TÔI CÓ ỔN KHÔNG NỮA,” anh nói tiếp. “NGƯỜI PHỤ NỮ TÔI YÊU ĐÃ BỎ TÔI VÀ BẠN BÈ THÌ CẮM GHÉT TÔI. TÔI CHẮC MỘT VÀI NGƯỜI Ở ĐÂY NÓI RẰNG TÔI LÀ ĐỒ CẶN BÃ VÀ NHƯ THẾ LÀ ĐÁNG ĐỜI TÔI LẮM. VẬY NÊN, HÃY ĐỂ TÔI YÊN. TÔI CHỈ MUỐN TẬP TRUNG LÀM VIỆC. XIN CẢM ƠN.”

Trông Greg như một kẻ thất trận khi hắn ngồi phịch xuống ghế. Tôi suýt nữa quay gót đi. Tôi không muốn làm việc này. Nhưng chạy trốn, như cách nói của Eric, là việc tôi giỏi nhất. Và tôi phải ngừng kiểu sống này lại. Tôi bước về phía bàn của Greg, khuôn mặt lờm chờm râu của hắn ngẩng lên nhìn tôi.

“Em nghĩ mình nên nói chuyện,” tôi nói.

*

“Em đã nghe thấy phải không,” Greg nói khi đang ngoáy ngoáy thìa trong ly capuchinno đánh bông, liếm lớp bọt trên chiếc đó và rồi lại ngoáy ngoáy thìa tạo thêm nhiều vòng xoáy. Nó làm tôi nhói lên khi nhận ra rằng đó cũng là thói quen của mình. Nó làm tôi muốn cáu, thật là một điều kỳ

diệu khi ai đó còn muốn uống cà phê với tôi. Thật ra thì chẳng có ai từng uống cà phê với tôi nhiều hơn một lần.

“Vâng, em đã nghe thấy,” tôi trả lời, “em nghĩ anh nói về em.”

Mặt Greg thoáng một nét ngạc nhiên, rồi tổn thương, rồi khuôn mặt hấn thấp thoáng một nét cười nửa miệng. “Anh nghĩ là anh đáng bị như thế lắm. Đúng vậy, anh đã nói về em.”

“Anh vẫn hay làm một kẻ thua cuộc như thế à?”

“Không. Nhưng từ khi mất hết cả bạn bè và em cũng bỏ anh, thật khó để giữ mọi việc ổn thỏa.”

“Anh chưa làm lành với Matt à?”

“Matt có những vấn đề của cậu ấy. Và những vấn đề đó có nghĩa là cậu ấy sẽ không nói chuyện với anh, hay gặp anh hay trả lời email của anh. Còn em và Jen thì sao?”

“Em sẽ gặp cô ấy sau khi hết giờ học.”

“Anh đi cùng thì có phiền không? Lâu rồi anh không được xem hai con mèo cắn xé nhau.”

Tôi nhướn mày. “Mèo cắn xé nhau? Chắc là gọi cảm lắm nhỉ. Thế lúc hai người đàn ông đánh nhau thì gọi là gì?”

“Một trận đánh nhau, đương nhiên.”

“Không phải hai con chó gầm ghè nhau à?”

Màu sắc trở lại khuôn mặt hấn, lớp quầng thâm dưới mắt chuyển sang màu xám khi hấn cười.

“Dù sao, em cũng không hiểu tại sao Matt lại mắng anh,” tôi nói. “Anh ta lừa dối vợ đã ba năm, và khi đi ‘công tác’ thì lừa dối Jen. Trong chúng ta, Matt là kẻ tệ nhất. Anh chỉ giữ kín bí mật của anh ta.” *Và ngủ với bạn gái của anh ta nữa.*

Greg đưa mắt nhìn tôi lạnh lùng và sắt đá như ánh mắt của Martha. Tôi không biết là hấn có thể nhìn như vậy. “Em muốn nói chuyện gì?”

“Anh nghĩ chuyện gì?” tôi lầm bầm. Thật khó khăn. Khó hơn tôi tưởng. Một phần con người tôi vẫn đang giận dữ, cảm thấy thật xuẩn ngốc và bị lừa dối và bị coi thường đến nỗi tôi muốn hất cả cốc trà của mình vào mặt

hắn. Phần còn lại của tôi, phần mà Eric đã nhìn xuyên thấu, thì sẵn lòng làm bất kỳ điều gì để lại được ở bên Greg. Bất kỳ điều gì.

Tôi vẫn cảm thấy như vậy mỗi khi hắn bỏ đi. Bất cứ ai đã từng đi qua đời tôi. Tôi sợ phải trở lại cảm giác của một cô bé con nhìn thấy mẹ mình thu dọn đồ đạc để bỏ trốn. Của một cô bé con một ngày kia đi học và nhận ra bố mình đã biến mất. Tất cả đều sụp đổ. Phòng ngủ của Eric trước kia là phòng làm việc của bố và khi tôi về đã trống trơn. Đồ đạc của bố trong phòng ngủ cũng đã biến mất và ông không bao giờ quay trở lại nữa. Không bao giờ. Cũng không bao giờ giải thích vì sao ông lại bỏ đi. Ông chỉ đóng gói đồ đạc và không bao giờ quay lại. Mẹ bảo ông sống ở một nơi khác và đến đúng thời điểm, có thể tôi sẽ gặp lại ông. Tôi không muốn Greg cũng biến mất như vậy. Hoặc bất kỳ như nào khác. Nhưng...

“Nhìn em có vẻ ổn,” giọng hắn dịu lại. Có lẽ anh thấy là tôi đang sợ. “Rất ổn.”

“Em đến nhà Eric. Anh ấy kéo em đi dạo suốt và cho em uống loại whisky pha dược liệu và ăn các thức ăn bổ dưỡng.”

“Chắc anh ấy căm thù anh lắm,” Greg mỉm cười buồn bã.

Đương nhiên là không. Nhưng đương nhiên là tôi cũng không nói ra. Tôi hít thật sâu, cố gắng tìm kiếm sức mạnh từ luồng không khí đang tràn vào cơ thể mình. Nguồn sức mạnh để tôi làm được việc này. “Tại sao lại là Jen?” tôi hỏi.

Greg đưa tay vuốt tóc, nhìn trần trời vào cốc cà phê. “Có nhớ lần anh tỏ tình với em, anh nói rằng anh đã làm tình một cách rất khó khăn với một phụ nữ theo đuổi anh không?”

“Vì lòng thương hại?” tôi lặng người. “Đó là Jen?”

Greg gật đầu. “Đó là Jen.”

“Có phải đó là chuyện anh muốn nói với em cái đêm mà anh đập vỡ đồ trong nhà em?”

Greg gật đầu, tiếp tục trò chơi với cốc capucchinno của mình.

“Vậy là em đã đúng, anh đã làm tình với một con bò.”

Miệng hắn nở nụ cười nhưng đôi mắt vẫn u tối. Tôi không hiểu tại sao hắn lại không lăn ra cười vì chuyện này. Thật buồn cười và nó là sự thật. Nó

buồn cười vì nó là sự thật.

“Hãy nói với em chuyện anh muốn kể đêm ở khách sạn đi.”

Greg lắc đầu, đưa tay lên che mặt. “Chuyện đó đã xa xôi quá rồi. Quá muộn rồi.”

“Kể cho em đi.”

“Anh không thấy để làm gì nữa.”

“Hãy kể cho em. Em đã quá giận dữ và tổn thương và sốc và điên khùng hôm đó. Nhưng bây giờ thì em muốn nghe.”

“Anh...”

“Hãy coi như mình đang ở trong phòng khách sạn. Em vừa đi dạo về và...” Tôi đi ra cửa tiệm cà phê và đứng lại nhìn anh. Tôi quay lại bàn. “Bây giờ anh nói, ‘Anh đã mong là em sẽ quay lại’, Và em nói, ‘Em không quay lại để nói chuyện, em chỉ muốn ngủ.’ Và rồi chúng ta vào giường, và anh nói...”

“Đó là trước khi có em. Ngay giây phút chuyện đó kết thúc, anh đã rất hối hận.”

“Anh không nên làm chuyện đó.”

“Anh biết, và từ khi chuyện đó xảy ra, chưa bao giờ anh thấy kinh khủng đến thế.”

Và rồi chúng tôi quay trở lại căn phòng khách sạn đó. Trời đã tối, ánh trăng xuyên qua cửa sổ tràn ngập trong phòng một màu huyền ảo. Vẫn còn một hố sâu giận dữ và choáng váng ngăn cách chúng tôi, “Tại sao anh lại làm thế?” tôi hỏi từ phía giường của mình, mặt vẫn quay về tủ quần áo.

Greg quay mặt lại phía tôi. “Cô ta làm cho anh cảm thấy mình đặc biệt.”

“Như thế nào?”

“Cô ta theo đuổi anh đã lâu, khi mới yêu Matt được khoảng một năm. Những khi chỉ có bọn anh với nhau, cô ấy đều tán tỉnh anh hoặc bảo rằng anh thật tuyệt và gợi cảm.”

“Không phải tất cả những phụ nữ đã ngủ với anh đều nói điều ấy sao?”

“Đúng, và anh vẫn luôn bảo Jen rằng đừng có ngốc nghếch thế hoặc lờ luôn đi. Nhưng, đêm đó, khi Jen gọi và bảo anh mang trả cho mấy cái CD

và băng video, anh đã uống rất nhiều. Anh không nhớ nổi là mình đã uống bao nhiêu nữa nhưng anh biết là anh không muốn dừng. Nina vừa gọi điện. Lần ấy, cô ta không nói theo kiểu mọi khi ‘anh là thằng khốn’ mà nói những điều thật kinh khủng nhưng anh biết đó là sự thật. Cô ấy nói anh luôn cô độc, rằng không người phụ nữ nào anh yêu sẽ ở lại bên anh vì anh không biết yêu ai cả.”

“Sao không gọi em? Anh vẫn gọi em vì những việc thế này cơ mà.”

“Anh đã cố. Anh đã nhắc điện thoại lên định gọi em nhưng rồi lại thôi. Thật nhục nhã quá, anh chưa bao giờ thấy mình rẻ rúng như thế, kể cả sau khi Kristy bỏ anh. Và lúc đó anh yêu em, anh không thể kể cho em những điều này. Dù em không hề tin đi chăng nữa nhưng chúng vẫn ‘ở đó’, vẫn sẽ lơ lửng đâu đó trong đầu em. Như kiểu em chỉ tin anh nửa vời.”

“Khi đến nhà Jen thì anh đã gần như không chịu đựng thêm được nữa. Anh lại uống tiếp và cô ta lại giở trò như mọi khi: chạm vào anh, ca tụng anh. Anh nhắc Jen và cũng tự nhắc mình về Matt. Cô ta mặc chiếc váy này...”

“Không phải anh viện lý do này kia đâu, anh hiểu, nhưng anh thấy ham muốn. Sau những gì Nina nói, anh muốn có một chút tình thân. Anh biết là anh không nên đáp lại Jen nên đã đứng dậy. Ra đến cửa, Jen bảo anh hôn cô ta. Anh hôn vào cổ Jen. Và cô ta hôn lại anh thật sự. Bọn anh ngã nhào vào nhau và bản năng anh cứ thế tiếp tục.”

Tôi thực sự vừa muốn vừa không muốn phải nghe những chuyện này. Tôi phải nghe vì sự minh mẫn của mình để không tưởng tượng ra những thứ tệ hại hơn như những nụ hôn đam mê, ánh sáng êm dịu, tiếng nhạc saxophone... nhưng tôi không muốn nghe vì đó là người yêu và bạn thân nhất của tôi. “Anh làm tình với cô ấy trên giường của Matt và Jen?”

“Đó không phải là làm tình. Chỉ là tình dục thôi. Chỉ là tình dục. Nhanh và vô nghĩa. Có thể với bất kỳ ai, nhưng đó lại là Jen.”

Tôi dịch vào giữa giường và nhìn anh.

“Ngay giây phút chuyện này kết thúc, anh biết mình đã làm một điều kinh khủng. Đó chính là những gì Nina đã nói. Anh là một kẻ có linh hồn

đòi bại. Anh nhớ là đã xin lỗi Jen và nói chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại. Và Jen bảo bọn anh sẽ nói về chuyện này trên giường.”

Vậy là họ đã ở trọn đêm với nhau?! Cơ thể mềm mại của cô ta tựa sát vào anh, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh và cô ta ngủ thiếp đi, bàn tay anh vuốt ve những lọn tóc vàng hoe của cô ta. Có lẽ anh còn kể chuyện cổ tích cho cô ta nữa.

“Cô ta muốn bọn anh về giường vì có lẽ như thế có vẻ chính thức hơn. Như kiểu bọn anh có thích nhau. Nhưng anh bảo rằng không, và anh bắt Jen hứa sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa. Rằng bọn anh hãy giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh về nhà và đập tan phòng mình. Nếu không, chắc anh sẽ lái xe đâm thẳng vào tường mát.”

“Jen chắc không thú vị lắm. Anh ngủ với nó rồi chạy mất.”

“Chuyện đó không dễ dàng đâu, nhất là khi anh biết những gì Matt đang làm. Nhưng rồi, cô ta biết anh là người thế nào. Anh là một thằng khốn. Cô ta đã nói điều đó bao nhiêu lần những năm qua? Cô ta phải biết là chuyện ngủ với anh sẽ kết thúc bằng một cuộc chạy trốn.”

“Sao anh không kể cho em những chuyện này?” tôi hỏi. “Anh kể cho em rằng Nina làm tình kém, anh gọi cho em từ đồn cảnh sát và khách sạn, vậy sao không kể cho em chuyện này?”

“Bởi vì nếu thế em sẽ không cho anh cơ hội nào nữa. Chúng ta sẽ không thể đến với nhau.”

“Anh không biết điều đó.”

“Có, anh biết. Em sẽ không cho anh lại gần em nếu em nghĩ anh tán tỉnh Jen, ngay cả khi...”

“Anh đã chờ đến khi em biết mọi chuyện. Chờ Jen kể lại cho em và chờ toàn bộ thế giới của mình sẽ tan tành ngay trước mắt. Mỗi lần em gặp Jen hay nói chuyện với cô ta, anh đều mong em sẽ biết sự thật. Đó là lỗi làm kinh khủng nhất của đời anh và anh luôn luôn hối hận về chuyện đó.”

Tôi không nói gì.

“Amber, anh yêu em. Anh chưa nói câu này với bất kỳ phụ nữ nào 5 năm nay rồi. Anh yêu em, anh không muốn mất em.”

Đây là câu nói làm tôi tan chảy. Làm tôi nức nở với Greg rằng tôi yêu anh, rằng anh không mất tôi vì bây giờ anh đã giải thích tất cả.

Nhạc nổi lên, máy cận cảnh vào những ngón tay đang đan lại của chúng tôi, cắt góc gần vào đôi mắt chan chứa nước của chúng tôi. Rồi chuyển sang cảnh mặt trời mọc: thế gian bừng sáng, và bạn hiểu là mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa. Cuối cùng thì tình yêu sẽ chiến thắng...

Tôi không phải đang ở trong bộ phim khôn kiếp đó.

Nếu tôi học được điều gì thì đó là tôi không phải đang đóng phim.

“Điều gì khiến anh nghĩ rằng anh chưa mất em?” tôi hỏi. “Điều gì khiến anh nghĩ rằng mỗi lần nhìn thấy anh, em sẽ không thấy cảnh anh đang làm tình với bạn thân nhất của em? Hoặc nghe anh dối trá khi em gần như đã tìm ra tất cả?” Mọi chuyện đã hết rồi. Tôi nghĩ mình đang nói với anh ta mọi chuyện đã kết thúc. Dù tôi không thể tự kiểm chứng lại thật ra mình thế nào vì tôi không thể. Tôi chưa từng nói chuyện kiểu này với một người đàn ông. Một người mà tôi quan tâm. Eric nói đúng. Tôi không bao giờ làm được việc này. Mọi người bỏ đi, tôi bỏ đi. Tôi chưa bao giờ tranh cãi như thế này.

“Điều gì làm anh nghĩ rằng em sẽ không tự hỏi liệu anh có đang so sánh em với cô ta?”

“Chuyện này không phải thế.”

“Nhưng làm sao em biết được đây? Em vẫn tự hỏi liệu có phải anh đến với em chỉ vì kiểu một giải thưởng an ủi. Nếu tất cả những gì anh muốn là Jen và em chỉ là một thứ giải trí nhất thời.”

“Anh không bao giờ muốn Jen.”

“Anh thể hiện điều đó theo cách thật buồn cười quá.”

Tôi luôn có một khả năng sáng suốt khác thường khi sắp sửa kết thúc một mối quan hệ. Tôi có thể nhìn thấy trước kết quả, tôi có thể nói cách mọi người nói, những lời mọi người kể hay không kể. Tôi có thể cảm nhận được nó đang đến nên tôi không bận lòng trả lại những thông điệp nửa vờ, không tìm sự khuây khỏa trong những email kiểu bạn bè. Và một khi ai đó phải bước ra khỏi cánh cửa, mong chờ hoặc nhượng bộ, tôi sẽ chạy trốn

trước khi chuyện đó có thể xảy ra, tôi sẽ không quay lại. Tôi sẽ không gặp gỡ và không diễn văn chia tay dài dòng. Nhưng nó có vẻ không ổn.

Greg cười, trầm và thô, như Mutley. Nhưng giọng cười của Greg không hài hước gì, chỉ là một âm thanh. Ánh trắng hắt vào mắt anh và chúng trở nên lấp lánh.

Anh đang khóc. Không phải cười mà là khóc. Anh hiểu. Anh hiểu tôi định nói gì. Ngay cả khi tôi không nói, anh cũng hiểu là mọi chuyện đã kết thúc.

Greg đưa tay lên ôm mặt và rơi tự do. Tôi biết anh đang giằng xé với lòng tự trọng và kiêu hãnh của mình, biết chúng đã bị tước bỏ khi anh khóc. Anh đã mất mọi thứ. Bạn thân nhất của mình, Jen. Và, nếu như anh đã từng tin như thế, người phụ nữ anh yêu.

Bất kể anh đã làm gì, anh cũng đang bị tổn thương. Và tôi không thể nghe ai đó rằng tôi thích chia tay và không làm gì cả. Tôi không thể nghe ai nói rằng tôi không hiểu chia tay là gì và không làm gì cả. Tôi dịch sang bên kia giường, choàng tay ôm lấy anh, vuốt ve mái tóc của anh và dỗ anh.

*

Căn phòng dần dần sáng lên. Bóng tối đã lùi xa nhường chỗ cho ánh sáng ban ngày. Căn phòng khách sạn tan biến và chúng tôi lại đang ở tiệm cà phê, chiếc giường biến thành chiếc bàn chúng tôi đang ngồi. Greg vùi đầu vào ngực tôi và ôm lấy tôi. Tôi cũng ôm anh và vuốt ve mái tóc anh. “Thôi nào,” tôi thì thầm, “để em đưa anh về nhà.”

CHƯƠNG 34 - KẾT THÚC

Jen mặc chiếc áo mưa màu xanh dương còn tôi mặc màu đỏ. Chúng tôi đã cùng nhau mua chúng ở siêu thị Leeds hai năm trước, giá mười bảng. Tôi đã quên là Jen sở hữu tất cả mọi thứ trừ những kiểu quần áo sang trọng.

Tôi không được phép vào trường nên chờ Jen ngoài hàng rào. Bây giờ là giờ tan học và nó đang kiểm soát việc đón đưa bọn trẻ con. Nó thoáng nhìn thấy chiếc áo màu đỏ của tôi và quay người lại.

“Chào cậu,” tôi nói từ phía ngoài hàng rào mắt cáo. Tim tôi đã nhảy lên tận cổ họng. Khi nói chuyện với Greg tôi có cảm thấy tệ đến thế này không nhỉ? Không gì so sánh được với cảm giác sợ hãi trong tôi lúc này. Chỉ một lỗi sai lầm, tôi sẽ mất Jen vĩnh viễn. Và điều đó... Tôi không thể tưởng tượng nổi. Cho dù chỉ là tưởng tượng.

“Chào,” nó đáp lời, giọng lạnh băng, và vẫn để mắt đến những đứa bé chạy nhảy trong sân chơi. “Tôi vẫn không biết mình cảm thấy thế nào về mọi chuyện, nên cậu hãy nói những gì cậu thấy cần thiết rồi đi đi. Tôi sẽ gặp cậu sau.”

Tôi thấy khó chịu, cố gắng hiểu nó định làm cái quái quỷ gì. Và, eureka! Tôi đã hiểu ra. “Cậu nghĩ là tôi đến để xin lỗi,” tôi nói.

“Dĩ nhiên.”

‘Vi lẽ gì?’

“Cậu đã mất tự chủ và nói những điều hết sức gây tổn thương.”

Tôi định nói toáng lên rằng chính nó đã làm tổn thương tôi hàng tháng trời nhưng rồi ngừng lại. “Tôi không đến để cãi nhau,” tôi nói, “hoặc xin lỗi.”

“Vậy cậu đến để làm gì?”

“Để xem chúng ta có thể làm gì để cứu vãn tình bạn.”

“*Tình bạn?*” Jen nhếch mép. “Nếu cậu thực sự là bạn tôi, cậu đã không biến mất khi tôi cần cậu nhất. Nếu thực sự là bạn tôi, tuần trước cậu đã phải

ở lại và nói chuyện. Vậy mà cậu lại biến mất, không nhận điện thoại của tôi, không trả lời tin nhắn của tôi. Không gì cả. Liên một tuần.

“Hồi đại học cũng vậy thôi. Cậu ra ngoài để mua sữa hoặc gửi thư gì đó, và tôi cũng không gặp cậu hàng giờ đồng hồ vì cậu bận gặp ai đó khác hay đi xem phim hoặc đi dạo. Một nửa thời gian tôi nghĩ là cậu chỉ ra ngoài mua sô-cô-la thôi và rồi không gặp lại cậu nữa, như những người đàn ông đó, đi mua thuốc lá và không bao giờ nghe đến họ nữa. Và khi cậu trở lại London cũng vậy, cậu không nói rằng cậu đã đi, với tôi, bạn thân nhất của cậu. Bà chủ nhà của cậu biết, sở điện Yorkshire biết, công ty ga British biết, kho Abbey biết, nhưng tôi thì không. Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này là khi cậu ra khỏi taxi, trả lại những thứ cậu đã mượn và nói sẽ gọi cho tôi khi cậu quay lại London. Gần một năm sau đó.”

“Tôi phải đi,” tôi chống chế khập khiễng. Có lẽ Eric đã có lý về chuyện nhiệt hay chạy trốn khỏi điều gì đó trong các vấn đề ba mươi giây.

“Tôi đã rất cần đến cậu tuần vừa rồi Amber ạ, cuộc đời tôi tan nát và rồi một lần nữa, cậu lại biến mất.”

“Vì tôi rất yêu cậu, Jen ạ, thậm chí tôi còn không thể kết tội gì về cậu trong mối quan hệ với Greg,” tôi trả lời.

Jen ra hiệu cho một cô giáo khác trông coi lũ trẻ thay mình rồi quay lại đối diện tôi. “Không có quan hệ gì với Greg cả. Greg ghét tôi.”

“Anh ấy không thế. Có thể anh ấy không thích cậu lắm nhưng anh ấy không hề ghét cậu.”

Tôi biết là không nên nói thế nhưng tôi không thể dừng được. Nó gần như là một phản xạ của tôi để Jen cảm thấy ổn hơn.

“Khác gì nhau chứ? Vấn đề là, tôi chẳng có mối quan hệ nào với Greg hết, và rồi nó biến thành tôi cũng chẳng có mối quan hệ nào với Matt.”

“Hãy kể cho tôi nghe về cậu và Greg.”

Jen lia một ánh nhìn giận dữ từ đôi mắt xanh, nhưng tôi không quay đi. Tôi nhìn thẳng vào nó. Jen không thể dọa tôi, bất kể ánh nhìn của nó dữ dội đến thế nào. Nó phải kể cho tôi nghe. Tôi sẽ đứng đây cả đêm nếu cần để nghe câu chuyện đó.

“Được, tôi và Greg,” nó nghiêng răng. “Khoảng hai năm trước, khi Matt và tôi đã yêu nhau được một năm, cả đám cùng đến một câu lạc bộ mừng sinh nhật Matt, cậu nhớ chứ? Cậu và Matt ra nhảy - hai người đều ghét nhau, nhưng đã nhảy cùng nhau thật. Tôi đến quây bar hoặc vào phòng vệ sinh gì đó... cũng không nhớ rõ lắm, và lúc về gần đến bàn thì trông thấy Greg. Anh ấy đang rũ ra ở ghế và uống bia ừng ực, nhưng anh ấy đang định làm gì đó, mặt anh ấy có ánh nhìn đó. Ánh nhìn hoàn toàn hạnh phúc, triu mến, vui vẻ... Tôi dõi nhìn theo ánh mắt ấy và thấy anh ấy đang nhìn cậu. Cậu làm cho Greg hạnh phúc. Anh ấy muốn cậu. Điều này làm tôi phát điên. Lại thêm một gã yêu cậu chứ không phải tôi.”

“Gì cơ?!”

“Bọn con trai yêu cậu, và Greg, người có thể có được bất kỳ cô nàng nào anh ta muốn, cũng vậy.”

“Họ không yêu tôi, họ là bạn của tôi.”

“Không phải thế, họ đều muốn cậu. Cũng như chuyện đã xảy ra giữa cậu và Ross hồi đại học.”

Ross là một trong những bạn trai của Jen. Tôi thích anh ta còn ít hơn cả Matt - ừ, có thể lắm, Jen có vẻ như có thiên hướng đắm đầu vào những thằng cha không ra gì. Ross có thói quen nhìn phụ nữ như muốn lột trần họ và tôi là một trong những cô gái đó. Khi cuối cùng anh ta cũng sán lại và chộp lấy ngực tôi, tôi đã kể với Jen. Anh ta biện hộ rằng tôi đã cố tình trêu ngươi và khiến anh ta nghĩ là tôi muốn thế. Vẫn cái lối bào chữa hiệu quả bất ngờ cũ rích ‘cô ta đòi anh làm thế.’ Jen vẫn tiếp tục đi với anh ta và chỉ canh chừng anh ta cẩn thận hơn. Nói cách khác là đảm bảo để tôi và anh ta không bao giờ ở riêng bên nhau.

“Điều đó thật sự làm tôi tổn thương. Cậu là bạn thân nhất của tôi...”

“Từ từ đã, khi cậu nói ‘chuyện đã xảy ra giữa cậu và Ross’, ý cậu là khi anh ta chộp lấy ngực tôi và sàm sỡ tôi?”

“Hai người đã kể hai câu chuyện khác nhau.”

“Jen, hẳn ta vẫn mò mẫm tôi. Đó không phải là một câu chuyện khác. Hẳn là đồ rác rưởi và tôi rất tiếc vì cậu đã phải chứng kiến hẳn đang lằng nhằng với một khác.” Họ chia tay khi anh ta bỏ rơi Jen - nó nghĩ rằng họ sẽ

quay trở lại với nhau ngay cho đến khi hắn nuốt cả lưỡi người khác ngay trước mắt nó.

“Anh ta vẫn nói mãi về chuyện cậu nữ tính thế nào và tôi nên học tập cậu những gì.”

“Cậu cần thêm bằng chứng gì nữa? Hắn là đồ rác rưởi.”

“Nhưng anh ta đúng. Đàn ông thích những người như cậu.”

“Sự thật gì chứ?”

“Amber, đàn ông, họ đều tôn trọng cậu. Họ tôn trọng cậu và rồi họ yêu cậu. Còn tôi, họ chỉ muốn làm tình hoặc họ quá sợ phải đến gần tôi. Tất cả đều có vẻ can đảm, nhưng thật sự chỉ là những anh chàng nhát gan.

“Và khi những chuyện này lặp lại vài lần cậu bắt đầu đặt ra những rào cản, cậu bắt đầu cư xử như cách họ muốn. Và cậu đạt được những danh hiệu như ‘trinh nữ băng giá’ hay ‘nữ hoàng băng giá’.

“Và cậu lại càng ra sức cư xử theo kiểu đó. Trong khi bạn thân nhất của cậu thì lại nhận được những lời tán tụng vì sự ấm áp, thân thiện và tốt bụng. Và đó là tất cả những gì cậu muốn. Được yêu. Ngưỡng mộ. Tôn trọng.”

Jen ngừng lại, nuốt khan nặng nhọc.

“Rồi. Matt đến. OK, anh ấy không đẹp trai như Greg nhưng Greg là một tay chơi, anh ta không muốn một mối quan hệ lâu dài. Anh ta không thèm nói tôi đến lần thứ hai. Nhưng cậu...”

“Đêm đó ở câu lạc bộ, chuyện lại diễn ra như thế. Greg đã thích cậu. Lại một lần nữa, Amber ấm áp và thân thiện có được một chàng trai. Và tôi quyết định đêm đó sẽ là điểm dừng. Nếu Greg muốn tiến tới với ai đó thì người đó phải là tôi. Không phải người ấm áp kia, không phải nhưng hấp dẫn kia, mà là tôi. Tôi bắt đầu tấn công anh ta.”

“Vậy cậu ngủ với Greg không phải vì muốn anh ấy mà để tôi không thể có được anh ấy? Cậu điên à?”

“Tôi không ngủ với anh ta.”

Nó đã lờ đi câu hỏi “Cậu điên à?” của tôi.

“Chẳng có gì tương tự với ngủ ở đây cả. Năm phút, tựa vào tường hành lang nhà tôi. Chóng vánh đến mức còn không kịp lấy bao cao su.”

Chúa ơi. LẠY CHÚA. Tôi nghĩ mình đã nghe điều tệ hại nhất. Tôi biết Greg cuồng tín về tình dục an toàn đến thế nào. Ngay cả khi đã không gặp tôi cả tháng, đã lột phăng quần áo tôi ra rồi thì vẫn phải chờ anh tìm một chiếc bao cao su rồi mới tiếp tục được. Nhưng không phải với Jen. Không phải khi anh làm tình với Jen. Và...

“Đó là một sai lầm. Anh ấy sẽ giết tao mất. Anh ấy sẽ vứt bỏ tao và rồi sẽ giết tao,” giọng của Jen vang vang trong đầu tôi. “Đó là lí do vì sao cậu đã rất hoảng sợ về chuyện có bầu,” tôi tiếp tục “Cậu nghĩ đó là con của Greg.”

Jen gật đầu.

Phi vụ đùa vui của cô và Greg đã ngốn của tôi 180 bảng. Cô chẳng hề đề nghị trả lại tôi tiền xét nghiệm thai hay đặt lại vé tàu. Cô cũng chẳng thêm cảm ơn tôi vì đã che giấu cho cô trước bố mẹ tôi. Không phải tôi cần hay muốn cô cảm ơn. Chỉ là sự thật. Sự thật. CÔ hăng nhẽ như thế là một đòi hỏi quá đáng với người bạn thân nhất ư?

“Ngày mà tôi kể với cậu rằng Greg đã tán tỉnh tôi là ngày Matt nói là họ đã uống với nhau và Greg đã thú nhận là anh ấy nghĩ cậu thật gợi cảm. Nên tôi kể với cậu về chuyện kia. Tôi biết cậu sẽ hỏi Greg và anh ta sẽ nhớ là tôi có thể tung hê cuộc đời của anh ta đến đâu nếu còn lảng vảng quanh cậu.”

Tôi phải hỏi lần nữa, “Cậu điên rồi à?”

“*Amber.*” Jen có thể hét to đến mức hầu hết bọn trẻ con đều giật mình túm chặt lấy tay bố mẹ. “Cậu có vẻ ngoài gợi cảm nhờ bộ ngực của cậu. Bây giờ hãy tưởng tượng là nhờ khuôn mặt của cậu đi. Cậu không hiểu làm một người xinh đẹp là thế nào đâu. Bọn con gái ghét tôi, bọn con trai thì không muốn tôi. Tôi muốn, dù chỉ một lần trong đời, có được những gì cậu có. Tôi chỉ muốn được một lần Greg nhìn tôi với ánh mắt triu mến như thế.”

Những gì Jen vừa nói thật chua xót, cay nghiệt. Đồ chó cái hỗn xược.

Đồ chó cái hỗn xược đã phạm phải một lỗi tôi không thể dung thứ. Cô đã gọi tôi là đồ xấu xí. “*Cậu không hiểu làm một người xinh đẹp là thế nào đâu.*” Tôi không bao giờ tin là chuyện này có thể được mang ra để nói thẳng tung giữa tôi và Jen. Không phải là chuyện bị gọi là xấu xí, khốn nạn

thật - tôi thà bị gọi là xấu xí còn hơn đàn độn - nhưng vấn đề là ai nói câu đó.

Khi bạn thân nhất của bạn không thể giả vờ là bạn xinh đẹp thì chả có lí do gì cô ta lại có thể là bạn thân nhất của bạn được. Bạn thân nhất để làm gì nếu không thể nâng đỡ cho lòng tự ái của bạn chứ? Tất nhiên, cô ta có thể nói với bạn nếu như màu son đó làm bạn nhìn thật rẻ tiền chứ không sang trọng như kiểu bạn muốn, hoặc là nếu bạn có dính một ít rau cải ở kẽ răng, hoặc cái gã đó chỉ đang giỡn chơi với bạn. Thực ra cũng không quá tệ nếu cô ta ngủ với Greg vì thực sự cảm thấy có cảm tình với anh ấy, tôi cũng chẳng thích thú gì nhưng nếu thực sự cô ta thích anh thì tôi còn có cách mà hiểu được.

Cô ta không nghĩ như tôi. Cô ta gọi tôi là béo, tôi cho qua. Cô ta nhét tôi vào những cuộc hẹn hò lộ bịch, tôi cho qua. Cô ta lừa dối tôi. Cô ta điều khiển tôi. Cô ta còn định quyến rũ cả anh trai thân yêu của tôi.

Và giờ thì cô ta bảo tôi là đồ xấu xí. Và đó là điều duy nhất quá kinh khủng đến nỗi bạn không thể cho qua trước khi bị chôn vùi dưới cả núi những lời bình luận hỗn xược và ác ý. Trước khi bạn trở thành một kẻ đàn độn nhất thế giới.

Một loạt những suy nghĩ về Jen chạy qua trong đầu tôi, như thể tôi đang lục tung cái tủ quần áo bừa bãi của mình. Những suy nghĩ tích cực bị tôi lôi ra và quăng xuống sàn nhà, xua đuổi những điều tốt đẹp vào trong một ngăn kín mít. Nào là “quan tâm.” Rồi là “sâu sắc”, “khích lệ”, “thân thiện”, “hoạt bát”, “thấu hiểu”, hấp dẫn”... tất cả, chất đông trong đầu tôi chờ được vút bỏ.

Tôi đã hoàn thành việc cướp phá tủ quần áo tinh thần của mình, thanh lọc những gì về Jen cho đến khi chẳng còn một chút suy nghĩ nào dành cho cô ta. Tất cả đều đã được tống vào sọt rác. Khóa chặt. Khóa chặt cô ta và cuộc đời tươi đẹp của cô ta.

Jen kết thúc bài độc thoại của mình về sự bối rối và nỗi đau của một cô nàng tóc vàng hoe trong một thế giới xấu xa. “VẬY ĐÂY, CHẴNG CÓ GÌ GIỮA TÔI VÀ GREG CẢ.”

“Cậu thật sự không cảm thấy gì về anh ấy sao?” tôi hỏi.

“Chỉ là bạn bè. Tôi còn yêu Matt. Tôi hiểu là không nên nhưng tôi yêu anh ấy. Giá mà tôi đã không gây ra chuyện đó với anh ấy.”

Chẳng bận tâm gì về những điều cô ấy đã làm với tôi. Không một chút hối lỗi. Hoặc giá mà cô ấy đã không gây ra chuyện đó cho tôi. Bởi vì Jen hiểu là cô ta có thể làm bất kỳ chuyện gì mình thích với tôi và tôi sẽ vẫn luôn ở đó. Cô ta hiểu nỗi sợ bị bỏ rơi của tôi nghĩa là tôi sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện.

“Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn nếu cậu cho Matt thời gian.”

Khuôn mặt của Jen bừng sáng. “Cậu nghĩ vậy ư?” cô hăm hở hỏi lại.

“Tôi chắc chắn là thế. Nhìn xem, cậu nên đi thôi, lớp dạy thêm của cậu sắp bắt đầu rồi. Tôi sẽ gọi cậu sau.”

“Ừ. Cả hai bọn mình đều chẳng còn ai nữa. Bọn mình ở với nhau thì hơn.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Tôi nhìn Jen lần cuối. Mái tóc vàng hoe cắt ngắn, khuôn mặt xương xương, cơ thể gầy gò quá đỗi. Rồi tôi bước đi. Mọi chuyện đã chấm dứt với Jenna Leigh Hartman. Tình bạn của chúng tôi đã kết thúc. Chúng tôi đã đến điểm dừng.

*“cái chuyện nặng xì sô-cô-la là sao đây? Hôm nào
mang cho tôi một gói bim bim nhé”*

CHƯƠNG 37 - ĐÁM CƯỚI CHẤN ĐỘNG

Chiếc thiệp mời ngạo nghễ nhìn tôi.

Tôi nhìn lại nó.

Tôi ngồi đây trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào nó, lật đi lật lại trong tay khi từ khi nó được gửi tới.

“Gì đây thế?” tôi hỏi người đưa thư đã mang nó đến cửa nhà tôi hai giờ trước.

“Thiệp mời đám cưới,” anh trả lời khi tôi ký tắt vào tờ giấy. “Tôi chỉ biết thế vì nó đã ở văn phòng vài tuần rồi nhưng chúng tôi được chỉ dẫn chi tiết là đến tận tối nay mới được giao, người đẹp ạ.”

Tôi mỉm cười với anh ta, cầm lấy phong bì và đi thẳng xuống bếp. Tôi lục tung cả lên để tìm sô-cô-la.

Từ khi... từ khi mọi chuyện xảy ra mấy tháng trước, tôi không ăn sô-cô-la nữa. Không ngửi sô-cô-la nữa. Không mua sô-cô-la nữa. Sô-cô-la làm tôi nhớ lại rằng tôi không hiểu mọi người, bất kỳ ai. Ngay cả bản thân mình. Thứ gần giống sô-cô-la nhất mà tôi vớ được trong bếp là bột ca cao sau tủ chén. Tôi vồ lấy nó trên giá và đút nguyên một thìa đầy ứ vào miệng. Ngay lập tức, nó ngấm đến từng mi-li-lít nước bọt trong miệng tôi và vón lại như xi-măng, nhưng tôi không thể ngừng lại nổi. Tôi tiếp tục nhét hết thìa này đến thìa khác vào miệng mình cho đến khi chiếc thìa chạm tới đáy hộp. Cho tới khi tôi bình tĩnh trở lại để có thể ra ghế ngồi và nhìn chăm chăm chiếc thiệp mời đó.

Rất nhiều chuyện đã thay đổi kể từ khi... từ khi. Trong đầu tôi chuyện đó biến thành như thế đấy. từ khi ... từ khi. Rất nhiều chuyện đã thay đổi trong ba tháng qua. Renée sinh con gái và đặt tên Johanne Jayne. Chúng tôi chưa làm lễ đặt tên nhưng chị đang lên kế hoạch rồi. Rất nhiều bộ phim được trình chiếu và mọi người đòi một tạp chí nổi tiếng phải quán xuyến nó. May mắn thay, tôi đã tước được điện thoại khỏi tay Renée trước khi chị ấy kịp

trả lời. (Dù đây cũng là điện thoại nhà riêng của chị - mọi thứ chưa thay đổi chóng mặt được đến thế.)

Martha đã chọn được váy cưới, tôi và Renée thì chọn được váy phù dâu - Martha hoàn toàn nghiêm túc trong chuyện phù dâu này. Tuần trước, con bé bảo tôi biết là nó định sẽ có bầu vào tuần trăng mật (Chúa giúp cho nguyên liệu của Tony).

Và tôi cũng đã hoàn toàn kịch bản của mình. Tôi có rất nhiều thời gian. Những buổi tối kéo dài vô nghĩa. Đôi khi, tôi cũng về nhà, nằm ườn ra ghế sofa, nhìn những vết ố trên trần nhà và đơn giản là suy nghĩ. Hàng giờ đồng hồ trôi qua nhanh như chỉ mới vài phút. Hàng phút trôi qua lâu như đã vài giờ. Mọi thứ đều tương đối. Thế là tôi bắt đầu tận dụng khoảng thời gian đó, những giờ đồng hồ quý giá đó và chúng kéo dài ra như vô tận. Khi đã hoàn thành, tôi đưa cho Anh chàng Người Sô-cô-la duyệt. (Giữa Anh chàng Người Sô-cô-la và tôi có một mối giao cảm đặc biệt. Càng gặp nhau nhiều, điều đó càng rõ ràng. Và ờ... ờ, tôi cũng đã khác.) Anh ta và tôi dành cả đồng thời gian để làm việc với kịch bản này. Chúng tôi đã dành cả đồng thời gian để tranh luận về nó. Anh ta thẳng thắn một cách tàn nhẫn còn tôi thì cũng đã khác. Tôi phản đối lại. Cũng chẳng mất gì nhiều nhận nếu tôi bất đồng với anh ta một cách thân thiết. Tôi có cảm nhận hết sức sâu sắc về kịch bản của mình. Nó là đứa con của tôi và không ai có thể xâm phạm đến nó. Không ai có thể bảo tôi là đoạn này nghe có vẻ không ổn lắm hay có nên sửa thành thế này thế kia chẳng. Và việc đó cũng thấm sang cả những lĩnh vực khác trong cuộc sống của tôi. Tôi đã khác. Nếu vẫn tiếp tục ăn sô-cô-la, vẫn nghĩ về sô-cô-la, thì tôi cũng sẽ thành một loại sô-cô-la không ai đem bán vì bây giờ tôi đã là một hỗn hợp tự do.

Mọi chuyện được giữ kín ở tận đáy sâu tâm hồn tôi, còn lạc, nho khô, mật ong thì được nổi lên bề mặt. Những gì khó khăn nhất tôi cũng đã vượt qua và nói về nó mà không hối tiếc hay không cúi kính nữa. Giờ đây, làm sếp nghĩa là tôi phải đối mặt với nhiều vấn đề khó khăn mà không được lo lắng. Tôi có những miếng vị ngọt ngào, nho khô làm tôi cười khúc khích. Tôi có những miếng vị ngọt khé cổ, mật ong làm tôi khóc vào đoạn cuối những bộ phim truyền hình kì cục (tất cả những gì mọi người cần làm đều

chỉ là nói câu, “Anh yêu em” và tôi hiểu là họ sẽ lại đá nhau). Tôi có miếng vị caramel làm cho mọi người cần đến tôi - tôi nhận ra là mọi người ở gần tôi đều tôn trọng tôi như đã từng đối với Renée. Đúng vậy, tôi đã khác.

Greg đã trung thành với lời nói của mình và không gọi điện. Không e-mail. Không nhắn tin. Không gặp gỡ. Không viết thư. Công nghệ có tác dụng tốt thế đấy, nó nhắc cho bạn rằng ai đó đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của bạn đến mức nào.

Jen thì gọi điện, e-mail, viết thư. Nhưng tôi không nhận điện thoại. Nếu tôi trả lời điện thoại của nó ở chỗ làm thì tôi bảo là sẽ gọi lại sau và chẳng bao giờ làm thế. Tôi và Jen không thể quay lại với nhau.

Matt. Tôi chẳng biết gì về Matt. Tôi không quan tâm, vậy thôi.

*

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc thiệp mời. Phong bì màu kem, loại giấy dày. Đắt tiền.

Có lẽ tôi nên xé đôi và quảng đi. Tôi không thể đến dự đám cưới của Matt và Jen nếu không nhận được thiệp mời. Hoặc, có thể đó là của Greg. Tôi đã đọc được tin từ *Thời báo Chủ nhật* tháng trước là anh đã đến Dublin. Dublin, nơi người yêu cũ xấu xa Kristy của anh sống. Chắc chắn anh sẽ tìm lại tất cả những bạn bè cũ ở đó. Liệu anh có thực sự định làm vậy hay không tôi cũng không chắc lắm. Làm sao tôi giải quyết được chuyện này? Làm sao tôi có thể vượt qua được chuyện Greg chuẩn bị cưới? Nó không còn đau đớn như trước nữa. Nó cũng không còn là điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí tôi mỗi sáng và là điều cuối cùng tôi nghĩ tới mỗi đêm. Giờ tôi chỉ thỉnh thoảng mới nghĩ tới nó. Chỉ bốn hay năm lần một ngày.

Tôi luôn ngón tay dưới mép phong bì, mở nó ra. Tôi kéo chiếc thiệp màu kem ra. OK, thở sâu nào. Đọc.

Tim tôi ngừng đập. Ngừng thực sự. Khoảnh khắc đó, tôi phải cố vật lộn để thở, để tim tôi lại đập trở lại, cảm thấy sự sống đang dần rời xa cơ thể mình. Tôi thực sự đã bị đau tim. Tôi đâm thành thịch vào ngực mình, cố gắng nhét không khí vào buồng phổi.

Thiệp ghi:

Trân trọng kính mời đến dự đám cưới của:

Eden Salpone
Và
Leonard Hampton

Tôi lật ra sau.

Ngày mai.

Mẹ và BỐ2 của tôi sẽ cưới nhau vào ngày mai. Lúc ba giờ. Tại phòng đăng ký địa phương ở Lewisham. Ngày mai. NGÀY MAI.

Tôi tua lại tất cả những cuộc nói chuyện với hai người trong vài tuần qua. Chẳng có gì cả. Chẳng có gì đã động đến lễ cưới cả. Không chút nào dính đến chuyện “hợp pháp hóa mối quan hệ”. Không nhắc gì đến chuyện cưới một người đã ngủ cùng mình. Chính Mẹ đã nói điều này là không thể cơ mà. Chẳng phải chúng tôi đã cãi nhau rất nhiều lần vì chuyện này hay sao?

Mẹ không nói, “Mẹ đã bảo rồi mà,” khi Eric kể với mẹ là tôi đã chia tay với Greg - tôi không biết làm sao để báo chuyện đó với hai người - nhưng cũng chẳng nói, “Mẹ đã tưởng mối quan hệ này sẽ tồn tại lâu dài.” Thực ra, mẹ là như vậy, có phần dửng dưng. Chính BỐ2 là người đã luôn cố gắng ép tôi thử quay lại với Greg lần nữa. “Sao con không gọi cho Greg, con yêu?” ông nói trong một cuộc điện thoại đêm. “Thử lần nữa xem. Hai đứa đã rất hợp nhau.”

Tôi dám cá là Eric biết chuyện. Họ đã đồng lõa giữ kín mọi chuyện với tôi vì tôi vẫn còn đang để tang cho mối tình được dựng nên từ những lời nói dối và lừa gạt của mình. Được thôi, tôi sẽ cho Eric biết...

RENG! Người tôi giật nảy lên. Điện thoại réo vang.

“SAO KHÔNG KỂ CHO ANH HẢ?” Eric hét văng lên trong điện thoại.

“SAO EM KHÔNG KỂ CHO ANH CÁI GÌ? SAO ANH KHÔNG KỂ CHO EM?” tôi cũng hét lại.

Ngừng. Thở nặng nhọc. “Nghĩa là họ cũng không nói với em?” Eric hỏi.

“Eric, họ chẳng bao giờ kể cái quái gì cho em cả. Nhất là chuyện này.”

“Thậm chí để làm em vui lên vì vừa chia tay với Greg?”

“Không luôn.”

“Họ gửi cho anh và Arri hai vé máy bay. Họ điên rồi. Sao lại là bây giờ chứ? Mà sao lại phải giữ bí mật?”

“Có lẽ... em không biết. Ôi, em thật sự không hiểu nữa.”

“Gọi cho họ xem. Em gọi Mẹ, còn anh sẽ gọi di động cho Bố.”

“OK, nói chuyện tiếp sau.”

Tôi giữ điện thoại trong tay, ấn vào nút tắt và lại RENG.

Suýt nữa thì điện thoại rớt khỏi tay tôi. Lóng ngóng một lúc rồi tôi cũng đưa được lên tai.

“Con nhận được chưa?” Mẹ hỏi.

“Gì ạ? Nhận được gì ạ?” tôi hỏi, cảm thấy thật ngu si và ngờ nghệch.

“Thiếp mời,” mẹ trả lời vẻ sốt ruột.

“À, thiệp mời đám cưới của mẹ mà mẹ chẳng kể gì hết cho con ấy hả?”

“Chúng ta muốn làm con ngạc nhiên.”

“Vâng, con đã ngạc nhiên kinh khủng đấy.”

Mẹ ngừng lại. Chắc là chờ đợi điều gì đó. “Mẹ chờ con nói đây,” Mẹ bảo.

“Nói gì cơ chứ? À, con xin lỗi, chúc mừng mẹ. Trừ con sóc ra thì chúc mừng mẹ. Con thực sự mừng cho mẹ.”

“Không phải thế, Amber. Con đã rất giận, mẹ có thể cảm thấy thế.”

“Giận vì lẽ gì cơ chứ?” tôi hỏi.

“Mẹ lại cưới Leonard sau tất cả những gì đã nói về con và Gregory.”

“Mẹ à, con thực sự mừng vì mẹ đã cưới Bố2. Con tôn thờ ông ấy. Chỉ là một cơn sóc thôi. Con không giận gì cả. Sao con lại phải giận chứ?”

“Mẹ sẽ không đánh đổi những năm cuối đời cùng Leonard với bất kỳ thứ gì. Mẹ hạnh phúc với những gì có được, và điều đó làm mẹ nhớ đến con và Gregory. Con cũng đã hạnh phúc biết bao với Gregory. Leonard kể lại cho mẹ những gì Gregory đã nói về con. Cậu ấy tôn trọng con thế nào. Mẹ đã không biết, mẹ đã tưởng một cách đơn giản là cậu ấy lợi dụng con.

“Mẹ đã tự trách mình khi con chia tay với cậu ấy vì có thể lí do là vì những gì mẹ đã nói. Mẹ chỉ là là cậu ấy đến với con quá nhanh. Mẹ sợ con sẽ đau đớn.

“Mẹ lo cho con, Amber à. Mẹ lo là con không nhận ra chúng ta tự hào về con đến nhường nào. Chúng ta luôn tự hào về con, về những gì con làm. Nhưng chúng ta lo là con sẽ không bao giờ kết hôn và có một gia đình đầy đủ. Con đã sống cô độc quá lâu và mẹ lo thế. Chúng ta không muốn đám cưới này sẽ làm con không muốn ổn định cuộc sống.”

Mẹ ngừng lại lấy hơi và tôi nhảy vào. Những gì mẹ vừa nói thật là chuyện trọng đại, và nó là khúc dạo đầu cho một cuộc nói chuyện vô tiền khoáng hậu giữa hai mẹ con tôi. Một số người cần những lời tâm sự cởi mở như thế, nhưng không phải tôi. Không phải với mẹ tôi. Mẹ và tôi như thế này là rất ổn rồi. Chúng tôi không cần những nỗ lực chia sẻ cảm xúc để gắn bó với nhau. Nếu tôi học được điều gì đó trong ba tháng vừa qua thì đó là bạn phải chịu trách nhiệm với vai trò của mình trong một mối quan hệ. Bạn, và chỉ bạn mà thôi. Rằng cách bạn đối xử với người khác quan trọng hơn nhiều cách người ta đối xử với bạn. Nếu bạn không thích cách ai đó cư xử với mình thì hãy thay đổi nó. Còn nếu không thì cũng giống như bạn bảo người ta cứ đối xử với bạn như vậy cũng được. Giống như cuộc đời tôi. Mẹ, Bố và Bố 2 luôn kì vọng ở tôi nhiều nhất vì tôi luôn cho đi. Tôi là một đứa con gái ngoan nên họ kì vọng một đứa con gái ngoan. Eric không mất đi tình yêu của họ vì anh xấu hay vì anh làm những gì anh muốn. Nếu tôi lấy một trang nào trong quyển sách cuộc đời của Eric, làm những gì tôi muốn thay vì tự làm mình hao mòn trong việc nghĩ xem ai sẽ ghét tôi vì cách cư xử đó thì tôi đã hạnh phúc hơn. Tôi đã phần nào làm những gì mình muốn; và tôi cũng tìm được những người yêu thương tôi thực sự, những người gắn bó với tôi thực sự. Đó là lý do vì sao mà tôi yêu quý Eric đến thế: anh luôn muốn tôi sống thành thực với bản thân mình. Vì sao tôi yêu Jen; tôi đã tưởng nó không cần gì ở con người tôi hơn là để tôi là chính mình. Và vì sao tôi lại yêu Greg hơn tất cả. Bởi vì, hơn hết thấy mọi người, anh luôn khiến tôi là chính mình - đôi khi là không chủ định bằng cách cư xử mãnh liệt của anh làm tôi nổi điên. Như tất cả mọi người trên trái đất này có thể thấy được rằng - và nói được rằng - tôi được thư giãn khi ở cùng Greg. Thư giãn để là chính mình. Tôi có được những khoảnh khắc yên tĩnh. Tôi có thể nhìn thấy mình đang ở đâu trong thế giới này. Và điều đó cũng dừng lại khi

anh bỏ đi. Tất cả những nhận thức này đến khi tôi suy nghĩ về mọi chuyện. Rất nhiều tiến triển. Rất nhiều trưởng thành.

Nên tôi không cần những cuộc nói chuyện thế này với Mẹ nữa. Tôi không muốn mẹ phải lột trần bản thân với tôi vì cảm giác tội lỗi. Không cần mẹ phải giải thích vì sao lại lạnh lùng và không ở đó khi tôi cần mẹ vì tôi đã hiểu tất cả. Mẹ và tôi không bao giờ là những người bạn thân, tôi cũng không muốn mẹ là bạn thân. Tôi muốn mẹ là mẹ của tôi. Để yêu tôi và quan tâm đến tôi vì chúng tôi liên quan đến cuộc sống của nhau. Không cần những cuộc nói chuyện sâu sắc và tình cảm để có được điều đó.

“Giá mà mẹ nói với con về đám cưới sớm hơn,” tôi ngắt lời. Chuyện chủ đề. “Con không có gì để mặc cả.”

“Mẹ đã nhắc con phải mua một chiếc váy cho những dịp đặc biệt,” Mẹ nói, nhẹ nhàng theo chủ đề mới. Tôi có thể nghe thấy sự nhẹ nhõm trong giọng nói của mẹ. Mẹ cũng không muốn phải nói chuyện một cách sâu sắc và tình cảm. Mẹ đỡ con đau, mẹ nào con nấy.

Thiên đường đã mở rộng và đám đồng ca các thiên thần cất vang tiếng hát khi mọi chuyện đã trở nên rất rõ ràng. Đó là lý do vì sao, ở tuổi 30, Mẹ đã mặc cho tôi chiếc váy đó và cho Eric bộ com-lê đó. Đó là lý do vì sao cả hai người rung rung khóc khi tôi bước ra từ phòng thay đồ. Đã gần ấy tuổi, nhìn hai người thất ngớ ngẩn - họ đang xúc động vì lần tiếp theo nhìn thấy tôi mặc bộ váy này sẽ là ngày cưới của họ.

Cha mẹ tôi sắp cưới nhau. Thật là một chuyện ngớ ngẩn điên khùng và tuyệt diệu.

“Con sẽ đón chuyến tàu đầu tiên sáng mai. Hi vọng là con sẽ xuống kịp.”

“Nên như thế, con gái, con là phù dâu duy nhất đấy.”

“Chắc chắn là con sẽ đến mà. Cho con nói chuyện với Bó2, con chắc là bố đang nói chuyện với Eric.”

*

Tôi lướt qua đám đông ở ga King's Cross, chợt nhận ra Giáng sinh đã gần kề. Những đồ trang trí, những bài hát thánh ca, những vòng hoa Giáng sinh lung lẳng ngoài cửa sổ các cửa hàng. Tôi đã quên mất Giáng sinh. Tuần sau thôi. Bầu không khí ấy đã bao quanh tôi nhưng tôi như bị cách ly

với chúng. Chúng mang một ý nghĩa khác với tôi. Với một gia đình thì Giáng sinh luôn luôn là một khoảng thời gian tuyệt vời ấm cúng. Tôi và Jen đã đón Giáng sinh cùng nhau hai lần, say bí tỉ và ăn đồ đông lạnh, được bảo toàn với nỗi sợ về những gì liên quan đến gia đình trong Giáng sinh. Năm nay, tôi chẳng nhận ra là Giáng sinh đang đến, tôi thậm chí còn chẳng nghĩ đến chuyện sẽ đón Giáng sinh ở đâu. Có lẽ tôi sẽ ở một mình vì Mẹ và Bó2 còn đi nghỉ tuần trăng mật, Bó1 thì đang ở Ghana, Eric và Arriane có lẽ cũng cần có không gian riêng. Giáng sinh một mình không còn là một viễn cảnh đáng sợ như trước nữa.

Hôm qua tôi đã nói chuyện điện thoại liên tục hai giờ với Mẹ và Bó2. Thật tuyệt. Tôi duyệt lại lần nữa các chuẩn bị, các nhiệm vụ của tôi, danh sách những người họ hàng mà tôi sẽ đón tiếp.

“Con không nên tăng thêm cân nào nữa,” Mẹ nói trước khi gác máy, “chiếc váy đó vừa khít với con rồi.”

Nếu có thay đổi gì thì chắc chắn là tôi đã giảm cân. Từ khi... từ khi, tôi dành thời gian làm việc bên máy tính nhiều hơn ăn uống. Chiếc váy sẽ rộng thùng thình.

Có ai đó vừa lướt qua, dáng đi quen thuộc bước qua đám đông ở sân ga hút lấy ánh mắt tôi, ngắt quãng dòng suy nghĩ của tôi. Cao lớn, nhưng mái tóc - mái tóc xanh đen cắt ngắn. Gần như cạo trọc. Tôi chỉ nhìn được phía sau của người đó, như là một ánh đèn lướt qua tâm trí. Greg.

GREG.

Tôi suýt gọi tên anh, rồi chợt nhớ ra Greg đã không còn là gì trong cuộc sống của tôi nữa. Vậy thì ngay cả khi con người với mái tóc bất bình thường đó là Greg đi chăng nữa, tôi định nói gì đây? “Xin chào” ư?

Người đó biến mất trong đám đông, một điều gì đó thân thuộc lướt qua giữa đám đông xa lạ.

Có lẽ tôi sẽ viết e-mail cho Greg khi quay về. Tôi chắc là anh muốn biết bố mẹ tôi đã kết hôn. Chỉ báo với anh vậy thôi. Không hơn không kém.

Tôi hướng về phía tàu. Tôi sẽ phải dừng lại trên đường về nhà để mua một đôi giày phù hợp - Mẹ sẽ ngắt mắt nếu tôi đi trên tám thảm đỏ bằng giày thể thao.

*

Eric và Arri đã ở phòng đăng ký để đón khách; tôi chờ Mẹ chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. Tôi không được phép nhìn thấy Mẹ cho đến khi đã xong. Ngôi nhà đầy chật những người họ hàng bên ngoài của tôi, đầy những người năm thì mười họa tôi mới gặp và chắc là sẽ còn tiếp tục gặp như thế. Không khí ấm áp và vui vẻ; những cuộc tán gẫu rộn ràng và đầy hào hứng.

Chuông cửa vang lên. Ai đó đã kịp ra trước khi tôi trả lời.

“Amber à?” một giọng nói thân thuộc cất lên hai giây sau đó.

Tôi tê cứng đến từng đầu ngón tay. *Không thể được. Không thể nào như thế được.* Tôi từ từ ngược mắt lên. Như thế. Thật sự là thế.

“Bố?” tôi nói.

Bố tôi, người bố thực sự của tôi, người đã sinh ra tôi đang đứng ở ngưỡng cửa. Ông không cao hơn tôi nhiều lắm, mái tóc muối tiêu, mặc một bộ com-lê màu xanh với chiếc sơ-mi màu kem và cà-vạt xanh biển; rất giống với bộ mà bố mẹ tôi đã mua cho Eric.

Trước khi tôi kịp hỏi sao ông lại có mặt ở đây, một sự im lặng đột ngột bao trùm lấy căn nhà. Mẹ vừa xuất hiện trên đầu cầu thang.

Cổ họng tôi nghẹn lại, nước mắt trào ra. Mẹ mặc một chiếc váy màu kem cổ cao thêu chỉ vàng. Mẹ choàng một tấm voan màu vàng kem trên tóc.

“Em đẹp quá,” bố tôi nói. Bố đã nói đúng lời tôi định nói và tôi suýt ngất. Bố tôi *chưa bao giờ* nói những lời như thế. *Chưa bao giờ.*

“Amber, mẹ quên không nói với con, bố đến để dẫn mẹ ra trong buổi lễ,” mẹ nói. Như thể việc chồng cũ của mình - người mà con gái mình đã gần như quên mất, người mà chính mình cũng đã chẳng nói chuyện trong suốt mười mấy năm qua - sẽ dẫn mình ra trong buổi lễ là điều bình thường nhất trên thế giới này.

*

Bản nhạc đám cưới vang lên khi tôi dẫn bố mẹ mình đi xuống tầng hầm đồ của phòng đăng ký.

Có lẽ tôi sẽ không kể cho Greg nghe chuyện này. Đây là điều kỳ cục hạng nhất. Bố mẹ tôi, những người ghét nhau đến thế, những người đã biến

thời thơ ấu của tôi thành địa ngục đều đang ở đây. Tay trong tay, đi đến trước bục lễ nơi người bố thứ hai của tôi đang chờ để kết hôn với mẹ.

Ánh nhìn của Eric cũng không sáng sủa hơn tôi là mấy.

Tôi nhìn qua gần sáu mươi khuôn mặt ở phòng đăng ký, thử xem họ nghĩ gì. Tim tôi thót lại. Rồi đập điên loạn trong ngực. Lại là cái người ở ga King's Cross đó, người nhìn từ phía sau giống hệt Greg. Người đang hướng về phía cô dâu đi sau lưng tôi, khuôn mặt hiện rõ ràng vì mái tóc đã gần như cạo trọc. Ánh mắt của người đó rời khỏi cô dâu và dán chặt vào tôi. Những viên sô-cô-la Minstrels lớn sáng bóng nhất bắt gặp mắt tôi.

Tôi bước hụt một bước nhưng rồi thăng bằng được ngay trước khi ngã đập mông. Đôi mắt đó, cũng như khuôn mặt đó, hoàn toàn vô cảm. Chúng không nhìn tôi nữa mà quay lại với bố mẹ tôi. Tôi cũng không nhìn anh nữa và cũng dừng chân lại vì đã đến nơi, đến bục kết hôn.

Rời khỏi vị trí phù dâu, tôi vẫn có thể cảm thấy đôi mắt của Greg dõi theo sau lưng mình.

CHƯƠNG 38 - KẾT HÔN VÀ NHỮNG ĐÚA

TRẺ

Anh sẽ làm tình với con nhỏ đó.

Tôi chắc chắn thế. Anh vừa tựa lưng vào ghế, tay đút túi quần, đôi mắt dán vào cô ta, tập trung vào khuôn mặt. Giống như cách anh hay nhìn tôi. Mà nữa, có lần anh đã nói với tôi rằng lần làm tình tuyệt vời nhất của anh là một đám cưới. Và cô ta thì thật là rục rỡ. Cô ta, một trong những anh em họ xa độc thân của tôi (bên đảng Eric) với mái tóc dài vàng óng và dáng người thanh mảnh, chắc chắn sẽ laov ào Greg như con thiêu thân ngay giây phút mọi người đến hội trường. Có lẽ cô ta đã chú ý đến anh từ lúc ở phòng đăng ký, khi anh còn đứng một mình và nhất quyết chiếm lấy anh. Anh cũng chẳng tỏ vẻ gì trốn tránh.

Đoán xem. Đoán xem ai sẽ làm tình đêm nay. Ngay tại đây. Có khi tôi còn đi... tôi uống nhiều quá rồi. Quá nhiều, quá nhanh, với một cái dạ dày rỗng tuếch. Mọi thứ đều lờ mờ và chao đảo. Tôi không uống đủ để tự ngăn mình uống tiếp. Ngậm đầy miệng sâm-panh, tôi tránh không nhìn hai kẻ đang tán tỉnh nhau mà nhìn chăm chăm xa xôi hơn quanh phòng. Eric đang làm quen với bố tôi. Họ ngồi riêng trong góc, ăn buffet trên đĩa giấy và nói chuyện.

Tôi vẫn chưa thể tin nổi là Bó1 đang ở đây. Bó2 đã báo cho tôi trước là quan hệ giữa Mẹ và Bó1 có tốt hơn trong hai tháng qua. Mẹ đã gọi cho bố và mời bố đến đám cưới vì muốn có một khởi đầu hoàn toàn mới. Không phải dành cho mẹ, không phải cho Bó 2, không phải cho Bó một. Mẹ muốn một khởi đầu hoàn toàn mới cho tôi. Mẹ muốn tôi, Bó 2 kể, hiểu rằng nói chuyện với cả hai người đều rất bình thường. Cũng rất bình thường khi ở cùng người này và không phải lo lắng người kia sẽ phát hiện ra. Không phải cảm thấy có trách nhiệm để hai người hạnh phúc.

“Mẹ muốn con hiểu là những gì xảy ra giữa họ sẽ không lặp lại với con,” Bô2 nói. “Không phải mẹ con chưa bao giờ nói điều này, con gái ạ. Con hiểu mẹ con thế nào mà. Mẹ có thể nói hàng ngàn điều mà không hé miệng lấy một từ.” Tôi cười với Bô2. Thật kỳ cục khi một người như Mẹ đến tuổi này lại gặp được một người đàn ông nói những điều như thế về mình. Kỳ cục, nhưng thật tuyệt vời. Cuộc sống của tôi đã không khác đến thế nếu mẹ không sống cùng Bô2 sau khi Bô1 bỏ đi. “Con biết đấy, con gái yêu, mẹ con và bố con không muốn con sống cô độc vì con sợ bị tổn thương.” Bô2 thêm vào câu bình luận cuối cùng, ánh nhìn hướng về phía Greg.

Tôi cũng nhìn theo. Anh vẫn đang nói chuyện với người phụ nữ đó, và không phải tôi tưởng tượng ra đâu, cô ta đã đứng gần anh hơn. Họ sẽ ngủ với nhau. Tôi lia ánh nhìn giận dữ của mình đi nơi khác, quay lại chỗ Eric và Bô1.

“Đến nói với cậu ấy đi,” Arriane thì thào vào tai tôi.

“Ai, Eric á?” tôi hỏi.

“Không, anh chàng đẹp trai tóc đen mà em cứ nhìn chăm chăm ấy. Người đã nhìn em chăm chú suốt buổi lễ và diễn kịch dở tệ việc lờ em đi ấy.”

“Bọn em chả có gì để nói với nhau nữa cả.”

“Thôi nào cung, chị chưa có dịp cảm ơn em vì đã rất tế nhị nói với Eric về chuyện trẻ con. Anh ấy thật không Eric chút nào trong chuyện đó. Chị không hiểu được và cảm thấy anh ấy đang né chị. Nhưng những em nói đã xoay chuyển mọi chuyện. Bọn chị đã nói chuyện lại với nhau sau đợt cuối tuần anh ấy ở chỗ em. Nói chuyện chứ không phải cãi nhau.”

“Không cần cảm ơn em đâu Arri,” tôi trả lời. “Chỉ cần đặt tên em bé đầu lòng của chị theo em là được. Con gái hay con trai cũng được, em không cầu kỳ đâu.”

Arri phá lên cười. Chị đúng là người chị gái mà tôi không có. Tôi yêu chị biết bao. Tôi không bao giờ tha thứ cho Eric nếu anh bỏ rơi chị. Thật sự thì tôi cũng có thể tha thứ, vì tôi có thể tha thứ cho Eric mọi chuyện, nhưng tôi chắc chắn sẽ làm anh phải thật khôn đốn.”

“Chị cứ cười đi, nhưng em nghiêm túc đấy,” tôi nói. Tôi bước lên một bước và quàng tay qua người chị và nói tôi yêu chị biết bao. Đúng là tôi đã uống nhiều quá rồi.

“Em đã bảo Eric là đừng để những thứ có thể không xảy ra ngăn cản anh trở thành người anh có thể trở thành. Trong trường hợp của em, điều tồi tệ nhất đã xảy ra, Greg đã ngủ với bạn thân nhất của em, bọn em chia tay. Những gì có thể không xảy ra đã xảy ra. Nhưng em vẫn tồn tại. Em hiểu là em có thể vượt qua những tình huống xấu nhất. Vậy thì đến nói chuyện với anh ấy đi. Những gì em sợ có thể sẽ không xảy ra đâu mà kể cả có đi chăng nữa thì em cũng vẫn tồn tại mà.”

Tôi lắng nghe từng lời của chị. Rồi tôi lắng nghe ý nghĩa ẩn sau những lời nói đó. Nhưng tôi không thể. Tôi có thể tiến lên nhưng không thể đến chỗ anh và bắt đầu một cuộc nói chuyện bình thường. Hay thậm chí là một cuộc nói chuyện bất kỳ.

“Em sẽ nghĩ về chuyện này,” tôi nói với Arri.

“Đừng nghĩ lâu quá nhé. Nếu cậu ấy ngủ với cô ta, chắc em giết cậu ấy mất.”

*

“Trước khi em hỏi anh đang làm cái quái gì ở đây thì Bô2 đã mời anh đến.”

Greg và tôi chắc hẳn đã đâm sầm vào nhau trong phòng vệ sinh. Anh phải đi tiểu khá thường xuyên còn tôi thì phải tổng các thứ ra khỏi ruột. Tôi muốn nhìn anh thật gần, muốn chắc chắn là anh trông kinh tởm như đôi lúc tôi cảm thấy.

“Anh vừa nói là ‘Bô2’ hả?”

“Ông đề nghị anh gọi như thế. Ông nghĩ bác Hampton nghe có vẻ khách sáo quá và anh thì không thể gọi ông là Leonard được. Thế là ông nói rằng thật xấu hổ khi chỉ cso duy nhất một người gọi ông là Bô2 nên liệu anh có thể gọi ông như thế được không.”

“Giờ anh là bạn tốt nhất của bố mẹ em đây hả?”

“Không. Bô2 bảo thật là xấu hổ về chuyện... chuyện... nhưng liệu anh có thể đến dự lễ cưới được không. Ông thuyết phục anh mấy ngày trước khi

anh đồng ý. Và anh đến đây chỉ vì ông ấy thôi, không phải để g...”

“*Mấy ngày? Anh biết chuyện này trước mấy ngày?*”

“Thật ra là mấy tuần. Ông bắt anh thề giữ bí mật, bảo anh không được hé răng với em nửa lời.” Mặt anh đanh lại. “Anh nói việc đó thật ra cũng chẳng khó khăn gì.”

Thật đau đớn. “Tuyệt thật. Anh và mọi người đều biết về đám cưới bố mẹ em trước em. Sao họ có thể liên hệ được chứ?”

“Bằng thư thôi.”

“Ôi Trời.”

Im lặng. Mọi người đều đang nhảy múa, vui đùa, ăn uống; chúng tôi đứng cạnh lối đi vào sảnh trong một khoảng im lặng ngọt ngào rút kiệt không khí khỏi cơ thể thôi. Anh gầy đi. Gầy đi rất nhiều, bộ com-lê màu than chì - bộ anh đã mặc khi gặp bố mẹ tôi - đã rộng rãi rất nhiều so với anh.

“Anh nghe nói em sẽ chuyển đến Brighton,” Greg nói.

“Ô, anh nghe từ ai?”

“Renée. Chị ấy gọi cho anh. Bảo là nếu như em chuyển đi, chị ấy sẽ thuê ai đó đến đập vỡ xương bánh chè của anh. Còn thêm vào là Martha sẽ cắt bi anh bằng một đôi dây thừng.”

Nếu anh hiểu họ nghiêm túc đến thế nào.

“Anh không biết sợ là thế nào cho đến khi bị một phụ nữ Pháp và người bạn Yorkshire của cô ta dọa cho một trận.” *Có lẽ anh đã hiểu.*

“Có vẻ như anh đã nói chuyện với tất cả những người sống quanh em, trừ em,” tôi nói.

Greg lảng đi. Lại im lặng. Lại sự im lặng ngọt ngào.

“Dublin thế nào?”

“Em cũng đọc tin đó rồi à? Tuyệt lắm. Anh đã giải quyết được rất nhiều vấn đề với Kristy.”

Đúng như tôi nghĩ.

“Bọn anh chỉ nói chuyện với nhau một lần để giải quyết tất cả, còn lại anh dành toàn bộ thời gian để chơi với chồng và con cô ấy. Họ cứ bắt anh kể chuyện.”

Ô. Ô. Tôi cười thâm. Im lặng. Lại im lặng. Chúng tôi đã từng ngồi hàng giờ bên nhau chỉ để nói chuyện và nói chuyện, giờ thì chúng tôi đánh vật để nặn ra vài từ trong vài phút.

“Anh có gặp hai người kia thường xuyên không?” tôi hỏi. Tôi tò mò.

Tò mò để biết liệu họ có tiếp tục không có tôi hay không, để biết liệu họ có vá vúi mọi chuyện để thành bộ ba kỳ cục thay vì bộ tứ siêu đẳng như bọn tôi trước kia không.

“Anh gặp Matt,” Greg nói. “Bọn anh đi uống với nhau. Bọn anh cố gắng xây dựng lại... Cậu ấy đã làm những chuyện tệ hại hàng năm trời và anh đã tha thứ cho cậu ấy nên... bọn anh đã làm lại.” Anh bặm môi trong vài giây và khẽ nhún vai. “Thêm nữa, Matt cũng nhanh chóng nhận ra là chẳng có bạn bè nào khác ngoài Rocky và anh, và Rocky... ờ, cậu ta phát điên khi phát hiện ra đã bị Matt đã nói dối và lợi dụng như một chứng cứ ngoại phạm suốt mười năm trời. Cậu ta cấm Matt thậm chí không được gọi điện thoại đến nhà và tuyệt đối không nói chuyện gì với nhau. Rocky để anh ở lại chỉ vì anh đã làm những điều tệ hại với Matt. Sự lựa chọn duy nhất còn lại của Matt là anh. Như anh nói rồi đấy, bọn anh đang xây dựng lại từ đầu.”

Còn Jen? Anh có “gây dựng lại từ đầu” với Jen không?

“Anh không nghe gì về... em biết đấy.” Anh có vẻ khổ sở khi phải phát âm tên cô ta. “Anh chẳng có lí do gì để gặp cô ta cả.”

Và bây giờ, sự im lặng lại càng chắt ứ trong không gian. Im lặng để tôi hiểu thấu được những gì anh nói. Anh cố gắng để làm lành với Matt. Tôi nhớ là có lần anh đã bảo tôi rằng hai người còn thân hơn cả anh em ruột. Và tôi cũng luôn hiểu rằng con người đó rất quan trọng với Greg. Anh khoan dung hơn tôi rất nhiều. Có lẽ vì chẳng bao giờ anh giữ mãi những hờn oán trong lòng. Khi bạn có một chút xem thường ai đó, điều này cũng không dẫn đến sự chắt đống những tổn thương mà kết quả sẽ là một cuộc đổ vỡ om sòm. Nó không kết thúc với bạn trong những mối liên hệ gãy rời với những người bạn yêu mến. Trừ khi, tất nhiên, nó đến với tôi.

Tôi là người duy nhất trên trái đất này mà Greg có thể cư xử như thế.

“Nhìn anh thật là gớm quá,” tôi nói, cố để làm anh cười, mặc dù vì sao điều này có thể làm anh cười được cũng là một bí ẩn, kể cả với tôi.

“Cảm ơn em,” Greg trả lời. “Nhìn em không khỏe lắm.”

“Không trang điểm nhìn em còn tệ hơn nữa cơ,” tôi nói, cố gắng để giữ cái giọng bông đùa mặc dù “anh là cái taxi” nghe có vẻ ổn hơn câu này.

“Anh không nghĩ thế.”

“Anh nói như một người đã không ngủ cả tháng trời rồi ấy.”

“Ba tháng, hai tuần và năm ngày, nhưng đêm làm gì phải không? Em này, anh rất muốn đứng nghe em si nhục cả đêm nhưng anh có việc khác nên làm hơn.” Greg dợm chân định đi.

“Có phải là có ai đó khác tốt hơn không?”

Anh khựng người lại. Anh nhìn tôi với một ánh nhìn tôi tưởng tượng gần như là thù hận. “Khốn kiếp, Amber.” Anh không cần phải nhấn mạnh ánh nhìn bằng ba từ giận dữ đó. Trong đó có một từ lại càng không nên dùng vì đó là tên tôi.

“Em nghĩ là anh lại làm như ngày xưa thôi,” tôi trả lời bình tĩnh. “Hay anh quên rằng anh đã ngủ cùng hàng trăm phụ nữ rồi?”

Greg khẽ nheo mắt lại. “Không, để anh nhắc em, em mới là người nghĩ rằng mình nhạy cảm nhưng lúc nào cũng cần phải nhận được bưu thiếp thì mới biết anh muốn chạm vào em.”

Tôi không thể ngăn được nụ cười mỉm trên môi, cố gắng hiểu ý anh định nói gì. “Sao anh lại bực mình với em?” tôi hỏi. “Anh hiểu mà, người luôn nói chuyện theo kiểu gợi ý là anh, anh có thể hiểu được mà.”

“Anh không bực mình với em, em là người gây sự trước.”

“Anh mới là người bắt đầu sự căng thẳng này, gì chứ ‘trước khi em hỏi anh đang làm cái quái gì ở đây.’ Và, xin lỗi, nhưng đúng là nhìn anh thật gớm ghiếc.”

“Em cũng vậy thôi.”

Tôi nhún vai. “Em không cố gắng hấp dẫn ai cả.”

“Anh có ư?”

Tôi liếc cô em họ đang đứng nhìn chúng tôi. Rõ ràng là anh chàng đang tán tỉnh cô đã bỏ rơi cô quá lâu và còn đang nói chuyện với một phụ nữ không ai thấp tùng. Tôi không thể nhìn thêm điều này nữa. Những nghi thức cưới xin này đã đủ đau đớn lắm rồi. Tất cả những trò màu mè, những

cái nháy mắt (phải thú nhận là tôi cũng đã thử cái hành động đặc trưng này với Anh chàng Ngủ Sô-cô-la - trước mọi người - nhưng tôi cũng đã tự chấp nhận mình là một kẻ đạo đức giả.) Với Greg, chuyện này hoàn toàn làm tôi phát ngáy.

Greg sẽ lại ngủ với một người nào đó nữa. Tôi có thể cúi xuống, chạm vào ngực mình và cảm thấy nỗi đau xuyên thấu trái tim. Anh có thể ngủ với ai tùy thích, nhưng anh thực sự sẽ làm việc đó. Ở đây. Trong đám cưới bố mẹ tôi. Ngay trước mắt tôi.

“Gặp anh sau,” tôi vừa định nói thì cô em họ tôi đến.

“Hử? Gì cơ?” Greg hỏi lại.

Tôi lách nhanh vào phòng vệ sinh để tránh mặt.

Tôi dán tai qua cửa phòng vệ sinh: không có dấu hiệu nào của Greg hay người em họ kia nữa. *Tuyệt, tôi sẽ lên quay lại nhà.* Tôi sẽ gặp mọi người trong bữa tiệc gia đình ngày mai. Tạ ơn Chúa, không có anh em họ nào được mời đến cả vậy nên sẽ chẳng còn trò mèo vờn chuột nào nữa. Và cũng không có Greg.

Trong căn phòng trước kia là phòng ngủ của tôi ở nhà bố mẹ, người ta đã dỡ bỏ giường và đặt vào đó một tấm đệm đơn trên sàn và hai chiếc túi ngủ cho Eric và Arri. Bó1 ở phòng cũ của Eric, một đôi khác ở phòng của Mẹ và Bó2, một đôi nữa thì ở phòng khách. Mẹ và Bó2 sẽ ở khách sạn đêm nay.

Đêm qua tôi mất ngủ. Tôi cứ lo là sẽ bị lỡ tàu nhưng cuối cùng tôi cũng dậy lúc sáu giờ, giống như thói quen ba tháng qua. Tôi đi ngủ lúc ba giờ và dậy lúc sáu giờ. Tôi rúc và tấm chăn lông vịt trên tấm đệm đơn.

Tôi đã nằm ở đây bao nhiêu năm và vẫn thường mơ ước được như thế. Yên tĩnh và bình yên. Trong suốt thời thơ ấu của mình tôi đã mong muốn không gian này thay cho tất cả những sự ồn ào xung quanh. Mẹ và Bó2 không bao giờ cãi nhau; chờ đợi điều đó xảy ra, cũng khác gì hơn sự âm ỉ. Nặng nề. Tôi đã quen với việc chờ đợi những cuộc cãi vã, cho dù chúng chẳng bao giờ đến.

Đây là ngôi nhà mà tôi đã từng kinh hãi. Tôi làm bất kỳ việc gì để tránh phải về đây. Ngôi lì trong thư viện sau giờ học, dậy sớm đến nhà một người bạn nào đó trước giờ đến trường. Và giờ vẫn vậy.

Tôi lại nghĩ đến bố mẹ mình.

Họ đã thay đổi. Họ đã cố gắng thay đổi vì tôi. Cuối cùng họ cũng đã tìm được một lý do để chấm dứt tất cả những thù hận. Họ không thể trở thành bạn bè nhưng họ sẽ không còn căm ghét nhau đến tận cùng nữa. Đó là tất cả những gì tôi muốn. Tôi không hề muốn bố mẹ quay lại với nhau hay coi nhau là bạn tốt nhất, chỉ mong người nọ đừng muốn giết chết người kia mà thôi.

Cuộc sống của tôi đã thay đổi rất nhiều trong ba tháng qua - thật ra là trong năm vừa qua. Tôi đã thu được một số thành công trong sự nghiệp và có thể nhận ra rằng bố mẹ tôi cũng là người bình thường thôi. Những gì họ đã làm không phải chủ định nhưng cũng vẫn làm tôi tổn thương như thế. Thậm chí còn hơn thế vì, dù sao, tôi cũng đã bám sâu cái suy nghĩ đó, sử dụng nó như một thứ vũ khí để đánh bại tất cả những nỗ lực yêu thương, giữ cho bản thân tôi được “an toàn” bằng cách không mạo hiểm với bất kỳ rủi ro lớn nào. Mạo hiểm lớn nhất trong đời tôi là Greg.

Quãng đời sống với bố mẹ đã biến tôi thành một kẻ luôn chạy trốn, luôn sợ hãi bị ràng buộc. Và bây giờ chính là khoảnh khắc để tôi ngừng chạy. Nó chỉ nằm trong tiềm thức của tôi nhưng tôi biết chính xác là khoảnh khắc này.

Tôi trùm kín chăn lên đầu.

Nhìn thấy bố mẹ ở cạnh nhau đã làm đầy nỗi vết rạn cuối cùng. Khoảnh kh....

Cửa phòng bật mở, người tôi tưởng tượng ra là Ari và Eric đang lão đảo đi vào, không mặc gì trên người, cười khúc khích và hôn nhau say đắm... *Ê! Đừng có làm tình khi tôi còn ở trong phòng chứ.*

“Xin lỗi,” một giọng thì thào. “Đây có phải là chỗ ngủ của Eric và Arrianne không?”

Tôi biết giọng nói này. Tôi hát tung chăn ra.

“Amber?” anh nói lúc tôi ngồi dậy.

“Greg?” tôi ngạc nhiên.

“Khôn kiếp,” anh quát lên. “Đáng lẽ tôi phải biết là mọi thứ không thể tốt thế này được. Không thể tin là họ lại chơi thế này.” Tay anh thông xuống

thất vọng. “Eric muốn đổi chỗ ngủ của anh ở East Finchley với chỗ của anh ấy và Arri ở đây. Anh ấy nói là phòng ở East Finchley hơi khó tìm và rằng người ở cùng anh sẽ là một trong những người ở lại cuối cùng. Anh ấy đưa cho anh chìa khóa nhà và bảo họ sẽ đến phòng kia luôn.”

“Đây là phòng cũ của em.”

“Anh ấy cũng nói thế. Anh ấy còn hứa là, *hứa* là em sẽ không có ở trong nhà.”

“Có vẻ như mọi người đang cố xô đẩy để chúng ta nói chuyện với nhau?” tôi nói. “Mai em sẽ cho Eric và Arri một trận.”

“Ồ, em cũng phải nói chuyện với bố mẹ em nữa đi. Cứ gặp Bố 2 là anh lại có cảm giác ông đang cố gắng đẩy anh đến nói chuyện với em.”

“Anh có lý đấy.”

“Còn phòng nào khác nữa không?”

“Không, giống như thời chiến, tất cả các phòng đều được trưng dụng rồi - kể cả ghế sofa cũng kín chỗ. Có lẽ phòng tắm là còn trống. Em đã từng ngủ trong phòng tắm, cũng không quá tệ nếu như anh muốn tránh phiền phức. Và lúc tỉnh dậy, anh sẽ nghĩ là anh đang ở trong một quan tài mở nắp. Thêm nữa là mọi người sẽ liên tục gọi anh dậy khi họ muốn đi vệ sinh.”

“Anh sẽ đổi lại phòng ở East Finchley.”

“OK, được thôi, gì cũng thế, nhưng liệu chúng ta có thể ở cùng nhau trong một căn phòng trong một đêm mà không biến nó thành một vở kịch được không? Trước kia chúng ta vẫn làm thế mà. Em đang ngủ dở rồi, em sẽ lại ngủ lãn quay ngay trong năm phút nữa. Anh cứ làm gì cũng được, trừ thủ dâm. Em không muốn bị tỉnh dậy bởi mấy thứ mùi đó. Nếu anh muốn đến East Finchley thì cứ tự nhiên. Em ngủ đây. Chúc ngủ ngon.”

“Được,” Greg nói. “Anh sẽ ở lại. Nếu em chắc chắn.”

“Hummm...”

Anh đóng cửa cho đến khi còn lại một tia sáng le lói. Tôi nghe tiếng anh cởi quần áo rồi trượt vào trong cái túi ngủ gần cửa nhất và xa tôi nhất. Tôi cũng dễ chịu thôi, đương nhiên. Thời gian nhúc nhích trôi qua. Tôi có thể nghe thấy mùi hương của anh. Mùi mà anh đã tẩy sạch trong ngôi nhà của tôi. Cái mùi dễ lám anh ấy như mùi xạ hương ấy. Mùi của va-ni và gia vị.

Tôi yêu mùi này. Yêu cái mùi này bám trên da thịt tôi. Yêu nó khi tôi vùi đầu vào ngực anh và hít lấy hương thơm của anh. Thời gian vẫn nhúc nhích trôi. Tôi cố thở chậm lại. Cố tập trung vào giấc ngủ.

“Anh không ngủ với cô ta,” Greg nói sau một lúc.

“Ai cơ?” Thật là một câu hỏi hiển nhiên, ý tôi là, anh đã không ngủ với ai.

“Người phụ nữ đó, Salene. Anh không ngủ với cô ta.”

“Rõ rồi.”

“Được, anh không ngủ với cô ta, không làm tình với cô ta. Thậm chí còn không hôn cô ta. Anh không động đến một phụ nữ nào từ khi em. Từ cái đêm bắt đầu ở hành lang nhà anh.”

Đó là lí do vì sao mà nhìn anh lại góm ghieéc thế - anh không làm tình với ai cả.

Anh cười khê. “Em có biết là đêm đó, khi chúng mình nằm cạnh nhau ở hành lang, anh đã nhìn vào mắt em và suýt nữa đã cầu hôn em không? Khi anh nói, ‘anh muốn em ở lại với anh,’ thực ra là anh định nói, ‘anh muốn em ở lại với anh mãi mãi, hãy lấy anh’. Thật may là anh đã kịp dừng lại không thì em sẽ vừa chạy khỏi nhà vừa hét toáng lên mắt.”

Anh thực sự đã định cầu hôn tôi ư? Thật là... điên. Thật là... giống Greg. Anh biết là tôi không bao giờ tin tưởng vào hôn nhân, nhưng anh vẫn muốn cầu hôn. Như kiểu để làm tôi yêu anh. Tôi rất kém trong các mối quan hệ và anh cũng vậy. Khi một trong hai chúng tôi tiến tới thì người kia sẽ bỏ chạy. Chúng tôi luôn luôn ở cùng một trạng thái - nhưng của hai quyển sách khác nhau.

“Với em, anh có cảm giác của một cái gì đó tốt đẹp hơn là chuyện làm tình. Và khi em đã có được điều tốt đẹp nhất, thật khó để quay lại với những thứ tầm thường kia,” anh nói. “Còn em? Có gặp gỡ ai đó không?”

Tôi ngừng lại. Ngừng theo cách anh vẫn thường làm trước khi anh nói điều gì đó mà anh biết là tôi không muốn nghe. Cũng không hẳn là tính toán thế. Thật khổ sở khi biết là mình sắp nói một điều gì đó làm tổn thương người mình yêu mến. “Cũng gần như vậy,” tôi nói.

“Tốt,” anh hít sâu. “Ai vậy?”

“Một đạo diễn phim. Anh ấy giúp hoàn thiện kịch bản em viết.”

“Tốt.” Lại một hơi thở sâu nữa. “Nghiêm túc không?”

“Còn tùy xem anh định nghĩa thế nào là nghiêm túc.”

“Em đã...” anh ngừng lại, lại hít một hơi thật sâu, “em đã ngủ với anh ta chưa?”

Tôi ngừng lại. “Chúng em đã ở trên cùng một chiếc giường cả một đêm chưa á? Chưa. Nhưng nếu anh hỏi là bọn em đã làm tình chưa...” tôi lại ngừng lại. “Thì rồi. Có, em đã ngủ với anh ấy.”

Hơi thở tắc lại trong ngực Greg. Thật đau đớn. Tôi đã định nói dối nhưng nếu tôi cũng lại làm điều tương tự thì tại sao lại không thể chấp nhận chuyện về anh và Jen, anh và Matt. “Tốt. Tốt. Thôi, anh ngủ đây,” anh nói đều đều. “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Căn phòng yên tĩnh làm nổi bật tiếng hơi thở của Greg - nghe như thể ai đó chặn ngang một cái gối trên mặt anh và có cái gì đó đè nặng trên ngực anh.

“Amber,” Greg chui ra khỏi túi ngủ và ngồi dậy. “Anh không muốn em gặp gỡ ai nữa. Anh biết là anh không có quyền đòi hỏi hay nói bất kỳ điều gì, đặc biệt là khi anh đã không hề lãng tránh Salene và đã ngủ với bạn thân nhất của em từ thời xưa thời xưa, và anh cũng chính là người đã không muốn chúng ta thành bạn bè sau tất cả, nhưng anh không muốn em gặp gỡ ai nữa. Anh không muốn em ngủ với ai nữa hết.”

“Em không ngủ với anh ta. Em chỉ làm tình với anh ta thôi.”

Anh lại thở theo cái kiểu buồn cười đó. “Em làm như nó là chuyện rất nhỏ nhặt nhưng không phải thế. Không hề. Nhất là khi anh ta lại có vẻ rất hoàn hảo đối với em, anh ta có thể làm cho em những thứ anh không thể như là hoàn thiện kịch bản chẳng hạn. Anh ta giống như là kiểu người mà anh mong em sẽ gặp được trong cuộc sống này. Nhưng điều này sẽ giết chết anh nếu như em lấy anh ta.

“Anh vẫn chưa quên được em. Anh cũng chẳng tiếp tục được gì. Anh cũng không định tiếp tục. Anh không biết phải làm thế nào. Tiếp tục hay gì nữa đây? Mấy tháng qua rất nhiều phụ nữ đã đến với anh, thật sự là thế, bắt

kẻ nhìn anh góm ghiếc thế nào. Nhưng anh không thể, chỉ đơn giản là anh không thể.

“Chỉ cần nghĩ là có ai đó đang hôn em, hay thậm chí là chạm vào em làm anh phát điên. Nó giết chết anh...”

“Em không thật sự nghĩ là anh đến lễ cưới vì Bố mời anh đấy chứ? Anh đến để được ở gần em. Bất kỳ việc gì để được ở gần em. Anh cắt tóc vì biết nó sẽ chọc tức em thế nào. Khi ở Ireland, Kristy đã bảo là cô ấy ghét anh vì phải mất đến 5 năm và một cái thai mới khiến anh cầu hôn cô ấy. Cô ấy đã gợi ý với anh bao nhiêu năm về chuyện cưới xin trong khi anh đã định cầu hôn em chỉ ngay sau ba tháng. Khi Renée nói cho anh về chuyện em chuyển đến Brighton, việc đầu tiên anh làm là lên Net và tìm một công việc ở đó.

“Anh nghĩ là em hiểu anh. Em phải hiểu rằng khi anh nói là chúng ta không thể làm bạn bè gì hết thì không có nghĩa là vì em là đồ bị xỏ mũi mà vì anh không thể nhìn thấy em ngày này qua ngày khác mà biết rằng anh không thể chạm vào em hoặc ôm em bởi vì anh là một kẻ khốn nạn.”

“THÔI ĐI,” tôi hét lên thành linh. “ANH IM ĐI... IM ĐI. IM ĐI. NẾU CÒN NGHE THÊM MỘT TỪ GÌ NỮA TỪ ANH, EM SẼ CHẠY NGAY RA NGỦ Ở PHÒNG TẮM.”

Greg đã khôn ngoan làm đúng như điều tôi bảo.

“Em chỉ làm tình với anh ta một lần. Chỉ duy nhất một lần. Chỉ để tự chứng minh với bản thân mình rằng em có thể làm được chuyện đó. Em không muốn người cuối cùng ngủ với em lại là người đã ngủ với Jen. Việc đó đã đau đớn lắm rồi, em phải làm gì đó để xóa bỏ nó. Chỉ một lần duy nhất với người đàn ông đó, ừ thì cũng tốt, dễ chịu nhưng không bao giờ có chuyện lặp lại lần nữa. Anh ấy vẫn mời em đi chơi, muốn em là người yêu của anh ấy, và lặp lại chuyện kia nhưng em đã bảo không. Em vẫn luôn nói không. Em chỉ gặp anh ấy vì công việc.”

“Ồ,” Greg nói. “Nghĩa là em không thích hẹn hò gì với hắn ta.”

“Không, hoàn toàn không.”

“Và chuyện làm tình cũng không tuyệt vời?”

“Không. Cũng ổn, nhưng không tuyệt vời gì.”

“Chúng ta đã luôn làm tình với nhau một cách tuyệt vời, phải không em?”

“Đúng vậy, Greg ạ.”

“Và em sẽ không lặp lại chuyện đó với hắn ta?”

“Không, Greg à.”

“Tuyệt.”

Giờ tôi đã biết chính xác khoảnh khắc tôi ngừng chạy trốn. Đó là sau khi Greg hôn tôi. Người duy nhất mang đến những gì tôi tệ nhất nhưng cũng tuyệt vời nhất cho tôi hôn tôi, làm một điều gì đó thật lạ lùng mà tiềm thức của tôi quyết định sẽ cuốn theo anh. Quyết định không suy nghĩ và quan sát mọi thứ nữa. Tôi đã biết rằng kỳ nghỉ cuối tuần đó đã có điều gì đó khác biệt và tôi đã thay đổi. Và nó hiện ra hiển nhiên khi Greg làm một điều gì đó mà tôi không tránh né.

Tôi đã nhớ anh biết bao. Không phải vì chuyện chăn gối hay những câu chuyện anh kể. Những thói quen và những tiếng cười. Tôi nhớ Greg. Anh không ngủi sô-cô-la. Anh quá đẹp trai. Anh ngủ với bạn thân nhất của tôi. Nhưng tôi vẫn nhớ anh. Theo nấc thang cân bằng của Martha thì điều này nặng ký hơn bất kỳ gì khác. Người đàn ông hoàn hảo của tôi không phải là một người hoàn hảo.

Chỉ đơn giản là anh mang lại cho tâm hồn tôi sự dịu dàng mà tôi chỉ tìm thấy trong hương vị của sô-cô-la.

Tôi bắt đầu cười. “Anh thật là một tên ngốc,” tôi cười khúc khích. “Ồ, lêu lêu, Amber đã ngủ với ai đó khác. Lêu lêu.”

Greg cười rạng rỡ, tiếng cười từ sâu thẳm trái tim anh, vỡ tan trong không khí thành muôn ngàn tiếng cười khác.

“Thế còn em thì sao cô nương Minh-Tự-Hỏi-Anh-Ấy-Có-Ngủ-Với-Kristy-Khi-Anh-Ấy-Ở-Dublin-Không? và Chắc-Chắn-Anh-Ấy-Đã-Ngủ-Với-Salene? Nếu em nhìn thấy khuôn mặt em lúc đó... Thật là đầy ghen tuông.”

Tôi cười dữ hơn. “Không, em chỉ nghĩ là anh có thể đã làm tốt hơn.”

Greg cười khàn khạc. “Anh luôn có khẩu vị rất kinh khủng về phụ nữ đấy.”

“Em biết,” tôi vẫn cười khúc khích. “Mà, tề thật, anh thật buồn cười. Em yêu anh.”

Tiếng cười tắt lịm trong cổ họng Greg. “Nó không hề buồn cười chút nào.”

“Em không cố để buồn cười,” tôi ngừng lại. “Em chỉ đang cố nói với anh là.. Em chỉ đang cố nói là mặc dù em chưa bao giờ nói điều đó khi bọn mình còn ở bên nhau, nhưng em thực sự yêu anh. Em muốn anh biết điều đó, nhớ anh có nghi ngờ.”

“Và giờ?”

“Giờ, em biết là em có thể sống mà không có anh.”

“Tốt,” Greg nói.

“Nhưng em không muốn thế.”

“Có phải em đang nói là em muốn quay lại với anh?”

“Em nói là em đã vượt qua được chuyện của Jen và Matt. Và những lời nói dối, những lời dối trá kinh khủng. Sự thật là chúng ta đều là đồ bỏ đi khi không còn ở cùng nhau nữa. Và chúng ta cũng thật sự đáng tởm khi ở cùng nhau nhưng ít ra chúng ta vẫn có thể làm tình một cách tuyệt vời.”

Greg trèo ra khỏi chiếc túi ngủ, bò qua phòng, ôm tôi dưới tấm chăn và kéo tôi sang chiếc túi ngủ bên cạnh, và ôm chặt tôi. Khuôn mặt anh chỉ cách tôi vài xăng-ti-mét khi anh nói, “Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, anh đồng ý để em kéo anh trở lại. Thật tuyệt vời.”

“Anh chỉ đồng ý vì chuyện làm tình thôi,” tôi cười.

“Quá đúng,” anh trả lời. Trước khi anh hôn tôi, tôi đặt ngón tay của mình lên môi anh.

“Em phải hỏi anh một điều trước đã, anh yêu.”

“Không, chuyện về Jen chẳng có ý nghĩa gì cả. Đó là lỗi lầm lớn nhất của cuộc đời anh và ngày nào anh cũng ước có thể thay đổi khoảnh khắc điên khùng đó.”

“Cảm ơn anh đã chia sẻ, nhưng đó không phải là điều em định hỏi.”

“Ồ, xin lỗi. Anh tưởng là em định nói chuyện đó. Em hỏi đi.”

“Anh sẽ chuyển đến sống cùng em chứ, anh yêu?”

PHẦN KẾT - SÔ-CÔ-LA CHẠY TRỐN

“Rất vui được gặp cậu ở đây.”

Không đời nào. Đây là giọng của của người mà tôi không hề muốn gặp. Không bao giờ. Eric và Greg đã cố đẩy tôi đi mua sô-cô-la vì họ bận xem đá bóng và Arianne can thiệp với tư cách là một bà chị có bầu, yêu cầu tôi đi vì chị đột nhiên lên cơn thèm sô-cô-la khủng khiếp. Và giờ thì nhìn xem.

Tôi quay lại, mỗi tay cầm một phong sô-cô-la.

“Cậu muốn gì?” tôi nói.

Jen giữ cái giỏ hàng gần lại phía mình như là một lá chắn. Nhìn nó lại như xưa, thời chưa thành bản sao của vợ Matt. Mái tóc vàng hoe gọn sóng, khuôn mặt có chút da thịt, người đầy đặn hơn, nhìn đã bình thường trở lại. Đã gần chín tháng từ lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau ở sân chơi của trường. Tất nhiên là tôi vẫn chưa quên Jen trông thế nào lúc gây gở xương hay có chút đậm đà, nhưng tôi vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xa lạ kia.

“Để gặp cậu,” Jen trả lời.

Da mặt nó thật là dày. Suốt chín tháng qua, hầu như ngày nào nó cũng gọi cho tôi, bất kể tôi có nói gì hay không. Nó gọi điện, viết thư mặc dù tôi cũng chẳng trả lời lại cái nào. Nó dừng việc thể hiện này lại cho đến khi Greg chuyển đến và tôi đổi số điện thoại của mình. Không phải, của chúng tôi (đã quen được với cụm từ này sau sáu tháng).

“Và Greg bán đứng tôi.”

“Không, là Eric.”

“Anh trai tôi ghét cậu.” Có vẻ không được chào đón lắm, nhưng chuyện là thế.

“Eric có lý do chính đáng. Nhưng anh ấy biết mình yêu cậu đến thế nào. Anh ấy nói sẽ đẩy cậu ra khỏi nhà để mình có thể nói chuyện với cậu.”

Eric là người duy nhất trên trái đất này biết rằng tôi đã nhớ Jen bao nhiêu. Greg không dám bảo tôi làm lành với Jen, anh rất thận trọng trong những gì liên quan đến nó, không nói đến thì hơn. Sau khi chúng tôi cuối cùng cũng thôi những trò “tình yêu gặp lại” suốt ngày đêm, Greg và tôi ngồi xuống và nói chuyện. Và nói chuyện. Và nói chuyện. (Tôi chưa bao giờ nói nhiều đến thế về cảm xúc của mình trong suốt cả cuộc đời này - điều đó thật là kiệt sức.) Chúng tôi đồng ý rằng anh có thể gặp Matt bất cứ khi nào anh muốn bởi vì anh - với những lý do gì tôi cũng không hiểu nổi - vẫn muốn hàn gắn lại tình bạn xưa. Anh còn có thể nói chuyện với tôi về Matt, và tôi làm ra vẻ người lớn, lắng nghe, hỏi này kia đúng lúc nhưng, không có cách nào yêu cầu được tôi đi gặp hay nói chuyện với anh ta. Cũng như vậy, Greg không tra tấn tôi bằng sự ghen tuông của mình khi tôi gặp Anh chàng (vẫn có một chút gì đó giữa chúng tôi) Người sô-cô-la.

Khi thấy Jen nhập cuộc trở lại, Greg cố bắt đầu nhưng tôi đã hướng anh ra khỏi chủ đề quá khứ (tôi vẫn không thể đối diện lần nữa với tất cả những chuyện ngu xuẩn đó) và bảo anh muốn làm gì thì làm vì tôi tin anh. Thêm nữa, tôi biết là anh đủ nhạy cảm để lướt qua những thứ ngờ ngợ liên quan đến chuyện chần gối với Jenna vì anh không sống để thấy mặt trời mọc bằng cách dỗi theo tôi phát hiện ra chuyện đó. (“Vây là công bằng,” anh đã từng nói, “anh bạn đạo diễn phim bé nhỏ của em thế nào rồi?”)

Thêm nữa tôi cũng không phiền nếu Greg gặp Jen - tôi có thể nghe về nó, liên hệ với nó mà chẳng cần phải làm bất kỳ điều gì.

Dù ghét Jen cay đắng nhưng Eric lúc nào cũng thích tôi ít nhất là thử nói chuyện với nó vì anh biết rằng có một khoảng trống không thể khóa lấp trong đời tôi dành cho nó. Rằng tôi nhớ tình bạn của nó. Đúng vậy, có lẽ tôi nhớ tình bạn ấy, sự gần gũi và sâu sắc, dù không tồn tại nhưng tôi không hề biết. Đó là những gì Eric luôn nói: “Có những chuyện không bao giờ chấm dứt giữa em và Jen. Nếu thật sự mọi thứ đã kết thúc giữa hai em, em sẽ không có phản ứng gì khi cô ta cố gắng liên lạc với em. Em cũng không thấy lợn cợn gì mỗi khi chủ định nói với cô ta.” Tôi tự hỏi giờ tôi có đang lợn cợn với chính mình khi nói chuyện với Jen hay không.

“Mình đã quay lại với Matt,” nó nói. “Bọn mình là những duy nhất sẽ hợp nhau. Anh ấy đã bỏ việc và giờ chỉ làm ở Leeds thôi. Anh ấy sắp li dị.”

“Greg có kể.” Greg đã kể cho tôi là Matt đã khẩn khoản cầu xin Jen cho anh ta thêm một cơ hội, nhắc đi nhắc lại rằng nó là người phụ nữ duy nhất mà anh ta yêu. Và nó đã chấp nhận. Jen không còn là bạn tôi nữa nên chuyện đó cũng chẳng còn là vấn đề tôi quan tâm và tôi cũng không được phép cảm thấy gì về chuyện này.... Ngay cả khi nếu như đó là điều ngu xuẩn nhất có thể trừ nhảy bungee mà không có dây.

“Năm sau bọn mình sẽ cưới,” nó nói tiếp. “Cậu cũng biết rồi chứ?”

“Ừ.”

“Mình hi vọng, tự hỏi, hi vọng cậu sẽ làm phù dâu cho mình.”

Trên hành tinh của cậu sô-cô-la nó mang vị gì thế? “Tôi không nghĩ đó là một ý hay,” tôi nói.

“Ừ. Có thể không. Greg bảo là cậu và Renée đã cùng kiêm nhiệm chức Tổng phụ trách Liên hoan và cậu sẽ bắt đầu học thạc sỹ về đạo diễn phim cuối năm nay.”

“Ừ, tôi định thế. Cậu đến để bảo là tôi quá béo, quá xấu xí để làm những việc đó à?”

Jen nhắm mắt lại đau đớn. “Mình xin lỗi,” nó nói và mở mắt ra nhìn thẳng vào tôi. “Mình thực sự xin lỗi. Vì tất cả. Vì cách cư xử với cậu, vì đã cố chia rẽ cậu và Greg. Ngay cả hôm cậu đến tìm mình, mình cũng cư xử như một con bò. Mình cố để đồ hết tất cả lỗi lầm cho cậu. Mình thực sự xin lỗi. Mình đã không nhận ra mình là một con quỷ ghê tởm đến thế nào cho tới khi cậu cắt bỏ mình ra khỏi cuộc đời cậu. Mình đã ngạc nhiên là sao cậu có thể ở bên mình lâu đến thế.”

“Ờ thì,” tôi nói, “đáng lẽ tôi phải kể cho cậu về chuyện của tôi và Greg sớm hơn.” *Và cậu có thể phá hỏng nó sớm hơn.*

“Để mình có thể phá hỏng nó sớm hơn phải không?” Jen trả lời.

Tôi không thể ngăn mình mỉm cười.

Jen cũng toét miệng cười với tôi. “Đó là những gì cậu vừa nghĩ phải không?” Nụ cười của nó biến mất. “Sự thật là thế. Thẳng thắn mà nói, một phần con người mình nghi ngờ về cậu và Greg. Mình biết là có chuyện gì

đó xảy ra giữa hai người trong đêm sinh nhật mình vì hai người đều có vẻ gượng gạo với người kia, nhưng mình nghĩ có thể là vì anh ấy đã tán tỉnh cậu hoặc gì đó. Đó là lý do vì sao mình mới nhét cậu vào các cuộc hẹn hò cuối tuần ấy và tiếp tục nói về chuyện Greg là một thằng cha khôn nạn thế nào.

“Mình hi vọng là cậu sẽ rút lui nhưng không, cậu vẫn thân thiết như thế. Thậm chí còn gần gũi hơn. Nên mình mới nói dối rằng anh ta đã tán tỉnh mình, cố đập vỡ niềm tin của cậu. Đó là cách duy nhất để mình lại có cậu trong cuộc sống của mình.” Nó thờ dài. “Mình có thể cảm thấy cậu càng ngày càng xa lánh mình. Mình đã là trung tâm trong cuộc sống của cậu rất lâu. Hàng năm trời cậu chỉ quan tâm đến mình, chăm sóc cho mình, tất cả những người còn lại đều là thứ yếu, nhưng rồi đột nhiên mình không còn ở vị trí hàng đầu nữa. Mình đoán là vì cậu yêu Greg.

“Chuyện với mẹ mình cũng đã xảy ra y như thế - cứ khi nào có người tình là mẹ lại không quan tâm đến mình nữa. Gặp được mẹ vào cuối tuần đã là may lắm rồi. Mọi chuyện với cậu trước kia đều ổn. Ngay cả khi cậu yêu Sean, cậu vẫn coi mình hơn. Mình đã hưởng từ cậu tất cả tình yêu vô điều kiện mà chưa bao giờ mình có trong đời. Khi cậu và Greg thân thiết nhau hơn, cậu đã chuyển hết tất cả những quan tâm và triu mến sang anh ấy. Hai người luôn làm mọi việc cùng nhau, những việc mình không thể như là đi ăn trưa, đi chơi đêm suốt cả tuần. Rõ ràng là cậu quan tâm đến anh ta nhiều hơn và mình không thích thế. Mình *ghét* điều đó.

“Đêm đó ở khách sạn mình đã rất hoảng sợ. Khi cậu nói là hai người sẽ chuyển đến sống cùng nhau mình biết mọi chuyện sẽ xảy ra thật. Tình bạn của chúng mình không thể quay lại như xưa, Greg sẽ chiếm vị trí đầu tiên trong cuộc đời cậu. Mình không thể để chuyện đó xảy ra. Mình đã rất ghen tị và giận dữ, mình cũng sợ nữa. Đáng lẽ cậu không nên nghe. Không phải như thế. Không bao giờ. Mình xin lỗi.”

Những thứ vụn vặt rong đầu óc tôi hàng năm nay đột nhiên xuất hiện. “Cậu có kể gì với Sean về chuyện của tôi và Greg không?”

Jen cắn môi, nhìn tôi với ánh mắt buồn vô hạn. “Mình, ừm, nói đến tiếng tăm lừng lẫy của Greg.”

“Cậu cố gắng phá hoại bất kỳ mối quan hệ nào của tôi có vẻ quan trọng hơn cậu, kể cả tình cảm giữa hai anh em tôi.”

“Đúng vậy. Mình thực sự xin lỗi.”

Cậu thật không thể tin nổi, cậu là kiểu người gì chứ? Tôi quay lại việc so sánh với sô-cô-la.

“Mọi chuyện thật lộn xộn,” Jen nói với sự im lặng của tôi.

“Không. Cuộc sống của tôi đang ngăn nắp tuyệt vời. Cuộc sống của cậu cũng có vẻ như vậy, có được người đàn ông cậu yêu, sẽ cưới vào năm sau. Greg nói cậu đang muốn có bầu. Cậu và Matt lại có Greg làm bạn, vậy thì không lộn xộn gì cả. Hãy cứ giữ cảm giác cân bằng này.”

“Lần nào gặp Greg thì tất cả những gì anh ấy làm là nói về cậu - một phần vì cậu là chủ đề ưa thích nhất của anh ấy khi nói chuyện, nhưng cái chính là vì mình ép anh ấy phải kể các thông tin về cậu. Anh ấy là đường dây liên lạc duy nhất của mình đến cậu.”

“Tôi nghiệp Greg, tôi cũng làm vậy với anh ấy về cậu. Và cứ mỗi lần như vậy, tôi dám chắc anh ấy đều tự hỏi sao tôi không đi mà nói trực tiếp với cậu...” *Không, không được yếu đuối. Hãy nhớ những gì cô ta đã làm. Cô ta đã gây tổn thương cho mình thế nào.* “Tôi phải đi đây.” Tôi đặt miếng sô-cô-la xuống. “Tôi không nghĩ họ xứng được ăn sô-cô-la sau khi đã có tình sắp đặt đùa giỡn với tôi thế này.”

Khuôn mặt Jen rúm lại trong một nỗi thất vọng khi tôi hướng về phía cửa ra.

Và rồi, có một tiếng nói vang lên trong con người tôi. Nhắc tôi rằng tôi không phải nạn nhân của mọi chuyện. Khi bạn không nói, làm sao bạn có thể mong chờ người khác biết cách cư xử thế nào với bạn? Tôi đã không nói nên mới lâm vào tình thế này.

Nếu tôi có đủ can đảm để nói với Jen là tình bạn của hai đứa là tất cả đối với tôi, và không ai có thể thay đổi điều đó, có lẽ mọi thứ đã không ra thế này. Khi còn đang chạy trốn, tôi không bao giờ nói với mọi người là tôi yêu quý họ đến thế nào. Chuyện đó cũng xảy ra với Greg - anh cũng băn khoăn về tình cảm của tôi nên đã bắt tôi cam kết. Mẹ cũng không biết, không hiểu, chuyện với Greg là đặc biệt vì mẹ chưa bao giờ có cơ hội gặp những người

bạn trai khác của tôi. Từ khi tôi bắt đầu cởi mở, không còn chạy trốn nữa và bắt đầu tự cho mình cơ hội yêu thương và bị tổn thương, cuộc sống của tôi tốt đẹp hơn rất nhiều. Đầy đủ hơn, trọn vẹn hơn, nhiều màu sắc hơn. Đáng lẽ tôi phải cởi mở với Jen từ lâu rồi mới phải. Đáng lẽ phải ngừng chạy trốn và nói chuyện với nó trước khi mọi chuyện ra nông nỗi này.

Tôi quay lại. “Jen.”

Nó nhìn lên, đôi mắt xanh giàn giụa nước.

“Cậu có muốn gặp bọn trẻ con nhà tôi không?”

“Con cậu?” Giọng nó rung rung như chực òa lên khóc.

“Mấy tháng qua, tôi và Greg đã nuôi rất nhiều cá. Có thể bọn này sẽ chuyển đến một nơi rộng rãi hơn và chúng có thể có phòng riêng.”

“Minh không biết là cậu thích cá.”

“Có rất nhiều điều về tôi mà cậu không biết. Và cũng có rất nhiều điều tôi không biết về cậu.” Mắt chúng tôi gặp nhau. “Nhưng bọn mình có thể tìm hiểu mà.”

Chúng tôi có thể tìm hiểu nếu giữa chúng tôi có điều gì đó thật lòng. Chúng tôi có thể tìm hiểu nếu chúng tôi đừng có tình bạn như thế này, hoặc chúng tôi chỉ gắn bó với nhau bởi cảm giác về thói quen - một thói quen xấu mà chúng tôi sẽ phải từ bỏ. Dù chúng tôi tìm hiểu được bất cứ điều gì, mọi chuyện sẽ không thể quay lại như trước, không thể quay lại “bình thường.” Mọi thứ đã thay đổi. Chúng tôi đã thay đổi.

“Vậy cậu có muốn gặp chúng không?” tôi hỏi.

“Có chứ.”

“Đi thôi. Đến giờ ăn trưa rồi. Bartleby và Loki ăn nhiều lắm, còn Thuyền trưởng Piacard thì cảnh vẻ. Tôi vẫn thích Mark Twain nhất nhưng đừng nói cho Greg biết, anh ấy vẫn tưởng tôi yêu bọn nó như nhau hoặc những thứ lập dị vô nghĩa như thế.”

Chúng tôi đã tìm được một sự bình thường mới. Cũng không tệ. Cho đến khi nào chúng tôi còn có sô-cô-la.

CHƯƠNG 22 - SỰ DÌU DẮT CỦA CHA MẸ

Mẹ và tôi có một mối quan hệ kỳ quặc. “Dè dặt” là tính từ tôi dùng để mô tả mối quan hệ đó.

Tôi luôn vui khi gặp mẹ, “cuộc hội ngộ” của chúng tôi thường là những nụ cười; các lễ Giáng sinh, kỳ nghỉ, những khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ nhưng tôi thường băn khoăn không hiểu mọi chuyện sẽ thế nào nếu BỐ2 hoặc Eric không có ở đó.

Tôi biết Mẹ trước họ, mẹ cũng biết tôi trước họ; hồi mẹ còn buồn phiền và hồi tôi còn liên tục sống trong sợ hãi. Tôi biết Mẹ từ hồi Mẹ mất nhiều thời gian để rầy la hơn là ngủ. Hồi mẹ có thể lơ tôi mấy ngày bởi vì tôi đã không ăn hết thức ăn trong đĩa vào buổi tối. Hồi mẹ xé nát quyển sách yêu thích của tôi vì tôi đã nhìn mẹ. Tôi biết mẹ hồi mọi thứ mẹ làm đều chứa đầy oán hận và cay đắng.

Eric trông giống kẹo lạc thì mẹ chính là kẹo lạc, mặc dù nếu nhìn vào thân hình tròn

[1] Tạm dịch: Nhồi nhét Giác mơ, là tên của loạt kịch truyền hình của Anh, được thực hiện từ năm 1984.

[2] Hội chứng Tourette là bệnh liên đới thần kinh, có những biểu hiện như lặp lại một số động tác hoặc âm thanh hoàn toàn không chủ ý.

[3] Loạt phim hài chi phí thấp của Anh, bắt đầu được thực hiện từ cuối những năm 1950.

[4] Tạm dịch: Liên hoan Phim Quốc tế Tây Yorkshire.

[5] Từ dùng để gọi kèm theo tên những phụ nữ chưa chồng. Còn thông thường, người ta gọi một phụ nữ không quen biết là Ms, bất kể cô đã có chồng hay chưa.

[6] Pecker còn có nghĩa là “dương vật.”

[7] Tên những bộ phim kinh dị kinh điển

[8] Trong tiếng Anh, knickers là quần lót chèn gối của phụ nữ.

[9] Những lời thề (the vows): là những lời hẹn ước sẽ bên nhau trọn đời cho đến chết của những cặp vợ chồng làm lễ cưới theo tín ngưỡng đạo Thiên Chúa.

[10] Darth Vader: một nhân vật phản diện nổi tiếng tàn ác trong Chiến tranh giữa các vì sao.

[11] Han Solo: Nhân vật chính diện trong Chiến tranh giữa các vì sao.

[12] Chơi chữ: Greg nói mình trở thành kẻ ngủ lang “sê-ri”, Amber nghĩ ngay đến món “cereal” nghĩa là ngũ cốc, đọc tương tự. Chỉ xu hướng biến mọi chuyện nghiêm trọng thành chuyện đùa của Amber.

[13] Ghana: quốc gia châu Phi có sản lượng ca cao lớn vào hàng nhất thế giới.

[14] Semolina: một loại bột xay nhuyễn từ hạt lúa mì cứng, chủ yếu dùng để làm bánh pudding.